

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAVAGE KINGS
BOOK THREE

FILTHY SAVAGE

LILIAN
HARRIS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

F) LTKV GAVAGE

GAVAGE K) NGG

KİTAP TKREE

LILIAN HARRIS

CONTENTS

[İçerik Uyarısı](#)

[Çeviriler & Telaffuzlar](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

Altı Ay Sonra

[Bölüm 16](#)

Neredeyse Üç Ay Sonra

[Bölüm 17](#)

Sekiz Ay Sonra

[Bölüm 18](#)

On Ay Sonra

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

Saatler Önce

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

Bir Hafta Sonra

[Bölüm 50](#)

İki Ay Sonra

[Ayrıca Lilian Harris](#)

[Yazar Hakkında](#)

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

© 2025 Lilian Harris tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Düzenleme/İç Formatlama: CPR Yayıncılık Hizmetleri Düzeltmen:

Judy's Proofreading

Kapak Tasarımı: Wildheart Graphics

✿ [Vellum ile oluşturuldu](#)

CONTENT WARNING

Lütfen bu kitabın ağır konular ve sahneler içerdiğini unutmayın. Uyarıların tam listesini görmek için lütfen BURAYA [TIKLAYINIZ](#).

*Babama. Bu kitabın son bölümünü yazarken seni kaybetmek en zor şeylerden
Özledim seni.*

TRANSLATIONS & PRONOUNCIATIONS

- ♦ Fionn - "Fee-yun" Eriu
- ♦ - "Air-ooH" Iseult -
- ♦ "Ee-salt" Tynan - "Tie-
- ♦ nan" Cillian - "KILL-
- ♦ ee-in"
- ♦ Bratva - Rus organize suç örgütü veya Rus mafyası Pakhan
- ♦ - Rus mafyasının başı
- ♦ Mo ban dia - Benim tanrıçam
- ♦ Tha seo ceàrr - Bu yanlış
- ♦ Bidh tu am bàs dhomh - Sen benim ölümüm
- ♦ olacaksın Chan eil mi làidir gu leòr - Ben yeterince
- ♦ güçlü değilim Daragaya - Sevgili
- ♦ Maya milaya - Sevgilim

CKAPTER L

AMARA

"OLAY ÇIKARMAYI BIRAK." XANDER'IN DUDAĞI KIVRILIR ÖFKE YAYILIR gözbebeklerinden.

"Nasıl..." Boğazımdaki acıyı yutkunarak bastırıyorum, hafif rüzgâr saçlarımı dalgalandırıyor. "Bunu bana nasıl yaparsın? Seni onu öperken gördüm."

Bunu inkar etmesinin imkanı yok. Onu kendi gözlerimle gördüm.

İhanet... beni paramparça etti.

sallıyor, sert bir nefes üflüyor ve bana baktığında bakışları yoğunlaşıyor. Bakışları tiksintiyle doluyor, vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Çünkü beni sıkıyorsun."

Bu sözler göğsümün ortasına doğru fırlıyor ve gelen gözyaşlarıyla savaşıyorum. Zalim kahkahası zaten kırık olan kalbime sadece daha fazla acı fısıldıyor.

Neden bu kadar uzun süre uğraştığımı bilmiyorum. İlişkimizin yolun sonuna geldiğini biliyordum ama sanırım dayanmak istedim. En iyi arkadaşının nişan partisi için Necker Adası'na gelmenin bizim için iyi olacağını düşündüm. Ama yanılmışım.

"Onunla yattın mı?"

Bunun ne önemi var ki? Onu öptü. Bu yeterli olmalı. Ama ben gerçeği bilmek istiyorum.

Ağlamayı reddederek gözyaşlarımı bastırırken boğazım yanıyor. Yine yanaklarımdan aşağı süzülüyorlar, bana ve sahip olmayı umduğum güce ihanet ediyorlar

bunun aracılığıyla.

Burnunun kenarını çimdikliyor. "Neden hâlâ seninle olduğumu bilmiyorum. Çok mızmızsın."

Baban seni hiç sevmeydi. Seni bir yük olarak gördü. Bu yüzden seni terk etti. Hepsini senin suçun.

Bu kelimeler ve bana daha fazla acı veriyor.

Hayır. Bunu düşünemem. Şimdi olmaz.

"Yazık, muhtemelen," diye devam ediyor. "Çünkü başka kimse seni istemezdi. Bunu biliyorsun, değil mi? Kimse senin gibi sıkıcı bir kaltağa katlanmaz."

Kaldığımız otelin dış avlusundan insanlar geçiyor, ben dağılmamak için savaşıırken bana bakıyorlar. Zayıf olmamak için her şeyimle savaşıyorum.

Ama sözleri... o kadar derine indi ki, her santimim ölmeyi diliyor. Her güvensizliğimi biliyor ve bunları bilerek bana karşı kullanıyor.

Parmak uçlarımı kirpiklerimin altında gezdiriyorum. "Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?"

"Gerçek bu, Amara. Bazen bunu duymak iyidir." Kalçamdan tutup beni kendine çekti.

Sadece sonunda aldattığını kabul etmesini istiyorum. Belki o zaman ben cesaretimi toplayıp çekip giderim.

Bir saat önce onu bir sarışınla yakaladığımda, dili ağzındaydı, kadın ortadan kaybolduktan sonra onunla yüzleştirdim. Ama inkar etti. Çektiğim fotoğrafın önemsiz olduğunu söyledi. Olmak istediğim son yer olmasına rağmen beni nişan yemeğine gitmeye zorladı.

Az önce aynı sarışın kadını bizimkinin yanındaki başka bir masada otururken görünce midem bulandı ve biraz hava almak için dışarı çıktım.

Tabii ki beni takip etti.

Bu seyahate çıkmadan önce de birileriyle yattığına dair içimde bir his vardı ama telefonuna bakmak istediğimde gizemli davranması ve normalde olduğundan daha geç saatlere kadar işte kalması dışında elimde hiçbir kanıt yoktu. İçimden bir ses sürekli aldattığını söylüyordu ama ben buna inanmak istemiyordum. Hala düzenli olarak seks yapıyorduk ve kendimi sadece güvensiz olduğuma ikna ettim. İlişkimizi yürütmek istiyordum.

Belli ki umursayan tek kişi bendim. En azından her yattığımızda prezervatif takıyordu. Yine de test yaptırmam gerekecek.

Ağız kulağıma düşüyor. "Eğer gerçekten bilmek istiyorsan, evet, onu becerdim.

Aslında iki kez. Ve her lanet dakikasından zevk aldım. Şimdi mutlu musun?" Nefesimi içime çekiyorum. Geri çekilirken neredeyse düz sandaletlerime takılıyordum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, çıplak omuzlarım titriyor. "Senden o kadar çok nefret ediyorum ki."

Bir çift yanımdan geçerken gülüyor, kadının kaşları çatılıyor. "Kendini utandırmayı bırak ve ," diye fısıldayarak bağılıyor. "Ben bir Adamım. İhtiyaçlarım var. Ve sen hiçbir zaman beni heyecanlandıran biri olmadın. Seni becerirken başka kadınları düşünmek zorundayım."

Burnumu çektim. "Bunu nasıl söylersin?"

Nefesinin altından kıkırdıyor, ruhumun geri kalanını paramparça ediyor. "En azından o hatun sikişebiliyor. Ve kesinlikle nasıl sakso çekileceğini biliyor."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Keşke bu adayı terk edebilsem ve ondan çok uzaklara kaçabilsem. Hayatımdan. Acı veren her şeyden.

"Bana uçak biletimi ver." Parmak uçlarımı gözlerimin altına sürüyorum. "Eve geri dönüyorum."

Kıs kıs gülüşü vücuduma yayılıyor, derimi kazıyor. "Hiçbir bok alamayacaksın. Yarın gidiyoruz, bir dakika bile erken değil. Arkadaşımın sorun yaşadığımızı düşünmesini istemiyorum."

Şimdi gülen benim. "Neden hoşlanmadığın biriyle birlikte olmak istiyorsun ki? Sen bir şakasın, Xander. Seninle işim bitti."

Gözlerim patladı.

Bunu söylediğime inanamıyorum.

Bu nereden geldiğini ya da kalıcı olup olmadığını bilmiyorum ama her kelimesinde ciddiye dim.

Bir zamanlar beni sevdiğine yemin eden adamın gözlerine bakarken burnumun ucu yanıyor.

Şimdi mi? Orada hiçbir şey yok. Yalanlar dışında.

Bu ilişkiyi aylar önce bitirmeliydim. Olmayan bir şeye neden tutunduğumu açıklamak zor. Asla da olmayacak. Asla olmasını istediğim kişi olmayacak.

Kuru bir şekilde kıkırdıyor ve ben irkilinceye kadar kolumu tutuyor. "Ben ne zaman karar o zaman biteriz. Şimdi o lanet çeneni kapat ve insanlar neden bu kadar uzun sürdüğünü merak etmeden içeri dönelim."

"Bırak beni!" Ona karşı koymaya çalışıyorum ama o sadece parmaklarını daha sıkı sıkıyor.

"Birdenbire ağzın kulaklarına varmaya başladı, ha?" Gözleri dizlerime kadar inen soluk mavi bir sundressle kaplı bedenimi tarıyor. "Belki de seni odamıza geri götürmeli ve bana cevap verdiğinde ne olacağını göstermeliyim." Tek bir kayış tutuyor ve indirmeye başlıyor.

Nefesim kesiliyor, korkuyla geri çekiyorum. Beni hiç almamıştı ama şu anda gözlerinde karanlık bir şey var. Uğursuz bir şey.

"Dokunma bana." Dehşet omurgamda geziniyor, nabzım hızlanıyor. "Şimdi gidiyorum."

"Hayır, değilsin." Parmakları tenim zonklayana kadar sıkıyor. "Beni asla terk etmeyeceksin. Sülük gibisin."

"I-"

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden." Arkasındaki yabancıнын aniden yükselen gür sesi irkilmeme, gözlerimin açılmasına neden oluyor.

Xander'ın omzunun arkasına baktığımda uzun boylu, gergin bir adamla karşılaşıyorum. Gözleri o kadar yeşil ki, yeterince dikkatli bakarsam okyanusu bile görebiliyorum.

Midem bulanıyor. Belki korkudan. Belki de henüz anlayamadığım başka bir şeyden.

Bir an için bakışlarımı yakalıyor, gözleri titreyen ağzıma kayıyor ve sonra öfkeli dikkatini erkek arkadaşına yöneltiyor.

Xander bana sarılmayı bırakıyor ve yabancıya yukarıdan aşağıya bakıyor. Neden korkmadığını bilmiyorum. Bu adam kocaman, ondan yedi sekiz santim daha büyük. Smokini şişkin pazılarının dalgalarıyla kabarıyor, göğsü geniş ve güçlü.

Ani bir korunma hissi üzerimde dolaşüyor, bir tür güvenlik ağı gibi, ancak bu hiçbir anlam ifade etmiyor. Bu adam benim hikâyemin kahramanı değil. Hiç kimse değil.

Yabancıнын gözleri bir kez daha benimkilere kayıyor, kalın kestane rengi kaşları geriliyor ve bir an için sanki orada bir endişe varmış gibi hissediyorum.

Kalbim sıkışıyor.

Ama benim için endişelenip endişelenmediğini merak edemedim ifadesi tekrar sertleşiyor.

Belki de acıma duygusuydu.

"Sen kendi işine bak, dostum." Xander arkasını döndü ve tekrar kolumu tuttu.

Ben irkildiğimde, adam onu ensesinden tutup şiddetle kendine çekiyor ve gömleğini sıkıca kavırıyor.

Erkek arkadaşına ters ters bakarken yabancınn çenesindeki bir kas pathıyor. "Belki de yeterince açık olamadım. Eğer ona bir daha öyle dokunursan, seni öldürürüm."

Midem sıkışıyor ve bu kesinlikle korkudan değil. Bu adam az önce benim için ayağa kalktı.

Hiç kimse yapmadı.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Xander kurtulmaya çalışır ama nafi.

Herkes üzerinde kontrol sahibi olmaya alışmış. Ailesi paradan geliyor ve paranız olduğunda, dünyanın sahibi olduğunuzu düşünürsünüz.

Adamın elinin üstündeki damarlar sanki kurtulmaya ve Xander'ın boğazına dolanmaya çalışıyormuş gibi sarsılıyor.

Etrafımda smokinli başka adamların da yürüdüğünü görüyorum, ikisi yabancıyla aynı yeşil gözlere sahip, bir diğeri ise mavi gözlü ve daha uzun siyah saçlı. Bu ikisi onunla akraba mı? Öyle olmalılar.

Xander da onları fark ediyor ve bir an için gözleri korkuyla parlıyor. Yüzündeki dehşet ifadesinin tadını çıkarırken ağzım hızlı bir sırtışa dönüşüyor.

Korkuyor. Hiç korktuğunu sanmıyorum.

"Ne gördüğünü sandığını bilmiyorum," diye açıklıyor Xander. "Ama o benim kızım ve onunla nasıl başa çıktığım seni ilgilendirmez."

Adam yüzünü yaklaştırır ve Xander'a yoğun, erkeksi bir bakışla bakar. "Bunu kendi işim haline getirdim. Bu konuda ne yapacaksın?"

Xander rahatlamıyor, üst dudağı seğiriyor.

Bu adam sadece gömleğini daha sıkı tutuyor. "Gideceksin. Şimdi. Seni kalıcı olarak uzaklaştırmadan önce eşyalarını toplayıp ondan uzaklaşacaksın."

Uyarı boşuna değil. Ciddi. "Bu bir tehdit mi?"

"Evet, öyle. Bir gösteri ister misiniz?"

Xander'ın gözleri önce dehşetle dolar, sonra küçümsemeyle büyür. "Her neyse. Fahişeyi istiyorsan, senin olsun. Zaten yatakta çok sıkıcı. Çoğu zaman ona bakarken bile kalkamıyorum."

Yüzüm kızarıyor, tamamen aşağılanmış bir haldeyim ve burnumdan gelen küçük sızıyı engelleyemiyorum.

Bu adamın gözleri anında benimkilere takılıyor ve ben daha da utanıyorum.

Derin bir nefes alarak çenemi yukarı kaldırıyorum. Bu pisliğin beni daha fazla aşağı çekmesine izin vermeyeceğim.

"Belki de senin sikindir." Adam çenesini sıkar. "Çünkü ona bakınca, sorun kesinlikle o değil."

İmgelemim
büyüyor. O az
önce... O demek
istedi ki...

Hayır, tabii ki bulmaz. *Böyle* görünen bir adam benim gibi birini asla çekici bulmaz. Benden hoşlandığını hayal etmek bile gülünç. Beni savunması çok hoş ama birinin istemediği şeyleri söylemesine ihtiyacım yok.

Yumruğunu Xander'ın üzerinden indiriyor, ama görünüşüne ve ellerini iki yanında kavuşturmasına bakılırsa bu uzun sürmeyecek. "Bu lanet otelden çıkmak için beş dakikan var. Nereye gittiğin umurumda değil ama burada kalmayacaksın."

Xander bir kahkaha atar. "Evet, tamam."

"Sanırım ağır işitiyorsun." Yüzü neredeyse Xander'ınkine değene kadar yaklaşır. "Buranın sahibi biziz. Dediğimizi yapmayanlara ne olduğunu görmek istemiyorsan, sabrımı daha fazla tüketmeden kaybolmanı öneririm."

Otelin sahibi mi? Vay anasını.

Xander bana ters ters bakıyor ve duyulmayan bir şeyler mırıldanarak uzaklaşıyor. Sonunda gittiğinde yabancıların gözleri benimkilerle kilitlendi, içimden bir şey geçiyor.

İçimi titreten bir şey. Neredeyse özlem gibi hissettiren bir şey. Ya da belki bir kez olsun bir erkeğin benimle ilgilenmesi için derin bir arzu.

Aptal Amara. Kafanda peri masalları uyduruyorsun. Şimdiye kadar bilmiyor muydun? Peri masalları senin gibi kızlar için yoktur.

Gözleri vücudumu tarıyor ama iğrenç bir şekilde değil. Sanki beni yaralarım için değerlendiriyor. Dikkatini koluma verdiğinde burun delikleri açıldı. Xander'ın beni yakaladığı başka bir zamandaki solan siyah ve maviyi hatırladığımda gözlerim dönüyor.

"Bunu sana o mu yaptı?" Yüz hatlarından bir öfke parıltısı geçiyor.

Omuz silkiyorum. "Sorun değil. Bir süre önce oldu."

Bakışlarım yere kayıyor, bu adama daha fazla bakamıyorum. Her şeyden çok utanıyorum.

Yaklaşıyor, elini çeneme indiriyor ve bakışlarımı bakışlarıyla buluşturmak için kaldırdığında tüylerim diken diken oluyor. Oradaki ham yoğunluk, oradaki

Bana bakış şekli -vücuduma ya da ağzıma değil, *bana-* daha fazla gözyaşı dökülmesine neden *oluyor*.

Ne zaman biri bana böyle dikkatle baktı?

Onun için önemli olduğumu düşünmenin acınası olduğunu biliyorum. Daha yeni tanıştık. Xander da ilk başta iyiydi.

Ama değişiyorlar, değil mi?

"Bu iyi değil." Pürüzsüz, hırıltılı baritonu duygularımın daha da boğulmasına neden oluyor. "Kimsenin sana elini sürmeye hakkı yok." Titreyen dudaklarına bakıyor. "Sana biraz yiyecek getirmeme ne dersin?"

"Hayır... Bunu yapmak zorunda değilsin."

Alt kirpiklerimi silerek kaçmanın yollarını düşünüyorum. Onun etrafında olmak benim için iyi değil. Açıklanamaz bir şekilde bu adama çekilmek.

İhtiyacım olan son şey hayatımı zorlaştıracak başka bir adam.

Yine de gitmek istemiyorum. Burada kalmak istiyorum. Onunla birlikte.

Çünkü ilk defa kendimi güvende hissediyorum. Kulağa ne kadar aptalca gelse de beni güvende hissettiriyor.

Mantıklı bir açıklaması yok. Neden böyle hissettiğimi açıklamanın bir yolu yok, ama hissediyorum ve daha fazlasını istiyorum.

"olmadığımı biliyorum." Yanaklarında muhteşem bir gülümseme belirliyor.

"Ben istiyorum için."

Sıcaklık, sarılmasını istediğim bir battaniye gibi kol ve bacaklarımda geziniyor.

soğuk bir gecede.

"Tamam." Ben durduramadan kelime kaçıyor.

Ama geri almak için çok geç ve buna seviniyorum.

Sanki zihnim kendisiyle savaşıyor. Bir yandan onu daha iyi tanımak istiyorum. Diğer yandan, ona bağlanmak istemiyorum.

Xander ve ben bitmiş olsak bile, başka biri için çok erken. Ve dahası, bu adam benim ligimin çok dışında.

"İkinizin paylaştığı odanın anahtar kartı sizde mi?"

Oh, hayır.

Nabzım atıyor. Oda anahtarımızın Xander'da olduğunu tamamen unutmuşum. Ne halt edeceğim ben? Tek kuruşum yok. Kafede kazandığım her kuruş ev masraflarına ve kiraya gidiyor.

Başımı sallayarak, "Her şeyi saklamış." diyorum.

Yontulmuş çenesi geriliyor, o zümrüt parıltısı daha da koyulaşiyor.

"Pekâlâ, merak etme. Oda numaranız nedir?"

"6693."

"Tamam, size bir süit ayarlayacağım ve tüm eşyalarınızı oraya taşıyacağım."

Gözlerimi dikip ona baktım. *Süit mi? Yanlış söylediğine eminim.*

"Param yok."

"Paraya ihtiyacın yok."

Neredeyse ağlayacaktım ve yemin ederim kalbim yerinden çıkacaktı. Yüzünün bir tarafı yarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve nefes almak zorlaşıyor.

Ona karşı hiçbir şey hissetmemeliyim. şey. Ne bu çekim, ne de onunla daha fazla zaman geçirme ihtiyacı.

Bildiğim kadarıyla tehlikeli olabilir. Ama tehlikeli görünmüyor. En azından benim için.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?" Sesim düşüyor.

"Çünkü birinin öyle olması gerekiyor."

Duygular boğazımın arkasına vuruyor. Neden onun sesi beni bu kadar sakinleştiriyor? Ve neden onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi geliyor? Çok garip, gerçekten. Biriyle tanışmak ve onu hep tanıyormuş gibi hissetmek.

Dolu ağzı seğirdiğinde, onu öpmenin nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Ellerimi saçlarında gezdirmek.

Tanrım, buna bir son vermeliyiz.

Otuz yaşında olmalı. On dokuz yaşında biriyle ilgileneceğini sanmam. Muhtemelen daha yaşlı, daha sofistike model tiplerle çıkıyordur. Ben kesinlikle o kalıba uymuyorum. Gözlerimi kaçırmaya çalışsam da bakışlarımı onunkilerden ayıramıyorum.

Sol tarafımdan biri boğazını temizliyor ve sonunda yalnız olmadığımızı hatırlayarak nefes alıyorum. Yanındaki diğer adamlar hâlâ buradalar ve tek kelime etmiyorlar.

Onlara şöyle bir bakıyorum ve kollarımdan aşağı bir ürperti akıyor. İfadeleri gergin, duruşları güç ve üstünlük yayıyor.

Kim bu insanlar?

", seni yeni bir odaya yerleştirelim." Düşüncelerimi yarıp geçerek onu takip etmemi bekliyor.

Adamlara tekrar bakıyorum -biz uzaklaştıkça onlar da arkamızda kalıyorlar- ve adını henüz bilmediğim adamın yanında yürümeye devam ediyorum. Aramızda sadece bir el boyu mesafe kaldı; yaklaşmak için sabırsızlanıyorum.

Bu bile çok yakın. Yine de daha fazlasını istiyorum. Kalbim çılgına dönüyor.

Ama aramızdaki mesafeyi kolu neredeyse benimkine degecek kadar azalttığında, yakınlığının sıcaklığı tüm sinirlerimin cızırdamasına neden oluyor.

Cilt.

"Düğünlerden hoşlanır mısın?" diye soruyor birdenbire, o son derece seksi sırıtışıyla bana bakarak. "Çünkü oradaki kardeşlerimden biri üç saat içinde evleniyor ve bir randevuya ihtiyacım var."

Gözlerim onunkilere kayıyor. Bunu beklemiyordum.

Gitmemeliyim. Zaten tüm bunları hissederken ondan daha fazla etkilenme riskini almak aptallık olur. Ama biraz eğlence işime yarayabilir. Eve, beni bekleyen cehenneme dönmeden önce tüm sorunlarımı unutmama yardımcı olacak bir şey.

"Sanırım bu hoşuma
giderdi." Sırıtışı yayılır.
En kötü ne ki?

CKAPTER s

F)ONN

, ÇOK GÜZEL.

Otele girerken ona bakmaktan alamıyorum.

Muhteşem, gür kuzguni saçlar, altın beneklerle sarmalanmış sıcak bal dolu gözler.

Onu daha önce kayınbiraderim Devlin ve iki kardeşim Tynan ve Cillian ile verandada bir şeyler içerken fark ettim.

Ama o pislikle birlikteydi. Tek yaptığım onu otelimizden kovmak olduğu için şanslı. Aslında çok daha kötüsünü yapmak isterdim. Belki onu parçalayıp okyanusa atardım.

Kulağa cazip geliyor.

Ancak bugün Tynan'ın düğün günüdür ve saatler öncesinden kanlı bir şekilde ortaya çıkmak nişanlısı Elara'yı kesinlikle kızdıracaktır.

Bir dahaki sefere o kadar şanslı olmayacak.

Onu kızı tutarken gördüğüm anda içimde bir şeyler koptu. Oturduğum yerden kız ağlıyor gibi görünüyordu ve bu beni daha da öfkeliendirdi.

Yaklaştığımda, ne kadar üzgün göründüğünü, ne kadar güzel olduğunu gördüğümde, onu öldürmek istedim.

Ona bakarken, kalçaları yanımda sallanırken, onu en yakın duvara fırlatmak, yüzünü avuçlamak ve öpmek için duyduğum lanet ihtiyacı kontrol etmeye çalışıyorum.

Bunu düşünmemeye çalıştıkça, o elbise olmadan nasıl göründüğünü daha çok merak etmeye başlıyorum. Tadının neye benzediğini. Nasıl hissettiğini

O geldiğinde.

Kahretsin. Durmam lazım. Belli ki çok genç. Yatağımda savurmaktan zevk alacağım küçük bir şey. Yerde. Duşta.

Onu bağla, tavandan sarkıt.

İnleyerek iki parmağımı burnumun köprüsüne sokuyorum.

Dikkati bana yöneliyor ve yüz hatlarını endişe kaplıyor. "İyi misin?"

"Evet. Baş ağrısı," diye mırıldandım.

"Özür dilerim." Sesi endişeyle yükseliyor. "İlaçların var mı?"

Şu anda ihtiyacım olan tek ilaç sensin, bebeğim.

"Sadece biraz bir şeyler yemem lazım." Sıkı bir sırtı ş zorluyorum ve o pembe dudakları utangaç bir gülümsemeye dönüşüyor, aletimi şişiriyor.

Harika. Bana gülümsemek gibi basit bir şey yaptığında bile kendimi kontrol edemiyorum. Başım belada.

Yaklaşık 1.80 boyunda, kıvrımlı bir vücudu, öpülesi küçük bir burnu ve avuçlamam için bana yalvaran saçları var. Ama bakmaktan en çok keyif aldığım gözleri. O güzel ela tonu onunla birlikteyken donuk görünüyordu. Onu incittiği için o piçin kalbini söküp ona yedirmek istememe neden oluyordu.

Bana gergin bir bakış atıyor ve ben hissettiklerime göre hareket etmemek için elimden geleni yaparken çenem seğiriyor.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokacağım. Parmaklarım elbisesinin altından yukarı tırmanırken benimkilerle ağzını okşuyorum.

Sikeyim.

Yapamam.

Yaşı bir faktör olmasa bile, bunun ne yeri ne de zamanı. Sadece ondan faydalanmış olurum.

Check-in'e doğru yürüdük ve ona bir oda ayarladım, personele eşyalarını o hıyarla paylaştığı odadan taşımalarını emrettim.

Bu iş bittikten sonra onu asansöre doğru yönlendiriyorum ve koyu bir sessizlik içinde yukarı çıkıp yeni odasına doğru ilerliyoruz. Kartı okutup ilk onun girmesine izin verdiğimde ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım... Çok büyük."

Öyle. Ve senin içinde olmak istiyor.

Arkamı döndüğümde, içimden homurdanıyorum, pantolonumu yeniden düzenliyorum ve azgın ereksiyonumu evcilleştirmeye çalışıyorum, o ise sırtı bana dönük olarak iki yatak odalı süite doğru ilerliyor.

"Normal bir odada iyi olurum." Krem rengi iki deri kanepe ve aralarında tüylü gri bir halının bulunduğu geniş oturma alanına huşu içinde bakarken sesi dalgınlaşıyor.

Onun için daha fazlasını yapmak, ona her şeyi vermek için duyduğum bu açıklanamaz arzu beni ele geçiriyor. Avuçlarım omuzlarına iniyor ve sarsılıyor, ancak sabit kalıyor, sanki benim ona dokunmaktan hoşlandığım kadar o da benim dokunuşumdan hoşlanıyor.

Ellerimin kadifemsi teninde aşağı yukarı gezinmesine izin verdim, ağzım kulağına gömüldü. "Tatil köyündeki en iyi odalardan birine sahip olmanı istedim. Bunu hak ediyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, ona dokunduğum yerde tüyleri diken diken oluyor.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Ya benden çok hoşlanıyor ya da korkuyor. İlki olduğunu düşünmeyi tercih ederim.

Kapının çalınması onu ürkütüyor ve isteksizce kapıyı açmaya gidiyorum, bavullarını taşıyan bir görevli buluyorum.

"Buyurun efendim."

İçine koyuyor ve ben de ona yüz dolarlık bir banknot uzatıyorum.

Dikkati benimle para arasında gidip geliyor. "Teşekkür ederim, efendim." Başımı salladım ve kapıyı arkasından kapattım.

"Çok cömertsiniz." Diz çöküyor, bavulunun fermuarını açarak birkaç gömlek ve pantolonun yanı sıra beyaz tek parça bir mayo çıkarıyor.

"Olmaya çalış. Çok çalışıyorlar."

Tüm eşyaları şifonyere yerleştirirken gülümsüyor ama benim aklım o seksi mayosunda. Yanındaki duvara yaslanıp onu benim için giyerken hayal ettiğimde sikim titriyor. Ellerim o yuvarlak kıkına batarken bana sarılıyor.

Yarın benimle yüzmesi için onu ikna etmeliyim.

"Adın ne senin?" Şu anda kafamdaki her kirli düşüncüyü işgal eden kadının adını bilmeye ihtiyaç duyarak soruyorum.

"Um..." Gözleri bavulla benim aramda gidip geliyor, sanki bavulu bana emanet etmek isteyip istemediğini düşünüyor.

"Ben Fionn. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

"Ben... Ben Emily." Yumuşak ağzında yavaş yavaş bir gülümseme belirliyor. "Çok güzel bir isim."

"Teşekkür ederim. Seninkine de." Utangaç bir şekilde bana bakarken yanakları hafifçe pembeleşiyor. "Bunu daha önce hiç duymamıştım."

"Evet, İrlandalı. Ailem nadir severdi."

"Bu çok hoş." Yüzü bir anlığına düşerken yakalıyorum ama hemen siliyor.
"Onlara yakın mısınız?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Annem uzun zaman önce vefat etti ama evet, babama ve ailemin geri kalanına yakınım."

Kaşları çatıldı. "Ah, özür dilerim. Annen için yani."

"Teşekkürler."

Annemi düşünmekten hoşlanmıyorum. Başından geçenleri. O zamanlar Bratva'nın Pakhan'ı ve Konstantin Marinov'un babası olan Sergey tarafından nasıl diri diri yakıldığını.

Düşüncelerle savaşıyorum ve güzel kadına odaklanıyorum, bakışlarım yavaşça vücudundan aşağı kayıyor, arzumu gizlemek için hiçbir şey yapmıyorum. Kolları sanki benden saklanmaya çalışıyormuş gibi onu sarıyor.

Yapamaması çok kötü.

"Bilmek zorundayım, neden böyle bir pislikle birlikteydin?" Onu düşündükçe kanım kaynıyor. "Umarım ona geri dönmeyi düşünmüyorsunuzdur."

Bunun olmasına asla izin vermem. *Tek*

kelimeyle çoktan ölmüş olur. "Hayır,

sanırım bu kadar."

"Olsa iyi olur."

Dudakları hüznü bir gülümsemeyle incelirken, yüz hatlarım ona bunca zaman nasıl davranmış olabileceğini düşünerek geriliyor.

"Neden hâlâ onunla birlikteydim bilmiyorum." O yatağın kenarına yerleşirken benim nabzım şakaklarımda daha yüksek atıyor, gözlerindeki boşluğu öpmek istiyorum.

Bundan çok daha kötüsünü yapmak istiyor.

Bu lanet düşünceler ikimizi de mahvedecek. O çok

genç. Çok masum. Çok baştan çıkarıcı.

Ve şu anda biliyorum ki bu kadın benim çöküşüm olacak.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, sinirli bir elimi yüzümde gezdirerek. "Ne?" Kaşları çatıldı.

Kendi kendime konuştuğumu düşünmeye başlayacak, ki sanırım bu çok da uzak bir ihtimal değil.

"Onun için fazla iyisin."

Vücudu sarkıyor. "Arkadaşım gibi

konusuyorsun." "Belki de onu dinlemelisin."

Bana bakarak derin bir iç çekiyor. "Biliyorum. Daha iyisini hak ediyorum. Ama herkesin birileriyle çıkmasını izleyerek o kadar çok zaman geçirdim ki... Bilmiyorum, sanki kimse beni istemeyecekmiş gibi hissetmeye başladım. Sonra o çıkageldi." Omuz silkiyor, yüzü utanmış gibi kıpkırmızı oluyor. "Muhtemelen acınası görünüyorum. Çünkü tabii ki yalnız hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilemezsin. Eminim peşinden koşan bir sürü kadın vardır."

Neredeyse kıkırdayacaktım. Bu kadın beni çözdüğünü sanıyor. Ama benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yok. Ne istediğim hakkında. Kesinlikle hiçbir şey bilmiyor ve muhtemelen en iyisi de bu.

Böyle bir kız benim dünyama ait değil. Yine de kendimi ona doğru ilerlerken buluyorum, bir şekilde onun aurasında olmaya ihtiyaç duyuyorum.

Bir adım daha atıp sırtarak ağzımı eğdiğimde nefesi kesiliyor.

"Bebeğim, görünüşe göre şu anda dikkatimi çeken tek kadın sensin."

Yanakları pembeleşti.

Bir erkeğin onunla flört etmesine bu kadar mı alışkın değil? "Çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Kayıtsız bir kahkaha atıyor, parmakları uzun bir saç telini kulağının arkasına itmek için. Benim de yapmayı çok istediğim bir şey.

"Çok tatlısın ama sadece nazik olmaya çalıştığını biliyorum, bunu takdir ediyorum. Bir şey söylemek zorunda değilsin. Senin gibi bir adamın bana benzeyen bir kızı asla düşünmeyeceğini biliyorum."

"Senin gibi bir kız mı?" Ses tonum sertleşiyor. "Bu *da* ne demek oluyor?"

"Biliyorsun..." Sanki anlamam gerekiyormuş gibi bana bakıyor. "Jilet kadar ince değilim. Oturduğumda karnım dönüyor." Orta bölgesine bir bakış atıyor. "Ve yürürken kalçalarım birbirine değiyor, yani kesinlikle bir manken gibi görünmüyorum, ki bu da -kendimizi kandırmayalım- muhtemelen senin çıktığın türden bir kadın. Ki bu iyi bir şey." İki elini havaya kaldırıyor, en sevimli şekilde saçmalamayı durduramıyor. "Yargılamıyorum. O tür kadınlar çok güzel. Ben mi? Şey... Ben sadece benim. Ve senin gibi bir adam böyle görünen biriyle ölüme yakalanmaz." Elini sallayarak kendini işaret ediyor.

Kuru kuru kıkırdıyorum. "Vay canına. Beni , değil bebeğim?"

Ne kadar yanılıyorsun, küçük tavşan. Benimle bir gece geçirirsen, sana ne kadar muhteşem olduğunu gösteririm.

"İnkâr et o zaman." Kelimeler dudaklarından aceleyle dökülüyor ve gözleri bir an için bunu söylediğine bile şaşırmış gibi açılıyor.

Küçük bir kıkırdama çıkardığımda kaşları kalkıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor, bu da dikkatimin bir avuçtan daha büyük olan göğüslerine kaymasına neden oluyor.

Bundan daha fazlasını yapmak istiyorum. Seni eğmek ve tüm saçma güvensizliklerini sikip atmak istiyorum.

Ben yüzündeki şaşkınlık daha da artıyor. Eğer inkâr etmemi istiyorsa, bunu yapacağım.

Bacaklarını ayırmaya zorladığımda aramızdaki boşluk buharlaşıyor, parmaklarım teni karıncalanana ve nefesi kadar dizlerinin üzerinde geziniyor.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Elbisesini yukarı doğru çekiyorum, ta ki kalın beyaz külotu görünüyor. "Kaç beden giydiğin umurumda mı? Ya da ne tür kıyafetlere sahip olduğun?" Boğazımdan yavaş, karanlık bir kıkırdama çıkıyor. "Yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünsem şu anda lanet olası külotunu dişlerimle yırtarım."

"Tanrım," diye fısıldıyor, dizlerini bacaklarıma doluyor.

Parmak uçlarım yavaşça kolundan yukarı kayıyor, başparmağım güzel dudaklarının üzerinde geziniyor, umutsuzca sikimin etrafına sarılmasını istediğim dudaklar. "Bu ağza yapabileceğim şeyler."

Titriyor, derin nefes alıyor, şaşkınlık ve şehvetle ağzı açık kalıyor.

"İstedığın şey ben değilim," diye mırıldanıyor ve ben onu hissettiğimde tıslıyorum.

Dili dudaklarının arasından kayıp yanlışlıkla parmağımın ucuna değdi. "Benimle oynamayı bırak, Fionn."

Göğsümden bir hırıltı yükseliyor. "Kimi ikna etmeye çalışıyorsun, küçük tavşan? Hmm?"

Alt dudağını ısıyor ve ben her şeyi siktir edip istediğimi almaya hazırım.

Kendimi ne zaman bir şeyden mahrum ettim ki?

"Senden ne kadar etkilendiğimi, seni ne kadar çok becermek istediğimi bilseydin, kaçardın."

Gözleri yuvarlak, vücudu kayıyor, sanki o kalın kalçaların arasında oluşan uyarılmayı doyurmaya çalışıyor.

Külotunu yana kaydırmak ve onu ne kadar ıslattığımı hissetmek kolay olurdu. Diğer elimi yanımda sıkıyor, uslu durmaya çalışıyorum. Ama bu benim doğamda hiç olmadı.

Bir konuda haklıydı: Sürekli kadınların ilgisini çekmemenin nasıl bir his olduğunu bilmiyorum.

Ama bu daha önce yalnızlık hissetmediğim anlamına gelmiyor.

Mafya için bir infazcı olmak, kadınların her zaman kendilerini bana atmaları ya da diğer tarafa kaçmaları anlamına geliyor. Ama asıl istediğim eve dönebileceğim biri.

Seks, bittikten sonra tutunacak somut bir şey olmadığında bazen en yalnız şeydir.

Kahretsin, eğer bunu kardeşlerime itiraf etseydim, sanırım beni muayene ettirirlerdi. Ama artık otuz bir yaşımdayım, oyunlardan ve kulüplerden bıktığımı fark ettim. İstikrar istiyorum.

Tynan ve Elara'nın sahip olduklarını istiyorum. Kız kardeşlerim Eriu ve Iseult'un sahip olduklarını da.

Ve bu küçük tavşan tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Ne iş yaptığımı bilse muhtemelen kaçardı. Mafyanın infazcısı kulağa katilden biraz daha iyi gelebilir ama her zaman yaptığım iş bu. Bu işte iyiyim. Ve kimse için durmayacağım, duramam da zaten. Bir kere girdin mi, asla çıkamazsın.

Ölmediğin sürece.

çarpıcı kadına bakıyorum. Yüzündeki şaşkın ifadeyle dişlerimi sıkıyor, bir kadında ne istediğim konusunda ne kadar yanıldığını ona kanıtlamak istiyorum.

"Beni bu çürük elbiseyi yırtıp atmaktan ve amını sikimle doldurmaktan alıkoyan tek şey..." Parmağımı elbisesinin askısının altına sokuyorum. "...şu anda ihtiyacın olan son şeyin bu olduğunu bilerek." Akıl sağlığıma zar zor tutunarak askıyı aşağıya çekiyorum.

Günahkâr bir inilti çıkarırken sert nefesler alıyor.

Sık beni. İnlediğinde sesi daha da güzel çıkıyor.

"Tha seo ceàrr," diye inliyorum, yarın pişman olabileceği bir şey yapmadan önce isteksizce gitmesine izin veriyorum.

Yüzü kızarıyor ve ifadesi o kadar masum ki, onu bozar ve her dakikasından zevk alırdım.

Geriye çekilerek ensemini sıkıyor, kontrol edemediğim arzumu kontrol etmeye çalışıyorum. "Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce buradan defolup gitmeliyiz."

Hararetle başını sallıyor, dili alt dudağının üzerinde gezinmek için dışarı kayıyor.

Sık beni. Bu her saniye daha da zorlaşıyor. Ve sadece sikimi kastetmiyorum.

"Gidip bir şeyler yemeye ne dersin?" Ben öneriyorum. "Kardeşimin resepsiyonu dört saat sonra başlayacak ve ben o kadar bekleyemem."

Boğazını temizliyor, parmak uçları dudaklarının üzerinde geziniyor - tam da ona dokunduğum yerde, sanki hafızasına kazıyor.

"Tamam, uh, evet..." Kalkmaya çalışırken midesi gurulduyor. "Sanırım vücudum seninle aynı fikirde." Kıkırdıyor ve bu şey cehennem gibi bulaşıcı.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Ona elimi verip kalkmasına yardım ediyorum. Elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum. Küçük elinin büyük elime sığması gerçekten hoşuma gidiyor. O bana bakarken teninde daireler çiziyorum.

"Um, kahvaltı?"

"Kahretsin bebeğim, saat üç oldu. Neden hâlâ yemek yemedin?" Omuz silkiyor, yanakları kıpkırmızı oluyor.

Lanet olsun. Param yok dediğinde ciddiydi, değil mi? Yemin ederim o pisliği bulacağım ve ona gerektiği gibi bakmadığı için taşaklarını keseceğim.

Bu düşünce gerçekten cazip. Kimsenin bilmesine gerek yok.

Kendimi durduramadan, boştaki elimin tersiyle çenesini eğiyorum. "Hey, sorun yok. Benden utanmana gerek yok. Ben onun gibi değilim. Seninle ilgileneceğim."

Gözlerini dolduran gözyaşlarının anılığı içimi parçalıyor. Evinde nasıl bir hayatı olduğunu merak ediyorum.

"Gidelim mi?" Elini benimkinden çekti ve bu sefer ona izin verdim. Bu ürkek küçük şeyi zaten zorladığımdan daha fazla zorlamak istemiyorum.

CKAPTER 3

AMARA

YALAN SÖYLEDİM.

Kendimi durduramadan ona en iyi arkadaşımın adını verdim.

Ama kim olduğumu, nereden geldiğimi bilmesi fikri beni panikletti. Bu adamın beni bulmasına izin veremem. Nerede yaşadığımı görmesine. *Nasıl* yaşadığımı. Bu çok aşağılayıcı. En iyisi beni hiç bulmaması.

Eğer bugün birlikte geçireceğimiz tek günse, öyle olsun. Asla unutamayacağım bir gün olabilir ve varlığımın gerçekleri tarafından mahvedilmesindense buna tutunmayı tercih ederim.

Elimi tekrar tutuyor ve sıkıca kavradığı için hıçkırıklara boğuluyorum. Böyle bir adama sahip olmak - güçlü, nazik bir adam.

İyi hissettiriyor. Çok hoş.

Sanki beni güvende tutmak için her duvarı yıkacakmış gibi. Sanki bana hiç zarar vermeyecekmiş gibi.

Ama aslında onu , değil mi? Herhangi biri olabilir.

Otelin içindeki sıradan restoranda bir masaya yerleşiyoruz ve benimkinin üç katı büyüklüğünde göğsü olan garson kız yaklaştığında ona bakmıyor bile.

Xander gözümün önünde hep başka kadınlara bakardı. Sanki umurunda değilmiş gibi. Yemin ederim, yaptığı her şeyi hatırladıkça, benim sorunumun ne olduğunu daha çok merak ediyorum. Bu kadar uzun süre devam etmesine nasıl izin verebildim?

Fionn'un parlak yeşil gözleri benimkilere takılıyor ve içkilerimizi sipariş ederken beni ona odaklanmaya zorluyor. Bana bakışları kalbimin deli gibi çarpmasına neden oluyor,

Beni içine almasından hoşlanıyorum, sanki bana hiç dokunmuyormuş gibi.

"Ne yemek istersin?"

Menüye bakıyorum, fiyatlar karşısında şok oluyorum. Bir burger ve patates kızartması 40 dolar. Sade salata 30 dolar. Bu çılgınlık.

"Belki mozzarella çubuklarından alırım." Biraz daha ucuzlar ama o kadar da değil.

"Ne?" Kıkırdıyor. "Onu öylece yiyemezsin. Biftek sever misin? Biftek gerçekten güzel."

Sadece bir kez yedim ve ne kadar hoşuma gittiğini hatırlıyorum, ancak maliyetini haklı çıkarmamın bir yolu yok. Tam olarak yüz elli dolar.

"Emily..." Kabinin diğer ucundan elime uzandı. "Eğer istiyorsan, bana söylemen yeterli. Ne kadar tutacağı konusunda endişelenmene gerek yok, bebeğim."

Kalbim küt küt atıyor. Bana "bebeğim" demesinden ne kadar hoşlandığımı itiraf etmekten nefret ediyorum.

Gülümsüyor ve bu his karnıma doğru fırlıyor, beni ısıtıyor ve ondan ne kadar etkilendiğimin tamamen farkına varmamı sağlıyor.

Midem yine gurulduyor.

Siktir . O bifteği almalıyım. Uzun zamandır güzel bir yemek yememiştım. *İşte böyle, Amara. Sonunda bir kez olsun kendin için bir şey yapıyorsun.* "Biftek kulağa hoş geliyor. Teşekkürler, Fionn." Adı bile seksi.

Garson içeceklerimizle döndüğünde, iki biftek ve mozzarella çubukları sipariş ediyor, sonra da menüleri uzatıyor. Pipetin ucunu ısırarak diyet kolamı yudumluyorum.

Bu arada, ona bakmak için zaman ayırıyorum. Gerçekten bakarak.

Derin, koyu maun rengi saç telleri tepede daha dolgun, yanlarda daha sivridir. Yüzü sanki tanrılar tarafından oyulmuş gibi görünüyor. Sağ elindeki yılan ve çiçek dövmesi parmak uçlarına kadar uzanıyor ve onu tehlikeli gösteriyor. Boynundaki damarlar derisinin altında zonkluyor ve ne kadar ateşli olduğundan başka bir şeye konsantre olmayı zorlaştırıyor.

Onu gördüğümde vücudum gerildi. Bana daha önce söylediği sözler, beni nasıl istediği...

Yemin ederim daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Elleri, vücudu, her santimi için yanıp tutuşuyorum.

Şu anda ben kimim? Bu duygular biraz korkutucu ama bir o kadar heyecan verici.

Parmaklarımı çenesinin kirli sakallarında gezdirme, her yerine dokunma arzusu zihnimi dolduruyor. Düşüncelerimde ona istediğim her şeyi yapabilirim ve onun da aynısını yapmasını sağlayabilirim. Yine de gerçekte asla bu kadar cesur olamam.

Onu çekici bulmam sürpriz değil. O daha yaşlı. Kendine güveniyor. Koruyucu içgüdüleri var. Çok erkeksi, hükmedici bir şekilde yakışıklı. Gözleri olan her kadın aynı fikirde olacaktır.

Keşke erkeklerle daha fazla deneyimim olsaydı, ama Xander yattığım tek erkek ve kesinlikle sonuncusu olmasını istemiyorum. Karşılaştırayabileceğim pek bir şey yok ama o benim boşalmamı hiç umursamadı. Sadece üstüne atlamamı bekledi ve bir kez boşaldı mı, ben unutulup gittim. Bundan zevk bile almadım.

Ama Fionn'un yanındayken, vücudumun her santimetresinde Xander'la hissettiğimden daha fazlasını hissettim.

İyi seksin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Emily, kadınına öncelik veren bir erkekle çok daha iyi olacağına yemin ediyor. Kendisi boşalmadan önce onu defalarca boşaltmaktan zevk alan bir erkekle. Xander bunu hiç yapmadı.

Dışarıda benim için biri olduğuna inanmak istiyorum. Bana saygı duyacak ve beni sadık olacak kadar sevecek biri. Ya da, bilirsin, beni çıkaracak? Bunu istemek çok zor değil.

İçimi çektim.

"Ne düşünüyorsun?" Boğuk sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor.

Seni becermenin nasıl bir his olduğunu merak ediyorum.

Yüzüm ısınıyor. Asla bu şekilde yüksek sesle konuşmam. "Yok bir şey," diye cevap veriyorum sonunda, o bana yeniden doldurmamı söylerken.

İçkinin dibine vurduğumu fark etmemiştim. Sinirlerime karşı hiç şansı .

"Sadece eve döndüğümde yapmam gereken şeyleri düşünüyorum." *Onunla uğraşmak gibi...*

Geri dönmeyi her düşündüğümde göğsüm sıkışıyor. Sık sık kendimi kaçarken ve her şeye yeniden başlarken hayal ediyorum. Ama Emily'i çok özlerim. Keşke kendi evimi alabilecek param olsaydı ama yok.

"Nerelisin sen?"

Lanet olsun. Bunu ona söyleyemem.

Ama şehir o kadar büyük ki, Emily gibi genel bir isimle beni bulmasına imkân yok. "Boston."

"Vay canına." Kaşları havaya kalktı. "Yok artık." Deri koltuğa yaslanıyor. "Ben de Massachusetts'liyim."

Tabii ki öyle.

"Gerçekten mi?" Gülümsemeye zorluyorum, yakın olmadığımızı umuyorum. "Nerede?" "Batı Sherwood." Sırıttıyor. "Senden yaklaşık yüz mil uzakta." Biraz rahatlamış hissediyorum. Boston'a yakın bir yer değil.

"Evde ne iş yapıyorsun?" Zeki gözleri bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi beni içine çekiyor.

"Bir kafede çalışıyorum." Pipetimle oynuyorum. "Fazla bir şey değil ama-

" "Yapma bunu." Dirseklerini koltuğun üzerine koyarken alını kırışıyor. masaya eğildi ve bana onaylamayan gözlerle baktı. "Yaptığın şeyi küçümseme. Hâlâ gençsin. Önünde koca bir hayat var."

Ona ne kadar söylememek için mücadele ederken gülüşüm küçük. Gelecekte beni bekleyen bir şey yok.

"Evet, sadece on dokuz yaşımdayım, ama-"

", bu kadar genç olduğunu fark etmemiştim." İki parmağını şakağına bastırıyor, yüzü belirgin bir gerginlikle buruşuyor.

"Pardon?" Yüzümü buruşturuyorum.

Benim yaşımdaki kızlarla ilgilenmeyeceğini biliyordum. Bir nefes üfledi. "Olma."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Otuz bir. Şimdi, ne diyordun?" "Oh, hiçbir şey."

"Buyurun." Garson kız tabaklarımızla geri döndü ve onları önümüze koydu.

Biftek mükemmel görünüyor, yanında bahçe sebzeleri ve sarımsı soslu patates püresi var. Bir parça kesip ağzıma atmaya başladığımda bana bakıyor ve ben bunu yaparken...

"Hassiktir." Bir inilti çıkardım.

Daha önce bu kadar güzel bir şey yediğimi sanmıyorum. O kadar yumuşak ki, mümkünse dilimin üzerinde eriyor.

Kıkırdıyor. "İyi mi?"

"İnanılmaz!"

Bu da onun sırtıtmasına neden oluyor, kendi sırtıtışını kesiyor.

Yemek yememi izlemeye devam ediyor, sanki bundan zevk alıyormuş gibi. Gözlerinden öyle bir nezaket yayılıyor ki, bana bu kadar iyi davranan bir erkekle karşılaşmış olduğumu merak ediyorum.

Sonra Xander'ın ilk başta nasıl olduğunu düşünüyorum ve mutluluğum sönüyor.

"Peki ya sen?" Bana bu kadar dikkatle bakmasını engellemek için soruyorum. O beni böyle izlerken yemek yemek çok zor. "İş yapıyor musun? Bu otelin sahibi olduğunuzu söylediğinizi duydum."

Başını salladı. "Evet. Ailem ve ben restoranlar, oteller, barlar işletiyoruz, bir de çiftliğimiz var. Her şeyden biraz."

"Ah, demek gerçekten paranız var..."

Kahretsin, bunu neden söyledim ki? Bazı düşünceleri kendime saklamayı öğrenmeliyim.

Yüzünde sert bir yarı gülümseme beliriyor ve bedenim ihtiyaçla kıvrılıyor. "Birazcık."

", " diye fısıldıyorum, ertesi gün yemek yiyip yiyemeyeceğimizi merak etmeden hayatta kalmaya yetecek kadar yiyeceğim olmasını dileyerek.

"Hey..." Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluşuyor. "Paraya ihtiyacın var mı?" Tekrar bana uzanıyor, masanın öbür ucundan parmaklarımı sıkıca kavıyor, başparmağı tenimde daireler çiziyor. "Sana bir çek yazabilirim, hiç soru sormadan. Bana bir numara ver yeter."

Küçük bir kahkahayla geri çekiliyorum ve elim onunkinden kayıyor, anında üşüdüğümü hissediyorum. "Hayır. Tanrım, özür dilerim. Çok utandım. Senden para istiyormuşum gibi konuşmak istememiştim."

". " Tekrar bana uzandı ve avucunu benimkinin üzerine koydu. "Bu sadece bir teklifti."

Vücudum onun dokunuşuyla ısınıyor.

Elinden kurtulup içkimi elime alıyorum ve kocaman yudumlar alıyorum. Tabii ki para işime yarayabilir, özellikle de eve dönmek için uçak bileti almam gerektiği için.

Emily'yi arayıp bana biraz borç vermesini isteyeceğim. Bu yabancının parasını kabul etmeyeceğim.

"Teklif ettiğin için çok tatlısın ama ben iyiyim. Yemin ederim."

"Fikrini değiştirirsen bana haber ver," diye kayıtsızca araya giriyor ve yemeğine devam ediyor.

"Yapmayacağım."

Çatalını indiriyor ve bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Bak, daha yeni tanıştığımızı ve niyetime güvenmek için bir nedenin olmadığını biliyorum ama karşılığında hiçbir şey istemiyorum. Sadece sana yardım etmek istiyorum."

Gözlerim doluyor ve masaya bakıyorum. "Bunun için minnettarım ama iyi olacağım." Dikkatimi ona verirken dudaklarımı sıkıyorum. "Senin sadaka vakan olmak istemiyorum, Fionn."

Çenesindeki bir kas patlar. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Yoksa neden bana para teklif edesin ki?" Kaşlarımı kaldırıyorum. "Etrafta dolaşıp insanlara düzenli olarak paraya ihtiyaçları olup olmadığını mı soruyorsun?"

"Hayır." Bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Ama biraz yardıma ihtiyacın olduğunu söyleyebilirim ve ben de kendi yardımımı sunmak istedim. Hepsi bu kadar."

Omurgamı dikleştirerek bir mozzarella çubuğu alıyorum ve marinara sosuna batırıyorum. "Teşekkür ederim ama dediğim gibi, ben iyiyim."

Bana sertçe bakarken ağzı geriliyor, sanki biraz daha tartışmak istiyormuş gibi. Bunun yerine, yemeye devam ederken hayal kırıklığına uğramış bir nefes veriyor ve ben de aynısını yapıyorum, aramızdaki gerilim yoğun.

"Bana aileden bahset." Boğazımı temizliyorum, konuyu değiştirmeye ve açılmasına neden olan bu huzursuzluğu silmeye çalışıyorum. "Hepsi düğünden dolayı çok mutlu olmalı."

Sertçe başını sallıyor. "Mm-hmm. Kardeşim hiç evlenmek istemedi."

"Oh?"

Sonra bana ailesindeki herkes hakkında bilgi veriyor ve para konusunu kapattığı için minnettarım. Görünüşe göre beş kardeşten biri, iki kız ve iki erkek kardeşi var. Bu kadar geniş bir aileden gelmek güzel olmalı. Benim sahip olduğum tek şey kendimdim. Babam ben iki yaşındayken ayrıldı ve annemin başka çocuğu olmadı.

Sık sık babamı merak ederim. Kim olduğunu. Hâlâ hayatta olup olmadığını. Annem bana onun adını söylemiyor ve ben de doğum belgemi bulamadım. Onu bulamayayım diye bir yerlere sakladı. Ne zaman ondan bahsetmeye çalışsam, sorularımı öfkeyle reddederek beni vuruyor.

Seni sevmediğini ne zaman öğreneceksin, Amara? Hiç .

Bu sözler kalbime bir bıçak gibi saplandı. Babam beni gerçekten sevmiyor muydu, yoksa sadece yalan mı söylüyordu?

"İyi misin?" diye sorarak beni bu korkunç hatırlatmalardan kurtarıyor.

"Evet, özür dilerim." Birkaç tutamı kulağımın arkasından çekiyorum.

"Düğünü dört gözle bekliyorum. Daha önce hiç düğüne gitmedim."

Sırıttırıyor. "Nasıl parti yaptığımızı görene kadar bekle."

Birden gözlerim açıldı. Giyecek resmi bir şeyim olmadığını fark ettim. Küçük valizimde sadece iki elbise var ve o birini görüyor.

"Sence bunu giyebilir miyim?" Sundress elbiseme bakıyorum.

"Tabii ki giyebilirsin."

Ama smokinine bir bakış bile aksini söylüyor. Başka ne seçeneğim var ki? Diğer elbisem bundan çok daha rahat.

Yemeğimizi bitirdik ve sonra yemeğin parasını ödeyip beni asansöre doğru götürdü.

Yanımda dururken kolu koluma değiyor ve vücudumda elektrik çarpıntıları yaratıyor. İkimiz de dosdoğru asansör kapılarına bakıyor, açılmalarını bekliyoruz.

Bir yandan da benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni gerçekten çekici buluyor mu? Yaşım gerçekten önemli bir şey mi? Yani, otuz bir o kadar da yaşlı değil. Yine de onun önünde soyunma düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Her şey için teşekkürler," diyorum ona, her kelimeyi kastederek. Sadece yemek için değil, Xander için de.

"Her zaman." Boğuk tınısı mideme iniyor ve dikenli sarmaşıklar gibi beni kavıyor.

Gözleri benimkilere sabitleniyor, çenesi gözle görülür şekilde esniyor. Bana her baktığında içimde hissettiğim bu bağa karşı koyamadığım için nefesim daralıyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve ben daha sonra ne yapacağını merak edemediğim bir adım öne çıkıyor, vücudu her saniye daha da yaklaşarak neredeyse benimkine yapışıyor.

Bir parmağı yüzümden bir tutam saçı yavaşça uzaklaştırırken midem takla atıyor, kapüşonlu bakışları durduğum yerde benimkileri yakalıyor.

Burada gözlerinin içine bakarken, beni öpüp öpmeyeceğini merak ediyorum ve öpmesini diliyorum.

Saniyeler geçiyor ve o denemeye bile kalkmıyor.

Asansör geldiğinde elini yüzünde gezdirerek geri çekildiğinde kalbim anında yerinden çıkacak gibi oluyor.

Birlikte tam bir sessizlik içinde yol alıyoruz - o kadar ağır ki, hissedebiliyorum

o.

Kapılar açıldığında, ilk inen o oluyor ve benim de onu takip etmemi bekliyor.

Sağa doğru birkaç adım ve odamın yanındayız.

Bana bir anahtar kartı uzattı. "Birkaç saat içinde seni alırım."

"Tamam. Nerede kalıyorsun?"

Yandaki işaret ettiğinde gözlerim büyüyor. "Oh."

Yüzü gerginleşmeden önce kuru bir şekilde kıkırdıyor. "O kadar heyecanlı görünme."

Bu gözler açlıkla vücudumu tarıyor ve meme uçlarım ağrıyor ve geriliyor. Boğazımı temizliyorum. "Hemen yanımda olduğunu fark etmemiştim."

Bu adamın yan komşum olduğunu bilerek nasıl uyuyacağım?

Elini çeneme indiriyor ve sıkıca kavrayarak her santimimin canlanmasına neden oluyor. Gözleri gözlerime batıyor - o kadar derin ve güçlü ki, tek istediğim onun tarafından öpülmek. Bir şeyler hissetmek. Herhangi bir şeyi. Öfke ve üzüntü dışında bir şeyler hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Birinin içinde kaybolmak ve bir geceliğine sorunlarımı unutmak istiyorum.

Başparmağı dudaklarımı okşuyor. "O şerefsiz geri gelirse diye yakınlarda olmak istedim."

Tenim karıncalanıyor. Şimdi iki kez beni kollayacak kadar önemsiyordu.

"Teşekkür ," diye , etrafımızdaki havanın yoğunluğu
İsim.

Ayartma mı? Özlem?

Çenesi bükülüyor, gözleri cam gibi, ayrılmış ağzıma bakıyor. Kalçalarımın arası kayganlaşıyor, daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar arzu duymamıştım.

"İçeri gir," diye mırıldanıyor, sanki bir uyarı gibi. Sanki girmezsem kendini durduramayacakmış gibi.

İstemiyorum.

Dudağımı tekrar ısırduğımda hırlıyor.

"Siktir." Gıcırtılı, aç baritonu tenimi alevlendiriyor.

Ağzını aşağı indirdiğinde kalbim hızla çarpıyor ve benimkini okşadığında küçük bir inilti çıkarıyorum.

Ama bu yeterli değil. Gerçek bir öpücük istiyorum. Dünyayı sarsan bir öpücük.

"İçeri girmeni istiyorum, küçük tavşan." Eli saçlarıma gömülüyor ve başımı geriye doğru çekerek gitmeme izin vermiyor.

Küçük tavşan.

Bu lakapla göğsüm kabardı.

Sıcak nefesi boğazımın sütunlarından aşağı akıyor ve avuçlarım onun sert ve güçlü pazularını kavrayarak vücudumun erimesine neden oluyor. Bu adamın şu anda bana her şeyi yapmasına izin verirdim.

Güvensizliklerimi unut. İkimiz dışında her şeyi unut. Aman

Tanrım. Emily haklıydı ve ben onunla yatmadım bile.

"Beni öldürüyorsun." Kulağımın kabuğuna fısıldadığı nefesi dizlerimi sıkımda neden oluyor, onun için ağlıyor, onu içimde hissetmeye ihtiyaç duyuyorum.

Başı bir santim geriye gidiyor, ağzı yaklaşmadan önce gözleri daha derine dalıyor.

Ve daha yakın.

Oh Tanrım. Beni öpecek. Gerçekten öpecek.

Tam yapacağını düşündüğüm anda alnımı kendine doğru çekiyor.

"Geri alamayacağım bir şey yapmadan önce içeri girmeni ."

İstediğimi beni itiyor, elimde unuttuğum anahtar kartımı alıyor ve kapımı açıyor.

"Devam et." Sırtımın alt kısmındaki bir el beni odaya sokuyor ve yüzüm düşüyor.

Ona bakıyorum, vücudum kızarmış, ihtiyaç damarlarımı doldururken gözleri beni içine çekiyor, kendini durduramıyor.

"Birazdan görüşürüz." Burun delikleri açıldı, gözleri kapandı.

Sonra kapımı kapatıyor, onun gibi bir adamı nasıl unutacağımı düşünürken beni orada bırakıyor.

Kapısı kapandığında, hayatımın bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar değiştiğinden emin olamadan, duygu karmaşası içinde duvara yaslanıyorum.

BÖLÜM 4

AMARA

DUŞUMU BITİRİP BORNOZUMU GIYER GIYMEZ,
kapı çalındı. Fionn'un bana düğüne beklediğimizden erken gideceğimizi söylememesini umarak kemeri gergin bir şekilde daha sıkı bağladım.

Onu tekrar görme düşüncesi beni hem heyecan hem de gerginlikle dolduruyor. Daha önce olanlardan sonra, onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyorum. Yarın gideceğimi ve onu bir daha göremeyeceğimi bilmek de beni üzüyor.

İç çekerek gözetleme deliğinden baktığımda tanımadığım bir kadınla karşılaşıyorum. Otel personeli ceketini giymiş ve elinde birkaç çanta var.

Muhtemelen yanlış odaya gelmiştir. Çünkü ben kesinlikle bir şey sipariş etmedim.

"Size yardımcı olabilir miyim?" Çekici sarışına kapıyı açarak sordum.

"Siz Bayan Emily misiniz?"

"Uh..." Yüzüm şaşkınlıkla buruşuyor. "Evet?"

"Ben Hannah. Beni Fionn gönderdi."

Hâlâ şaşkın bir şekilde elindeki eşyalara bakıyorum. "Tam olarak ne için?"

"Şey, bu geceki düğün için sana birkaç elbise seçti ve onları , saçını ve makyajını yapmamı istedi." *Ne yaptı?*

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken o heyecanlı görünüyor.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.
Adam beni şaşırtmaya devam ediyor.

Bir yabancı benim için hayatımdaki herkesten daha fazlasını nasıl yaptı? Bu düşünce göğsümde bir sızıya neden oluyor, ama onu fırçalıyorum.

"Özür dilerim. Lütfen içeri gelin."

Eşyaları kanepenin üzerine koyarak içeri girdi. "Denemeniz için iki bedende iki elbise seçeneğim var."

Giysi torbalarını çıkarır ve dolabın kapılarına ikişer tane asar.

Fermuarlarını açtığında gözlerim büyüyor. "Muhteşemler."

Parmaklarım ısıltılı askıları, V kesimi ve küçük bir treni olan kırmızı ipek elbisenin üzerinde geziniyor. Bunu giyebilmemin imkânı yok ama yine de denemek istiyorum. Diğeri ise siyah, yapay elmas kemerli ve straplez tatlı yakalı. İkisi de göz kamaştırıcı ve fiyat etiketlerine baktığımda nefesim kesiliyor.

Oscar De La Renta.

Her biri 20 bin. İki. Sıfır.

Aman Tanrım... Şimdi Cinderella'nın nasıl hissettiğini anlıyorum.

Ama benim bir iyilik perim yok. O daha çok... zengin, seksi bir vaftiz babası.

Odasına gidip ona bunun ne kadar çılgınca olduğunu söylemek istiyorum. Benim için bu kadar para harcamamalı. Ben onun kız arkadaşı ya da karısı değilim.

Ama belki onun gibi bir adam için bu cep harçlığıdır. Benim içinse yirmi bin dolar hayatımı değiştirir. Bu parayla o kadar çok şey yapabilirim ki, mesela gecikmiş faturalarımızı ödeyebilirim.

"Peki, en sevdiğin hangisi?" Hannah dikkatimi çekiyor.

"İkisi de çok güzel."

"Oh, güzel. Beğendiğine çok sevindim. Gidip denemeye ne dersin? Bu çantada ayakkabı da var." Birini kaldırıyor.

"Elbette." Başımı salladım.

Tüm eşyaları yatak odasına getiriyor, ben önce ne giyeceğime karar verirken diğer tarafta bekliyor. Siyah olanda karar kılıp, şaşırtıcı derecede rahat olan bir çift küçük topuklu gümüş sandaletin içine giriyorum. Sanki süper yüksek topuklularla yürüyemeyeceğimi biliyor gibiydi. Sonra yan fermuarı çekerek elbiseye adım atıyorum.

Midemde kelekler uçuşurken boy aynasına yöneliyorum ve kendimi gördüğümde gözlerim doluyor.

Çok güzel görünüyorum.

Ne zaman kendimi bu şekilde düşündüm ki?

Emily şu an beni görse ölürdü. Tanınmaz haldeyim ve Hannah henüz saçımı ve makyajımı bile yapmadı. Neredeyse hiç makyaj yapmıyorum ve bunun nedeni eğitimleri izledikten sonra bile nasıl uygulayacağımı bilmemem, bu yüzden ne yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Kapıya yönelip Hannah'ya göstermek için dışarı ıktım.

Beni gördüğünde kaşları saç çizgisine doğru kalktı. "Vay canına! Sanki senin için yapılmış gibi görünüyor." Benim için gerçekten heyecanlanmış görünüyor. "Senin için bazı mücevherler de seti. Takmana yardım edebilirim, böylece nasıl göründüklerini görebilirsin."

Duygularıma yenik düşerek başımı salladım. Yaşadığım sürece bu günü asla unutmayacağım.

Birkaç küçük siyah kutu çıkartıyor ve ilkini açarak büyük ışıltılı çivileri ortaya çıkartıyor.

"Vay canına. Çok güzeller."

"Biliyorum." İlkini takmaya başlıyor, sonra diğerini. "En iyi tarafı da sende kalmaları." Parlak yıldızlar gibi ışıldayan elmaslarla bezeli ince bir bileklik çıkartıyor.

"Gerçekten mi?"

Daha önce hiç bu kadar pahalı bir şeye sahip olmamıştım. Yani, çok değerli olduğunu bilmek için fiyatını bilmeme gerek yok.

"Gerçekten mi?" Hannah kutuları çantaya geri koydu. "Onları senin için aldı."

Vay canına. Bu tatlı jest karşısında başım döndü.

Ama eve döndüğümde *ondan* saklamam gerekecek, yoksa satacak.

"Kırmızı elbiseyi şimdi denemek ister misin?"

"Evet."

Bunu çıkarmak bile istemiyorum ama de neye benzediğini görmek istiyorum.

"Seni görene kadar bekle!" Bana bilmiş bir bakış attı. "Oh..."

Yorumunu el sallayarak geçiştirdim. "yle bir şey değil."

Yüzü şaşkınlıkla asılır. "Gerçekten mi? Salona geldiğinde, ikiniz ıkartıyormuşsunuz gibi göründü."

"yle mi?"

"Evet. Haddimi aştıysam özür dilerim."

Boğazımdaki kalın düğümü yutuyorum. Bunu neden yapsın ki?

"Hayır, daha bugün taşıştık. İyi davrandı ama hepsi bu kadar."

"Hmm. Tamam." Tek omzunu silkiyor. "Sadece onu birkaç yıldır tanıyorum ve daha önce bir kadın için böyle bir şey yapmamıştı."

Muhtemelen diğer kadınların hepsi yirmi bin dolarlık elbiseler alabildiği içindir.

"Gidip diğer elbiseyi deneyeyim."

Bu konuşma ne kadar çabuk biterse o kadar iyi olur.

"Elbette, burada olacağım. Birini seçtikten sonra bornozunu , böylece makyajına başlayabilirim."

"Teşekkürler." Yatak odasına döndüğümde, aynı ayakkabıları giymeye devam ederek kırmızı olanı giyiyorum.

Aynaya döndüğümde nefesim ciğerlerimde donuyor. Bunun doğru elbise olduğunu hemen anlıyorum. Elbise belimi ve kalçalarımı sarıyor, sonra dışarı doğru genişliyor. Hayatımda hiç bu kadar güzel bir şey giymemiştim.

Hannah bu kez beni gördüğünde ağzı açık kaldı. "Vay canına... İşte bu."

Gülüyorum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Ellerim yumuşaklıkta geziniyor ve bana hissettirdiklerine bayılıyorum: şık ve seksi.

"Yine de küçük bir öneride bulunabilir miyim?" Yüzünü buruşturuyor.

"Elbette." Nabzım kulaklarıma çarpıyor, ne söyleyeceğinden emin değilim. "Ben olsaydım, bu sefer külot giymezdim."

"Oh..." Kalçalarımı bakınca iç çamaşırlarımın dış hatlarını seçebiliyorum. "Kadınlar böyle elbiselerle böyle mi yapar?"

"Mm-hmm. Biraz." Gülümsüyor, beni rahatsız etmemeye çalışıyor ama başaramıyor çünkü bu utanç verici.

Daha önce hiçbir yere iç çamaşırsız gitmemiştim. Ama daha fazla dikkat çekmek de .

Ugh. Bu çok garip.

"Haber verdiğin için teşekkürler. Sanırım her şeyin bir ilki var." Yüzüm ısınıyor ve o bir kahkaha atıyor.

"İyi olacaksın, söz veriyorum. Bunu ilk yaptığım zamanı hatırlıyorum ve tıpkı senin gibi hissetmişim. Ama şimdi ikinci doğam oldu." Kare bir çanta çıkarıyor ve fermuarını açıyor. "Hazırsan şimdi makyajına başlayabiliriz."

"Evet, tabii. Gidip üstümü değiştireyim."

Heyecan artıyor. Daha önce hiç makyaj yaptırmamıştım.

Geri döndüğümde, yüzümde yarım saat geçirirken kaptığı sandalyeye yerleşiyorum. Sonra saç zamanı.

İşi bittiğinde beni dikkatle inceliyor. "Bence gerçekten memnun kalacaksın."

Bir ayna alıp bana göstermeye çalışıyor ama ben onu durduruyorum.

"Kendime bakmadan önce elbiseyi giymek istiyorum." Sırıtişımın genişliğinden yanaklarım yanıyor.

"Tabii ki."

Ben yatak odasına geçip ayakkabılarımı ve elbisemi giyerken o da her şeyi çantasına yerleştirmeye başlıyor.

Yavaş adımlarla aynaya doğru ilerliyorum, boğazım beklentiyle geriliyor. Sonunda kendimi gördüğümde, bana bakan kızı zar zor tanıyabiliyorum.

"Aman Tanrım..." Makyajıma bakmak için yaklaşarak fısıldıyorum.

Yanaklarım yumuşak pembe bir allıkla parıldıyor. Göz kapaklarımda koyu kahverengi bir ton var ve kaşlarım mükemmel ve dolgun. Soluk pembe dudaklarımı aralayıp, yüzümün her iki yanını çevreleyen birkaç tutamdan oluşan karmaşık saç modelime bakıyorum.

O zaman aklımda Fionn'u görüyorum, ne düşüneceğini merak ediyorum.

Bu sefer dışarı çıktığımda Hannah, "Erkek arkadaşın olsun ya da olmasın, Fionn aklını kaçırarak," dedi.

Göz kırpmıyor, kapıdan çıkıyor ve yalnız kaldığım anda ellerim nemleniyor.

Ve şu anda Fionn'un beni bu konuda bir şeyler yapacak kadar istemesinden daha çok istediğim bir şey olmadığını fark ediyorum.

CKAPTER 5

F)ONN

YÜZÜNDEKİ EZILMIŞ İFADEYİ AKLIMDAN ÇIKARAMIYORUM.

Hayal kırıklığı içimi yakıyor.

Onu becermeme izin verirdi. Tam orada, o koridorda. Ama lanet olsun, bunun yanlış olduğunu biliyordum.

Bitişik kapıdan içeri girip onu görmekten daha çok istediğim bir şey yok. Onu ne kadar çok istediğimi söylemek için.

Belki eve döndüğünde onu dışarı çıkarabilirim. Onu daha iyi tanırım. Beni tanınmasına izin ver.

Ona neden bu kadar tutulduğumu kim bilebilir? Yine de orada bir şey var. Keşfetmek istediğim bir şey.

"Siktir." Gülüyorum.

O sadece bir çocuk. Aklımdan ne geçiyor ki? Ama becerdiğim yirmili yaşlardaki kızlardan çok daha yetişkin görünüyor.

Tanrım. Kıyafetlerini yırtıp kendimi onun içine öyle bir gömmeden önce bu kızı aklımdan çıkarmalıyım ki asla kaçamayacak.

Bana elbisesini sorduğu anda, giyecek bir şeyi olmadığı için utandığını anladım. Ona beğeneceğini umduğum bir şey almak zor olmadı. Onu tarzını bilecek kadar iyi tanımıyorum ama satış görevlisi bana o iki elbiseyi gösterdiğinde, ikisinin içinde de harika görüneceğini biliyordum.

Cep telefonumu alıp odadan çıktım ve onun kapısını çaldım.

Hemen açılıyor. Ve onu gördüğümde.

Kalbimin bunu yapabildiğini bilmiyordum. O kadar yüksek sesle atıyor ki, kafamın içinde davul gibi duyuyorum.

"Lanet olsun..." Ses tonum düşüyor ve o uzun kirpiklerini kırıştırarak tatlı tatlı gülümsüyor.

Tamamen makyajlı ama bu çok da umurumda değil. Makyajsız da çok güzeldi. Ama bu elbise... Hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor, aynı zamanda siyah kravatlı bir etkinlik için de doğru.

Bakışlarımın kıvrımlarında gezinmesine izin verirken, ellerim ona dokunmak, her yumuşak santimini hissetmek için yanıyor. Yakında, onu neden benim yapmamam gerektiğine dair tüm nedenleri unutacağım.

Baktıkça sikim zonkluyor ve göğsümün içinde inleyerek kendimi zor tutuyorum.

Nasıl olur da bütün gece onunla birlikte olup onu öpmem? Ya da onu becermeden.

Ya da herhangi bir şey.

"Bu çok mu fazla?" Emin değilmiş gibi görünüyor ve elini tutup üstünden öpüyorum.

"Bu mükemmel." *Kalçalarını saran o elbiseyle duvara yaslanmış halini aklımdan çıkaramıyorum.* "Nefes kesicisin, Emily."

Adını söylediğimde gözlerinden bir şey geçiyor ama hemen kayboluyor.

"Benim için bu kadar zahmete girmene hiç gerek yoktu." Sanki bir erkeğin onun için güzel bir şey yapmasına layık değilmiş gibi ayaklarına bakıyor. "Ama gerçekten minnettarım."

Dikkati bana dönüyor ve onu bütün gece yatağında çıplak tutma ihtiyacım bir döngü halinde çalışıyor.

Yanağını okşuyorum, bakışlarım daha da derine iniyor. "Seni gülümsetmekten hoşlanıyorum ve kapıyı açtığında gülümseme şeklin her şeyi anlatıyordu."

Yüzü neredeyse parlıyor.

Bu kadar üzgün olmanın tek sebebinin o bok kafalı olup olmadığını öğreneceğim ve eğer sana zarar veren başka biri varsa, bunu bir daha yapacak kadar uzun yaşamayacaklar.

"Gitmeye hazır mısınız?" Parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. "Ağabeyimin on dakika sonra törende bize ihtiyacı var. Bir süre tek başına oturabilir misin?"

"Evet, tabii ki." Gergin olduğu her halinden belli.

"Seni babamın karısı Fernanda'nın yanına oturtacağım. İyi bir kadındır. Onu seveceksin."

Asansöre doğru ilerliyoruz, geldiği gibi giriyoruz.

"Benim için telaşlanma. Bu kardeşinin düğünü. Ben iyi olacağım."

Öyle olacağından hiç şüphem yok ama dünyanın en tehlikeli insanlarıyla dolu bir odaya girmek üzere olduğunun farkında değil.

AMARA

Lobiye inip check-in işlemlerini geçtikten sonra arka tarafa, törenin ve resepsiyonun yapılacağı açık alana doğru dönüyoruz.

"İşte buradasın."

Ağır İrlanda aksanlı yaşlı bir adam biz içeri adım atar atmaz yaklaşıyor, kalın gri kaşları endişeyle gerilmiş. Soluk yeşil gözleri aramızda gidip geliyor ve bunun Fionn'un babası olup olmadığını merak etmeye başlıyorum.

"Peki siz ?" Yüzünde rahat bir gülümseme oluşur. "Ben Emily."

"Hmm." Gözlerini Fionn'a dikti. "O senin flörtün mü?"

"Belki." Sırtarak bana bakıyor. "Onu rahatsız etme, baba." Baba.

Haklıymışım. Kesinlikle bir benzerlik görebiliyorum.

"Sizinle tanışmak bir zevk efendim."

"Efendim," diye alay ediyor. "Formalitelere gerek yok, sevgilim. Seni karım Fernanda'yla birlikte ön tarafa oturtalım."

Sanki oğlunun aklını okumuş gibi.

İlk sıraya doğru ilerliyoruz, yaşlı bir kadın bizi selamlamak için ayağa kalkmadan önce omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçlarını okşuyor.

"Selam tatlım," diyor babası. "Seni Fionn'un sevgilisi Emily ile tanıştırmak istiyorum."

"Emily." Kadının yüzü bana yukarıdan aşağıya bakarken sıcak ve nazik.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum ve olağanüstü görünüyorsunuz."

Kolları beni sarıyor ve gözlerim kapanıyor, kucaklamanın sıcaklığını her yerde hissediyorum. Eminim iyi bir annedir.

Fionn, "Yakında döneceğim," dediğinde bu düşünceleri bir kenara bırakıyorum.

"Onun için endişelenme." Fernanda sırtıyor. "Biz kızlar iyi olacağız."

Xander'ı öldürmeye hazırlanırken yanında gördüğüm adamlara doğru gitmeden önce bana son bir kez bakıyor.

"Yani..." Fernanda tekrar yerine oturuyor ve yanındaki koltuğa vuruyor. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Ona ne kadarını söyleyeceğimden emin değilim, ama neden olmasın? Ne fark eder ki? Eve döndükten sonra onu ya da Fionn'u bir daha görmek gibi bir planım yok.

"Şey..." Tırnaklarımla oynuyorum, sinirlerim tepeme çıkıyor. "Daha birkaç saat önce tanıştık."

"Bu hikâyeyi dinlemeliyim." Bana doğru dönüyor, hevesle başlamamı bekliyor.

Vücudum geriliyor. "Burada erkek arkadaşımla birlikteydim ki...

şey..." Nabzım kulaklarımda daha yüksek atıyor.

Sadece . Sorun yok.

Yüz hatları gerginleşiyor.

"Ta ki Fionn onun beni tuttuğunu görene kadar ve o... o araya girdi ve onu dışarı attı. Ve işte buradayız." Gergin bir kahkaha atıyor.

Yüzündeki endişe artıyor. "O çocuk genelde seni incitir mi?"

O uzun, sık bir nefes alırken gözlerim bir anlığına kapanıyor. "Seni tanımadığımı biliyorum, sen de beni tanımıyorsun ama anlıyorum."

Ön koluma rahatlatıcı bir el koydu. "Pat'le evlenmeden önce, eline geçen her fırsatta beni inciten zalim bir adamla evliydim."

Ona konsantre olduğumda gözyaşları oluşuyor, ağzı sıkışık, belli ki kendi acısını maskeleyemeye çalışıyor.

"Onunla evlenmeyi hiç istemedim. Annem beni buna zorladı ve başka seçeneğim . Boşanmak da bir seçenek değildi. Ondan kaçamadım ve her gün kaçabilmek için dua ettim. istediğim, eğer kaçmak için bir şansınız varsa, benden alın, çok geç olmadan bunu yapın. Ona geri dönme. Asla." Elimi tuttu ve sıktı. "Gençsin. Güzelsin. Dört gözle bekleyeceğin koca bir hayatın var. Bu adamın hepsini senden almasına izin verme, beni duyuyor musun?"

Parmaklarımla tersiyle gözlerimin altını siliyor, başımı sallıyorum.

Haklı olduğunu biliyorum. Tabii ki haklı. Ama bunu yüksek sesle söylediğini duymak... Gerçekten de tüm bu iltihaplanmış acıyı yüzeye çıkardı.

Keşke benim de onun gibi bir annem olsaydı. Konuşabileceğim biri. Bana tavsiye verebilecek ya da sadece dinleyebilecek biri.

"Bana bırak." Çantasından bir mendil çıkarıyor ve gözlerimin altını hafifçe sıvazlıyor. "Bu güzel makyajı lekelemeni istemem. Kendin mi yaptın?"

"Tanrım, hayır." Yüzümü buruşturdum. "Fionn ayarladı." "Şimdi mi?" Kaşları sırtarak kalkıyor.

"Evet." Gergin bir kıkırdama çıkardım. "Sadece iyi davranıyordu."

"Doğru." Başını sallıyor. "Güzel. Ama daha önce bir kadını bu kadar önemseydiğini bilmiyordum."

Cevap vermeye çalıştığım anda tören başlıyor.

Dışarı baktığımda Fionn'un gözleri benimkilere takılıyor ve Fernanda'nın az önce söylediklerinde doğruluk payı ummaya başlıyorum.

KISIM 6

AMARA

TÖREN BİTER BITMEZ, FIONN BİRKAÇ DAKİKALIĞINA ORTADAN KAYBOLUR. dakikalar sonra bana doğru geliyor. Elini benimkinin içinden geçiriyor ve kokteyl saatinde sanki birlikteymişiz gibi adım atarken sıkıca tutuyor.

Burada yüzden az misafir var ama yine de tanımadığım bu kadar çok insanla bir arada olmak benim için bunaltıcı.

"Onlar kendilerini tanıtmaya başlamadan önce seni ailemin geri kalanıyla tanıştıracam," diye şaka yapıyor, tam o sırada uzun boylu bir kızıl saçlı bize doğru geliyor.

Parlak kıpkırmızı elbisesi üzerine bir eldiven gibi oturuyor, yaklaştıkça çenesi yukarı kalkıyor. Etrafında bir güç aurası var, sanki bir bakışıyla yoluna çıkan herkesi öldürecekmiş gibi.

Aslında, çadırılı kokteyl alanına baktığımda, buradaki insanların çoğunun güçlü görünümlü olduğunu görüyorum. Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor ama görmezden geliyorum. Para yüzünden olmalı.

"Kim o?" Kadınlı göz göze geldiğimizde ona fısıldıyorum, ağzı müstehcen bir sırıtışla kıvrılıyor.

"Kız kardeşim Iseult. Havlıyor ama ısırıyor diyeceğim ama yalan söylemiş olurum."

Bunun ne anlama geldiğini bile , tam durdu ve bana bir şampanya kadehi uzattı.

"Teşekkür ." Gözleri ağabeyininkilerle dans ederken ve ona çözemediğim bir ifade verirken alıyorum.

"Bize söylemeyi unuttuğun gizli bir kız arkadaşın mı var?" Kadının yüzü şakacı bir şekilde buruşuyor ve adam sinirleniyor... Kadının bakışına bakılırsa bu

tam olarak ne istediğini.

Bir kahkahayı bastırıyorum.

"O benim kız arkadaşım değil," diye mırıldanıyor ve bu sözler olmaması gerektiği halde acı veriyor.

Tabii ki değilim, hiçbir zaman da olmayacağım.

"Ne istiyorsun, Iseult?" diye devam ediyor, açıkça durmasını istiyor. "En sevdiğim kardeşime ve merhaba demeye geldim. Hatta bir tane getireceğini biliyordum."

"İznine ihtiyacım olduğunu bilmiyordum." Sırıttıyor. "Ve senin favori bir kardeşin yok."

"*Sen* öyle sanıyorsun." Göz kırpmıyor, bu sefer bana odaklanıyor.

Elimi onunkine uzattım. "Ben Emily. Aslında yeni tanıştık."

"Memnun oldum. Ben onun kız kardeşlerinden biriyim. Ailede sayımız oldukça fazla ama merak etmeyin, hepimiz arkadaş canlısıyız." Dudaklarında yavaşça büyüyen bir gülümseme beliriyor. "Çoğu zaman."

Sinirli bir şekilde gülerek Fionn'a bakıyorum, yüz hatlarında yoğun bir gerginlik var. Belli ki kız kardeşi ona işkence etmekten hoşlanıyor. Onun gibi biriyle büyümek çok eğlenceli olurdu.

Yaşlandığımda, asla yalnız hissetmemeleri için bir sürü çocuğum olsun istiyorum.

"Umarım seni daha sık görürüz Emily." Sinirli Fionn'a bakmadan önce gözleri oynuyor. Bana doğru yaklaşıp kulağıma fısıldarken gülüyor. "Kardeşim bizi şimdiye kadar hiçbir kadınla tanıştırmadı."

Bununla ne demek istediğini merak edemeden beni uzaklaştırıyor.

"Gidip bir masa bulalım. Güle güle, Iseult."

Kıkırdıyor. "Merak etme. Bu gece bir ara onu kaçıracağım ve en karanlık sırlarını ona anlatacağım."

Alay ediyor. "Eminim benden daha çok vardır." "Doğru. Ama yattığı kişi ben değilim."

"Biz-ugh değiliz," diye kekeliyorum ama o çoktan gözden kayboluyor.

Burada yanlış bir fikre kapılmış. Fionn ve ben kesinlikle yatmayacağız. Bana ilgi duymadığı çok açık, gerçekten.

Boynumun yan tarafını kaşıyarak ona endişeyle bakıyorum.

"Onu görmezden gel. Bizimle uğraşmak için yaşıyor."

"Evet, bunu anladım." Ağzım melankolik bir gülümsemeye dönüşüyor.

Bunu istiyorum. Bir aile istiyorum. Gerçek bir aile.

Çeşitli açık büfe istasyonlarına ulaşıyoruz ve Fionn bize iki tabak kapıyor, ben ise hala biftekten doymuş durumdayım. Ama buradaki yemekler harika görünüyor ve ben her şeyi denemek istiyorum.

"Kardeşin olması güzel bir şey olmalı," diyorum, tabağımı uzatırken bana baktığını fark edince. "Benim hiç yok ve sana söyleyeyim, bu berbat bir şey. Çocukken oyun oynayacak kimsem olmamasından nefret ederdim, bir yetişkin olarak da dertleşecek birinin olmaması berbat bir şey, anlıyor musun?"

"Eminim." Başını sallıyor. "hepimiz yakındık ve kız kardeşim benimle ne kadar dalga geçse de, ona zarar veren herkesi öldürürüm. Onlardan herhangi birine zarar vereni."

"Demek istediğim de bu." Ağzım ince bir çizgi oluşturuyor. "Buna sahip olmak güzel."

Gözleri benimkilere gidiyor, içlerinde ham duygular boyanıyor. Eli bana uzanıyor, parmak boğumları çeneme değiyor, bakışları dudaklarıma iniyor.

"Özür dilerim." Sesi tenimin üzerinde fısıldayarak dolaşıyor, sanki yavaş hareket eden bir alev tenimi yalıyor.

Şimdi görüyorum, beni nasıl istediğini. Neredeyse hissedebiliyorum.

Yine de bu konuda hiçbir şey yapmıyor. Sanki benden etkilenmek isteyip istemediğinden emin değil.

Arkasını dönmeden önce sert bir nefes veriyor ve içimi ağır bir his kaplıyor. Beni asla öpmeyecek, değil mi?

"Bunu neden yapıyorsun?"

Neden sorduğumdan bile emin değilim. Ama bugünden sonra onu asla göremeyeceğim.

Bu noktada kimin umurunda?

"Ne yapacağım?" Tabaklarımıza daha fazla yemek koyuyor.

"Boş ver." Bulduğum ilk boş masaya doğru ilerliyorum ve o da hemen arkamda, benimkinin yanına bir sandalye çekiyor.

Onu ve avucunu dizime koyarken kalbimin gümbür gümbür atmasını görmezden gelerek ağzıma bir bebek domates tıkıyorum.

Söyleyecek başka ne var ki? Ne söylerse söylesin, onun tipi olmadığımı biliyorum. Muhtemelen benimle uzaktan yakından ilgilediği için utanıyordur.

"Emily..." Başparmağı tenime masaj yapıyor ve ben güçsüzleşiyorum. Emily'mişim gibi davranıyorum. Başka biriymişim gibi, gerçekten arzuladığı biriymişim gibi.

Umursamamam gerektiğini biliyorum. Ama bir parçam bir şeyler olmasını istiyor.

Belki de bana seksin ne kadar iyi olabileceğini gösteren adam o olabilir.

"Yapma." Elini itmeye çalışıyorum ama o elini orada tutuyor, dizimi daha sıkı kavıyor.

İç çekiyor. "Bak... Sen gençsin. Yapamam. Seni kırarım."

Yaş mı? Konu bu mu?

"Belki de istediğim budur." Çenesini sıkarken bakışlarını tutuyorum. "Belki de beni ikiye bölüp sonra tekrar bir araya getirecek birine ihtiyacım var."

Kim bu böyle konuşan kişi? Birdenbire hiç olmadığım kadar cesur oldum ve bu hoşuma gitti.

"Bunu bana söyleme, küçük tavşan," diye homurdanıyor, ağzını yaklaştıırken çenemi tutuyor, dudakları kabaca benimkini okşuyor.

Titreme kollarımdan aşağı yayıldı. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor.

İnliyor. "Seni üst kattaki odama götürmemem ve her bir muhteşem santimini tatmamam için tüm nedenleri unutmama çok az kaldı."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, arasında onu arzuluyorum. "Ama yapmayacaksın." Göğsüm yükselip alçalıyor, nabzım kulaklarımda çarpıyor.

Yüzünde kederli bir ifadeyle geri çekiliyor ve bana haklı olduğumu onaylıyor. Bu bir zaman kaybı.

"Gitmeliyim." Yarığımı çekiştiriyorum, sanki hâlâ oradaymış gibi dizime dokunuşunu hissediyorum.

Sadece git ki bir daha reddedilmeyesin.

Ben gözyaşlarımla savaşıp ayağa kalkmaya başlarken o burnunun kenarını sıkarak uzun bir nefes çekiyor. Beni isteyip istemediğine karar veremeyen bir adamla uğraşamayacak kadar duygusalım. En kısa zamanda Emily'ye para için mesaj atmalıyım ki yarın yola çıkabileyim.

"Yapma." Bileğimi tutuyor, yüzü gerginlikle buruşmuş. "Kal."

"Hayır." Başımı sallıyorum, ona bakarken kalın parmaklarını üzerimden sıyrıyorum. "Hiçbir anlamı yok. Bu her neyse..." Aramızda bir işaret yapıyorum. "Hiçbir yere gitmiyor, bu yüzden birbirimizden uzak durmamız en iyisi."

O beni durduramadan arkamı dönüp çıkışa doğru fırlıyorum, mırıldandığını duyuyorum.

"Emily?" Iseult sesleniyor ve ben ona doğru dönüyorum. "Nereye gidiyorsun?" Yüzümü incelerken bakışları yarıklara dönüşüyor. "Kardeşim bir şey mi yaptı? Onu öldürmemi mi istiyorsun? Nasıl yapacağını sen seçebilirsin." Dudaklarının kıvrımı derinleşerek bir sırıtışa dönüşüyor.

Burnumu çekerek kısa bir kahkaha attım. "Teklifin için teşekkürler ama sanırım gitsem daha iyi olacak. Beni ağırladığınız için teşekkür ederim. Babana ve Fernanda'ya hoşça kal dediğimi söyle."

Ailenin geri kalanıyla tanışacak zamanım bile .

Aceleyle dışarı çıkıp asansöre doğru koşuyorum. Asansör geldiğinde içeri giriyorum ve kendi katımın düğmesine bastığımda bir el kapıların kapanmasını engelliyor.

Onu gördüğümde kalbim ağırlaşıyor. Güçlü, kuvvetli formu aramızdaki boşluğu dolduruyor, yeşil gözleri bir an öncesine göre daha koyu görünüyor.

Yaklaşıyor. Ve o yaklaştıkça kalbim daha hızlı atıyor.

Güçlü bedeni yumuşak bedenimle buluştuğunda beni asansörün duvarına doğru itiyor, ta ki ben hareket edemeyinceye kadar.

Bana bakarken burun delikleri alevleniyor ve midem sıkışıyor.

Eğer bir bakış tehlikeyi ve ilkel ihtiyacı ifade edebilseydi, bu o bakış olurdu. Sanki beni burada yiyip bitirmek istiyor. Şu anda. Öyle derin bir arzu ki, kemiklerimi titrettiğini hissediyorum.

Yemin ederim beni öpmezse, bir şey yapmazsa onu öldürecek kişi ben olabilirim.

Göğsümün derinliklerinden gelen hırıltısı alt dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırmama neden oluyor.

Gal dilinde "Bidh tu am bàs dhomh," diyor.

Ben bunun ne anlama geldiğini soramadan parmaklarını boğazıma doluyor, ağzı kulağıma düşüyor.

"Beni bırakıp gidebileceğini sana düşündüren neydi bebeğim?" Başparmağıyla çenemi kaldırıyor, dili dışarı kayıyor ve ağzının içinde bir gezinti yapıyor.

"Lütfen..." Yalvarıyorum ama ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Homurdanıyor. "Ne istiyorsun? Hmm?"

Boştaki eli arkamıza uzanıyor, asansörün daha ileri gitmesini engellemek için bir düğmeye basıyor. Bir ürperti ensemde geziniyor. Bana ne yapacak? Ve ben ne zaman bu kadar heyecanlandım?

"Neden peşimden geldin?"

Bunu söylemesine ihtiyacım var. Beni istediğini.

Gözleri arzuyla doluyor, parmakları boynumda gezinirken diğer eliyle elbisemi yavaşça yukarı çekiyor.

Kalçalarımı hiç sevmemişimdir. Çok büyükler. Ama şu anda, onları görmesi zerre kadar umurumda değil. Herhangi bir yerimi görmesi.

"Geldim çünkü başka seçeneğim yoktu. Seni öylece bırakmamın imkanı yok."

"Oh Tanrım..." Elbisemi yukarı kaldırmaya devam ederken başım geriye düşüyor. "Dokun bana," diye fısıldıyorum, dudaklarım titriyor, içim onun verebileceğini bildiğim her şey için zonkluyor.

Tek bir parmağım amımın üzerinde gezindiğinde, utanmazca haykırıyorum.

"Tanrım. Benim için külot giymeyecek misin, aşkım?"

"Hannah bana kadınların bu tür elbiselerle hiç giymediğini söyledi," diyorum nefes nefese.

İnliyor, yavaşça yanan bir dokunuş klitorisimi tüylendiriyor. Ellerim pazularına yapışıyor, tırnaklarım gömleğinin içinden kaslara batıyor.

"Hatırlat da bunun için ona büyük bir zam yapayım."

"Fionn!" Oramı sertçe okşayıp beni titretirken ağlıyorum, gözlerim geri kayıyor.

"Bana bak, mo ban dia."

Ve o güzel sözlerin ne anlama geldiğini merak etmekten kendimi kaybettim. "Ben sana dokunurken gözlerini burada tut." Benimle daha hızlı oynuyor ve

Bir dizi inilti çıkardım. "Evet, işte bu. Muhtaç bir sürtük gibi yalvarışını duyayım."

Sözleri karşısında bakışlarım genişliyor ama onlardan nefret etmiyorum.

Aslında hoşuma gidiyor.

Hem de çok.

Aklımı kaybedip kaybetmediğimi analiz edemediğim parmaklarını içime sonuna kadar sokuyor.

"Evet!" Kimse duymasın diye sessiz kalmaya çalışırken tırnaklarım etine daha da batıyor.

"Kahretsin, çok darsın," diye homurdanıyor, beni geriyor, her vuruşta daha derine kayıyor ve bu yoğun his içimde yanmaya başlıyor.

Boğazımdaki eli sıkılaşıyor, hareketlerinin ritmi daha acil hale geliyor.

"İstedığın bu muydu?" Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, sesi derin ve boğuk. "İhtiyacın olan şey mi?"

"Evet," diye .

Avuç içleri boğazımı sıkıyor, her santimimi tutuşturuyor. Daha derine iniyor ve dizlerim bu hissin etkisiyle bükülüyor.

tüm vücudu. İri, yüksek formu beni eziyor ve hoşuma gidiyor. Onun kontrolünde olmak gibi.

Kendimi korkmuş ya da boğulmuş hissetmiyorum. Özgür hissediyorum.

Daha hızlı itiyor, başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor. "Bu amcığın benim için ne kadar ıslak olduğunu duyuyor musun?"

Başımı sallıyorum, ayak parmaklarım zevkle kıvrılıyor.

Yavaş yavaş vücudunu içime doğru itiyor, sert ve ağır ereksiyonunu karnımda hissedene kadar kalçalarını kavislendiriyor.

"Seni ne kadar çok istediğimden hâlâ

şüphe duyuyor musun?"

"Bilmiyorum..."

Çenesi sıkılır ve arkasına uzanıp asansörün bir kez daha hareket etmesini sağlar.

Parmaklarını çekerek onları ağızına götürüyor ve tadımı emiyor.

Gözlerim şokla doldu. Bunu yaptığına inanamıyorum.

Kabaca çenemi tutuyor, gözlerimin derinliklerine bakıyor ve parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor. "Tadına bak."

Onları ağızıma zorla sokuyor ve ben onları emerken gözlerim onunkileri tutuyor. "Aferin kızıma," diye tıslıyor dişlerini gıcırdatarak. "Yapmamam gerektiğini biliyorum..." Onun

Alnı benimkiyle buluşuyor, kesik kesik nefesi dudaklarıma çarpıyor. "Ama artık duramayacak kadar ileri gittim."

"O zaman yapma."

Geriye doğru eğiliyor, gözleri beni rehin almış, sanki bırakmak istemiyorlar. Fikrini değiştirip beni burada bırakacağını düşünmeden önce dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Kendini kaybetmiş gibi inliyor. Ellerimiz her yerde. Onunki saçlarıma dolanmış. Benimki tişörtünü açmaya çalışıyor, böylece tenini hissedebiliyorum.

Tanrım, sonunda şehvetin ne demek olduğunu anladım. Çünkü bu mu? Bu büyümlü bir şey.

Ben de onu öpüyorum, doğru yapıp yapmadığımı bile bilmeden. Bunu düşünmemeye çalışıyorum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, yerinden fırlamaya hazır. Bu çok iyi. Dilinin içime doğru ilerleyişi, alt dudağımla emişi, biraz ısırışı. Bu öpücük daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor.

Asansör çaldığında yavaşça geri çekiliyor, elleri yüzümün her iki yanını kavıyor, gözleri özlemle doluyor.

"Hadi gidelim." Beni dışarı sürükledi.

Ve nabzım hızla atarken, bunun nihayet gerçekleşmesi için bir an daha bekleyemeyerek onu takip ediyorum.

CKAPTER 7

F)ONN

ONU OTELIMIN KAPISININ DIŞINA DOĞRU ITTİM.

Boğazının yan tarafına baktım ve benimle aynı ihtiyaçla dolu vahşi gözlerinde boğuldum.

O öpücük...kahretsin. Daha önce onu bu kadar çok öpmek istememe neden olan bir kadın olduğunu sanmıyorum.

Şimdi, tek istediğim bunu tekrar yapmak. Ve tekrar.

Onu yatağımda istiyorum. Arabamda. Lanet olası yerde. Ama bundan faydalanmış olurum. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Onu şimdi becermek mi beni daha büyük bir pislik yapar, yoksa o yarağı unuttuğunu anlayana kadar onu bekletmek mi?

"Emily..." Alnımı onunkine yaklaştırıp sert bir nefes veriyorum.

Alay ediyor. "Şu anda ciddi misin?" Öfkeyle iki avucuyla göğsümü itiyor ve muhteşem yüz hatlarında incinmiş bir ifadeyle bana bakıyor. "Benden gerçekten hoşlandığını düşündüğüme inanamıyorum."

"Siktir, bebeğim, istiyorum. Ama-"

"Hayır." Benden uzaklaştı, ben de gitmesine izin verdim.

Bir elini uzatarak ilerlememi engelliyor, gözlerinin kenarlarında yaşlar oluşuyor. "Kendine sakla. Ben odama gidiyorum. Başka bir şey duymak istemiyorum. İyi geceler, Fionn."

Bu kalbimi kırıyor. Ama belki de en iyisi budur.

O zaten benim dünyama ait değil. Çok tatlı ve iyi. Benim olmadığım her şey. İşler daha ileri gitmeden onu bırakmak en iyisi.

Odasına doğru ilerliyor, bana son bir kırık bakış atıyor ve ben onu durdurmak .

Ama benim yok.

Onun kapısı kapandıktan sonra bir küfür mırıldanıyorum ve kendi kapıma yöneliyorum, yumruğum doğrudan duvara doğru uçuyor, ama acıyı neredeyse hiç hissetmiyorum. Eminim orada ağlıyordur, onu çekici bulmadığımı düşünüyordur ya da bunun gibi saçma sapan şeyler düşünüyordur.

Yine de onu aklımdan çıkarmalıyım. Yakında gitmiş olacak. Tam adını bile bilmiyorum ve belki de bilmesem daha iyi.

Ceketimin cebine uzanarak onun kullanılmış külotlarından birini çıkardım. Düşün töreni bittikten sonra birkaç günlüğüne ortadan kaybolduğumda odasından çaldıklarım.

Onları burnuma götürüp kokusunu içime çekiyorum. Kan dolaşımda kaynayan ateşli saplantıyı besliyor.

Onu istiyorum. Ona ihtiyacım var. Onu tüketmek istiyorum.

Bu normal değil. Bunu biliyorum. Ama ben ne zaman normal oldum ki?

Sikeyim.

Odasında mavi elbisesinin altından görünen bu külotu görür görmez istedim. Şimdi benim oldular.

Onları top haline getirerek, basit beyaz pamuğu cebime geri koyuyorum.

Dantelli bir şey giymesini beklemiyordum. Ama umurumda değil.

Benimleyken hiç giymezdi.

Ceketimden sıyrılıp kravatımı çıkarıyorum, ardından gömleğimin düğmelerini açıyorum, duşta yan odadaki seksi tanrıçayla dolu düşüncelerle ereksiyonun icabına bakmam gerekiyor.

Tam bunu yapmak üzereyken odasından bir ses duydum.

Sanki ağlıyordu.

Orospu çocuğu. Ben bir piçim.

Yandaki duvara doğru ilerleyerek onu daha iyi dinlemeye çalışıyorum. Belki de oraya gidip onunla konuşmalıyım.

Ama duydukça, doğru duyup duymadığımı daha çok merak ediyorum. "Bu da ne..."

İnliyor. Ve bu gözyaşlarından değil.

"Kahretsin."

Kendine mi dokunuyor?

Başım geriye doğru düşüyor, pantolonumun içinden okşarken yumruğum sikimin tepesinde.

Yapmamalıyım. Bundan iyi bir şey çıkmayacak. Ama tek istediğim bu. Onun da tek istediği. Onu inkar edersem nasıl bir adam olurum?

Sadece bir gece. Onu sistemimden atmak için ihtiyacım olan tek şey bu.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, evrensel otel anahtar kartını elime aldım ve odalarımızı ayıran kapıyı açtım. Ailemdeki herkeste bir tane var. Ama o bunu bilmiyor.

En azından henüz değil.

Kapı sessizce açılıyor ve inlemeleri kulaklarımı dolduruyor. Vay anasını.

Yatak odası yaşam alanının sağında. O kadar yakın ki

On

u. Adımlarım alçak bir gümbürtüyle düşüyor, kanım kulaklarımı dolduruyor. Yaklaştığımda kapısının hafif aralık olduğunu görüyorum.

Ve orada, çırılçıplak, elbisesi bir sandalyenin üzerine asılı, kalçaları açılmış, parmakları amını okşuyor. Meme uçları büyük ve boncuklu, sadece her birini tatmamı ve emmemi bekliyorlar.

Yüzümü onun tatlı amına gömmek ve dilimin etrafında dolaşmasını izlemek istiyorum.

"Evet, Fionn," diye ağlıyor, gözleri kapalı, dişleri alt dudağını sıyrıyor. Adımı duyunca bir hırıltı çıkardım.

Sikeyim.

Gözleri anında açıldı ve ilk başta beni fark etmedi. Belki bunu hala kurtarma şansım vardır. Onu biraz daha izle.

Bakışlarımız birleşince nefesi

kesiliyor. Lanet olsun. Artık çok geç.

"Aman Tanrım! Ne yapıyorsun burada?" Üstünü örtmek için battaniyeyi çekiyor.

Kıs kıs gülerek içeri giriyorum. "Burada durup beni düşünerek kendini boşaltmanı izleyecektim ama bunun yerine sana katılmayı tercih ederim."

Yüzü kıpkırmızı oluyor, dişleri alt dudağını ısırıyor.

Artık ne onu ne de kendimi inkar edebilirim. Onu böyle gördüğümde, adımı böyle söylerken kendine dokunduğunda değil.

"Chan eil mi làidir gu leòr," diye mırıldanıyorum.

Çenem sıkıştı, sikim acıyla zonkluyordu. Tüm mantığım elimden kayıp gidiyor.

"Sana ne yapıyordum, küçük tavşan?" Yaklaşıyorum. "O tatlı amcığını nasıl sikiyordum?"

Göğsü kızarıyor. Çok mükemmel.

"Ben seni kabaca arkadan kavrarken, sen eğilmiş, çarşafları mı tutuyordun?" Bir adım daha ilerliyorum ve o da yatak başlığına doğru geri çekiliyor, vücudu her hırıltılı nefes alışta titriyor. "Belki de bana biniyordun, bedenimi istediğin gibi kullanıyordun. Öyle mi?"

Başını sallıyor.

Ve kontrolüm anında kayboldu.

"Siktir et."

Bir anda üzerine atıldım, çenesini kavradım ve onu tüm öptüm. Dilimi ağzına sokup onunkini kendime çekerken parmaklarım saçlarının arasında kayıyor.

Geri çekildiğimde yutkunuyor, nefesini tutmaya çalışıyor. "Fionn?" diye fısıldıyor titreyen bir nefesle. "Neler oluyor?"

Parmaklarım kelepçelerimin üzerinde, onları hızla çözüyorum, ona oksijen gibi ihtiyacım var.

Düğmeleri iliklemeye başladığımda beni izliyor, o lanet dudağını ısırırken gömleği bedenimden çıkarıyor. Gözlerim ağırlaşıyor. Bu kadını, ona sahip olmak için dünyayı yakacak kadar çok istiyorum.

Gömleğimi şezlongun üzerine fırlatıyorum ve onun muhtaç, karşı konulmaz bedenine yaklaşmadan önce ayakkabılarımı çıkarıyorum. Ona bakarken, avuç içim boğazını sarıyor.

"Kontrolümü kaybetmemi izliyorsun." Başparmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum. "Artık sana karşı koyamıyorum."

CKAPTER 8

F)ONN

BEN BUNU SÖYLER SÖYLEMEZ NEFESİ KESİLİYOR, KAŞLARI ÇATILIYOR. İLE Hızlı bir hamleyle yorganı bedeninden ayırdım ve her santimini açgözlü gözlerimin önüne serdim.

Onu içime çekiyorum, bakışlarım kıvrımlarının tepelerinde ve vadilerinde geziniyor, içinde kaybolmak istiyorum. Boştaki elimle pembe bir meme ucunu okşuyor, iki parmağımın arasına sıkıştırarak zevkle solumasına neden oluyorum.

Elim boğazında sıklaşıyor. "Seni duvarın arkasından duydum, küçük tavşan. Çıkardığın tatlı sesleri duydum. Bilerek mi yaptın?" Diğer meme ucunu çekiştiriyorum ve bir çığlıkla gözlerini kapatıyor. "Karşı koyamayayım diye seni duymamı mı istedin?"

"Belki mi?" İnliyor, aç gözlerle bana bakıyor.

"İşte buradayım bebeğim." Göğsümün derinliklerinden bir hırıltı yükseliyor. "Ve artık geri dönüş yok."

Gergin. Ne kadar gergin olduğunu anlamak zor değil. Yine de bunu çok istiyor.

Onunla savaşmayı bıraktım.

Çenesini daha da yukarı kaldırıyorum ve gözleri benimkilere kilitleniyor, cam gibi ve çaresiz. Hem de acımasızca.

Ne güzel bir manzara.

"Kemerimi çıkar. Eğer çuvallarsan, seni cezalandırırım."

Bakışları büyüyor ama yine de direnmiyor, yatağın kenarına oturuyor. Çekingen elleriyle tokayı kavradığında parmakları titriyor ve toka elinden kayıyor. O sırada kalçalarını kavriyorum ve onu yüzüstü yatağa çeviriyorum.

Yatakta, o inleyene kadar kıcını sertçe tokatlıyorum, parmaklarım onu tekrar tokatlamadan önce ıslak amının içine batıyor.

Vücudum onunkinin üzerine düşüyor, kalçalarım kıcında dönüyor, dudaklarım kulağının arkasına değiyor. "Seni uyarmıştım. Şimdi iyi bir kız ol ve bu sefer işi berbat etme."

Tam boyuma yükselip arkasını dönmesini beklerken inleyerek başını sallıyor. Döndüğünde nefes almakta zorlanıyor, yüzü kızarıyor ama parmakları bu kez daha emin bir şekilde tokayı çözüyor ve kemeri çekip çıkarıyor, bana bakmayı reddediyor.

"Şimdi durma. Pantolon da."

Pantolonunu indiriyor, sonunda bana arzuladığım o gözleri gösteriyor.

Kaç erkekle birlikte olduğunu ve ne kadar tecrübesi olduğunu merak ediyorum. Titremesine bakılırsa o kadar olduğundan şüpheliyim.

Sorun değil. Bunu daha çok sevdim. Ona her şeyi öğreteceğim.

Emin olmayan gözlerle bana bakmadan önce pantolonumun düğmesini ve fermuarını da çözüyor.

"Onları aşağı sürükleyin."

Alt dudağını ısırtıyor ve parmaklarım saçlarına batıyor, yumuşak tellerini hissederek inliyorum.

Küçük elleri pantolonumu aşağı çekiyor, ben pantolondan çıkana kadar boxerımı da yanlarına alıyorlar.

"Aferin kızıma." Uzun saçlarını bileğime doluyorum ve sikime bakmaya çalıştığında kafasını geriye atıyorum. "Bu kadar iyi dinlemen hoşuma gidiyor. Böyle devam edersen seni ödüllendireceğim." Daha sert çekiyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

"Evet," diye nefes nefese kalıyor.

Onaylayan hırıltımı duyunca alt dudağını ağzına götürdü. "O dudağı ısırmaya devam edersen, o ağzı ayıracağım ve göreceğim

"Öğürmeden önce sikimin ne kadarını sığdırabilirsin?"

"Tanrım," diye inliyor, o kadar kirli ki daha önceki utangaç küçük kızı zar zor tanıyabiliyorum.

Onu serbest bırakıyorum ve gözleri hemen çıkık ereksiyonuma takılıyor. Yumruğumu kalın shaftın üzerinde aşağı yukarı sürüklerken yüzümde yavaş bir sırtıma beliriyor, başparmağım üç kral tacı piercinginin üzerinde geziniyor.

Gözlerini dikmiş bakıyor, düzensiz nefes alış verişleri yüzünden göğüsleri titriyor. "Daha önce hiç piercingli bir tane görmemişim."

Kıkırdamamla başını kaldırıp bana baktı. "Tam olarak kaç tane gördün?"

Ve neden her birinin anısını kafanızdan silmek istiyorum?

"Sadece bir tane."

"Onun mu?" Kelime, her harfin etrafında asılı bir öfkeyle çıkıyor.

Başını sallıyor ve ben onun bu kadar güzel bir şeye dokunmasından nefret ediyorum. Onu incitmek...

Lanet olsun. Onu öldürmem gerek. Hayatta olduğunu bilerek devam edemeyeceğim. Parmağı sikimin ucunu sıyırdığında, onu tamamen unutuyorum. "Dokunmaya devam et, bebeğim." Bir homurtu kaçtı.

Gergin bir şekilde piercinglere uzanıyor ve her birini yavaşça izliyor.

"Bunlar acıttı mı?"

"O zamanlar, evet. Şimdi ise hiç değil."

"İyi hissediyor musun?" Masum gözleri beni içine çekiyor. Çenesini kavriyorum. "Senin için iyi olacak."

"Oh..." Yutkunuyor.

Kendi kendime gülüyorum. Ne kadar iyi hakkında hiçbir fikri yok. "Okşa beni, bebeğim."

"Bunu nasıl doğru yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Hep derdi ki-"

Boğazını sıkarak dişlerimi gıcırdatıyorum. "cümleyi sakın bitirme. O burada yok."

"Özür dilerim."

"Bunu telafi ister misin?" Ona yarım bir gülümsemeyle vurdum. "Evet."

Nabzım daha hızlı atıyor. Bana masum ve utangaç bir şekilde bakan bu tatlı küçük şeye sahip olduğum için şanslı bir piçim.

"Sikimi tut. Tam dibinden."

Titrek parmakları etrafımda kıvrılıyor, talimatlarımı bekliyormuş gibi yukarı bakıyor ve aletim itaat karşısında sarsılıyor.

"Daha sıkı sık."

"Bunun gibi mi?" Küçük eli sonuna kadar uzanmıyor. "Evet, aynen . Şimdi beni okşa ve elini çok sıkı tut." Beni aşağı yukarı yumrukluyor ve lanet olsun, çok iyi hissettiriyor.

"Evet, iyi kız," diye . " böyle. Daha sıkı."

Her isteğime boyun eğiyor ve bu sadece bunu çok daha tehlikeli hale getiriyor. Onun teslimiyeti tam olarak istediğim şey.

Beni çalıştırırken kalçalarını oynatıyor, ben dişlerimi sıkarken kışını yatağa bastırıyor, amcığının iyice açılmasını ve dilimin içine girmesini istiyor.

"Şimdi yatağa uzan." Elini çekiyorum. "Sanırım o güzel pembe amcığın tadını daha iyi almamın zamanı geldi. Seni parmaklamak yetmedi."

Dudakları titriyor, bana hem tahrik olmuş hem de şok olmuş bir şekilde bakıyor ve kollarıyla göğüslerini kapatıyor.

Küçük bir kahkaha attım, tek bir parmağım tüylerim diken diken olana kadar kolunda gezindi. "Hadi bebeğim. Şimdi utanma. Bunu sen istedin, değil mi?"

Bileğini kavrayarak, avucunu aşağı doğru sürüklüyorum, sonra diğerini, göğüsleri benim olana kadar. Sahip olmak için. Kullanmak için.

Onun her şeyi
benim. Yüzü
kızarıyor.

"Çok güzelsin, Emily." Avucum göğüs kafesinden aşağı iniyor. "Bu mükemmel vücudu benden saklama bebeğim."

"Mükemmel olmaktan çok uzak," diye fısıldıyor ve beni çok .

Kendisi hakkında olumsuz bir şey daha söyleyemeden boğazını sıkıca kavradım. "Mükemmel olduğunu söylediysem, öylesin demektir." Elim çenesini kavriyor, başparmağım dolgun ağzını okşuyor. "Eğer kendin hakkında bir kez daha kötü bir şey söylersen, seni cezalandıracağım. Bu sefer çok daha sert."

Nefes alışları vahşileşiyor, gözleri karşı konulmaz bir masumiyetle doluyor.

Derin, karanlık bir kahkaha attım. "Seni ilk gördüğüm andan beri istiyordum. Kaç kere boşaldığını unutana kadar seni becermek istedim. Ve sen de bunu istedin, değil mi? Amını doldurmamı istedin."

Nefes alış verişleri dengesizleşiyor.

"Evet," diye fısıldıyor. "bir his olduğunu bilmek istedim."

Şaşkınlık kaşlarına yerleşiyor, başparmağım o dolgun, sikilebilir ağzın üzerinde geziniyor. "Nasıl bir his?"

Yüzü kızarıyor ve tarafa bakmaya çalışıyor.

"Gözlerini benden ayırma, küçük tavşan."

Emin olmayan bakışları sadece onu koruma ihtiyacımı artırıyor. O kadar masum ki, bu beni öldürüyor.

"Bana ne istediğini söyle. Yemin ederim sana vereceğim."

Gözlerini kıstırıp kapatıyor. "Beni hiç zorlamadı, biliyorsun..."

Kahretsin.

"Seni hiç gelmeye zorlamadı mı?"

Başını sallıyor ve gözlerini kucağına indiriyor.

Her saniye, o orospu çocuğunu öldürmek için nedenlerim artıyor.

Elimin tersiyle yüzünü eğiyorum. "Bu senin suçun değil. O çok bencildi. Sana gerçek bir erkeğin bir kadına nasıl davrandığını göstereyim."

Onu yatağa iterek, direnmesine rağmen kalçalarını yavaşça ayırıyorum ve ayaklarının dibine yerleşiyorum.

"Söz ver, ben o değilim. Sen gelene kadar ben . Elimde..." Onu daha geniş açıyorum, pembe, parıldayan amını gördüğümde inliyorum.

Bir avucumla klitorisine dokunarak sırtının eğilmesini sağlıyorum, dudaklarından zevk sesleri dökülüyor.

"Dilimde..." Başparmağım orada daireler çiziyor. "Sonra da ağzıma boşalmadan önce sikime."

İki parmağını yarısına kadar soktu. Ve lanet olsun, çok iyi görünüyor. Sırtı kavisli, göğüsleri havada, çarşafı yumruklarken aldığı zevkle gözlerini kapatmış.

"Fionn..." İsmimi inlediğini duymak, onu dört ayak üzerine çevirip her mükemmel santimini talep etmemeyi dayanılmaz kılıyor.

Nerede yaşadığını öğreneceğim. Belki onu evime taşıyım. Yeterince büyük. Ona daha sert verdiğimde haykırıyor, parmakları kıvrılıyor, onu daha derine götürüyor.

Sikim neredeyse acı çekiyor.

"Bu küçük amcığın içine giren tek kişi o mu?" "Mmm, evet."

Onaylamayarak inliyorum. O piç onu hak etmiyor.

Baskıdan dizlerini kırmaya çalışırken üçüncü bir parmak daha eklediğimde ağzı ve titriyor.

"O pislikle ilgili tüm anılarını sileceğim." Bir avucumla bacaklarını açmaya zorladım.

"Silenecek bir şey yok," diye . "O hiçbir zaman iyi olmadı."

Gülüyorum. "Seni hiç yedi mi?"

"Ne?"

O yukarı bakarken parmaklarımı hâlâ içinde tutuyorum. "Ağzını senin üzerinde kullandı mı?"

Başını sallıyor. "İğrenç olduğunu düşünüyordu."

"Yani ilk ben mi olacağım?"

Bitmek bilmeyen derin nefesleri, kıpkırmızı kesilen yüzü... Kahretsin, bu kadına olan açlığımı daha da artırıyor.

"Evet."

Yüzümün bir tarafında bir gülümseme belirliyor. "Başka ne yapmadın?"

Parmaklarım onun içinden kayarak kıkına doğru iniyor. Islaklığını kullanarak bir parmağımı ilk boğumuma kadar soktuğumda nefesi kesiliyor.

"Seni hiç buraya getirdi mi?"

Başını sallıyor. Gün her geçen dakika daha da güzelleşiyor. "Hiç bağlandın mı?"

Kaşları havaya kalkıyor ve başını sallıyor.

Göğsümün altında kıkırdıyorum. Tabii ki yapmadı. Onun endişesi bu fikri daha da güzelleştiriyor.

Parmak eklemlerim göğsünün eğiminde yuvarlanıyor, daha aşağıya, gövdesine iniyor. "Olmak ister misin, küçük tavşan? Benim merhametimde olmak ister misin?"

"Ben...uh, bilmiyorum. Belki?"

"Cesur kız." Bir sırıtış yayılır. "Yavaş başlayıp ne düşündüğünü görmeye ne dersin?"

"Tamam." Nefes alış veriş i daha da zorlaşıyor. "Bana güveniyor musun?"

"Aptalca, öyle." Sinirli bir şekilde gülüyor.

"Bunda aptalca bir şey yok. Sana asla zarar vermem, mo ban dia." "Sana inanıyorum."

Belki de yapmamalı. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Ne yaptığımı. Kim olduğumu. Ona yapabileceğim şeyleri.

"Bu ne demek oluyor? Mo ban dia?"

Bakışlarım vücudunda geziniyor, onu burbon gibi içime çekiyorum.

"Tanrıçam. Sen mükemmel birisin, bunu biliyor musun?"

Kalın kalın yutkunuyor, orada bir kraliçe gibi yatıyor. Benim kraliçem.

"Eğer benim kızım olsaydın, günün her dakikası benim için çıplak dolaşmanı sağlardım, böylece seni istediğim zaman domaltıp sikebilirdim."

Bir elimi altından geçirerek kıkını avuçluyorum, o kadar yuvarlak ki yüzümü de içine gömmek istiyorum. Ayağa kalkıp gömleğimi kapıyorum ve ikiye ayırıyorum.

"Hazır mısın?"

Titrek bir nefesle başını sallıyor.

Her iki elini de tutarak onu oturtuyorum ve bileklerini arkadan bağlıyorum. "Bu nasıl bir his?"

"Tamam," diye mırıldanıyor.

Arkasına yerleşiyorum, onu göğsüme doğru çekiyorum, parmaklarım uyluklarının iç kısımlarını tırmıklarken bacaklarını açıyorum.

"Eğer bir şeyden hoşlanmıyorsan," diye fısıldıyorum kulağına, "ve durmamı istiyorsan, güvenli bir kelime kullanacaksın. Ne olmasını istersin?"

"Ah... kızcılık?"

Boğuk bir kıkırdama çıkardım, sikim kıcına doğru sarsılıyordu. "Tamam, kızcılık olsun."

Eğer bundan , ipten de hoşlanma ihtimali var. Muhtemelen kendimi aşıyorum.

Ellerim dolgun kalçalarına iniyor, o titrerken etine masaj yapıyor. "Adın ne senin? Tam adın."

"Neden?" diye nefes alıyor, ses tonunda anlık bir korku beliriyor.

"Çünkü..." Parmaklarım kalçalarının arasında kayıyor, sıcak etinin üzerinde geziniyor. "Seni bir kez becerdiğimde durmak istemeyeceğim, bu yüzden düşünmeden edemediğim kadının adını bilmek istiyorum."

Tek bir parmağımı içine sokuyorum ve inliyor, başı omzuma düşüyor, ona dokunuşumu izlerken nefesleri art arda geliyor.

İki parmağım yavaşça girip çıkıyor. "Sence senden bilgi alabilir miyim?"

"Oh Tanrım! Muhtemelen," diye ağlıyor klitorisini biraz çimdiklediğimde. "Benim adım Emily Daniels."

Emily Quinn kulağa çok daha iyi geliyor.

Ne düşündüğümü bilmiyorum ama bu kadını aklımdan .

Kıçını aletimin üzerinde döndürüyor ve ben saçlarını avuçluyorum, daha derine inerken dişlerimi gıcırdatıyorum, sırılsıklam amının sesi iniltileriyle karışıyor.

"Evet, evet, Tanrım, Fionn!" Çığlıkları soluk soluğa dönüşüyor, dar amının duvarları beni içine çekiyor ve boşalmak üzere olduğunu biliyorum.

Ona daha hızlı pompalıyorum, tüm vücudu kasılana ve benim için çılglık atana kadar parmağımı klitorisinin etrafında döndürüyorum.

"Evet! Fionn!"

Hızım artıyor, her damlasını istiyorum.

"Ne kadar iyi bir kız, benim için çok iyi geliyor." Saçlarını daha sıkı çekiyorum, kulağının hemen altından öpüyorum, serbest bırakılması tamamen devralıyor, vücudu titriyor, gözleri kapanıyor. "İşte bu, benim için gelmeye devam et."

Kayarak çıktım, amını tokatladım. Sarsılıyor, tekrar yaptığımın inliyor. İçine girmeye o kadar ihtiyacım var ki, bekleyemiyorum.

Ayağa kalkıp onu bir anda ters çeviriyorum ve elimdeki prezervatifi almak için cüzdanıma yöneliyorum.

Dişlerimle ambalajı yırtıp lateksi aletimin üzerinden aşağı kaydırırken gözlerimiz birbirine yapışık kalıyor. Hâlâ itaatkâr bir şekilde oturduğu yere doğru yürüyorum, bacaklarını açmış, bir sonraki emrini bekliyor.

Başının arkasından tutup gözlerini arıyorum, kalbim deli gibi çarpıyor. "Beni delirtiyorsun."

"Öyle miyim?" diye
fısıldıyor. Hâlâ şüphe
ediyor mu?

Yüzüme yavaşça bir gülümseme yayılıyor. "Öylesin."

Sonra şoktan nefesi kesilirken onu kollarımın arasına alıyorum. Bacakları kalçalarımın dolanıyor, gözleri bana sahip olmak için adeta yalvarıyor.

Bir kolumla onu tutarak, parmak uçlarımı yanağında gezdiriyorum. "Ne kadar özel olduğunu bilmiyorsun."

"I-"

Ama ona yanıldığımı söyleme şansı vermiyorum, kadınsı sesleri ağzımda titreşene kadar dudaklarını dudaklarımla eziyorum. Dilim içeri girip onunkini süpürürken ellerim saçlarına gömülüyor.

Geri çekilerek bakışlarını tutuyorum, duramıyorum. "Bu sefer daha sert boşalmanı sağlayacağım. Durmam için bana yalvarana kadar sıkıme defalarca fişkirtmanı sağlayacağım."

"Lütfen," diye nefes alıyor, tekrar aç.

Zavallı şey mahrum kaldı. Ona ne kadar iyi olabileceğini göstereceğim. Onu yatağa atıyorum, kıcı yukarıda, göğsü aşağıda, dizlerini daha geniş açıyorum,

O da omzunun üzerinden bana bakıyor. Arkasında kendimi rahat hissediyorum, parmak uçlarım omurgasında gezinirken kıcını kavrayıp açıyorum.

"Mükemmel." Yüzümü indirdiğimde, dilim yanaklarının arasına giriyor, klitorisini ağzıma almadan önce ucu oradaki girişine bastırıyor.

"Oh Tanrım!" Ayak parmakları kıvrılıyor.

"Bu farklı." "İyi mi?" Kıkırdıyorum.

"Evet." Acı dolu, şehvetli ııııı her şeyi anlatıyor.

Ayağa kalkıp saçlarından bir tutam tutarak yüzünü yatağa doğru itiyorum, bağlı bilekleri sırtının alt kısmına düşüyor.

"Sana yumuşak davranma şansım yok, küçük tavşan." "Yapma."

Kesik kesik nefes alışları, kaşlarının eğilmesi ve yüz hatlarının buruşması... Bunu onun da çok istediğini biliyorum. Onu sonuna kadar zorlamamı istiyor ve ben de bundan büyük zevk alacağım.

Bir başparmağımı ve bir parmağımı deliklerinin her birine bastırıyorum, onu her iki ucundan dolduruyorum, yavaşça itiyorum. Amcığı etrafımda kenetleniyor ve inlemeleri daha acil ve muhtaç hale geliyor.

"Bak ne kadar iyi karşılıyorsun."

"Evet, lütfen..." Ben ritmimi artırırken kelimeleri zar zor çıkarabiliyor ve tam boşalmak üzereyken duruyorum.

"Hayır, hayır... lütfen."

Arkasında dizlerimin üzerine çökerek sikimi okşuyorum ve tepesini girişine doğru çeviriyorum.

"Üzgün olduğumu söyledim..." Saçlarını sıkıca kavradım. "Ama ben değilim."

Kalçalarımın bir hareketiyle onun içine girdim ve hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

AMARA

Beni beceriyor. Yaptığı şeyi tarif etmenin başka yolu yok. Yatak sallanıyor.

Benim sesim. İhtiyaç çığlıklarım - yüksek sesle ve bıkmadan - nefesimi tutamıyorum. Beni daha sert alması için ona yalvarıyorum ve şu anda kim olduğumu bile bilmiyorum.

Onunlayken olduğum kişiye seviyorum. Sanki kısa bir süre içinde bana kim olabileceğimi gösterdi.

Avuç içiyle yanağıma bastırıyor, diğer eliyle de kıcıma sert bir tokat atıyor. "İşte bu, bebeğim. Her santimini al ve üzerine gel."

Hayvani homurtuları, alnını kaplayan ter... Çok çiğ ve erkeksi.

şimdiden dört kez geldim, tam olarak söz verdiği gibi yapıyor ve içimde kaç tane daha var bilmiyorum.

"Evet, lütfen durma." kadar yakınıma ki, neredeyse tadını alabiliyorum.

Sanki bedenimi benden daha iyi tanıyor. Saçlarım avucunun içinde, o kadar derine giriyor ki, sanki uçuyorum.

Gerçekten neyi kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve şimdi biliyorum ki, bu adamdan nasıl vazgeçebilirim bilmiyorum.

Ama yapmak zorundayım.

Saçlarımı çekiştiriyor, içime girerken tutuyor, sanki biz bir olana kadar kendini bedenime yerleştirmeye çalışıyor. İçime girerken tenlerimizin buluşma sesi her şehvet duygusunu daha da yoğunlaştırıyor. Beni ne kadar sert alırsa, içimdeki his o kadar büyüyor, sanki patlayacakmışım gibi.

"Evet!" Çıglık atıyorum, içimdeki her şey paramparça olurken parmaklarım sırtımın küçük kısmında kıvrılıyor, en yoğun orgazm hakim oluyor.

"Siktir, çok seksisin, sikimin her yerine fışkırtıyorsun."

Ne yaptım ben?!

Ama düşünecek zamanım yok. Hırlayana kadar hızını artırıyor, prezervatifin içine boşalırken kalçalarını içime bastırıyor.

Hareketleri yavaşlıyor, omurgamı öperken kolu önümde kıvrılıyor. "Sen çok özelsin."

Bu sözler karşısında gözlerim yanıyor. Bunu ikinci kez söylüyor ve bunun benim için ne kadar önemli olduğunun farkında bile değil. Bunu daha önce hiç duymamıştım.

"İyi misin, bebeğim?" Gözlerimiz buluşana kadar çenemi yana çekiştiriyor, aleti hâlâ içimde.

"Mm, evet." Dudaklarımda tembel bir gülümseme beliriyor. "Bu... her şeydi."

Bir esneme sesi çıkarıyorum ve o da kıkırdıyor, bileklerimi çözüyor ve içimden çıkıp prezervatifi fırlatmadan önce tenime masaj yapıyor.

Döndüğünde, Yunan mitolojisinden çıkmış bir tanrı gibi tepemde dikiliyor. -Güçlü, , hatta ölümcül. Gözlerinde neler yapabileceğini biliyormuş gibi bir bakış var. Ama ondan hiç korkmuyorum.

"Seni yatağında istiyorum." Kollarını altımdan geçiriyor ve koymadan beni yatak odasına taşımasına izin veriyorum.

Yavaşça, yanıma kaymadan önce beni yumuşak şiltenin üzerine yatırıyor. Doymuş bedenimi göğsüne yaslarken parmak uçları kolumda aşağı yukarı geziniyor.

"Git uyu. Yarın kahvaltıda konuşuruz. Sonra belki yüzeriz."

Kulağa hoş geliyor.

Yorganı üzerimize çekiyor ve yanağımı onun atan kalbine yaklaştırıyorum, bu rahatlık ve huzur duygusu beni ele geçiriyor.

Ona kim olduğumu söylemeyi her şeyden çok istiyorum ama yapamam. Annem her şeyi mahveder.

Bunu olduğu gibi kabul : bir daha asla sahip olamayacağım tek bir zevk gecesi.

"İyi geceler." Dudaklarımda sıkı bir gülümseme oluşuyor çünkü uyandığında burada olmayacağımdan haberi yok.

Onu terk etmek ikimiz için de yapabileceğim en iyi şey.

BÖLÜM 9

F)ONN

"GÜNAYDIN, KÜÇÜK TAVŞAN." İNLIYORUM, UZUVLARIMI GERİYORUM, BİR SIRITIŞ
Dün gece yaptıklarımızı tekrar yapma düşüncesiyle yüzüm kıvrılıyor.

Hiçbir şey söylemiyor ve gözlerimi açtığımda nedenini anlıyorum.

Yatak boştu.

Nabzım hızlandı ve elimde tuttuğum şeye bakarak oturur pozisyona geçtim. Onun yerine lanet olası bir yastığa sarılıyordum.

"Siktir!" Ayağa fırlayıp odama baktım, duşa koştum ama onu orada bulamadım.

Muhtemelen kendi odasına gitmiştir.

Temiz bir boxer kapıp içine giriyorum ve üzerime eşofman giyiyorum, odalarımızı ayıran kapıya doğru ilerlerken bir elimi yüzümde gezdiriyorum.

Ama kilitli. Kesinlikle orada. "Emily?

Kahvaltı yapmak ister misin?"

Kapıyı bir kez çaldım. İki kez. Ama kimse kapıya gelmedi.

"Lanet olsun." Elimde evrensel anahtar kartımla kapıyı açıp içeri giriyorum.

Bunu yaptığım anda, öfkem kanıma karışıyor. Oda boş.

Ya bavulları? O da gitmiş.

"Ne be?" Mayosunu koyduğu çekmeceyi açtım ve kıyafetlerinin yerinde olmadığını gördüm.

Gitti. Bunu neden yapsın ki?

"Allah kahretsin." Aceleyle çıkışa doğru ilerliyorum ve bunu yaparken komodinin üzerinde bir kâğıt parçası fark ediyorum.

Saniyeler içinde elimde oluyor.

sözlerini okuduğumda, gittiğine hiç şüphe yok. Beni terk etti.

VICIK VICIK OLDUM, FIONN.

AMA BUNUN TEK GECELİK BİR OLAYDAN BAŞKA BİR şey olmadığını biliyorduk.

HER ŞEY İÇİN teşekkür EDERİM. SENİ ASLA UNUTMAYACAĞIM.

EMILY

"Kahretsin!" Kâğıt parçasını avucumun içinde buruşturup cebime atıyorum ve odadan çıkıp güvenlik ofisine doğru ilerliyorum.

Lobiye vardığımda kardeşlerimi, küçük kız kardeşim Eriu'nun kocası Devlin'le birlikte buluyorum.

Merhaba bile demeden yanlarından geçip gidiyorum.

"Bu sabah seni bu kadar sinirlendiren neydi?" Cillian dikkatimi çekmeye çalışarak sesleniyor. "Ve gömleğin nerede?"

Ben gözlerimi kapatıp yumruğumu sıkarken o kıkırdıyor. Hiç havamda değilim.

"Kız arkadaşın nerede?" Onlarla yüzleşmek için döndüğümde Tynan sesleniyor. "Düğünden aceleyle çıkıp gittin ve seni bir daha hiç görmedik."

Devlin ağır İrlandalı ses tonuyla, "Onu rahat bırakın," diyor. "Hâlâ senin yatağında mı? Ona kahvaltı getirecek misin?" Sırıttıyor.

"İşte bu koca malzemesi." Cillian benim yüzümden bir kahkaha daha attı.

"Kocalardan bahsetmişken..." Tynan ayağa kalkmaya başlar. "Yavaş olduğum için kafamı koparmadan önce karıma kahve getirmeliyim." Bu düşünce hoşuna gitmiş gibi sırıttıyor.

Gülümsemiyorum ve onlar da yüzlerindeki daralmış ifadeden bunu kesinlikle fark ediyorlar. Genelde şaka yapan ben olurum ama bu sefer öyle değil.

Gittiğine inanamıyorum. Aramızda bir bağ olduğunu sanmıştım ama hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi çekip gitti.

Onu bulmam gerek.

"O gitti." Çenem sıkıştı.

Bu onların dikkatini daha da çeker. Tynan'ın

kaşları çatılır. "Nerede?"

"Ben nereden bileyim? Ben uyurken gitmiş." Uyanmadığım için kendime çok kızgıyım.

"Saat kaçta kaçtığını görmek için kameralara bakmak üzere güvenliğe doğru gidiyorum. Belki onu hâlâ havaalanında yakalayabilirim."

Adadan çıkmak o kadar kolay değil. Önce bir feribota binmesi gerekecekti.

"Her zaman kütük gibi uyurdun." Cillian kıs kıs güler.

Devlin onun göğsüne vurur. "Odayı oku, dostum."

Özür dilemek için ellerini kaldırıyor. "Telefonu kapalı mı? Takip edebilir miyiz

Bu

mu "Numarası bende yok."

?" "Hadi ama," diye alay ediyor Cillian. "Neden olmasın ki?"

Kendimi kesinlikle aptal gibi hissediyorum. Bana hatırlatmasına gerek yok. "Her şey çok hızlı gelişti.

Zamanım yoktu."

." Sırıttıyor. "Adı ne?"

"Emily Daniels, Boston'da yaşıyor. Tek bildiğim bu."

"Bununla çalışabiliriz." Tynan omzuma bir tokat attı. "Mesaj atmama izin ver

Elara biraz geç kalacağımı söyledi."

"Hayır, git. Bu senin düğün hafta sonun. Benim saçmalıklarımınla uğraşmak zorunda değilsin."

Ama çoktan telefonunu çıkarmış, yeni karısına yazıyor.

Gülüyor. "Elara senin bir aptal olduğunu söyledi."

İnleyerek bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Ona bunu zaten bildiğimi söyle."

Hiç yatmamam gereken bir kıza bağlandığım için başıma geldi.

Belki de onu unutmalıyım. Bırak . O benim için doğru kişi değil.

Ama onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi, benim saydığım şeylere başka birinin sahip olması... Bununla yaşayamam.

Parmaklarım yumruk oldu. Erkek arkadaşı burada kalmış. Tek yapmam gereken onu bulup numarasını ve adresini almak.

"Hadi," diyor Tynan. "Bakalım güvenlik kameralarından ne bulabileceğiz."

Otelin arka tarafına doğru yola çıkıyoruz ve bir dizi bilgisayarın önünde bir şeyler yazan bilgi işlem müdürünü buluyoruz.

Yanlarındaki grileri kaşıyarak başını kaldırıyor. "Beyler, sizin için ne yapabilirim?"

"Çekil," diyorum.

Ayağa kalkıp bilgisayarın başına geçmeme izin verirken gözleri açılıyor.

Erkek arkadaşının bilgilerini bulduğumda, dün geceki güvenlik kameralarını incelemeden önce bir fotoğrafını çekiyorum.

Birkaç dakika sonra onu buldum.

Sabahın . Ben görmeyeyim diye sabahın dördünde çıkmış.

Çünkü onu durduracağımı biliyordu.

Gözleri sanki yakalanmaktan korkuyormuş gibi koridoru tarıyor. Bir an için güvenlik kamerasına bakıyor ve ben donup kalıyorum.

"Boston'a giden bir uçak bir saat önce, sabah sekizde buradan kalktı." Tynan'ın sesi beni çileden çıkarıyor.

Omzumu sıktığında, onu atıyorum.

Parmağımla yüzünün izini sürerken, dün gece vücuduyla bana ne kadar güvendiğini hatırlıyorum. Bunun onun için çok zor olduğunu biliyorum ama yine de bana güvendi. Bunun benim için bir anlamı vardı.

Ekranları değiştirerek erkek arkadaşının adını ve numarasını yazıyorum ve birkaç dakika sonra bir yüz buluyorum.

"Ne be?" Cillian arkamdan mırıldandı. "Bu o değil."

"Hayır. Değil." Göğsüm sıkışıyor, daha önce hiç hissetmediğim bir öfkeyle kabarıyor.

Farklı bir isim kullandı.

Hırlayarak masanın üstüne bir yumruk indirdim. "Bana bu konuda da yalan söylemediğini varsayarsak, Boston'daki tüm Emily Daniels'ları araştırmam ve eve döndüğümüzde onu yüz tanımadan geçirmem gerekecek."

Öyle ya da böyle, seni bulacağım küçük tavşan ve bunun için seni cezalandıracağım.

AMARA

Gözümdeki bir damla yaşı silerek yüzümü uçağın camına dayıyorum, nihayet havadayım ve daha rahat nefes alabiliyorum.

Onu öylece bırakıp gitmekten nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Beni durdurmasını istemedim.

Beni bulmasının imkanı yok. Adımı bile bilmiyor. Xander dışında hiçbir şeyi yok. Ama Xander otel rezervasyonu yaparken asla gerçek adını kullanmaz. İnsanların kimliğini bilmesi konusunda çok ketumdur ve odanın parasını babasının kartvizitiyle ödediğinden eminim.

Gözlerimi kapattığımda Fionn orada, o yeşil gözleri ruhuma ulaşırçasına beni arıyor.

Onu birkaç saat tanıdıktan sonra bu kadar sevmem çok aptalcaydı. Orada bir şey vardı. Somut ve gerçek bir şey. Potansiyeli vardı. Öyle olduğunu biliyorum.

Ama artık yok. Ve kalbim kırıldı.

Henüz uyanmadıysa bile yakında uyanacak ve notumu bulacak. Acaba onun da kalbi kırılacak mı?

İstemiyorum. O iyi bir adam. Eminim bunu atlatacaktır. Her kadın onun acısını dindirmekten mutluluk duyar.

Ben mi? Eve döndükten çok sonra bile onu düşünüyor olacağım. Birlikte geçirdiğimiz her ana tutunacağım çünkü inanılmaz bir şeydi.

Görünmez Amara. Hep böyle hissetmişimdir. Ama onunlayken hiç de görünmez değildim.

Beni gördü. Gerçekten gördü.

Boğazımın arkası acıyor ama aldırmiyorum, sodamı alıp birkaç yudum içiyorum.

Belki uyursam daha iyi hissederim.

İç çekerek gözlerimi kapatıyorum ve diğer tarafta beni neyin beklediğinden emin olamadan karanlığa gömülüyorum.

"Bak!"

Gözleri benimkilere benzeyen küçük bir kız bir kadına sırtıyıyor. Kadının yüzü bulanık, ama yeni yürümeye başlayan bu çocuğun kucığındaki kız bebek gün gibi ortada.

Küçük ağzı çimdikleniyor ve yürümeye başlayan çocuğun parmağını tutarak cıvıldıyor. "Bak, beni seviyor." Gözleri heyecan ve sevgiyle doluydu. Bu yüzden çok sevgi, bunu hissedebiliyorum.

"Evet, öyle tatlım."

*Kadın çocuğun adını söylemiyor ama o benim. O olduğunu biliyorum.
Onunla ilgili her şey tanıdık geliyor.
Ama yeni doğan? Onun kim olduğunu bilmiyorum.
Bebek ağlamaya başlar, ama küçük kız onu susturur, gülümserken onu
sakince sallar. "Ağlama."
Ama onu sallamaya devam ettikçe, bebek sanki bir televizyon ekranında
solup gidiyormuş gibi titriyor.
"Anne?" Çocuğun sesini korku dolduruyor.
Benim sesim.
"Anne! Yardım et!" Onu daha hızlı sallıyor. "Gitme! Lütfen! Anne, bana
yardım et!"
Kız feryat ediyor ama kadın artık yok, kucağındaki bebek yavaşça
kayboluyor.
Bacakları.
Göğsünü.
Ağır çekim gibi.
Yüzü de gidene kadar.
Çocuk çığlık atar, vücudu titrer, gözlerinden yaşlar süzülür. Oda artık
boş. Siyah.
Ve çok geçmeden kız da ortadan kaybolur.*

Nefes nefese, irkilerek uyandım.

Yanımdaki kadın bana sinirli bir bakış atıyor.
Göğsümü tutuyorum, kalbim çılgınca atıyor.
rüya geri geldi. Görmeyeli haftalar oldu. Neden şimdi?
Ondan nefret ediyorum. Her geldiğinde beni korkutuyor ve nedenini
bilmiyorum. Belki on yaşındayken başladı. Birdenbire. Haftada birkaç kez
aynı rüyayı görürdüm.
Birkaç ay önce durduğunda mutlu olmuştum ve bittiğini düşünmüştüm.
Belli ki kendimi kandırıyormuşum.
Hâlâ anlam veremiyorum. Anneme sordum ama bana bunun sadece bir
rüya olduğunu söyledi. Hiçbir anlamı yok. Yine de bir şekilde bir anlamı
olduğunu hissediyorum. Sanki bana bir şey anlatıyormuş gibi.

Ama ne? Bu ne anlama geliyor? Kendimi kaybettiğim mi? Beni önemseyen kimse yok mu?

Bunların hepsini zaten biliyordum.

Belki de bu babamı aramam gerektiğine dair bir işarettir. Geçmişimle bir bağlantıyı ya da başka bir şeyi kaçırdığımın.

Bilmiyorum ama eve döndüğümde onu bulmaya niyetliyim. Kayıp olanı bulmak için.

Belki bu, o adada bıraktığım adamı ve sahip olabileceğimiz her şeyi düşünmeyi bırakmama yardımcı olur.

CHAPTER 10

AMARA

İNER INMEZ EMILY , SIRITARAK EL SALLIYORDU.

Beyaz sedan.

"Hey! Bronzlaşmışsın ve seksisin." Arabaya binmeden önce valizlerimi taşımama yardım ediyor ve bizi yola çıkarıyor.

"Evet, sanırım güzel bir bronzluk elde ettim." Saçlarımı kulağımın arkasına kaydırıp bir iç çekiyorum.

Koyu renk gözleri kısıldı. "Sorun nedir? O pislik seni aradı mı?" "Hayır."

Pencereden dışarı bakıyorum, ona söylemediğim için bir suçluluk duygusu hissediyorum

Fionn hakkında.

Birbirimize her şeyi anlatıyoruz ama onun hakkında konuşmamayı tercih ediyorum. Böylesi daha kolay.

"O zaman sorun ne?"

Omuz silkiyorum. "Sadece eve gitmek zorunda olmaktan nefret ediyorum." Nefes alarak ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Kusura bakma, böyle karamsar olmak istemezdim."

"Seni suçlamıyorum." Elini ön koluma koydu. "Tanıdığım herkesten daha zor zamanlar geçirdin."

"Her zaman daha kötüsü olabilirdi." Gülümsemeye zorladım. "Beni aldığın ve para için tekrar teşekkürler. Sen en iyisisin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum." Çenesini eğiyor.

"Söz , en kısa zamanda geri ödeyeceğim." "Oh, kapa çeneni. Bu bir hediye."

Ağzım genişliyor. "Kesinlikle olmaz! Sana geri ödeyeceğim."

"Tamam." Omuz silkiyor, sırtıyor. "Seni nasıl mutlu , ama ben sana geri vereceğim."

Gözlerim yaşıyor ve ağlamamaya çalışıyorum.

O her zaman bu dünyada güvenebileceğim tek kişi oldu. Onsuz ne yapardım bilmiyorum. Hatta annem beni liseyi bırakmaya zorladığı için geri çekildi ve istediği üniversiteye gitmedi.

Kanser olduğunu söylemişti. Aslında hiç .

Hatırladıkça içimde düğümler oluşuyor.

Ne yazık ki bunu bilmiyordum. Çok geç olana kadar.

17 YAŞ

Hayalimdeki okuldan, Emily'nin geçen hafta kabul edildiği okuldan gelen mektuba bakıyorum, açamıyorum. Her gün, benim de kabul edildiğimi umarak postayı kontrol ettim.

"Bakabileceğimi sanmıyorum." Onu göğsüme bastırıyorum. "Ya hayır derlerse?"

Gözlerini deviriyor. "O zaman aptallar. Senin not ortalaman benden daha iyi. Tabii ki girdin."

Açmaya başladığımda nabzım hızla atıyor.

"Ayrıca, sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Parmaklarını omuz hizasındaki kestane rengi dalgalarının arasında gezdiriyor.

"Hep UCLA'ya gitmek istemiştin. Tabii ki ."

Beni şakacı bir şekilde itti. "Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak da aç !" "Tamam, tamam!" Yüzümü buruşturuyorum, midem sinirden kasılıyor.

Parmaklarım yavaşça kapağı açmaya başladı.

"Amara." Kapıyı iterek açmadan önce annemin sesi geliyor. "Oh, merhaba, buradasın," diye mırıldanıyor annem söz konusu olduğunda gözlerini mükemmelleştirmiş olan Emily'ye.

"Ne oldu anne?"

Dramatik bir şekilde iç geçiriyor ve içeriye doğru ilerlemeye başlıyor ve ben bunun iyi bir şey olmadığını hemen anlıyorum. Eminim bana bulduğu işi bıraktığını söyleyecekti.

Ya da belki de son erkek arkadaşı ona uyuşturucu satmayı bıraktı, o da başka bir tane buldu. Onunla ilgili her şey olabilir.

"Bazı haberlerim var ve hiç iyi değil." Gözleri kapalı, çenesi ağlıyormuş gibi titriyor ama ben gözyaşı göremiyorum.

"Anne? Ne oldu?" Endişeli olmaktan çok meraklı görünen Emily'ye göz ucuyla bakarken içimi korku kaplıyor.

"Kızım la yalnız konuşabilmem için gider misin?" Kollarını göğsünde kavuşturan arkadaşına kaşlarını çatıyor.

"Sanırım kalacağım."

"Anne, değil. Her ne , ikimize de söyleyebilirsin."

"Tamam." İç çekiyor, vücudu sönüyor. "Nasıl olsa öğrenmeyecek değil ya."

Emily'nin gözleri benimkilerle birleşiyor ve içimden korku geçiyor. Belki bu sefer bir şeyler yanlış gidiyordur. Gerçekten yanlış.

"Kanserim," diye ağzından geçiriyor, sanki bana akşam yemeğinde ne istediğini söylüyormuş gibi.

Bir nefes çekiyorum. "Ne? Anlamıyorum."

"Biliyorum," diye . "Geçen hafta jinekoloğa gittim ve doktor bana haberleri verdi. Oldukça kötü olduğunu söyledi. Birkaç gün içinde kemoterapi ve radyasyona başlamam gerekiyormuş."

"Aman Tanrım!" Yataktan fırlayıp kollarımı ona doladım. Bana ne kadar kötü davranmış olursa olsun, o hâlâ benim annem. "Çok üzgünüm. İyi olacaksın, değil mi?"

Beni itmeden önce zar zor sarılıyor ve her zaman onun sevgisini isteyen o küçük parçam daha da ölüyor.

"Umarım öyledir. Doktor yine de işimi bırakmamı istiyor. Kemoterapi alırken el işi yapamayacağımı söylüyor."

"Doğru. Tabii ki. Bir yolunu bulacağız. Sen sadece daha iyi olmaya odaklan." "Şey, de bu." Boğazını temizliyor. "Ben zaten her şeyi anladım. dışarı."

"Ne demek istiyorsun?" Düğüm düğüm olmuş kahverengi saçlarını omzunun arkasına iterken kafası karışıyor.

"Ben çalışmadığım ve sen de çalışabilecek kapasitede olduğun için, senin çalışmana karar verdim çünkü kira ödemek zorundayız yoksa kendimizi sokakta buluruz."

"Uh, tamam. Evet, tabii ki. Okuldan sonra sinemada vardiyalı çalışabilirim. Birilerini arıyorlardı."

Gülüyor, başını sallıyor. "Bu yeterli olmaz. Okulu bırakman ve üniversiteye gitmek yerine gerçek işlerde çalışman gerekecek. Okula gitme planın artık benim için işe yaramayacak."

"Ne?" Emily ben daha tek kelime edemedi ateş ediyor. Dünyam dönüyor, gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor.

"Bir haftadan fazla bir işte çalışmadığın halde, sırf sana destek olmak için çalışsın diye kızını liseyi bırakmaya zorlayacağını mı söylüyorsun?"

Annem burun deliklerini açarak ona doğru ilerliyor. "Benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin, seni küçük zengin kaltak. Annen ve baban sana her şeyi gümüş tepside sunarken sen gerçek dünya hakkında ne biliyorsun ki? Hayatında hiçbir şey için çalışmak zorunda kalmadın."

Emily'nin yüz hatları gözle görülür şekilde gerildi. "Ve biliyorum ki ailem sırf çalışabilmek için okulu bırakmamı asla istemezdi. Mezun olmam ve eğitim almam için ellerinden geleni yaparlardı."

"Lütfen. Lütfen! Eğitim mi? Bir kızın ihtiyacı olan tek eğitim, istediğini elde etmek için vücudunu nasıl kullanacağını bilmektir. Hepsi bu, tatlım. Belki bir gün öğrenirsin."

Emily'nin ağzı başka bir şey söyleyecekmiş gibi seğiriyor, ifadesi öylesine öfke dolu ki, onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum.

"Şimdi gidiyorum. Geri gelmeyeceğini söylemek için okulunu aramam gerek."

"Nonono! Lütfen, anne!" Hemen yanına gidip bileğini tutuyorum. "Yemin ederim, iki işte birden çalışabilirim. Yardım edebilirim! Ama lütfen, okulu bitirmem gerek. Üniversiteye gitmem gerek!"

Kalbim parça parça kopacakmış gibi hissediyorum ama o sadece kıs kıs gülüyor.

"Üzgünüm, tatlım. Ama bazen sevdiğimiz insanlar için fedakârlık yapmamız gerekir ve bu da seninki."

Hıçkırırken ellerim titriyor. "Lütfen! Daha önce hiçbir şey istemedim. Ama istiyorum anne. Lütfen bunu yapmama izin ver! Bize yardım edebilirim. Diplomamla daha iyi işler bulabilirim. Hep gitmek istemişimdir-"

"Olay çıkarmayı bırak, Amara. Acınası görünüyorsun."

Kalbim hala onun sözleri yüzünden sızlıyor. Yalanları.

Beni kandırdı. Kendini hasta gibi gösterdi. Erkek arkadaşının onu götürüyormuş gibi yaptığı sahte doktor randevuları bile vardı. O da en az onun kadar götün tekiydi.

Hayatımı mahvetmek istedi. Bu yüzden yaptı. Eğitim alma ve uzak bir yerde üniversiteye gitme şansımı mahvetti.

Şimdi burada sıkışıp kaldım. Onunla birlikte. Onun ödemediği kirayı ödemek için çalışıyorum.

Eğer , taşınmak zorunda kalacağım. Her şey çok pahalı, karşılayamam.

En azından Max var, golden retriever'ım. Eminim beni özlemiştir. Onu anneme bırakmaktan nefret ediyordum ama başka seçeneğim yoktu. Emily'nin annesinin köpeklere alerjisi var, yoksa ona o bakardı.

"Belki benim yanıma taşınabilirsin. Ailem bodrum katını alabileceğini söyledi ve-"

"Hayır." Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Bunu takdir ediyorum ama aileni asla bu şekilde rahatsız etmem, Em. Özellikle de annenin alerjileri varken."

İç çekiyor. "Teklif her zaman ."

"Biliyorum. Bana karşı çok iyisin ve sen olmasaydın kimsem olmazdı, bu yüzden arkadaşım olduğun için teşekkür ederim." Başımı omzunun üzerine düşürdüm. "Ciddiyim."

"Seni seviyorum, aptal. Beni . Ağlamaktan nefret ediyorum."

Gülerek kolunu sıktım.

Bir saatten az bir süre sonra evime yaşıyoruz; panjurlar kırık, tahta çitin parçaları ölü çimenlerin üzerinde. Bu yerle ilgili her şeyden nefret ediyorum.

Ona bakarken göğsüm sıkışıyor. "Teşekkürler. Seninle sonra konuşuruz."

"Tamam." Sesi sempatikleşiyor. "ihtiyacın olursa mesaj at." "Atarım."

Nefesimi tutarak arabadan çıkıyorum.

Kapı kapandıktan sonra, o benim içeri girmemi beklerken ben merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Mahalle pek iyi değil. Yine de annem için harika. Köşeden kolayca kokain alabiliyor.

Kapıdan girdiğimde göğsüme bir sızı saplanıyor ve Emily'ye el sallayarak onunla yüzleşiyorum.

Hep burada mı yaşayacağım? Asla daha iyi bir şeye sahip olamayacak mıyım?

Başımı sallayarak omurgamı çelikleştiriyorum ve sarı boyası soyulmuş antrenin önünden geçiyorum. Ev sahibinin aylar önce tamir etmesi gerekiyordu ama hâlâ gelmedi. Sanırım onu tekrar aramam gerekecek.

"Max!" Etrafıma bakınıp onu aradım.

Genelde bana doğru koşar. Acaba üst katta mı uyuyor? "Max!"

"Bağırmayı kes."

Annem ayaklarını sürüyerek içeri giriyor, beyaz gömleği kahverengi lekelerle lekelenmiş, siyah saçları sanki haftalardır gibi dağınık - ki muhtemelen taramamıştır. Dikkatini üzerimde tutmaya çalışırken kırmızıya çalan gözleri cam gibi ve aralıklı. Koyu renk saçlarının kenarını kaşıyor ve ben de ona benzemekten nefret ediyorum.

"Max nerede? Ben yokken onu besledin mi?" Sadece üç gün oldu ama onu tanıdığım için sormak zorundayım.

Kıs kıs güldü. "Burada değil."

Tüm kan vücudumdan dışarı akıyor. "Ne? Nerede o?" Omuz silkiyor.

"Max!" Gözlerimde nem oluşuyor. "Ona ne yaptın? Max!" Bir hıçkırık kaçıyor.

Gülüşü beni sadece öfkeliendiriyor.

"Bağırırsan sihirli bir şekilde ortaya çıkacağını falan mı sanıyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Kapıdan kaçtı. Orada bir delik olduğunu biliyorsun. Tamir ettirmemiş olman senin sorunun."

Uzaklaşmaya başladığında kolunu tutuyorum, kalbim paramparça oluyor. "Sen ebeveynsin! Ben çocuğum!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve bedenim titriyor. "Dışarı çıktığında ona göz kulak olman gerekiyordu! Sana bunu yapmanı söylemiştim."

Hiç gitmemeliydim ama Xander nişan partisine gitmem için ısrar etti ve şimdi Max gitti!

Elimi . "Dokunma bana, seni nankör küçük orospu! Bir dahaki sefere itine bir bakıcı tut. Ben onun bakıcısı değilim."

"Ne zaman ?" Bağırıyorum, kanım kulaklarımda daha hızlı pompalanıyor.

Gitmiş olamaz! Max olamaz!

Bir kez daha hıçkırdım. Belki hâlâ yakınlarda olma ihtimali vardır. Eğer ona seslendiğimi duyarsa, gelecektir.

"Bilmiyorum. Gittiğin ilk gün bir ara."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, boğazım kuruyor.

Herhangi bir yerde olabilir. Biri onu kaçırmış olabilir. Burada köpek dövüşü için köpekleri kullanan insanlar var.

"Hayır!" Ben , o ise sanki onu ölüm cezasına çarptırmamış gibi kasıla kasıla uzaklaşıyor.

Keşke onun yerine o olsaydı.

"Ağlama." Emily bana sıkıca sarıldı ama o da ağlıyordu. Max'i severdi. "Onu aramadığına ya da başka bir şey yapmadığına inanamıyorum. Tanrım, ne kötü bir kaltak."

Gözlerimin altını kaydırarak ondan ayrılıyorum. "Hadi gidip şu ilanları asabildiğimiz kadar çok yere asalım. Belki iyi biri onu almıştır."

Ama ben sadece boşa kürek çekiyorum. Bunun olma ihtimali çok düşük.

"Tamam. Bölgedeki farklı çevrimiçi evcil hayvan gruplarına da ilan verdim.

Onu bulacağız."

Ben o kadar
emin değilim.

Saatler sonra, her yere el ilanları astık ve bulabildiğimiz her işyerine verdik. Eğer bulunma şansı varsa, her şeyi yaparım.

Yenildik, Emily'nin arabasına doğru gidiyoruz.

"Kafamı meşgul etmek için gidip eşyalarımı yerleştirmeliyim ama eve gidip onu ya da Max'in mutfaktaki kaselerini görmek istemiyorum." Yolcu tarafına geçerken bir hıçkırık daha beni sarıyor.

Arabayı çalıştırırken elimi tuttu. "Sana yardım etmeme ne dersin? Böylece daha hızlı gider. Sonra belki bana yatıya gelirsin. Çin yemeği sipariş eder, on yedinci kez *Dirty Dancing* izler ve Johnny gibi erkeklerin hayalini kurarız."

Beni acıdan uzaklaştırmaya çalışıyor; bunu biliyorum. Ama ihtiyacım olan bu değil. Üzgün olmak istiyorum. Çılgılık atmak, ağlamak ve bir şeyleri parçalamak istiyorum.

Burnumun çimdikliyorum. "Hiç sanmıyorum."

"Gel hadi. Bütün gece yalnız kalıp ağlamayı istemiyorum. Bunun Max'e bir faydası olmaz."

Yalnız olmamak daha iyi ama hiçbir şey yokmuş gibi yemek yiyip film izlemek de istemiyorum. Sanki Max dışarıda tek başına değilmiş ve onu eve getirmek için neden orada olmadığımı merak etmiyormuş gibi.

Burnumun arkası sızlıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. "*Marley ve Ben'i* izleyebilir miyiz?" Burnumu çekiyorum, gözlerimin altını .

Yüzünü buruşturarak başını sallıyor.

Bu film ikimizi de her zamanki gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlatacak, şimdi her zamankinden daha kötü. Evime dönüyoruz ve sözde annemi hiçbir yerde göremiyorum.

Belki yeni erkek arkadaşı onu gelmiştir. Umarım onu tutar.

Odama girip kapıyı arkamızdan kilitliyorum. Fazla bir şey yok ama burayı bir yuva haline getirdim. Emily'nin bana verdiği ucuz bir yatak takımı ve birkaç dekoratif yastık var. Bavulum köşede, Emily'yi arayıp Max'i bulmama yardım etmesi için yalvarmadan önce bıraktığım yerde duruyor.

"Kaldıracak pek bir şeyim yok," diyorum valizi düz bir şekilde yatırıp fermuarını açarken, dolaba asmam gereken kıyafetleri çıkarırken kirli olanları sepete atıyorum.

Bir yandan da Max'i ve nerede olabileceğini düşünüyorum. Muhtemelen çok korkmuştur.

"değil. Ne olursa olsun buradayım." Ben dolaba yönelirken o da banyo malzemelerimin bulunduğu yan cepleri açmaya başlıyor.

"Peki, adayı sevdin mi?" diye soruyor. "Hiç gitmedim."

"Evet, güzeldi. Ama sadece Xander'ın istediklerini yaptığımız için pek bir şey yapamadım."

"Siktir et o adamı." Kıs kıs gülüyor.

"Evet," diye gülüyorum gözyaşlarımın arasından.

"Siktir et o adamı." "İşte ruh bu."

Birkaç dakika sessizlik içinde ilerledik, neredeyse her şey bitmişti. "Um, Amara?" Sesi gerginleşiyor.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Fionn kim ve neden senin adının Emily olduğunu düşünüyor?"

Gözlerim şişiyor, kollarımdan aşağı soğuk bir telaş akıyor. Bütün bunları nereden biliyor?

"Kimse yok mu?" Ona doğru dönüyorum.

"Gerçekten mi?" Bir elini kalçasına koyuyor, kaşlarını kaldırıyor. "O zaman bu ne?" Bir zarf uzatıyor.

Kalbim daha hızlı atıyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu çok ilginç." Zarfa baktı ve okudu. "Sen hayırsever biri değilsin Emily, ama belki bunun yardımı dokunur diye düşündüm. Fionn."

Kapağı açtığında, bir tomar para ortaya çıktı. Hiç görmediğim kadar çok para.

"Lanet olsun..."

Küstah bir kaşını kaldırıyor. "Hala Fionn'un kim olduğunu bilmiyormuş gibi mi davranmak istiyorsun?"

Elimi yüzüme vurarak inliyorum.

"Dökül. Şimdi dök."

"Peki." Nefes nefese kaldım, zarfı ondan aldım ve ismini işaretledim.

Bunu yaptığına inanamıyorum. Ne zaman böyle bir şansı oldu ki? Odamın anahtarı ondaydı. Ben onu düşünürken içeri nasıl girdiği *belli*. Eminim bir ara gizlice kaçmıştır.

Paraya bakarken, bunların hepsinin benim olduğuna inanamıyorum. Sonra tekrar, vicdanım rahat bir şekilde kullanamıyorum.

Yapabilir miyim?

Gerçi benim almamı istemişti ve o zengin. Hayır. Hayır, alamam.

Ama iade etmek için nerede yaşadığını bile bilmiyorum. Onu sadece ismiyle aramayı deneyebilirim.

Yine paraya bakıyorum.

Tanrım, burada ne kadar var?

"Bekliyorum." Emily kollarını göğsünde kavuşturarak yatağa uzandı.

"Adadayken bir adamla tanıştım."

Ona her şeyi anlatmayı bitirdiğimde kulaklarına inanamadı. "Ve sen onun numarasını almadın mı? Amara! Ne be? Ne yapıyordun?"

Düşünüyor musun?"

Yatağa doğru eğildim ve keskin bir nefes verdim. "Onun gibi bir adamın benim gibi zavallı birini istemeyeceğini düşünüyordum. O da çok sıcak ve soğuktu, özellikle ilk başlarda. Sanırım onu en çok yaşım rahatsız ediyordu." Yorgun bir nefes verdim. "Sonra düşündüm, annem onun paradan geldiğini öğrenince ne olacak? İlişkimi mahvetmek için bir şeyler yapardı. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun. Bak Max'e ne yaptı."

"Oh, Amara, çok üzgünüm." Elim sıkıldı. "Ama bu şekilde yaşayamazsın. Onun ne yapacağını düşünerek karar veremezsin. Onun boyunduruğundan kurtulmalısın."

"Peki bunu nasıl yapacağım?"

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulmalıyız. Belki GED'ni alabilir ve online üniversite dersleri alabilirsin."

"Evet, belki."

Zengin olduğumda.

Parayı alıyorum ve on yığına ayırıyorum, her birini odamda annemin bulamayacağını umduğum farklı bir yere saklıyorum. Ama bir yığının yerini bulursa, belki daha fazlasını aramaz.

Miktarı hâlâ aklım almıyor. \$9,900. Daha önce hiç bu kadarını görmemiştim.

Bu para bana gerçekten yardımcı olacak ve gerekmedikçe bir doları bile boşa harcamayacağıma yemin ederim.

CHAPTER 11

F)ONN

KENDİME BİR BARDAK BURBON KOYDUM, DERİ KOLTUĞA YASLANDIM. işlettiğimiz yeraltı kumarhanesi. Onu geri attığımda, sıvı boğazımı yakıyor ama her geçen gün artan öfkemi dindirmiyor.

Küçük tavşanım üç haftadır kayıp. Yemin ederim onu bulamamak beni öldürecek. Ve her *lanet* gün, akıl sağlığımı daha da kaybediyorum.

Ama onu bulacağımı biliyorum. Ne kadar uzun sürerse sürsün. O benim olacak.

Kapı çalındı ve adamlarımdan birinin hediye getirmek için geldiğini anladım. Tüm öfkemi çıkarabileceğim bir hediye. Kumarhanemde uyuşturucu satan adamdan daha iyi kim olabilir?

"İçeri gel."

Kapı açılıyor ve iki adamım ağzından kan damlayan, dayak , zavallı bir orospu çocuğunu sürüklüyor.

"Ah, sonunda."

Ben kelepçelerimi çözmeye başlarken onu yere bıraktılar.

"Yani..." Kollarımı yukarı çekip, sızlanan zavallı pisliğin önünde diz çöküyorum. "Kulübümüze gelip burada satış yapabileceğini mi sandın?"

"Özür dilerim dostum. Bir hata yaptım. Buranın mafya bölgesi olduğunu bilmiyordum."

Boynumu kırarak uzun bir iç geçirdim ve masanın arkasındaki dolaba doğru yöneldim. Siyah bir çantayla dönüp çantayı yanına yere bıraktığımda ağlıyor.

Vücudum kuru bir kıkırdamayla sarsılıyor. "Önümüzdeki bir saati sana yemek yediğimiz yere sıçmamayı öğreterek geçireceğim."

Bir çekici çıkardığımda ayağa kalkmaya çalışıyor ama adamlarım onu geri itiyor.

"Şimdi, sen sağcı mısın yoksa solcu mu?"

Elimdeki çekici sallarken kafamda onun yüzünü görüyorum. Son yirmi bir gündür içinde kaybolmak için *can* attığım o muhteşem gözler.

Ama o gitti. Lanet olasıca gitti ve ben onu bulamıyorum.

Bir kükremeyle çekici aşağı savurup sağ elini eziyorum. Çılgılığı sadece öfkemi besliyor.

"P-p-p-lütfen, daha fazla yok!" diye feryat ediyor.

O yalvarırken, çekici yere bırakıp masamdan bir bıçak alıyorum ve elimi saçlarımda gezdiriyorum.

Gözlerim kapanıyor ve onu görüyorum, o gece onu kucaklarken kollarımda nasıl yattığını.

Cebime uzanıp külotunu sıktım. Lanet bir deli gibi onları her zaman yanımda taşıyorum. Kalbim küt küt atarken elimi sıkıyorum.

Siktir, bir şey öldürmem lazım.

"Ağzını aç."

Adamlarım kendilerine söyleneni yaparken o onlarla dövüşüyor, iki gözü de o kadar morarmış ki görebilmesine bile şaşıyorum. Adamlar onu yere yatırdığında, dilini tutup kesiyorum.

Kan. kadar çok ki, yine de tek istediğim daha fazlası. Başka birini daha incitmek istiyorum.

O kadın beni mahvetti!

Ve onu bulana kadar, olduğum şey bu: kaçamadığı bir saplantıyla delik deşik olmuş bir deli.

AMARA

Tuvaletten çıkarken kafedeki patronum Kerry, "Eve gitmelisin," diyor.

Mide bulantısı bugün beni aniden vurdu ve tuvalete atılmadan duramıyorum.

Ama eve gidemem. Çalışmak zorundayım. Paraya ihtiyacımız var ve Emily'ye uçak biletini geri ödemeliyim. Fionn'un bana bıraktığı parayı kullanmayı reddediyorum. O sadece gerçek acil durumlar için ve bu onlardan biri değil.

"Hayır, ben iyiyim." Boğazımı temizliyorum ama temizler temizlemez tekrar banyoya koşuyorum.

"Eve gidiyorsun ve bu son sözüm," dediğini duyuyorum. "Yarın da izinlisin."

Harika. Muhtemelen bir virüs kaptım.

Yüzümü yıkadıktan sonra çantamı almak için dolabıma yöneliyorum ve Emily'den gelen cevapsız bir mesajı görüyorum.

EMILY

Hey, sonra buralarda mısın? Yemek yemek ister misin?

AMARA

Hiç sanmıyorum. Şimdi işten çıkıyorum çünkü kusmadan duramıyorum.

EMILY

Oh hayır! Seni almaya geliyorum. Uzakta değilim.

AMARA

Otobüse binmek benim için sorun değil.

EMILY

Kesinlikle olmaz. Orada kal. Dışarı çıktığımda mesaj atarım.

On dakika sonra onun arabasında idim ve gözleri beni acıyarak değerlendiriyordu. "Bok gibi görünüyorsun ve bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum." "teşekkür ederim." Başımı arkaya attım. "Ne olduğunu bilmiyorum

Benimle gel."

"Belki de grip olup olmadığımızı kontrol etmek için bir kliniğe gitmeliyiz. Etrafta dolaşıyor."

"Grip olmuş gibi hissetmiyorum."

Ailesinin ona aldığı yeni BMW'sini hızlandırıyor, bir köşeyi dönerken bir anlığına bana bakıyor. "Asla bilemezsin. Dikkatli olmanı tercih ederim."

"Sanırım uykuya ihtiyacım var."

Ofluyor. "Bir doktora ihtiyacın var. Benim yüzümden ölmene izin vermeyeceğim." "Dramatik davranıyorsun."

"Gerçekten mi? Sierra'nın nasıl öldüğünü hatırlatmama gerek var mı? Hmm?" "Hayır," diye mırıldandım.

Ama herkesin gribi zatürreye dönüşüp onları öldürmüyor. Hiç tanımadığım en iyi çocukluk arkadaşı, insanlar hastalandığında paranoyaklaşmasının nedeni, bu yüzden sırf onu yatıştırmak için gitmeye hazırım. O harika bir arkadaştı. Benim tek arkadaşım. Bana yardım ettiği onca zaman için ona borcumu ödeyecek bir yolum yok ama bunu yapabilirim.

"Peki, gideceğim. Ama sadece seni sevdiğim için."

Sırıtıyor, kahverengi saçları kısa at kuyruğunda sallanıyor.

Umarım bunun için ek ödeme yoktur. Ama tabii ki olacak. Bunun için Fionn'un parasını kullanabilirim.

"Yarın kendini daha iyi hissedersen, belki akşam yemeği yiyebiliriz."

Gerçekten istemiyorum. Öyle har vurup harman savuracak param yok ve her zaman yaptığı gibi benim için para ödemesini de istemiyorum.

"Okuldan seni tanıştırmak istediğim birkaç yeni insan var," diye devam ediyor, içimdeki kargaşadan habersiz.

"Neden?"

O üniversitede arkadaş edinirken, ben burada boktan bir işte çalışıyorum ve aynı fırsatı asla yakalayamayacağımı biliyorum. Ne olursa olsun annemin beni üniversiteye gitmekten alıkoymanın bir yolunu bulacağını uzun zaman önce fark ettim.

"Neden?" Sanki iki başım birden çıkmış gibi bana bakıyor. "Ne demek neden? Çünkü hepimizin arkadaş olmasını istiyorum."

"Sen varsın. Başka kimseye ihtiyacım yok."

Gözlerini deviriyor. "Kes şu saçmalığı. Ne zaman kendini daha iyi hissedersen, bir şeyler planlayacağım. Lilith ve Patricia'yı seveceksin. Çok havalılar."

"Sen öyle diyorsan."

"Ben de öyle diyorum." Dizime şakacı bir şekilde vuruyor, derin bir nefes alıyor, yüz ifadesi çökmüş durumda.

"Ne oldu, Em?" Daha dik oturuyorum.

"Ben sadece... Ben sadece senin için bundan nefret ediyorum, anlıyor musun? Üniversitede benimle birlikte olmalıydın." Alay ediyor. "Annen her şeyi mahvetti."

Birçok şeyi mahvetti.

Max'i düşündüğümde göğsümde bir acı hissediyorum. Onu hâlâ hiçbir yerde bulamadık. Her barınağa baktık. Sorabileceğimiz herkese sorduk. Ama hala bir haber yok.

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, ama onları itiyorum. Onu aramaktan asla vazgeçmeyeceğim ama her geçen gün umudum azalıyor.

Bir kliniğin önünde durdu, benimle birlikte içeri girdi. Resepsiyondaki biri bizi içeri alıyor ve bekleme salonuna yerleştiriyoruz. Beni içeri çağırana kadar geçen yirmi dakika boyunca ayağım zıplıyor.

"Bayan Edwards," diye bir hemşire beni selamlıyor. "Bugün sizi buraya getiren nedir?" "Midem bulanıyor ve bütün gün kustum."

"Ne zaman başladı?" Bana bakarak tabletine bir şeyler yazıyor.

"Bugün. İyi olduğuma eminim. Belki kötü bir şey yemişimdir."

"Grip ya da strep olup olmadığını kontrol edebilir misiniz?" Emily araya giriyor.

"Boğazım acımıyor bile." O bana gözlerini devirirken ben ona bakıp *susmasını* söylüyorum.

Hemşire güler. "Buna doktorun karar vermesine izin vereceğim. Birazdan sizi görmeye gelecek."

O gittikten sonra Em'e baktım. "Ciddi misin? Streptokok mu?" Omuz silkti. "Tedbirli olmak üzmekten iyidir."

Kapı tekrar açılıyor ve annemden daha yaşlı olmayan bir kadın içeri giriyor, arkasında da aynı hemşire.

"Merhaba. Ben Doktor Evans. Kendimizi iyi hissetmediğimizi duydum." Kendi tabletinin ekranındaki notlara bakıyor.

"Evet. Belki biraz bulantı önleyici ilaç işe yarar."

"Önce sorunun kökenine inmek için bazı testler yapalım." "Teşekkür ederim!" Emily *ben sana söylemiştim* tarzında alay ediyor ve ben de gözlerimi deviriyorum ona.

Doktor kulaklarımı ve boğazımı kontrol ediyor, ardından daha fazla not almadan önce nefes alışımın iyi olduğundan emin oluyor. "İdrar örneği alalım ve grip, strep veya COVID'i elemek için boğaz ve burun sürüntüsü yapalım."

Hemşire bununla devam etti ve beni bir bardakla tuvalete gönderdi.

İşim bittikten sonra belirlenen yuvaya yerleştiriyorum ve ofise dönüyorum.

Doktor, "İdrar ve diğer test sonuçlarını bekleyip geri döneceğiz," dedi.

Ben daha da sinirlenirken bize anlatıyor.

Bu zaman kaybı. Ben hasta değilim. "İdrar ne için?" Merak ediyorum.

"Sadece hamile olmadığından emin olmak istiyoruz."

Bir kakhaha yükselir. "Kesinlikle hamile değilim. Her zaman korundum."

"Bu her zaman garanti değil, o yüzden emin olmak istiyoruz." Dışarı çıkmaya başladılar. "Birazdan döneriz."

İkisi de dışarı çıktığında kafamı Emily'ye çeviriyorum. "Hamile misin?" Fısıldıyorum.

"Ciddi mi bunlar?" "Peki, adetın ne zaman?"

Beynimi tarıyorum, en son ne zaman olduğunu unutuyorum. Takip etmekte o kadar iyi değilim ve bazen dngm her yere dağılıyor.

"Kahretsin. Bilmiyorum. Ama Xander'la prezervatif kullandım." "Peki ya Fionn?" Kaşlarını kaldırdı.

"O da."

Telefonunu çıkarıyor, yukarı bakmadan önce bir şeyler yazıyor. "Doktor Google'a göre, prezervatifler doğru kullanıldığında hamileliği önlemede yüzde doksan sekiz etkili, bu her ne demekse, ama çoğu insan için yüzde seksen beş etkili olduğunu söylüyor."

Omuzlarım kt. "Hayranlık uyandırıcı."

Eğer hamile kalırsam, onu doğurmamın imkanı yok. Bırak bir çocuğu, kendimi bile zor besliyorum. Xander onunla bir şey yapmak istemeyecektir.

Fionn'un olabilir.

Aman Tanrım. Fionn'un olabilir.

Tamam, aceleci davranıyorum. Kesinlikle hamile değilim. Sadece midemde bir sorun var, hepsi bu.

Doktor geri dönüyor ve nabzım kulaklarımda çarpıyor. Ciddi ifadesini fark ettiğimde mide bulantısı tekrar beni vuruyor.

Oh, hayır.

"Görünüşe göre hamilesin."

"Ne! Hayır. Test yanlış olmalı. Prezervatif kullandım. Ben her zaman prezervatif kullanırım."

"Hamilelikten yüz korumazlar." "Aman Tanrım." Yüzüm avularımdın içine düştü.

"Her şey girecek." Emily kollarını bana doladı.

"Sizi bırakalım," diyor doktor. "etmeyin. Ama jinekoloğunuzdan bir randevu almanızı öneririm."

"Yapacak. Teşekkürler, Doktor." Emily kollarını bana sıkıca sararken gözlerim yaşlarla doluyor.

Ben bebek sahibi olamam. Anne olmak için biçilmiş kaftan değilim. Bana ne yapacağımı ya da nasıl anne olacağımı gösteren biri hiç olmadı. Kendi başımın çaresine baktım.

Üstelik bu bebeği doğurursam taşınmak zorunda kalacağım. Bunu nasıl karşılayacağım?

Ama başka seçeneğim yok. Bebeğimi annemle büyötmeyeceğim. Benim gibi büyümesine izin vermeyeceğim. Bu tartışılmaz.

Daha fazlası olacak.

8 YAŞ

"Anne, ben açım."

Yeni erkek arkadaşıyla gülüyor. Masanın üzerine beyaz toz döküyor ve kokluyor.

"Anne!" Bağırtıyorum, karnım yine gurulduyor.

Dün birkaç dilim ekmek ve atıştırmalıklarını koyduğu yerde bulduğum birkaç kurabiye yedim.

"Ne?!" diye bağırtıyor ve erkek arkadaşını ensesinden yakalayıp öpüyor. Geri çekildiğinde bana baktı. "Git yemeğini ye! Benden ne istiyorsun lan?"

"Buzdolabında hiçbir şeyimiz yok."

"O zaman git bir şeyler yap! Tanrım, her şeyi ben mi yapmak zorundayım?"

Hiçbir şey yapmıyorsun.

Öyle bir şey demedim. Mutfağa dönüp ne yiyeceğime karar veriyorum. Dolapları açınca bir kutu ziti buldum.

Daha önce hiç makarna yapmadım ama ne kadar zor olabilir ki? Başardı.

Fırının altında tencereler var, ben de birini alıp içine biraz su dolduruyorum,

sonra makarnayı döküyorum. Ocağı dikkatlice açıyorum, kutuda yazdığı gibi on dakika bekliyorum ve suyun fokurdamasını izliyorum.

Yemek yapabilirsem, belki tek yaşamama izin verirler. Ona neden ihtiyacım olsun ki?

Bu tür sesler çıkardıklarını , koridorun sonundaki odama koşup kulak tıkaçlarımı alıyorum. En azından işe yarıyorlar.

Yemek bittiğinde bir çatal alıp kağıt tabağa biraz makarna atıyorum ve yerde sessizce yiyorum.

Bir masaya sahip olmak güzel olurdu. Ama annem bizimkini sattı.

CKAPTER 1s

AMARA

"OLMAYIN. SENİ SEVECEKLER!" EMILY ELİMİ TUTTU.

Boston'da açılan bu yeni sahil İtalyan restoranının merdivenlerinden yukarı çıkın.

Gerçekten gelmek istemiyordum ama hamileliği aklımdan çıkarmak için bir şeylere ihtiyacım olduğu konusunda ısrar etti. Tanışmam için can attığı arkadaşları Lilith ve Patricia ile bir kızlar gecesi ayarladı.

"Bir şey yiyip yiyemeyeceğimi bile bilmiyorum."

"O zaman bir içki al. Bakire, tabii ki." Çok heyecanlı ve ben bunu mahvediyorum. "Hadi, eğleneceğiz. En son ne zaman dışarı çıktın?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Aynen öyle."

Yolun geri kalanında beni sürüklüyor, bu sırada tek düşündüğüm doğuracağım bebek. Öğrendiğimden beri sadece üç gün geçti ve şoku hala atlatamadım.

İçeri girer girmez iki kız bize el sallıyor.

"Harika, geldiler!" Emily el sallıyor. *Oh, güzel...*

Yeni insanlarla tanışmak en sevdiğim şey değil. Genellikle üniversiteye nerede gideceğim hakkında konuşulur ve ben de ya yalan zorunda kalırım ya da doğruyu söyleyip yavaşça utançtan ölürüm.

Bu düşünceleri bir kenara atıyorum ve Emily'nin için elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum. Şef garson bizi iki kızın bana baktığı bir masaya götürüyor.

kocaman sırtışırlarla.

"Hanımlar, bu Amara, dünyadaki en iyi arkadaşım."

"Sizinle tanışmak çok güzel! Ben Lilith. Emily tanıştığımız andan beri senden bahsetmeyi bırakmadı." Emily'ye bakıyor, iri kahverengi gözleri beni içine çekiyor. Omuz hizasında siyah saçları ve ince, köşeli yüzüyle güzel bir kız.

"Ben de Patricia." Diğer kız parmağını kısa sarı saçlarında gezdiriyor. "Sizinle tanıştığımız için çok heyecanlıyız."

"Teşekkür ederim. İkinizle de tanıştığımı memnun oldum."

Lilith "Peki, üniversiteye nerede gidiyorsun?" diye sormadan önce sessizce beni dinleyerek içkilerini yudumladılar.

Harika. İşte başlıyoruz. Sorunun sorulması beş dakika bile sürmedi.

Vur.

"Oh, um... Aslında üniversiteye gitmiyorum." Pipetimle oynarken görüşüm suyum ve kız arasında gidip geliyor.

Emily bir eliyle dizimi sıkıyor.

"Ah, neden?" Patricia'nın yeşil gözleri kısılıyor ve yemin ederim bana Fionn'unkileri hatırlatıyor.

Fionn.

Seni tekrar görmeyi ne kadar çok istiyorum. Sana bebekten bahsetmek için.

Eğer onunsa, mutlu olup olmayacağını bile bilmiyorum. Birbirimizi tanımadığımızı düşünürsek muhtemelen mutlu olmaz. Ama çocuğunun hayatının bir parçası olmak istiyorsa, bunu ben de isterim. Eminim harika bir baba olur.

Paradan sonra onu aramaya çalıştım ama ne Emily ne de ben yerini tespit edebildik. Sanki bulunmak istemiyor gibi.

Yine de Xander'a söylemem gerekecek. Umarım babalık testini kabul eder. Çocuğumun hayatının bir parçası olmasını istememin imkanı yok ama ona söylemeden de edemem. Eğer babası oysa, bunu bilmeyi hak ediyor. Bunu bebeğime yapamam.

"bitirmedim," diye cevap veriyorum sonunda.

Kızların ikisi de sanki az önce onlara dünyanın patlamak üzere olduğunu söylemişim gibi bana bakıyorlar.

"Oh..." Lilith şaşkınlığını gizlemeye çalışır. "Diplomanı almayı düşünüyor musun?"

"Belki." Omuz silkiyorum, bu sorgulama silsilesinin sona ermesini istiyorum. "Ama çalışıyorum ve aslında ikinci bir iş bulmam gerekiyor."

"Neden?" İnce kaşları kırışıyor.

Emily'nin bakışları sempati ile doluyor. Ama boş ver. Herkes er ya da geç öğrenecek.

"Birkaç gün önce hamile olduğumu öğrendim."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Lilith, masaya yaklaşırken gözleri yuvalarından fırlamak üzere. "Çok üzgünüm. Bizim yaşımızda hamile kalmayı hayal bile edemiyorum. Sen de kaç yaşındasın, on sekiz mi?"

"On dokuz," diye düzeltiyorum. "Ama evet, zor olacak. Henüz devam edip etmeyeceğime karar vermedim. Yardım edecek bir ailem falan da yok."

"Aman Tanrım." Patricia başını sallıyor, yüz hatları acıma duygusuyla buruşuyor. "Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Babası yardım edecek mi?"

Yüzüm kızardı. Bunu hissedebiliyorum.

"O zamanki erkek arkadaşımla bir seyahate çıkmıştım ve henüz uzaktayken ayrıldık. Ama orada bir adamla tanıştım ve birlikte olduk." Elimi yüzüme vuruyorum.

"Kesinlikle yargılamıyoruz!" Ben onlara bakarken Patricia "Kesinlikle yargılamıyoruz" diyor.

"Erkek arkadaşı tam bir pislikti," diye ekliyor Emily. "Umarım babası o değildir ve Fionn'dur."

"Ooh! İsme bayıldım!" Lilith'in boyalı kırmızı dudakları köşelerde kıvrılıyor. "Bize onun hakkında her şeyi anlat!"

Ve anlatıyorum. Onlara onun nezaketini ve cömertliğini anlatıyorum. Onu ve haftalar önce paylaştığımız o büyülü geceyi nasıl unutamadığımı. Ama farklı yollardan geldiğimizi ve asla çalışamayacağımızı biliyordum.

"Biliyorsun, babamın buradan çok uzakta olmayan bir oteli var," diyor Lilith. "Ve yardım arıyor."

"Gerçekten mi?" Kalp atışlarım hızlandı. "Ne tür bir iş?"

Yüz hatlarımı belirsizlik kaplıyor.

"Sadece söyle. Bu noktada seçici değilim."

"Hotel Thalia'da temizlikçi pozisyonu. Gece vardiyası." Yüzünü buruşturuyor. "Özür dilerim. İstemediğinize eminim ama teklif edeyim dedim."

Bu noktada, kabul etmekten başka seçeneğim yok. Gündüzleri kahve dükkânım var, geceleri de otelde çalışabilirim.

"Baban beni kabul ederse bu işi seve seve yaparım." Sırıttıyor. "Tabii ki. Şimdi onu arayayım."

Telefonunu çıkarır ve adam cevap verir vermez yüzü aydınlanır.

"Hey, baba." Gözleri benimkilere kaydı. "Hayır, ben iyiyim. Sadece iş arayan bir arkadaşım olduğu için aramıştım." Duraklıyor, başını sallıyor. "Evet. Haftaya başlayabilir mi?" Bir duraklama daha. "Harika! Sen en iyisisin. Belki maaşını biraz artırırsın. Söylemem." Gülüyor ve kalbim sıkışıyor. Keşke bende de olsaydı. "Seni seviyorum baba. Sonra görüşürüz."

Telefonu tekrar masaya bırakıyor ve dersleriyle ilgili sohbet ilerledikçe gözlerim etrafta geziniyor.

Onlar bunu yaparken ben de sol tarafımdaki pencereden dışarı bakıyorum. Gözlerim bir adamı gördüğünde keskin bir nefes alıyorum.

Hayır. Herhangi bir adam değil.

Tıpkı Fionn'a benzeyen bir adam.

"Fionn?" O arabaya binmeye başlarken ayağa kalkarak sesleniyorum.

Ben çıkışa doğru koşmaya başlarken kızlar konuşmayı kesip bana bakıyorlar. "Fionn!" Daha yüksek sesle bağıriyorum.

Emily bana sesleniyor, ama onu zar zor duyuyorum, masaların labirentinden geçip dışarı çıkıyorum, böylece gerçekten o olup olmadığını görebiliyorum. Eğer unutamadığım adamsa.

Ama ben kapıyı geçer geçmez, siyah spor araba yıldırım hızıyla havalanıyor.

"Fionn!" İki elimle boşuna el sallıyorum.

Araba gittikçe uzaklaşıyor. Plakasını bile alamıyorum. Gitti.

"Amara? Aman Tanrım. Bu o muydu?" Emily diğer iki kızla birlikte yanımda belirdi.

"Sanırım öyle." Nabzım yükselmeye devam ediyor. "Aman Tanrım." Ağzını kapatıyor.

Burnumu çekiyorum, gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "Onu görmeye bu kadar yakındım ve şimdi bu şansa sahip olup olamayacağımı bilmiyorum."

"Oh, Amara." Emily beni göğsüne çekerken, diğer iki kadın bana şefkatli bir bakış atıp içeri dönüyorlar. "Çok üzgünüm. Onu bulacağız. Eğer bulamazsak, ne olursa olsun her zaman yanında olacağım."

Ona daha sıkı sarılıyorum. Ama onu ne kadar sevsem de, keşke daha fazlasına sahip olsaydım. Keşke tutunacak bir ailem olsaydı.

CKAPTER 31

F)ONN

YEMİN EDERİM Kİ SANDIM ONUN ÇAĞIRDIĞINI DUYDUM BENİM ADIM OLARAK UZAKLAŞTIRDIM

İş anlaştırmamdan. O lanet tatlı ses, sanki bana uzanıyormuş gibi.

Ama o olmadığını biliyorum. Onu görürdüm.

Onu lanet kafamdan çıkarmam gerek.

Rolls-Royce'umun frenlerini gevşeterek, kardeşlerimle birlikte yaşadığım ailemin malikanesinin güvenlik kapısında duruyorum.

Babamın biz doğmadan önce inşa ettiği bir yeraltı suikastçı okulu olan Caellach Akademisi'ne gidiyorum.

"Hey, Fionn. ?" Madison bilgi işlem departmanındaki bilgisayarından başını kaldırıp bakıyor.

Ama o sadece bir bilgisayar dehası değil. Aynı zamanda yetenekli bir katil. "Ben iyiyim. Benim için bir şeyiniz var mı?"

Ağzı inceliyor ve anında hiçbir şeyi olmadığını anlıyorum. Ondan Emily'yi bulmama yardım etmesini istedim, yüz tanıma ile yeni bir şey bulmasını umuyordum, ama açıkça bir boku yok.

"Özür dilerim. Hiç isabet olmadı." Avucunu pazuma indiriyor ve sıkıyor, bakışları benimkinde kalıyor.

Bir yıl önce bir geceydi ve görünüşe göre bunu atlatamamış. Çıkmak istediğinden bahsetti ama ben ilgilenmiyorum. Bunu yatmadan önce de biliyordum.

Elini fırlatıp . "Denediğin için teşekkürler."

Arkamı dönüp dışarı çıkıyorum. İyi bir antrenman yapmam ve kanamayan bir şeye yumruk atmam gerekiyor. Son zamanlarda bunu yeterince yaptım.

"Bak Fionn, bu beni ilgilendirmeyebilir ama belki de onu unutmalısın."
Dişlerimi gıcırdatarak ona dönüyorum. "Haklısın. Bu seni .
Bu şekilde devam etmeye ne
dersin?" "Özür dilerim. Sadece-
" "Hoşça kal, Madison."
Spor salonuna doğru ilerlerken Cillian'ı çoktan orada, Tynan'la
yumruklaşırken buluyorum.
"Bakın kim ." Cillian alnındaki teri siler. "Kavga etmek
istemiyorum. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."
Cillian gülüyor. "Son zamanlarda neyin var senin? O kız seni delirtti."
"Anlamıyorsun," diye mırıldanıyorum, boks maçı için bir şeyler almaya
gidiyorum.
Eldivenler. "Onu bulmam *gerek*."
"Belki bilmiyorum, ama burada yaptığınız şey..." İşaret parmağını havada
döndürüyor. "...o da çalışmıyor."
"Onu rahat bırakın. Kırık bir kalbe bakıyor," diyor Tynan gülerek.
"Oh, bu." Eldivenlerimi giyerken sırtışıam genişliyor. "Şimdi ikiniz de
bunun bedelini ödeyeceksiniz."
"Getir kardeşim." Tynan geride dururken Cillian biraz atmaya hazırlanıyor.
"Kaybeden bu gece içkileri alır."
"Nereye gidiyoruz?"
"Konstantin'in
kulübüne."
Kahretsin, onunla tanıştığımdan beri oraya gitmedim. Hiç arzum yoktu.
Onu becerdiğimden beri kimseyi becermek istemedim. Bunun değişeceğini
pek sanmıyorum.
", beni yalnız bırakma."
Belki de gitmeliyim. Belki de onu aklımdan çıkarmalıyım ve bunu böyle
yapmalıyım.
"Peki. Ama içkilerin parasını sen ödeyeceksin." "Evet,
göreceğiz."

Hoparlörlerden alçak sesle müzik çalarken Cillian, "Bir burbon ve bir sek
viski," diye mırıldanıyor.

"Gözündeki morluk için buza ihtiyacın olmadığına emin misin?" Bir kahkahayla savaşıyorum.

"Evet, siktir git," diye mırıldanıyor.

Kaybetmekten nefret ediyor ama onu uyarmıştım. Dalga geçilecek bir durumda değilim.

İçkilerimizi aldıktan sonra kalabalığı inceliyoruz. İnsanların bir kısmı smokin ve elbise giymiş; geri kalanı ise neredeyse hiç giyinik değil. Kadınlar korseler, külotlar ve yüksek topuklu ayakkabılar içinde. Ama herkese takması için bir maske veriliyor. Bu kuralların bir parçası.

Konstantin'in kulübünde her şey serbesttir. Bir ara hoşuma gitmişti. Ama şimdi hiçbir çekiciliği kalmadı.

Burası ip kullanmaktan zevk aldığımı öğrendiğim ve sınırlarımı test ettiğim yer. Şimdi mi? Onunla test etmek istiyorum. Ve bunu yapmak istediğim tek yer burası. Ona ne kadar iyi olabileceğini öğretip göstereceğim. Gözlerinin her şeyi şokla algıladığını hayal edebiliyorum. Bu benim sefil yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"ama." Cillian sırtıma vurdu. "Hadi etrafta dolaşalım." "Evet, her neyse.

Buraya sevişmeye gelmedim."

"Ben yaptım." Sırıttıyor.

"Doğru. *Onu* aradığınızdan oldukça eminim."

Yüzü gerildi. "Aramıyorum."

"ama dostum. Seni tanıyorum. Onu hala ne kadar istediğini biliyorum. Seni geride tutan ne?"

"Bunu nasıl söylersin?" Bakışları bana sertçe çarptı. "Ailesi annemizi öldürdü."

"Bunu biliyorum. Ama bu onun hatası değil. Sergey onun amcasıydı. Bunu yapan o değil."

"Asla lanet bir Marinov'la evlenmeyeceğim. Bu asla . Onun kulüplerine gelmemin tek nedeni hoşuma gitmesi. Ama onlardan biriyle evlenmek? Onlara bu şekilde bağlanmak? Hayatta olmaz."

"Peki. Onu sonsuza dek kaybettiğinde ne yapacaksın? Konstantin canı ne zaman isterse ona bir evlilik ayarlayabilir ve o zaman senin için her şey biter."

"Umurumda değil." Ama çenesi sıkıştı.

Onu fark ettiğinden daha iyi tanıyorum. Kardeşim, Konstantin'in kuzeni Dinara'yı hâlâ istemesinden nefret ediyor. Onun kim olduğunu anlayıp ayrılana kadar bir süre çıkmışlardı. Şimdi ikisi de birbirlerinden nefret ediyormuş gibi yapıyorlar.

O saniyede, ikimiz de onun uzun siyah saçlarının sırtının küçük kısmına kadar uzandığını, gözlerinin de aynı derinlikte olduğunu görüyoruz. Kardeşime baktığımda nefes alış veriş sertleşiyor.

O bir aptal. Sergey'in yaptıklarından nefret ediyor olabilirim ama nefretim onunla bitiyor.

Diğerleri bir bok yapmadığı sürece onlarla bir sorunum yok.

Gözleri sanki o da onu arıyormuş gibi odayı tarıyor, onu bulmak için yanıp tutuşuyor. Ve göz göze geldikleri anda, far ışığına tutulmuş bir geyik gibi donup kalıyor.

Belinde beyaz bir korseden başka bir şey yok, göğüsleri iki mücevherli pastişle kaplı ve kardeşimin yüzünün her saniye daha da kızardığına yemin edebilirim.

"Hemen dönerim," diye mırıldanarak doğruca ona yönelirken ben gülmekle kalıyorum.

Boku yedi.

"Merhaba." Görmediğim sarışın bir kadın koluma dokundu.

"Selam." Ses tonum kayıtsız, umarım bu kaybolacağı anlamına gelir.

Parmağını kolumda gezdiriyor. "Oynamak ister misin?"

Pembe lekeli dudakları kıvrılıyor ve beyaz tüylü maskesinin altında karanlık bakışları arzuyla dalgalanıyor.

"İlgilenmiyorum."

"Şey..." Kıçımı tutuyor. "Belki sonra?"

Bileğini çekiştirerek onu nazıkçe uzaklaştırıyorum, damarlarım tiksintiyle doluyor. "Kesinlikle olmaz."

duramadığım kadına hiç benzemiyorsun.

Arkamı dönüp bir içki daha sipariş ediyorum ve saniyeler sonra o uzaklaşıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, elimi yüzümde gezdiriyorum.

Eve gitmeliyim. Burada benim için hiçbir şey yok. İçimde bir ölü var ve hepsi küçük tavşanımın suçu.

Onu sanki buradaymış gibi hayal ediyorum. Parlak kırmızı bir korse ve ona uygun bir tanga içinde.

Ona etrafı gezdirirdim. Başkalarının sevişmesini izlerken ona dokunurdum. Önce utanır, sonra tahrik olunca nerede olduğunu unuttur, içinde uyandırdığım duygulara kendini kaptırırdı. Onu özel odalardan birine götürmeden, atlardan birine bağlamadan ve karnımı doyurmadan önce yalvarmasını sağlardım.

Gözlerim kapandı, sikim zonkluyordu. Onu tutarak pantolonumun üzerinden okşuyorum, ihtiyaç dayanılamayacak kadar fazla hale geliyor. Buradan çıkmalıyım.

"Sana yardım etmemi ister misin?"

Lanet olsun.

Kafamı çevirdiğimde, siyah saçlı, kıvrımlı bir başka kadının aletimin dış hatlarına baktığını görüyorum.

Ve yemin ederim Emily'e benziyor.

Küçük tavşan.

Kalbim çarpıyor, geride bıraktığı boşluk beni çaresizlikle dolduruyor, bunun o olmadığını bilsem bile. Ama o burada değil ve bana kalan tek şey bir yalan.

"Adın ne senin?" diye sordum.

Parmağını çıplak bir meme ucunda gezdiriyor ve bunun Emily olduğunu hayal ediyorum. Bu kadın her kimse o değil.

"Cassandra."

Kemerimin tokasını tutup çözüyorum ve siyah maskemden sertçe bakıyorum. "Bu gece Emily sensin. Anladın mı?"

Gülüyor. "Ne istersen yakışıklı." "Dizlerinin üstüne çok."

Hemen yapıyor, aç gözlerle bana bakarken fermuarımı aşağı çekiyor.

Ama gözlerimi kapatmış, Emily'yi asansöre yaslanmış, amının parmaklarım için tıpkı sikim için olduğu gibi gerildiğini hayal ediyorum.

Kadın sikimi kavırıyor ve sıkıyor, beni tamamen emmeden önce dili tepenin etrafında dolaşıyor.

Sikeyim.

"Evet, bu, küçük tavşan. Hepsini al." "Ne?"

diye soruyor, beni okşayarak.

Ona bakmaya bile zahmet etmiyorum. Onu görmek istemiyorum.

"Boş ver. Sadece emmeye devam et."

Benim emrimle devam ediyor ve bu sırada onu hayal ediyorum, onu o kadar çok istiyorum ki, eğer onu bana geri gönderirse şeytan için kanımı akıtabilirim. Onu tekrar öpebilmek için her şeyimi, ruhumu bile verirdim.

Delirdim ve bunun farkındayım.

Serbest bırakmam ağzını dolduruyor ve ben onu itmeden önce hepsini alıyor. "Artık gidebilirsin. Teşekkür ederim."

Kıs kıs gülüyor. "Pislik."

Fermuarımı çekip başımın arkasını tuttuğumda hayal kırıklığı geri dönüyor.

Şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Eğer dışarıda başka biriyle birlikteyse.

Kahretsin. Bunu düşünemem.

"Daha iyi misin?" Cillian'ın sesi arkamda beliriyor, saçları darmadağın.

"Hayır. Gerçek olana ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var. Ama iyi vakit geçirmişsin gibi görünüyor." Ben sırtıyıyorum, o da karşılık olarak inliyor.

"Kapa çeneni."

Bir kahkaha attım. "Daha ne kadar onu becermeye ve ondan hoşlanmıyormuş gibi davranmaya devam edeceksin?"

Parmaklarını saçlarında gezdiriyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Doğru." Başımı salladım. "Ben eve gidiyorum. Artık burayı hissetmiyorum."

"Onu unutmalısın kardeşim. Onu bulamayacaksın."

"Olmuyor." Cep telefonuma bakıyorum. Bir saattir buradayız ve benim işim bitti. "Ben gidiyorum. Ne istersen yapabilirsin."

"Tamam. Gidelim." İçkisini bitirir, Konstantin görüldüğü sırada kristal bardağı barın üstüne bırakır.

Uzun boylu orospu çocuğu. Hepimizden birkaç santim daha uzun.

"Beyler, sizi burada gördüğüme ne kadar sevindim. Uzun zaman oldu, değil mi?" "Konstantin," diye selamlıyorum onu, Cillian da öyle.

"İhtiyacınız olan bir şey var mı? bir şey? Teslim edebilirim."

"Kaybettiğim birini bulabilir misin?" Alaycı bir kıkırdama duyulur.

"Peki bu kim ?" Siyah maskesinin ardından yüzünü tam olarak göremiyorum ama o kurnaz gözlerin beni değerlendirdiğini biliyorum.

"Hiç kimse."

İsteyeceğim son şey onun kız arkadaşımı bulması. Yaklaşmayacak. Onu.

"Cillian." Kardeşime baktı. "Seni ve Dinara'yı biraz önce gördüm. Bunun ne hakkında olduğunu paylaşmak ister misiniz? İlgilenmem gereken bir şey var mı?"

"Sadece merhaba diyorum."

"İyi. Çok iyi." Kürek kemiğıme bir tokat attı. "Hadi bir şeyler içelim, olur mu?"

"Tabii, bir şeyler içelim." İşbirliği yapması için kardeşime bakıyorum.

Ruslarla barışı korumak herkesin yararına ve Konstantin de biliyor.

"Vlad, bana İmparatorluk Faberge İncisini getir." Bize bakıyor.
"Arkadaşlarıma en iyisini ısmarlamayı severim."

Barmen süslü fildişi ve altın rengi yumurta tarzı bir kutu getirerek her birimize birer shot dolduruyor. Ağzıma götürdükten sonra geri atıyorum, likör aşağıya doğru kavruluyor.

Kahretsin, bu iyi bir votka.

"Beğendin mi?" Bardağını indiriyor. "Evet, güzel."

"Sevindim. Biraz daha al. Lütfen." Vlad'a bize bir tane daha doldurmasını işaret ediyor. "Benim bazı işlerle ilgilenmem gerekiyor, siz keyfinize bakın." Gitmeye hazırlanırken omzunun üzerinden Cillian'a bakıyor. "Biliyor musun, o hâlâ bekâr." Uzaklaşmadan önce sırtıyor.

"Bu da neydi böyle?" Cillian bana döndü. "Onunla asla evlenmeyeceğim."

"Daha kötüsünü de yapabilirdin." Bir kahkaha attım. "Biliyorsun, o bir süredir
bir süreliğine evlilik ittifakı. Belki takım için bir tane alırım."

"*Sen* takım için bir tane al."

"Haklısın. Belki de gitmeliyim. Gidip onu bulayım. Belki senden sonra o da beni ister. Aile içinde kalsın."

Ben başlarken, o kabaca omzumu tuttu.

"*Sakın* ona dokunma."

Vücudum kahkahalarla sarsılıyor. "Sen bir aptalsın. Bundan bahsetmiş miydin?"

Ya sen onunla evlenirsin ya da başkası evlenir."

Parmaklarını kadehin etrafında şıklatıyor ve bunu düşündüğünü biliyorum. Ama inatçı kardeşim mecbur kalana kadar pes etmeyecek.

Ne Dinara'yı ne de başkistiyorum.

Ben istediğime sahibim.

Tek yapmam gereken onu bulmak.

KISIM L 4

AMARA

OTOBÜSTEN INIP YOLA ÇIKTIĞIMDA MIDEM TAMAMEN DÜĞÜMLENMIŞTI.

Xander'ın evine doğru yürüdüm. Onu görüp bebekten bahsetmek için cesaretimi toplamam birkaç günümü aldı. Ama yapmam gerektiğini biliyordum.

Kafamda bir sürü duygu dolaşıyor. Onun olmamasını umuyorum. Eğer öyleyse, bizden uzak durmasını umuyorum.

Öte yandan, bebeğimin de benim gibi babası tarafından terk edilmiş hissetmesini istemiyorum.

Kız olup olmadığını bile bilmiyorum ama kalbim bana bunu söylüyor.

Karnımı avuçlayarak derin bir nefes alıyorum ve onun sokağından köşedeki evine doğru ilerliyorum. Ailesi onun için beş yatak odalı bir ev satın almış, sanki gerçekten o kadar büyük bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Ben yaklaşırken kahverengi panjurlar görünüyor ve arabasının garaj yolunda olmadığını fark ediyorum.

Sert bir nefes veriyorum. Harika...

Daha önce önemli bir şey konuşmak için mesaj attığımda bana geri dönmedi. Beni görmezden geldiğini anladım. Şimdi nerede olduğunu ya da ne zaman döneceğini bile bilmiyorum.

"Amara?" diye sesleniyor yandaki yaşlı kadın, elinde bir gazeteyle el sallıyor. "Seni uzun zamandır görmedim. Nasılsın tatlım?" Yaklaşıyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"İyi davrandım Bayan Windsor." Tatlı tatlı sırıtiyorum. "Sadece Xander ve ben artık birlikte değiliz."

"Ah? Özür dilerim." Kolumu okşadı. "Yine de söyleyeceğim..." Bana doğru çekildi. "Ondan hiç hoşlanmadım."

Bir kakhaha attım. "Tanıdığım kimse de görmedi. Bu arada onu gördün mü?"

Düşünceli bir şekilde şakağındaki yapışkan grileri kaşıyor. "Şimdi sen söyleyince, hayır, söylemedim."

"Oh. Peki, sorun değil. Belki biraz beklerim. Bakalım ortaya çıkacak mı?"

Kalın kaşları çatıldı. "İyi misin tatlım?"

"Olacağım." Dudaklarım zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor.

"İçeri gelsen de sana limonata getirsem nasıl olur? Ben hemen yanınızdayken burada sokakta takılmanızın bir anlamı yok."

. Sonsuza kadar burada kalıp onu bekleyemem. Bir saat içinde gelmezse, gidiyorum.

"Kulağa hoş geliyor. Teşekkürler."

"Güzel." Yüzü aydınlanıyor. "Gel bakalım tatlım."

Beni merdivenlerden yukarı çıkararak kapıyı açtı ve içeri götürdü.

"Kanepeye otur. Ben sana limonata getireyim."

O mutfığa giderken ben de kırmızı kadife koltuğuna yerleşiyorum.

Bayan Windsor bana karşı hep nazik olmuştur. Xander ile ilişkimin başlangıcında çöp kovasını devirdiğinde ve temizlemesine yardım ettiğimde çok iyi anlaşmıştık. Ailesi olmadığı için yalnız olduğunu biliyorum. Buraya gelmeyi kabul etmemin ana sebebi buydu.

"Yani..." Elinde uzun bir bardak limonatayla döndü. "?"

Hâlâ kafede misin?"

Ayağa kalkıyorum ve ondan alıyorum, o karşımdaki koltuğa çökerken ben de yerime dönüyorum.

"Evet." Tatlı iyiliği yudumluyorum. "Ama ikinci bir iş bulmam gerekti." Parmaklarım bardağın üzerindeki buğuyu kaydırıyor.

"Oh, nedenmiş o? Her şey yolunda mı?"

Bunu yapıp yapmayacağımı tam olarak bilmesem de hamile olduğum gerçeğini kabullenmeye çalışıyorum.

"Hamileyim."

Evet, bir şey yokmuş gibi tükür.

"Oh." Gözleri patladı. "Bu yüzden buradasın."

Başımı salladım. "Evet. Umursamayacağından eminim ama ona söylemenin doğru olacağını düşündüm."

"Kesinlikle haklısın."

Tam bir şey söyleyecekken, pencereden bir arabanın motoru uğulduyor ve ben ayağa kalkıp dışarı bakıyorum. Onun sedanının yan tarafa yanaştığını gördüğümde kalbim karmakarışık oluyor, midem bulanıyor. Gerginliğin ötesindeyim ama bu işi bitirmeliyim.

"İyi şanslar," diyor bana doğru ilerlerken. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Teşekkür ederim." Kollarımı ona doluyorum ve keskin bir nefes verip kapıdan çıkmadan önce birkaç saniye daha sıkıca sarılıyorum.

Evine doğru sola döner dönmez, şoför mahallinden iniyor.

Ama yalnız değildir. Kısa, dar pembe elbiseli bir sarışın zıplayarak dışarı çıkıyor, söylediği bir şeye kıkırdıyor olmalı. Sırtları bana dönük olduğu için beni henüz görmediler.

"Hadi bebeğim," diyor ona. "İçeri girelim de seni yeni dušta sikeyim."

Belki de bir şeyler hissetmeliyim. Öfke. Üzüntü. Ama hiçbir şey gelmiyor. İğrenmekten başka bir şey yok. Utançtan başka bir şey yok. Onda ne bulmuştum ki?

Beş santimlik stilettolarıyla etrafta koşuştururken göz ucuyla beni yakalıyor. "Um, sen kimsin?"

İşte o zaman Xander bana bakıyor, ona elini uzatırken ağzı titriyor. "Ne halt istiyorsun?"

İkisi de bana ayakkabılarındaki sakızmışım gibi bakıyor. Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak çenemi kaldırıyorum.

"Konuşabilir miyiz?" Bir an kadına bakarken kaşlarım çatılıyor. "Yalnız mı?"

Kıs kıs gülerek bir kolunu onun ince kalçalarına doluyor. "Ne söylemen gerekiyorsa Mindy'nin önünde söyleyebilirsin. O benim nişanlım."

Nişanlısı mı? Vay be. Bu çok hızlı oldu.

"Bence yalnız konuşsak daha iyi olur."

"Kimsin sen bebeğim?" Sesi kısık ve oldukça rahatsız edici.

"Eski sevgilim. Önemli biri değil."

cehenneme.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. O şerefsizce bu zevki tattırmak istemem. Endişelenmem gereken daha önemli şeyler var.

Söylemem gereken sözleri, özellikle de bu kadının önünde söyleme düşüncesi içimi titretiyor.

"Tamam." Dişlerimi sıkıyorum, acı çeneme yayılıyor. "Ben hamileyim. Bilmen gerektiğini düşündüm."

Kıkırdamadan önce gözleri büyüyor ve nişanlisına bakıyor, o da gülmeye başlıyor. "Özür dilerim, bunu bana tam olarak neden anlatıyorsun? Son baktığımda birlikte bile değildik."

O aptal mı? Bunu sorduğumu unut.

"Adada birlikteydik ve testlerin hamileliği ortaya çıkarması biraz zaman alıyor."

"Doğru." Alay ediyor. "Sanki o zamandan beri başka kimseyi becermedin. Peki ya o pislik? Onu da sikmediğine inanmamı ister misin?"

Kalbim daha hızlı çarpıyor. "Bak, sadece farkında olman için sana söylemek istedim."

"Harika. Farkındayım. Şimdi kaybolabilirsin."

Bir yumruğumu yan tarafıma kıvrıyorum, öfkem kaynıyor. "Babalık testi yaptırmak senin için çok daha iyi olur. Aslında, yapmanı istiyorum."

"Tabii ki biliyorsun." Kollarını onun etrafında sıkıyor. "Çünkü sen lanet bir fahişesin."

Göğsü hızla inip kalkıyor, yüzü öfkeden iki büklüm oluyordu. Bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Sorun değil. İkimizden de uzak durmasını tercih ederim.

Cebine uzanıp cüzdanını aldı. "Paraya ihtiyacın var mı?" Bir grup yirmilik çıkardı. "Al bakalım."

Onları bana fırlatıyor, yere düşmeden önce rüzgâra kapılıyorlar.

Gözlerim yanıyor ama ağlamıyorum. "Siktir git, Xander."

"Lütfen! Gelme sebebin bu değilmiş gibi davranma. Para istiyordun.

Lanet bir sülük gibi. İşte böyle. Dizlerinin üzerine çök ve al onu."

Kadının ağzı biraz açılır, yüz hatlarını şok kaplar. Ama bunu sadece anlık olarak gösteriyor.

Güzel. Onun gerçek yüzünü görmesine sevindim. Belki akıllıysa onu terk eder.

Arkamı döndüğümde parayı yere bıraktım ve itibarımı koruyarak oradan uzaklaştım.

Ben üzerime düşeni yaptım ve artık bitti. Temelli olarak.

KISIM L 5

AMARA

G) XAYKG SU

SON BİRKAÇ AY ZOR GEÇTİ. HÂLÂ İKİ İŞTE ÇALIŞIYORUM,
Ama artık kafede değil.

Çok fazla hasta olduğum için kovulduktan sonra yeni bir şeye ihtiyacım vardı.

Tesadüfen bir sokak kedisi buldum ve onu yakındaki veterinere götürdüm. Bunu yaptığımda, bir resepsiyonist aradıklarını fark ettim ve gerisi tarih oldu.

Hamileyken iki işte birden çalışmak eğlenceli değildi, ancak bebek doğduğunda ve ben doğum iznine ayrıldığımda kullanmak üzere kendime biraz para biriktirebildim. Her iki iş yeri de Fia doğduktan sonra bana iki ay izin vermeyi kabul etti.

Fia.

Onun adını seviyorum. Bilinçli olarak Fionn'unkine yakındı çünkü kalbimde onun Fionn olduğunu biliyorum.

Belki bir gün bizi bulduğunda, onun hayatımızın bir parçası olmasını istediğimi anlar. Ya da en azından onun hayatının.

Sonra birden aklıma bir fikir geldi. Belki de asla gerçekleşmeyecek bir şey istiyorum. Sadece Xander'ın değil, Fionn'un da bizi istemeyeceğini çünkü onun olmadığını.

Evini kiralayabileceğimi umarak gezerken yaşlı bir kadın "Ne zaman teslim olacaksın?" diye soruyor. Şehrin daha güzel bir yerinde ve Fionn'un parası hâlâ bende.

"Yaklaşık üç ay içinde." Bir elimi küçük göbeğimin üzerinde gezdirerek sırtıyorum. "Bu yüzden daha büyük bir yer arıyorum."

Zor bir hamilelik geçirdim ve annem neyse ki hâlâ fark etmedi bile. Üzerime bol bir sweatshirt geçirdim ve bunu ondan saklamayı başardım. Tek bildiğim, eğer ona söylersem beni öldüreceği ya da bebeğe bir şey yapacağı. Bunu riske atamam.

"Ne büyük bir lütuf. Peki baba nerede? Bize katılmayacak mı?" "Um..."

"O çalışıyor. Büyük paralar kazanıyor," diyor Emily ve elimi tutarak beni rahatlatıyor.

Buraya ihtiyacım var. Annemden uzaklaşmak için son umudum. Ve burası çalışabileceğim bir bütçeyle bulabileceğim en iyi ev. Gerekirse Fionn'un parasını takviye için kullanacağım, ama yeni işim ve otele temizlikçi olarak geçireceğim gecelerle, buranın masraflarını karşılamaya yaklaşacağım.

Yakın zamanda ikinci el bir araba bile aldım. Özel bir şey değil ama hepsi benim.

"Anlıyorum," diyor kadın ve üç yatak odasını göstermek için bizi merdivenlerden yukarı çıkarıyor. "Çocuklarım olduğunda ben de aynı şeyi istedim. Üç çocuğumu da bu evde büyüttüm."

"Bu gerçekten çok güzel. Ben de bunu arıyordum. Kök salabileceğim bir yer."

Tepeye çıkar çıkmaz bana bakıp sevgiyle gülümsüyor ve yemin ederim, sanki burayı benim almamı istiyormuş gibi hissediyorum. Emekli olup güneye taşınıyor ve güvenilir birini istiyor, bu yüzden ona bekâr bir anne olduğumu söylersem bana kiraya vermeyecektir.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Karnımı biraz daha ovuyorum, umarım bu onu sallarsa. Alabileceğim her şeyi alacağım.

"Onu istiyorum."

Bana düşünceli bir bakış attı. "Başka iki başvurum daha var ama senden gerçekten hoşlanıyorum." Bir sırıtış yayıldı. "Eh, ne olacak ki? Bence genç bir aile tam da bu evin ihtiyacı olan şey."

Phew.

"Harika! Çok teşekkür ederim!" Tüm vücudum saf bir mutlulukla ısıldıyor ve Emily neredeyse yanımda zıplıyor.

"Elbette canım. İlk ayın kirasını ve depozitoyu şimdi istiyorum, geri kalanını Venmo ile gönderebilir ya da çek olarak postalayabilirsin."

"Venmo iyi."

"Evrakları imzalayalım ve ben de senin yakandan ."

Sırıtmadan duramıyorum. Bir evim var. Kızımı büyütecek bir yerim var.
"Bu harika. Çok yakın yaşayacağız!" Emily fısıldıyor.
İlgilenmem gereken başka bir hayatla tek başıma olmak zor olacak ama yapmam gereken bu.
Kızım ve ben kendi başımıza iyi olacağız. Olmak zorundayız.
Sahip olduğu tek şey benim ve annemin bana yaptığından daha iyisini yapacağıma söz veriyorum.

Evraklar imzalandıktan sonra Emily ile birlikte eve dönüp toparlanmam gerekiyor. Buradan çıkmak için sabırsızlanıyorum.

Annem Emily'nin arabama kutuları getirdiğini görür görmez kolumu tuttu.
"Bu da ne böyle?"

Gözlerinin altındaki torbalar daha da dolmaya başladı. Yorgun görünüyor. İlaçlar ona çok zarar verdi. Kendimi bildim bileli hep kullanırdı, gerçi o zamanlar çok daha işlevseldi.

Son yıllarda daha da kötüleşti. Uyuşturucuya yönelmeye başladı ve almak için benden para çaldı. Kafayı bulmak için televizyonumuzu sattı.

Artık bu şekilde yaşayamam. Ve kızımın benim yaşadığım gibi yaşamasına izin vermeden önce öleceğim.

"Ben taşınıyorum." Omurgamı dikleştirdim, yaklaşan kavgaya hazırlandım.

"Pardon?" diye alay ediyor. "Taşınıyorum da ne demek?
Kim sana hareket edebileceğini söyledi?"

"Senin iznine ihtiyacı yok, Desdemona." Emily bakışlarını daraltıyor.
"Bunca zamandır sana destek olan oydu ve bunun tam tersi olmalıydı."

"Sana kim bir şey sordu, seni küçük zengin kaltak?"

"Arkadaşımla böyle konuşmaya cüret etme!" Kalbim hızla çarpıyor. "Hadi Emily, burada işimiz bitti."

Yatağımı ve şifonyerimi geride bırakıyorum. Başka bir tane alacağım. Uygun fiyatlı ama yeni bir şey, çünkü bunu hak ediyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Kolumdan tutup beni sertçe çekerek neredeyse tökezlememe neden oluyor.

Karnımı tutuyorum, kızımı koruma dürtüsü bir anda üzerime tuğla yığını gibi çöküyor.

"Sakın ona dokunma!" Emily aramıza giriyor ve o sırada annemin puslu bakışları karnıma düşüyor, artık karnımı tutuşumdan belli oluyor.

"Hamile misin, seni sürtük?"

Bu sözler kalbime bir darbe gibi indi.

"Bana öyle deme." Üst dudağım kıvrılıyor ve öfkem uzuvlarıma yayılıyor.

Gülüyor. "Bir çocuk yetiştirebileceğini mi düşünüyorsun?"

Yaklaşıyorum, onunla yüz yüze geliyorum. "Senden çok daha iyisini yapabilirim. Yine de bu pek bir şey ifade etmiyor." Yavaşça büyüyen bir gülümseme dudaklarımı kaplıyor. "Kızıma elimden gelen her şeyi vereceğim. Onun için her şeyi yapacağım. Senin asla olamadığın türden bir anne olacağım."

"Seni asla sevmeyecek." Ağzı titriyor. "Baban da hiç sevmedi. Ve onun kim olduğunu ne kadar bilmek istersen iste, sana asla söylemeyeceğim. O seni istemiyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Sözleri keskin bir ısırık gibi, ama ona ne kadar etkilediklerini göstermiyorum.

Be

n. "Sen ağlayıp kalması için yalvarırken o seni terk etti."

Gözlerimi kör eden acıyı uzaklaştırmaya çalışıyorum ama yine de gözlerim kamaşıyor.

Sözlerindeki acı kalbime kazındı. "Ben gidiyorum. Hoşça kal anne."

Yüzü . "Gidemezsin. Yaşayacak bir yerim olmaz."

"Bir iş bul. Buldum da. Aslında iki tane, sırf buranın kirasını ödeyip taşınmaya param yetsin diye. Artık işim bitti. Kendin bul."

En çılgın hayallerimde bile onunla bu şekilde yüzleşecek cesarete sahip olacağımı düşünmemiştim. Ama bir çocuğum olması bana bir sebep verdi.

"Hadi, Em." Kolunu tuttum ve yola çıktım.

"Buraya geri dön, seni nankör kaltak! Bensiz bir hiçsin! Seni ben yarattım!"

Mavi sedan aracımın kapısını açıp dikkatimi ona veriyorum. "Haklısın. Beni mahvettin ve gereken kişiye dönüştürdün. Ama bunların hepsi benim sayemde oldu. Beni incitmekten başka bir şey yapmadın. Artık bebeğimi asla incitemeyeceksin."

Arabaya binerek bir zamanlar beni tüketen hayatın kapısını kapattım.

Artık umudum var. Yeni bir başlangıç. Ve diğer tarafta beni bekleyen tüm olasılıklar.

KISIM L 6

AMARA

ALMOGT TKREE MONTKG LATER

"IT!"

Emily ve Lilith ellerimi tutarken doktor ayaklarımı tutuyor, Patricia ise kenarda duruyor.

Son birkaç ayın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyorum ve kızımı ilk kez görmek üzereyim. Babası olmayacağı ve bu konuda yalnız olduğum için sızlıyor. Ama elimizde olan bu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"ama. Bu iş sende Amara," diyor Emily. "Fia annesiyle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Gözlerim doluyor ve onun çığlığı odayı doldurana kadar büyük bir itiş yapıyorum ve daha önce hiç hissetmediğim duygular bir anda beni vuruyor.

"Sağlıklı bir kız bebeğiniz oldu." Doktor onu göğsüme yerleştiriyor ve kör edici görüşün ardından yüzünü görüyorum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan nehirler gibi akıyor. Daha önce hiç böyle bir aşk yaşadığımı sanmıyorum.

"Merhaba bebeğim," diye kekeledim. "Ben senin annenim." Emily burnunu çekiyor, gözlerinin altını siliyor.

"O çok güzel!" Patricia gözlerini kırpıştırarak kendi duygularından sıyrılıyor. "Çok tatlı!" Lilith'in gözleri sıcaklıkla doluyor.

Her ikisi de geçtiğimiz birkaç ay içinde arkadaşım oldular. Taşındığımda eşyalarımı yerleştirmeme yardım ettiler ve ihtiyacım olan her şey için hep birlikte alışverişe çıktık. Hatta hepsi Emily'nin evinde bana bir bebek partisi düzenlemek için katkıda bulundular. Çok fazla kişi , ama hiç olmadığı kadar

bekleniyordu. Emily'nin annesi bazı arkadaşlarını bile davet etmişti. Çok fazla sevgi hissettim.

Annem tabii ki davet edilmemişti.

Parti tamamen sürpriz oldu. Emily hediye için kayıt yaptırmamı söylediğinde bunun çok saçma olduğunu düşünmüştüm, çünkü tüm bunları bana kim alacaktı? Ama insanlar cömertlikte sınır tanımadılar. Yeni bir beşik, marka bir bebek arabası, biri büyüdüğünde kullanmak üzere iki araba koltuğu ve ihtiyacım olabilecek diğer her şey zaten evimde.

Tek beklediğim . Benim

muhteşem kızım.

Ve şimdi o burada.

Hemşireler onu silerken onu daha sıkı tutuyorum ve başının üstünü öpüyorum. Nedense aklım, o kayıp giderken bir bebeği kucağıma aldığım rüyaya gidiyor, hala zaman zaman gördüğüm rüyaya. Ve umarım bunun kendi kızım ile bir ilgisi yoktur. Onu asla kaybetmemeyi.

"Her zaman birbirimize sahip olacağız, tatlı kızım. Annen seni her zaman koruyacak."

Ve bu sözü ölene kadar tutacağıma yemin ederim.

Anne olmak zordu. Kısa sürede büyümem gereken çok şey vardı ve ben bunu başardım. Ve bununla gurur duyuyorum. Amara'nın o zayıf versiyonunu geride bıraktığım için kendimle gurur duyuyorum. Çünkü onun yerine hem kendim hem de kızım için daha güçlü olduğumu düşünmek istiyorum. Kimsenin kızıma zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Bebek arabasında cıvıldıyor, mahallede dolaşırken beşiğinde yatıyor.

Onu doğurmamın üzerinden tam bir ay geçti ve her gün ona bakarken, ben bu kadar küçükken annemin nasıl bir anne olduğunu merak ediyorum.

Daha mı nazikti? Beni seviyor muydu? Babam seviyor muydu? Belki o da en az onun kadar kötüydü. Başka kim çocuğunu geride bırakır ki?

Eve yaklaşır yaklaşmaz ağlamaya başlıyor.

"Olamaz. Ne oldu tatlım?" Hemen duruyorum ve onu kollarımın arasına alıp göğsüme yaslayarak zıplatıyorum. "Annen burada. Sakın ağlama. Ben hep burada olacağım."

"Günaydın." Bir çift bana gülümseyerek yanımdan geçti. "Günaydın."

Kalbim sevinçle doldu. Bu bölge ihtiyacım olan her şeydi. Burada kimse uyuşturucu satmıyor. Kendimi güvende hissediyorum. Kızımın iyi bir hayatı olacak. Bunu biliyorum.

Sakinleşir sakinleşmez onu bebek arabasına geri koyuyorum ve caddeden evimize doğru ilerliyorum.

Garaj yoluna ulaşır arka bahçeye doğru ilerlemeye başladığımda, yanımdan gıcırdayarak geçen bir dizi lastik durmama neden oluyor.

"O benim torunum mu?"

Nabzım kulaklarıma çarpıyor.

Hayır. Nonono. O burada olamaz. Bunu benim için mahvedemez.

Gözlerim sıkıca kapanıyor, panik tüm bedenimi korkuya boğuyor.

Ayak sesleri yaklaşıyor ve her zerrem kaçmak istiyor. Ama hepsini bastırıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, bebek arabasının tam önünde duruyorum ki kızımı görmesin.

"Burada ne yapıyorsun?"

Gözlerim onu içine çekiyor. Bir kot pantolon ve bol siyah bir tişört. Gözleri kan çanağına dönmüş, sanki yeni bir şey içmiş gibi.

Ama yalnız değil. Yanındaki adama bakıyorum, gözleri cam gibi ve siyah saçları geriye taranmış. Muhtemelen yeni bir erkek arkadaş.

"Şey... Torunumu görmeye geldim tabii ki."

"Yapamazsın. Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum. Anlıyor musun, anne?"

Oflayıp pufluyor, yanındaki adama bakıyor. "Annene bu şekilde davrandığını hayal edebiliyor musun?"

Başını sallıyor ama tek kelime etmiyor.

"Kim o?"

Muhtemelen sormamalıydım. Benim için önemli değil, ama o benim yolumda, bu yüzden bilmeye hakkım var.

"Oh, bu Mark. Yeni erkek arkadaşım. Artık benimle birlikte yaşıyor." Kolunu Mark'uzun boyuna doluyor, Mark bana sevgili kedisini öldürmüşüm gibi bakarken ona bakıyor. "Sen beni terk ettikten ve beş parasız bıraktıktan sonra, bana senden daha çok yardım eden bu güzel adamla tanıştım."

"Senin adına sevindim." Sesim tamamen monoton. "Artık gidebilirsin. Umarım cehenneme. Orayı rahat bulacağını düşünüyorum." Ağzım açık kaldı.

"Oh..." Surat asıyor. "yapma." Evime doğru bakıyor. "Görünüşe göre burayı karşılayabilecek kadar iyi durumdasın."

Kalbim küt küt atıyor. "Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Sana verecek param yok, olsa da vermezdim."

Gülüşü kulaklarıma peynir rendesi gibi geliyor. "Para istemiyordum. Mark dolu. Değil mi

bebeğim?" "Mm-hmm."

Eminim öyledir.

"Beni nasıl buldun?"

Gittiğim günden beri konuşmadık. Onu aramadım bile. Muhtemelen beni arayıp bulabilirdi ama internetle arası pek iyi değildir.

"Geçen gün o zengin kaltağı takip ettim. Onu arabasına taşıdığı bazı oyuncaklarla gördüm, bu yüzden seni göreceğini düşündüm ve tabii ki haklıydım." Sırıttıyor, kendisiyle gurur duyuyor.

Öfke nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Gitmen gerek ve bir daha asla geri dönme. Beni anlıyor musun?"

"Doğru. Hadi gidelim Mark. Belki bir dahaki sefere onu daha iyi bir ruh halinde yakalayabiliriz."

"Bir dahaki sefer olmayacak!"

"Sen nasıl , sevgilim." *Kaltak.*

Ne Fia'nın ne de benim onunla asla bir ilişkimiz olmayacağını tekrarlayamadan, arabayla uzaklaşıyorlar.

Ve tek yapabildiğim bir daha geri dönmemesini umarak gidişini izlemek.

"Beni takip ettiğine inanamıyorum!" Emily tiksintiyle başını sallar. "Çok özür dilerim. Bilseydim..."

Elimi omzuna koyarak suçluluk duygusunu bastırmaya çalışıyorum. "Bu senin hatan değil. O böyle biri işte. Sen olmasan da bana ulaşmanın bir yolunu bulurdu."

İç geçiriyor, kahve fincanına bakıyor. Fia mutfakta yanımızdaki portatif beşikte uyuyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Yapmak zorundayım. Buraya tekrar gelemeyeceğini bilmesi gerekiyor."

"Eğer en iyisinin bu olduğunu düşünüyorsanız, ama lütfen dikkatli olun. Özellikle de şu anda orada yaşayan yarım yamalak adam varken."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim. Korkunç görünüyordu. Muhtemelen bir uyuşturucu satıcısı. Onları kendine çekiyor ya da uyuşturucu için kullanıyor gibi görünüyor. Onunla gerçekten kim bilebilir ki?

"Fia'yla iyi olacağına emin misin? Uzun sürmez. Trafiğin iyi olduğunu varsayarsak en fazla iki saat."

"Tabii ki. Onu ben alırım. Merak etmeyin."

"Teşekkür ederim." Çantamı ve telefonumu kaptığım gibi kapıya yöneliyorum ve kızıma son bir kez bakıyorum. "İşim bittiğinde nasıl gittiğini sana haber veririm."

"Pekala. Bu iş sende."

Hızlı bir nefes alarak arabama doğru ilerledim ve yola çıktım.

Tüm zaman boyunca tek yaptığım ona söyleyeceklerimi prova etmek. Dinleyeceğinden şüpheliyim ama denemeliyim. Dürüst olacağım, eve öyle bir bakıyordu ki, beni soymak için erkek arkadaşıyla gelmesinden korkuyorum.

Fionn'un bıraktığı paranın çoğu hâlâ burada. Özellikle de bir ay daha doğum izninde olduğum ve dışarıdayken hiç para kazanamadığım bir dönemde paraya sahip olmak beni rahatlatıyor.

Annemin evine vardığımda, onun dövülmüş Volkswagen'ini garaj yolunda buluyorum, ancak erkek arkadaşının kullandığı sedan orada değil. Beni görmemesi için bir ev aşağıya park ederek, o hakaretler savururken sakın ve derli toplu kalmayı umarak kendime biraz moral konuşması yapıyorum. Çünkü tabii ki edecek. Ben bunların hepsini yaşadım.

"Tamam, ya şimdi ya hiç."

Ama arabadan iner inmez hiç beklemediğim birinin garaj yoluna girdiğini görüyorum. Elleri cebinde içeri girerken beni görmüyor. Ama Xander olduğuna şüphe yok.

Eski sevgilimin neden annemi görmeye geldiğini anlamaya çalışırken yüz hatlarımı şaşkınlık kaplıyor.

Aracına dönene kadar on dakikadan fazla zaman geçiyor ve bu beni daha da endişelendiriyor. Beni soruyor olsaydı, bu kadar uzun süre burada kalmasına gerek olmazdı. Ama başka ne sebebi olabilir ki?

Arabayla uzaklaştığında nihayet dışarı çıkıyorum, telefonumu alıp Emily'ye buraya ve kimi gördüğümü mesajla bildiriyorum. O aynı şekilde şüphelendi ve beni

Dikkatli ol.

Kapıya doğru ilerlerken kalbim göğüs kafesime çarpıyor ve onun geleceğini mırıldandığını duyana kadar kapıyı çalıyorum.

"İşimiz bitti sanıyordum-" Ama ben olduğumu anladığında gözleri şaşkınlıkla doluyor. "Ah, sen," diye mırıldandı. "Ne istiyorsun?"

"Başka birini mi bekliyordun?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Ne? Hayır. Senin Mark olduğunu sanıyordum. Nedir bu, engizisyon mu?"

"Onu gördüm anne. Az önce Xander'ı gördüm, neden saçmalamayı kesmiyorsun?"

"Ah, doğru." Boynunu kaşıyarak kuru kuru gülüyor. "Sadece bir dakikalığına ve nerede yaşadığını falan sordu. Tabii ki tek kelime etmedim."

Avucunu koluma indirmeye çalışıyor ama elimi hızla geri çekiyorum.

"Gerçekten bu yüzden mi geldi? Çünkü bir süredir buradaydı, o yüzden bana yalan söyleme."

"Ciddiyim, ne ve siktir yap sen Ne istiyorsun? O
değil ihtiyaç gelmek için iznini istiyorum."

"Biliyor musunuz? Haklısın. Onu tutabilirsin. da iyisi, ikinizin de benden ve kızımдан uzak durduğunuzdan emin olun." Bir adım daha yaklaşıyorum, nefesim daralıyor, içimde uyandırdığı öfkeyi kontrol edemiyorum. "Eğer seni ikimizden birinin yakınında bulursam Desdemon, hayatını mahvederim."

Uyuşturucunu seviyorsan beni rahat bırak, yoksa hapiste çürürsün."

Başını sallıyor, bakışları daha da yoğunlaşıyor. "Bunu kendi annene yapar mısın?"

Alaycı bir kahkaha atıyorum. "Senden çıkmış olmam, sokaktaki sıradan bir kadından daha fazla annem olduğun anlamına gelmiyor." Arkamı dönüp omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ne dediğimi unutma. Bizden uzak dur. Sonsuza kadar."

"İyi! Her neyse! Cehenneme kadar yolun var."

"Bunların hepsini atlattım. Geri dönmek gibi bir planım yok."

Sonra arabama geri dönüyorum, direksiyonu sıkıca kavriyorum, her şeyin stresi beni ele geçirirken ellerim titriyor.

Ama ben yaptım. Onu azarladım. Şimdi blöfümü görmesi ona bağlı.

KISIM L 7

F)ONN

E) GKT MONTKG L ATER

"ÜZGÜNÜM AMA BU NOKTADA ONU BULAMAYACAĞIZ."

Bir saniye içinde Scotty'nin boğazını avucumun içine aldım ve sıkmaya başladım. O Caellach'ın bilgi işlem müdürü. Onu bulabilmesi gerekiyordu.

"Geri çekil lan." Tynan kolumdan tutup beni geri çekilmeye zorluyor, öfkem tavan yapıyor. "Ne halt ediyorsun sen?" diye bağırıyor, nefesim kesilirken omuzlarımı tutuyor. "Durmalısın."

Beni ikna etmeye çalışıyor ama tek gördüğüm . O gözler. Bana musallat oluyorlar.

"Onu bulmam gerek. Bulana kadar durmayacağım."

"Her şeyi denedik." İç çekiyor. "Bu imkânsız. Bulunmak istemediğini kabul etmelisin. Onu unutmalısın."

"Asla olmayacak," diye homurdanarak onu üzerimden ittim. "Yardım etmeyeceksen yolumdan çekil." Dikkatim tekrar Scotty'ye döndü. "Elindeki tüm Emily Daniels dosyalarını bana ver. İşini yapamadığın için her birine bizzat gideceğim."

Tüm bilgi işlem odası aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor. Belki de .

"Sana e-posta ile gönderdim," diyor.

Arkamı dönüp dışarı çıkmaya başlıyorum ama Tynan'ın sesi beni durduruyor. "Kendini kaybediyorsun, dostum."

"Eğer bu Elara olsaydı, sen de olurdu." Hepsinin canı cehenneme.

ALTI AY SONRA

Listemdeki son Emily Daniels o. Eğer o değilse, bitmiştir. Her birini takip ettim ve her seferinde hayal kırıklığına uğradım.

Neden onu bulamıyorum? O

lanet bir hayalet değil.

kavrayıp eklemlerim bembeyaz olana kadar sıkıyorum. "Fuuuck!"

Kapıyı itip dışarı çıktığımda, Emily'nin çalıştığı küçük, şirin kafeye doğru ilerlerken nefesim göğsüme çarpıyor.

İçeri girdiğimde tezgâhın arkasında birkaç kişi vardı, hepsi de Emily'nin yaşlarındaydı. Ama hiçbirisi o değildi.

O burada değil.

Hiçbir yerde

değil!

"Allah !" duvara bir yumruk indiriyorum ve buradaki herkes bana bakıyor.

"Yardımcı olabilir miyim efendim?" diye soruyor

kızlardan biri. "Hayır," diye mırıldanıyorum, isim etiketini yakalıyorum.

Emily.

Benim küçük tavşanıma benzemiyor bile.

Buranın altını üstüne getirmeden önce buradan defolup gitmeliyim.

Emily'mi bulduğumda bunun bedelini ödeyecek ve benden bir daha asla kaçamayacak.

TMO YILLAR SONRA

"Paramız hangi cehennemde?!" Bir pisliğin burnuna yumruk atıp tekrar kırdım.

Kan tükürüyor ve sanki bu bir işe yarayacakmış gibi ellerini uzatıyor.

Kardeşlerim arkamda durup tüm işi benim yapmama izin veriyorlar. Buna ihtiyacım olduğunu biliyorlar. Onu düşünmememin tek yolu bu. Nasıl başarısız olduğum hakkında. Bu

Her lanet gün aklımdan çıkmıyor.

Dört yıl oldu ve ben onu unutamadım. Bu bir lanet gibi ve kendimi bundan kurtaramıyorum. Gözlerimi kapattığımda, sanki oradaymış, bilin altımda canlanmış ve Tynan'ın düğününde giydiğı bebek mavisi güneş elbisesiyle tam karşımda duruyormuş gibi geliyor.

Cebime uzanıp, onunla olan tek olan külotunu avu lıyorum. Kalbim hızla çarpıyor, bedenim öfkeyle u ulduyor.

 iftliğimizdeki depoda bulunan ahşap masaya doğıru ilerleyerek elektrikli testereyi elime alıyorum. Onu görür görmez hayatı için yalvardı.

"Lütfen, yemin ederim, bilmiyorum! Bilmiyorum!"

Hı kırıklara boğıuluyor ama artık çok geç. Zincirin vınlaması içimdeki hastalığı besliyor, günden güne   r yor.

"Sana inanmıyorum."

O acı içinde inlerken di lerim kalçasına saplanıyor ama orada durmuyorum. O da benim gibi çürüyen, testereyle kesilmiş et parçalarından başka bir şey olmayana kadar durmayacağım.

KISIM L 8

F) ONN

ON AYKG L ATER

RUSLAR TOPLANTIYA ÇAĞIRDI VE BİZ DE KABUL ETTİK. UZUN ZAMAN OLDU. Onlarla oturup konuştuğumuzdan beri.

Tynan masasındaki döner koltuğa çöküyor ve biz onların eve girmesini beklerken burbonunu bitiriyor.

Kanepeye yerleşmiş, elimde içki, neden bizi görmek istediklerini merak ediyorum. Ne onlar ne de onların saçmalıkları için havamda değilim.

"Sence ne istiyorlar?" Cillian ayağını zıplatıyor, çok endişeli.

Muhtemelen Konstantin'in birden fazla kez tartıştığı ailelerimiz arasındaki evlilik ittifakını istemeyi gündeme getireceğini düşündüğü için. Cillian da geriye bir tek kendisinin kaldığını biliyor. Bırakın onlarla evlenmeyi, bir daha birine dokunacağımı düşünmemeleri gerektiğini çok iyi biliyorlar.

Ama Konstantin bunu istiyor ve o unutan bir adam değil.

Elbette, Cillian bu işte yer almak istemiyor. Ama aptal değil. Bunun olacağını biliyor. Sonunda.

Kapı çalındı.

"İçeri gelin." Marinov kardeşlerin dördü de içeri girerken Tynan daha dik oturur.

"Beyler, bu güzel günde sizi görmek ne güzel." Birbirimizi selamlamadan önce Konstantin'in ağzı havaya kalkıyor.

"Hoş geldiniz. Lütfen oturun."

Hepsi Cillian ve benim karşımdaki kanepeye çöktüler.

"İçki?" Tynan köşedeki barı işaret ediyor. "İstediğin her şey var."
Aleksi bana "Ne içiyorsan alayım," diyor, gözleri neredeyse saçları kadar koyu.

"Burbon." Kristal bardağımı kaldırıyorum.

"Baba, burbon iyidir." Ağzı titriyor, aksanı da diğerleri kadar ağır.

"Evet, benim için de. Çocuklar?" Konstantin Anton ve Kirill'e bakar.

"Da." Kirill'in çenesi kasılıyor, boynuna doğru uzanan kafatası ve gül dövmelemleri sarsılıyor.

"Votka severim." Anton kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak arkasına yaslanır.

Tynan başını eğiyor, gözleri benimkilerle birleşiyor ve ben de ayağa kalkıp her birine içkilerini doldurup uzatıyorum.

"Peki, neden geldin?" Tynan likörü ağzına götürüyor ve içkisini bitiriyor.

"Şey..." Konstantin şakayla karışık kıkırdar. "Görüyorsunuz, küçük bir sorunumuz var. İsterseniz buna bir aile anlaşmazlığı deyin." Kesilmiş keçi sakalını kaşırken sinsi sırıtışı yayılıyor.

"Peki bizden ne istiyorsunuz?" Cillian yüz hatlarına damgasını vurmuş bir yoğunlukla soruyor.

Kollarını kanepenin üst kısmına doğru uzattı. "Görüyorsunuz, amcalarımdan biri, babamın kardeşi, bizim gibi düzgün bir adam değil."

Eminim buradaki hiçbirimiz dünyanın düzgün diyebileceği biri değiliz.

"Aslında," diye devam ediyor Konstantin, "aileyi ele geçirebilmek için benim ve kardeşlerimin ölmesini istiyor. Bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi anlayabilirsin."

"Sergey'in kardeşi mi?" Cillian elini yumruk yaptı.

"Evet. Adı Leo. Leonard. Bilirsiniz, Dinara'nın babası." Bilinçli bir gülümseme yayılıyor ve Dinara'nın adını duyunca Cillian'ın göğsünden bir nefesin kabalaştığını kimse fark edemiyor.

"Merak etmeyin. Kuzenim ona hiç benzemez. Bizim tarafımızı tuttu ve yüzden şimdi benimle yaşıyor." Uzun, düşünceli bir duraklama yapar. "Yine de bilmelisin ki onun da ölmesini istiyor. İhanet için tabii ki."

"Ne?" Cillian nefesini içine çekti. "Ona zarar verdi mi?"

"mı?" Konstantin sırıtıyor ve hemen ardından yüzüne karanlık çöküyor.

Cillian'ın burun delikleri açıldı.

"Tabii ki biliyorsun." Kıkırdıyor. "Merak etme. Onunla ve her zaman da ilgileneceğim." Gözleri kısılır ve bakışları Cillian'ınkileri tutar. "Kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair sana söz verebilirim, yani hiç *kimsenin*."

Hava onun imalarıyla doludur.

"Peki, bizden ne istiyorsunuz?" Tynan, Konstantin ve kardeşimiz arasında oluşan sert gerilimi kırarak soruyor.

"Elbette güvenceye ihtiyacımız var." Yüzünde sinsî bir gülümseme beliriyor. "Bilirsiniz, bir sorun çıkarsa ve amcamla savaşıırken daha fazla adama ihtiyacımız olursa diye."

"Yani yardımımızı mı istiyorsunuz?" Tynan araya giriyor.

"Nu da." Ellerini gelişigüzel havaya kaldırır. "Arkadaşlar birbirleri için bunu yapar, değil mi?"

"Elbette." Tynan başını sallıyor ama bu aile kavgasıyla kesinlikle hiçbir ilgisi olmasını istemiyor.

"Güzel. Ancak görüşmemiz gereken acil bir konu daha var."

"Peki o ne?" Tynan kendine bir içki daha koyar.

"İki ailemizi nasıl birleştireceğimize karar vermeliyiz. Bu bizim için iyi olur. Bilirsiniz, ne olur ne olmaz." Bir kahkaha attı.

Demek istediği, aramızda bir kavga başlatmak için başka bir neden bulmadan önce. Evlilik bunun olmasını engeller.

Emily aklıma geliyor. Bugün beşinci kez. Hayatımın geri kalanını onun dışında biriyle geçirme düşüncesi kalbime sıkılmış bir kurşun gibi. Hayatta olmaz.

Yalnız ölmeyi tercih ederim.

Sinir kan dolaşıma karışıyor, gittiği için ona çok kızgıyım.

Neredeyse beş yıl boş gitti.

Sonra anladım. Şimdi yirmi dört yaşlarında. Şimdiden evlenmiş olabilir.

Göğsüm sıkışan nefeslerle sarsılıyor. Yine de bu küçük sorunu halletmenin her zaman bir yolu vardır. Yanlış giden bir soygun. Hızlı ve kolay. Acı çekmediğinden emin . Çok fazla. Sadece ona bir iyilik olarak tabii ki.

Neden bu lanet kadını aklımdan çıkaramıyorum? Yemin ederim hala şampuanının kokusunu alabiliyorum. Onu becerdiğimde tenini tenimde hissediyorum. Onu boşaltırken adımları nasıl söylediğini duyabiliyorum.

"Benim zaten bir sevgilim var," diyorum daha iyi düşünmeden önce.

Bütün gözler bana çevrildi. Kardeşlerim Emily'i kastettiğimi biliyorlar. Onu bulmak için ne kadar tükendiğimi biliyorlar. Sanki onu görüyorum ve duyuyorum.

gittiğim her yerde. Sanki beni zehirlemiş ve panzehirim yokmuş gibi. Onu bulana kadar olmaz.

Ve onu bulacağım. Ne kadar uzun sürerse sürsün onu geri alacağım. Bunu yapmak için kaç adam öldürmek zorunda kalırsam kalayım. Erkek arkadaş. Kocasını. Lanet olası Papa. Umurumda bile değil. Yoluma çıkan herkes zaten öldü.

"O zaman geriye sen kalıyorsun, Cillian." Konstantin'in sesi beni hezeyanımdan kopardı.

"Benim de bir sevgilim var." Kardeşim bundan kurtulmak için her şeyi söyleyebilirdi.

Boğazımın derinliklerinden küçük, kuru bir kıkırdama kaçıyor ve bu onun bana ters ters bakmasına neden oluyor.

"Yani sen ve kuzenim..." Konstantin kollarını göğsünde kavuşturuyor. "Artık ilgilenmiyor musun?" Ses tonunda bir eğlence var. "Annene olanlar yüzünden ağır bir yük taşıdığını biliyorum. Ama eminim zamanla bunu geride bırakabilirsin, değil mi?"

Çenesi sıkılır. "Biz sadece arkadaşız. Artık aramızda hiçbir şey yok."

Doğru. Arkadaşlar. Çoğu insanın arkadaşlarıyla yatmadığına eminim. Gerçi ben onlara öyle demezdim. İkisi de birbirlerinden nefret ediyormuş gibi davranıyorlar.

Ya da belki de rol yapmıyordur. Artık bilmiyorum bile. Tek bildiğim, ağabeyimin kulübe gitmek için her türlü bahaneyi bulduğu, bazen beni de yanında sürüklediği ve onu bulur bulmaz ortadan kaybolduğu, benim ise işi bitene kadar beklediğim.

Kendine engel olamıyor. Birini bu kadar çok istediğinizde, ne kadar inkar ederseniz edin, gitmesine izin vermek kolay değildir.

"Tamam." Konstantin avuçlarını havada çevirir. "O zaman aileden ona senden çok daha uygun başka birini bulacağım, dostum."

Cillian'ın gözleri parlarken o ayağa kalkmaya başlar.

"Aileden başka biri de ne demek?" Hızlı bir nefes alışla göğsü yükseliyor. "Kim gibi?"

Birileri çıldırmuş. Kendi kendime gülüyorum.

Konstantin'in ağzı yukarı kıvrılıyor ve Kirill kıkırdıyor. "Neden umursuyorsun ki?"

O artık senin sorunun değil."

"Cillian mırıldanıyor, yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor. Dediğim gibi, herif kendine engel olamıyor.

Anton alaycı bir ifadeyle başını sallar. "Ne istediğini bile bilmiyorsun, değil mi?"

"Ne istediğimi biliyorum ve bu evlilik değil."

"Eh." Konstantin omuz silkiyor. "Belki fikrini değiştirirsin o zaman." Bardağını kayıtsızca barın üstüne bırakıyor, diğer kardeşler de onu takip ediyor. "Geçmişteki aile çekişmeleri yüzünden her iki ailemiz için de bu büyük fırsatı kaçırmak çok yazık olur."

"Tartışmak mı?" Cillian yavaşça ayağa kalkıp ona yaklaşıyor. "Babanın annemize yaptığı şeye böyle mi diyorsun? Lanet olası *didişme* mi?"

Anton ve Kirill hemen Cillian'a doğru tehditkâr adım atıyor, Tynan ve ben de kardeşimizin etrafını sarmak için tetikte bekliyoruz.

"Şimdi, şimdi, hepimizin rahatlamaya ihtiyacı var." Konstantin kravatını düzeltiyor, gözlerinde uğursuz bir ifade var. "Sahip olduğumuz bu güzel ilişkiyi sona erdirecek bir şey başlatmak istemeyiz."

Avucum Cillian'ın omzuna düşüyor ve Ruslarla kesinlikle ihtiyacımız olmayan bir kavgaya başlamadan önce onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

Tynan her bir Marinov'a yaklaşıp ellerini sıkarken Konstantin'e "Bunu başka bir gün konuşuruz," diyor.

"Dört gözle bekliyorum. Harika bir gün geçirin beyler." Bana ve Cillian'a başıyla veda etti ve sonunda hepsi odadan çıktı.

Kapıyı kapattıktan sonra kardeşimle yüzleştim. "Sen aklını mı kaçırdın?"

Parmakları bükülüyor, gözlerini benimkilerle birleştirirken gözbebeklerinde öfke dalgalanıyor. "Burada aklı başında olan tek kişi benim. Annemize yaptıklarından sonra kendimi *asla* o aileye bağlamayacağım."

"Anlaman gerek..." Tynan koltuğuna geri döner. "Başka seçeneğiniz yok. Bunun olmasına ihtiyacımız var. Annemin başına gelenlerin bir daha asla yaşanmaması için onlarla bir ittifaka ihtiyacımız var."

Cillian kıs kıs güler. "Bunu yapacağımı düşünüyorsan delirmiş olmalısın."

"Ona tek söylemen gereken Dinara'yı istediğin, o da bunu gerçekleştirecek." Sırıtişım onu sadece çileden çıkarıyor. "Onu hâlâ istediğini biliyorsun."

"" diye . "Hiçbirini istemiyorum. Anladın mı?"

"Yani onların kulübüne gitmekte sorun yok ama evlilik söz konusu değil mi?" Tynan başını sallar.

"Aynen öyle." Tynan'ın masasına eğilirken iki yumruğunu birden indiriyor, öfkesi onu tüketiyor. "Onların ailesiyle evlenmek, birbirimize bağlı olduğumuz anlamına geliyor."

ömür boyu. Eğer çocuğumuz olursa, bu daha da kötü olur. Anlamıyor musun? Annem torununun kendisini diri diri yakan o orospu çocuğuyla akraba olduğunu bilse ne hissederdi sanıyorsun?"

Tynan öne doğru eğilip Cillian'la aynı derecede ölümcül bir bakışla buluşmadan önce bir anlığına gözlerini kapatıyor. "Anlardı. Dirençliydi. Güçlüydü. Büyük resmi görmen gerek."

"Siktir git dostum. Sana kararımı söyledim. Aileden başka birini bul. Uzak bir kuzen. Kim olduğu umurumda değil. Ama ben değil."

Sırtını dikleştirir ve kapıya doğru döner.

Çıkışa doğru ilerlerken Tynan, "Bundan kaçamazsın Cillian. Bu olacak."

"Evet, izle beni."

Sonra kapıdan çıkıyor, gözden kaybolurken bir küfür mırıldanıyor. "Konuş onunla," dedi Tynan bana. "Anlamasını sağla."

"ama. Onu tanıyorsun. İnatçıdır." Sert

kahkahalar serbest kalır. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

KISIM L 9

AMARA

"ANNE! SU, LÜTFEN!" FIA KÜÇÜK MASASINDAN SESLENİRKEN BEN telefonumu bulmak için mutfakta koşturuyordum.

Bakıcı hangi cehennemde?! İşe geç kalacağım. "Anne!" diye bağıyor.

Bir nefes çekiyorum, kaşlarım tatlı kızıma gülümseyerek çatılıyor, siyah saçları kulaklarına doğru kıvrılıyor. O kadar güzel ki.

"Tamam, bir saniye bebeğim." Buzdolabından su şişesini alıp ona uzattım.

Küçük ayaklarını sallayarak mutlu bir şekilde yudumluyor.

Keşke anaokulunu karşılayabilseydim ama şu anda karşılayamıyorum. Bölgede bulduğum bakıcı çok daha ucuz ve Fia onu seviyor.

Sonunda telefonumu Fia'nın tabaklarından birinin altında bulup ekrana bakıyorum ve bakıcıdan gelen cevapsız bir mesajı fark ediyorum. Mesajı açtığımda göğsümü tuttum. Bugün erken saatlerde geçirdiği bir araba kazasında bacağından hafif yaralanmış ve hastanedeymiş.

Ona endişelenmemesini ve iyi olmasını umduğumu söyleyen bir cevap gönderiyorum ama artık bakıcım yok. Burnumun kemiğini sıkarak ne yapacağımı düşünüyorum. Hafta sonundayız. Belki Emily benim yerime bakabilir.

Onu aradığımda hemen cevap veriyor.

"Hey, Amara. N'aber?"

"Em, bir iyiliğe ihtiyacım var. Bugün Fia'ya bakabilmenin bir yolu var mı? Bakıcım bu sabah bir kaza geçirdi ve iptal etti, ben de zaten işe geç kaldım."

"Hayır! Özür dilerim. Biliyorsun isterdim ama iş görüşmesindeyim.
Beni çağırmak üzereler."

"Çok özür dilerim. Unutmuşum! İyi şanslar, tamam mı? Nasıl gittiğini bana haber ver.

Bacağımı falan da kırarım."

"Teşekkürler! Hey, belki Lilith ya da Patricia yardım edebilir. Onlara mesaj attın mı?" "Hayır, ama atacağım." Nabzım hızla atıyor.

Veteriner kliniğindeki işimi kaybedemem. Sağlık açısından inanılmaz faydaları var. Yine de Fia'yı ona hiç bakmamış insanlara bırakmaktan nefret ediyorum. Elbette, hem Patricia hem de Lilith onunla çok zaman geçirdiler, ama onu hiç izlemediler.

"Ne dediklerini bana haber ver! Seni seviyorum," diye fısıldar Emily.
"Gitmem gerek. Seni sonra ararım."

"Ben de seni seviyorum. Tekrar iyi şanslar."

Telefonu kapattıktan sonra iki kıza da mesaj atıyorum ve hemen cevap alıyorum.

Patricia fırında annesine yardım etmekle meşguldür ama Lilith müsaittir.

LILITH

On beş dakika içinde orada olabilirim.

AMARA

Sen en iyisisin. Teşekkür !

LILITH

Tabii ki. Fia'yı seviyorum.

AMARA

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin.

Patronuma mesaj atıp acil bir durum olduğunu bildiriyorum ve o da ben gelene kadar diğer kızın yerine bakabileceğini söylüyor. Neyse ki kendisi de bekâr bir anne olduğu için çok anlayışlı. Çok şanslıyım ama şansımı da zorlamak istemiyorum.

On beş dakika bile geçmeden kapı çalındığında içimi bir rahatlama kaplıyor. Kapıyı açar açmaz Lilith elinde beyaz bir kese kâğıdıyla sırtıyor.

"En sevdiğim kıza sonrası için biraz şekerleme getirdim."

"Teşekkür ederim." Ona sıkıca sarılıp içeri aldım. "Lütfen kendini evinde hisset. Buzdolabından ne istersen al."

"Teşekkürler. İyi olacağım."

Fia onu görür görmez kıkırdamaya başlar.

"İşte benim küçük kıkırdama canavarım." Lilith ona doğru koşuyor, kızım gülerken onu gıdıklıyor.

Emily beni bu kızlarla tanıştırdığı için çok minnettarım. Bir köye sahip olmak güzel ve bunun için her gün minnettarım.

"Tamam, annenin artık gitmesi gerekiyor." Fia'yı alnından öpüyorum ve bir süre ona bakıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Onu terk etmekten nefret ediyorum ama umarım bir gün annesinin ona sahip olduğu hayatı vermek için ne kadar çok çalışması gerektiğini anlar.

"Seni seviyorum, anne."

Kalbim kabarıyor. "Annen de seni seviyor. Lilith Teyze için iyi ol."

"Tamam, anne." Küçük dişlerini göstererek sırıtıyor.

Lilith'e dönüyorum, o da bana el sallıyor.

"Git! İyi olacağız, söz veriyorum. Bebek bakıcılığına alışkınım. sürü küçük kuzenim var."

Nefesimi tutup çantamı aldım. "Tamam, tekrar teşekkürler. Sana borçluyum. Uzun bir gün olduğunu biliyorum."

Ben bu gece otelden dönene kadar burada kalacak. "Hayır, kalmayacaksın. İş yerinde iyi günler."

"Teşekkürler." Arabama binip kliniğe koşmadan önce onlara son bir kez bakıyorum, en kısa zamanda yeni bir bakıcı bulmam gerektiğini biliyorum.

Klinikle işim bittikten sonra otele varmadan önce Lilith'e uğruyorum ve bu işi yaptığım için şükrediyorum. Maaş o kadar da iyi değil ama iş işte. Kendi başıma yaşamayı ve kızıma bakmayı karşılayabiliyorum. Bu kadarı yeterli.

"Merhaba Amara," diye selamlıyor beni John, Lilith'in babası. "Merhaba, efendim." Çekingen bir şekilde gülümsedim.

O iyi bir adam. Herkese iyi davranır.

Üniformamı giymek için acele ederken yanımdan geçip gidiyor, havlu ve malzemelerle dolu bir el arabası alıp en üst kata doğru ilerliyorum. İçinde kimse olmayan tüm odaları temizlemem emredildi. Yarınki giriş işlemleri için tertemiz olmaları gerekiyor.

İlk kapıyı açıp birkaç havlu ve yeni çarşaf alıyorum, kartı okutup içeri girmeden önce arabayı koridorda itiyorum. Elimdeki

Kapıyı destekleyerek oturma alanını geçip yatak odasına doğru ilerliyorum. Buradaki süitler çok daha büyük ve temizlenecek daha çok şey var. Lekeli çarşafırları sıyırır sıyırmaz ana kapı tıkırdayarak kapanıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Nasıl olur da açık kalmaz? Sorun değil. Zaten buraya kimse gelmiyor.

Devam ederken, hayatımın bundan ibaret olup olmayacağını merak ediyorum. Bir gün üniversiteye gitme, avukat yardımcısı olarak çalışma hayali hâlâ aklımda. Belki benim gibi bir kadının böyle bir şeyi başarabileceğini düşünmek saçma ama yine de hayal ediyorum.

Sadece Fia'nın bir gün benimle gurur duymasını değil, kendime de bunu yapabileceğimi kanıtlamak istiyorum. Dışarı çıkıp hayallerimin peşinden gidebileceğimi.

Ama kulağa ne kadar hoş gelse de, çalışmam gerekiyor. Derin bir iç çekerek rüyalarımı görmezden geliyorum ve elimdeki işe odaklanıyorum. Eve gidip tatlı kızımı kucaklamama birkaç saat daha var.

İyice fırçalamak için banyoya doğru ilerlerken, sesler duyduğumda kalbim hızla çarparak geri sığıyorum. Erkek sesleri. Oturma odasından geliyordu.

"Onu içeri götürün." Derin bir ses tonu tenimi sarıyor, tanıdık ses vücudumdaki her hücrenin uyanmasına neden oluyor.

Çünkü bir an için Fionn'un sesine benzedi.

Hayır. Belli ki bu mümkün değil. Tabii ki burada değil. Neden burada olsun ki?

Onu unutamadığım için zihnim bana oyunlar oynuyor. Bir an için bile.

Sırtıma bir ürperti yayılıyor, çünkü daha yeni fark ettim. Dışarıdaki her kimse, orada olmaması gerekiyordu.

Korku boğazımı sıkıyor. Tehlikeli olabilirler. Bana zarar verebilirler.

Aman Tanrım.

Dışarıda kimin olduğunu öğrenmek için parmak uçlarımda kapıya doğru ilerlediğim anda, bir adamın boğuk çığlığı beni olduğum yerde durduruyor. Gözlerim kocaman açılıyor, vücudum dehşet içinde titriyor.

"Kapa çeneni," diyor başka bir ses ve boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum.

"Bana olan borcunu ödemezsen ne olacağını söylemiştim, değil mi?" İlk adamın sesindeki uğursuz ton soğuk bir ürperti yaratıyor.

Omurgam.

Ve o adam konuştu a, sesi Fionn'a daha çok benziyor. Farklı olması dışında. Soğuk. Daha u ursuz. Hatırladığım adam gibi değil.

Bu o değil. olamaz!

Tatlı ve nazık biriydi. Benimle ilgilendi. Bana para bıraktı. Başkasına zarar verdiği belli olan kötü bir adam değildi.

Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Kızımın muhtemel babasının bir canavar olduğunu kabul etmeyi reddediyorum.

Ama dinledikçe ona daha çok benziyor. Gerçekten o olabilir mi?

Bacaklarım artık hareket etmeyi reddediyor. Bilmek istemiyorum. Çünkü bir kez   rendi imde, geri d n    yok. Asla.

Ama bakmak zorundayım. Onun olmadığını kendime kanıtlamalıyım.

Sessiz bir nefes çekerek, içimdeki panikle yatak odasının kapısına doğru ilerliyorum, tıpkı bıraktı ım gibi sadece bir aralık açık. Tüm vücudum akıl almaz bir panikle delik deşik olmuş, kollarımda tüylerim diken diken olurken yerin ses çıkarmaması için dua ediyorum.

Yavaş ve sakın adımlarla kapıya ula tı ımda dört adamla kar ıla ıyorum. Ancak sadece   n n yüzünü görüyorum: ikisi beyaz gömlekli, diğeri sandalyede, yüzü kanlı, gözleri  i mi .

Sesi Fionn'a benzeyen ve yüzünü henüz g remedi im kişi yaralı adamın ti  rt n  tutuyor.

"Param nerede?" tersliyor, sanki onu öldürmeye hazırmı  gibi.

Aman Tanrım. Patlayan nefeslerimi duymalarından korkarak a zımı kapatıyorum. "Bende değil." Adamın vücudu titriyor.

Lütfen arkanı d n. Seni görmeme izin ver. Bana o olmadığını kanıtla.

Sen Fionn değilsin. O olamazsın.

" ok yazık." Boyu dikle iyor ve yürüyüşü bile tıpkı Fionna benziyor.

Yava  a dönüyor, neredeyse bana bakıyor.

"Bu senin son  ansın" diyor ve ben onu o zaman görüyorum.

Nonono!

 akaklarımda daha hızlı atıyor. Bunu inkar edemem.

"Fionn," diye fısıldıyorum, bir elimi düzensiz kalp atı larımda üzerinde sabit tutarak. Bu mümkün değil.

Bu nasıl ? Nasıl böyle bir adam olabilir? Bu korkunç adam, para için başkasını incitiyor.

Onu hiç tanıdım mı? Tabii ki tanımadım!

Aman Tanrım. Onun ya da diğer adamların beni görmesine izin veremem. Ter alınımı kaplıyor, duvarlar nefes almakta zorlanana kadar üzerime kapanıyor.

Hâlâ aynı görünüyor. Ama cazibe yerine, dehşete kapıldım.

Parmak eklemlerinde kan var, karanlık buzbakışlarını kesiyor.

Bu adamı öldürmeye hazır. Ama bunu yapmasına imkan yok. Burada olmaz.

Değil mi?

Dikkatini sandalyedeki adama veriyor ve ben ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan bıçağını boğazına dayıyor.

Oh hayır! Bunu yaparken onu izleyemem!

"Ailene bir mesaj göndereceğim. Ya borcunu öderler ya da bu onların başına gelir."

Fionn elinin bir hareketiyle boğazını keser.

Adam kan fışkırtırken nefesim tıkanıyor. Ayaklarım hareket etmek, koşmak istiyor ama sanki yere yapışmış gibiyim, bir zamanlar gerçekten sevdiğim adamın -kızımın babası olabilecek adamın- birini öldürmesini izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

"Şunu temizle."

"Peki, efendim."

Burnumu çekiyorum, küçük bir çığlık atıyorum.

İşte o zaman adamlardan biri bakışlarını kapıya diker.

Boğazım kuruyor, vücudum aynı anda hem sıcak hem de soğuk bir şeyle doluyor.

"Efendim, sanırım orada biri var."

Olamaz! Beni gördü.

Kaçın! Kaçmak zorundasın! Şimdi!

Ama yapamıyorum. Hareket edemiyorum. Kahretsin, öleceğim.

Kurnaz gözler benimkilere dikiliyor ve bakışlarım genişliyor. Ciğerlerim , tuğla gibi ağır.

İşte o zaman kendime geldim. Ne olduğunu anlamadan önce, bu odanın yanındaki odayı ayıran kapıya doğru koşuyorum. Bu benim tek çıkış yolum.

"Git kim olduğunu bul ve onu bana getir!" Fionn bağılıyor, sesi öncekinden bile daha korkutucu.

"Sanırım bir kadındı."

"Umurumda değil. Her Şeyi g rm Ŗ olabilir. Yakalayın onu. Şimdi!" diye fısıldar.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Buradan çıkmam lazım!

Beni duyup duymayacaklarını umursamadan kartımı okutuyorum, bitişikteki yatak odasına koşuyorum ve girişlerini geciktirmek için kapıya bir sandalye koyuyorum.

Diğer taraftaki hareketlerini fark ediyorum ve damarlarıma daha fazla dehşet doluyor. Daha fazla zaman kaybetmeden odadan çıkıp koridora koşuyorum ve orada kimsenin olmaması için dua ediyorum.

Arkama bakmayı reddediyorum. Beni öldürmek üzere olup olmadıklarını bilmeyi reddediyorum. Dışarı çıkıp sola doğru dalarak merdivenlerden aşağı inerken adımlarım rahat.

Yukarıdan bir kapı açılır.

Aynı adam Fionn'a "Kaçıyor," der. "Aman Tanrım!" Fısıldayarak ağlıyorum, gözlerim yaşla doluyor. Fia'yı bırakamam. Bebeğim yalnız kalacak.

Kalbim ikiye bölündü.

Annen geliyor. Seni bırakmayacağım.

Kaçmaktan başka çaremiz yok. Fionnun sesine bakılırsa, ben olduğumu umursamayacaktır. Kendini korumak için beni öldürür. Bunu biliyorum. Bir zamanlar olduğu kişi gitti ve yerine bir canavar geldi.

Ve o canavar  lmemi istiyor.

Onu durdurmak için her Şeyi yapacağım. Çünkü artık yaşamak için bir sebebim var.

Birinci kata çıkar çıkmaz kartımı okutuyorum ve küçük, karanlık bir temizlik dolabına gizlice giriyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor.

Adamlar yanımdan geçiyor. Kapının hemen dışında nerede olduğumu merak ettiklerini duyabiliyorum.

"Bulun onu!" Fionn tersliyor ve çenem titriyor.

Bana zarar verme.

"Lanet güvenlik kayıtlarını al ve kim olduğunu  ğren." Sözlerindeki buz gibi öfke gözyaşlarımın daha da hızlı akmasına neden oluyor.

Çünkü hatırladığım adamı hâlâ  zl yorum.

Nemi silip süpürerek kendimi biraz olsun kontrol altına alıyorum.  nemli olan tek Şey eve, Fia'ya dönmek ve onu güvenli bir yere götürmek. Eğer beni kameralarda bulursa, kim olduğumu öğrenir ve beni öldürür.

Fia'yı da öldürecek miydi?

Ağlamaktan boğuluyorum, kendimi bir plan yapmaya zorluyorum. Dolaptan çıkıp normal kıyafetlerimi giyebilirsem ve sonra eve gidebilirsem, belki onlar eve gelmeden onları yenebilirim.

En az beş dakika bekledikten sonra kapıyı açmaya başlıyorum ve adamlardan hiçbirini göremiyorum. Neye benzediğimi bilmiyorlar. Güvenlik videosunu izleyene kadar.

Giriş yapan insanların koşturması soyunma odasına doğru dağılmayı kolaylaştırıyor.

"Hey, Amara!" diye sesleniyor diğer temizlikçilerden biri arkamdan ve kalbim göğüs kafesimde duracak gibi oluyor.

Dönerek gülümsemeye zorladım. "Selam, Kathy. N?"

Bakışlarını yarıklara çeviriyor. "Yok bir şey. Sadece seni dolaptan çıkarken gördüm ve nedenini merak ettim."

Ağzı kıvrılıyor. Benden hiç hoşlanmadı, özellikle de ondan daha fazla maaş aldığımı öğrendikten sonra. Orada olmak için iyi bir sebebim olmadığını biliyor. Bu kapıcılar için.

Düşün!

"Biraz Lysol arıyordum. Bitmiş."

"Oh..." Yüzü aptalmışım gibi buruşuyor. "Ama burada biraz olduğunu biliyorsun, değil mi?"

İçimden gergin bir kahkaha yükseliyor. "Yemin ederim, her şeyin nerede olduğunu takip edemiyorum."

"Mm-hmm." Bir kahkaha attı. "Ee, ara mı ?"

Tanrım, kapa çenen.

Programımı takip ettiğine yemin edebilirim.

"Evet, sadece beslenme çantamdan biraz yiyecek alacağım. Sonra görüşürüz, tamam mı?"

"Evet, tabii, sorun değil."

El sallayarak yanından geçip dolaplara açılan kapıya doğru ilerliyorum, tüm vücudum buradan defolup gitme ihtiyacıyla titriyor.

İçeri girdiğimde kapının aralığından gözlerimi ondan ayırmıyor, uzaklaşmasını izliyorum. Dolabıma doğru koşarak kıyafetlerimi alıp üzerimi değiştirmeye başlıyorum, bir yandan da Lilith'ten gelen endişe verici mesajlar için cep telefonumu kontrol ediyorum.

Ona eve geleceğimi söylersem, babasını arayabilir. Bunu riske atamam. Henüz kimsenin bir şey bilmesini istemiyorum. Eve döndüğümde ona hasta olduğumu falan söyleyebilirim. Önemli değil. Önemli olan tek şey eve dönmek.

El çantamı kaptığım gibi çalışan çıkışından çıkıyorum, otoparka doğru koşup arabama binerken serin hava yüzüme çarpıyor. Motoru çalıştırırken parmaklarım titriyor. Ve nihayet yola çıktığımda, bir nefes alıyorum, duygularım aynı anda beni rahatsız ediyor.

Anılar bir rüzgâr gibi zihnimden geçerek kalbimi kaosa sürüklüyor.

"Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Çünkü birinin öyle olması gerekiyor."

Sözleri yankılanıyor, içlerindeki nezaket.

Yine de az önce gördüğüm adamda nazık olan hiçbir şey yoktu. O başka biriydi.

Ama o her zaman adamdı, değil mi? Sadece saklıyordu.

Xander'ı tutuş şekli, ne kadar kızgın görüldüğü... Bunu görmeliydim. O zaman bile tehlikeliydi. Ama katil olduğunu düşünmemiştim.

Ama artık her şey çok daha net. Fionn iyi bir adam değil ve kızımı ondan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Eve döner dönmez, arabayı garaj yoluna sürüyorum ve anahtarı anahtar deliğine zar zor sokarak arnavut kaldırımli basamakları hızla çıkıyorum.

Lilith ben içeri adım atar atmaz ayağa fırlıyor ve televizyonu kapatıyor. "Hey, erkencisin." Ama görünüşümü fark eder etmez yüzünde bir endişe beliriyor. "Neyin var?"

"Yok bir şey. Sadece kendimi çok hasta hissettim ve eve gitmeme izin verdiler." Cüzdanımdan biraz para çıkarıp ona uzatıyorum, parmaklarım gözle görülür şekilde titriyor.

"Amara, paraya ihtiyacım yok." Titreyen ellerimi sabitlemek için parmaklarımı kavradı. "İyi olduğuna emin misin?"

"Mm-hmm. Sadece uykuya ihtiyacım var." Duygularımı bastırıyorum ve Ağl

a. "Tamam... Eğer eminsen."

"Öyleyim. Çok teşekkür ederim."

"Yarın bana ihtiyacın var mı?"

"Uh..." Kalbim hızla çarpıyor, gitmesini istiyorum. "Hayır. Ben bugün Hâlâ hasta olma ihtimalime karşı. Birkaç günüm var."

Kaşları daha da gerginleşir. "Tamam. Başka bir gün bana ihtiyacın olursa haber ver yeter. Yardım etmekten her zaman mutluluk duyarım."

"Biliyorum." Kollarım onun etrafında kıvrılıyor.

"Teşekkür ." Sesim zar zor kendim gibi çıkıyor - küçük ve kırık.

"Tamam... sorun değil. İyi olduğuna değil mi?"

"Tamamen."

"Pekâlâ." Bana spekülatif bakışlar atarak çıkışa doğru ilerliyor. "Yarın seni kontrol etmek için arayacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Tekrar teşekkürler." "İyi geceler."

"Sen de."

Kapıyı kapatıyorum, çift sürgüyü kilitliyorum, sonra da onlar kızım ve benim için gelmeden önce kaçabilmeyi umuyorum.

CKAPTER yani

F)ONN

"ADAMLARIMA GÜVENLİK KAMERALARINA ERIŞİM İZNI VERİN YOKSA beynini dışarı çıkar. Sen seç."

Dokuzumu adamın kafasının arkasına doğru kaldırıyorum, vücudu bir dizi bilgisayarın önünde titriyor.

"İşimi kaybedebilirim. Lütfen-"

Namlu daha derine iniyor. "Hayatını kaybedeceksin, o yüzden sen karar ver. Beş saniyen var. Çünkü seni öldürdüğümde görüntüleri zaten alacağım. Kendini kurtarabilirsin."

Elleri titriyor, gözleri adamlarımdan biri olan Pierce'a bakıyor. "Zamanınız doldu."

"Tamam! Al!"

Koltuktan atlayıp kapıya doğru gitmeye başladı ama daha fazla uzaklaşmadan Pierce onu arkadan yakaladı ve kafasına bir tane sıkarak neredeyse anında öldürdü. Bizi gördü. Bunun başka bir yolu yoktu.

Pierce'a "Acele et," dedim. "Onun bilgilerine bir an önce ihtiyacımız var. Sonra da onu bavula tıktırıp buradan götürelim."

"Evet, efendim."

Adamlarımdan biri dışarıya göz kulak olurken Pierce tuşlara basmaya başlıyor, ben bir kadını öldürmek zorunda olduğum için nefret ederek ileri geri yürürken gözlerim görüntülere odaklanıyor. Ama o bir tanık ve gitmesi gerekiyor. Bunu acısız yapacağım.

"Tamam, anladım. Anladım. Amara Edwards." Bir adres veriyor. "Yalnız yaşıyor. Genç. Onu görmek ister misin?"

"Hayır." Bununla bağlantımı ne kadar koparırsam o kadar iyi. "İcabına bakmamı ister misin patron?"

O yapsaydı daha kolay olurdu.

"Hayır. Ben hallederim. Birileri ona ne olduğunu öğrenmeden önce siz ikiniz bu işi halledin."

"Merak etmeyin. Biz ."

Onlar cesedin ve bizi teşhis edebilecek kameraların icabına bakarken, ben yapmak üzere olduğum işten nefret ederek arabama doğru ilerliyorum.

Tek katlı küçük bir eve varıyorum, garaj yolunda eski mavi bir sedan. Pencereden dışarı bakmadığını umarak arka tarafa gizlice girdiğimde evin ışıkları kapalıydı.

Yüzümü saklamayı düşündüm ama her halükarda fark etmez. O ölecek.

Cebimden küçük bir tornavida çıkarıp kilide sokuyorum, bu şeyi anahtarlığında taşıdığımı şükrediyorum.

Birkaç saniye sonra bir klik sesi yankılanıyor ve düğmeyi çevirdiğimde işe yaradığını anlıyorum.

Gözlerim çevreye alışıyor: küçük kare bir mutfak, dikine uzanan dar bir koridor. Tüm odaların olması gereken o yöne doğru ilerlerken ahşap zemin ayaklarımın altında gıcırıyor.

Parmaklarım belimdeki dokuzlunun etrafında kıvrılıyor, cebimde bir şırınga. Ona ilaç vereceğim, sonra da öldüreceğim. Neyin geldiğini bilmemesi daha iyi. Bunu istemiyorum. Orada olması onun suçu değil.

Sola adımımı atar atmaz bir kadın kükremesi geri sıçramama neden oluyor ve koluma sert bir şey çarpıyor. Yere baktığımda plastik Tupperware kasesini fark ettim.

Kafama mı nişan aldı? Çok şirin. Bir kahkaha attım. Beni bekliyordu.

"Yerinizde olsam bunu yapmazdım Bayan Edwards. Kendinize zarar vermenizi istemeyiz."

Kısık bir çığlıkla nefesini tutuyor ama bunun beni etkilemesine izin vermeyeceğim. "Lütfen, bizi yalnız bırakın."

Bu sözler ağzından çıkarken kalbim o kadar yüksek atıyor ki, doğru duyup duymadığımı merak ediyorum.

Bu o olamaz. İmkânı . "Başka bir şey söyle," diyorum.

Karanlık hâlâ yüzünü bulanıklaştırıyor ama , bu oydu. O olmak zorundaydı.

Işığı açıp kendim görmeliyim. Ama bunu yapamam. Eğer , son yıllarda bulmak için yaşadığım ve nefes aldığım tek kadını öldürmeye geldim demektir.

"Sana yalvarıyorum," diye fısıldıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, o ses bunca zamandır taşıdığım doyumsuz boşluğu besliyor.

"Hiçbir şey söylemeyeceğim. Söz veriyorum, Fionn."

Lanet olsun! Bu o!

"Emily?"

Ama bu onun lanet adı değil. Bunca zamandır, var olmayan birini arıyordum.

Nefesimi yavaşça çekerek öfkemi bastırmaya çalışıyorum. Ama nafile. En yakın elektrik düğmesini bulup açıyorum.

Onu tanımam birkaç saniyemi aldı. O ela gözler. O siyah saçlar. Hayalini kurduğum kıvrımlar.

Bu o. Bunu inkar edemezsin.

Bunca zaman sonra onu görmenin şoku beni bir adım geri attırıyor.

Unutamadığım kadına bakıyordum.

Ve birden, yapmak istediğim tek şey onu kollarıma alıp öpmek .

"Ne oluyor be?" Ses tonum istediğimden daha sert çıktı.

Geri çekiliyor, kendini duvara yaslıyor, vücudu titriyor, gözleri korku dolu.

Benden.

Hay sikeyim. Beni birini öldürürken gördü. Tabii ki korkmuştur.

Yaklaşıp yüzüne uzanıyorum, o titrerken parmaklarımı yavaşça yanağının yumuşak teninde gezdiriyorum. Ve bu beni öldürüyor.

"Benden uzak dur!" Elini aramıza sokuyor ama ben kolayca çekiyorum.

Nabzım , gerçekten burada olduğuna inanamıyorum.

"Emily... Siktir!" Öfke damarlarımda dolaşiyor. "Bu senin adın değil.

Bunca zamandır seni düşünüyordum ve

senin adın."

"Şu anda ciddi misin?"

Başını alaycı bir ifadeyle sallıyor ve sonunda . Hayal kırıklığı.

"Az önce bir adamı öldürmeni izledim ve sen benim adım hakkında mı konuşmak istiyorsun?" diye fısıldıyor. "Sen..." Parmağını göğsüme sapladı. "...beni yargılamaya hakkın yok. Defol git buradan!"

Ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. Çünkü bana dokundu. Bana böyle dokunmaya devam ederse istediği kadar kızabilir.

"Senin iyi biri olduğunu sanıyordum ama sen bir suçlusun! Seni düşünmek için zaman harcadığıma inanamıyorum."

Parmaklarım bileğini kavıyor ve onu duvara yapııştırıyorum, diğerini de tutuyorum, ikisi de karşı tarafa sıkışmış durumda. "Beni düşündün mü bebeğim?"

Göğsü inip kalkıyor, gözleri korkudan çılgına dönmüş ama ben onun arzusunu da tadabiliyorum. "Kaç kere?"

Gözle görülür bir şekilde titriyor. "O kadar çok değil." Yanakları kızarır.

"Yalancı." Vücudumu onunkine doğru iterek inliyorum, ağzım yavaşça dudaklarını sıyrıyor.

Nefesi kesiliyor ve bu beni onun için daha da acıktırıyor.

"Amara..." Ağzım kulağına düşüyor, dişlerim kenetleniyor. "Kendime mastürbasyon yaparken, amını döllerimle doldurmayı düşünürken gerçek adını söylemeye alışmam biraz zaman alacak."

Nefesini içine çekiyor. "Az önce beni öldürmeye gelmişken *bundan bahsediyor* olman delilik!"

Hatırladığım kadar güzel. Belki kalçaları biraz daha yuvarlak, ama buna bayılıyorum.

"Saçının teline zarar verebileceğimi mi sanıyorsun?" Ses tonum derinleşiyor, doymak bilmeyen susuzluğumla birleşiyor.

Çok uzun zaman oldu.

"Bunun bir önemi yok. Benim kim olduğumu düşünüyorsan onu öldürecektin." Gözleri kısıldı. "Bir daha asla seninle birlikte olmayacağım. Umarım bunu gerçekten anlamışsındır, çünkü eğer anlamadıysan, belki de kafanı muayene ettirmenin zamanı gelmiştir."

Kısa bir kahkaha attım, kulağının altındaki noktaya uzun bir öpücük kondurmadan önce burnumu boğazında gezdirdim.

"İznine ihtiyacım olduğunu hatırlamıyorum, küçük tavşan. Artık benimsin. Artık benden kaçamazsın."

"Öyle mi?" Vücutuyla beni iterek ona bakmaya zorluyor. "Peki ne yapacaksın? Ben tekmeleyip çığlık atarken beni buradan sırtında mı çıkaracaksın?"

"Kulağa mükemmel geliyor." Yavaş, hesapçı bir sırıtış ağzımın bir tarafını kaldırıyor. "Benden uzak dur." Öfke, bakışlarının arasından geçip gidiyor. İçinde kaybolmak için öleceğim bir okyanus.

Bu anı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilmiyor. Onu tekrar bulmak için. Onu asla kaybetmeyeceğim. Artık kaç yaşında olduğu umurunda değil. Gerçi artık on dokuz yaşında değil, yani yaşı artık bir faktör bile değil.

Avuçlarını göğsüme bastırıyor, yeterince güçlü olmadığında inliyor.

"Benimle bu şekilde mücadele etmen seni daha çok istememe neden oluyor. O yüzden lütfen bebeğim, devam et."

Sırıtışım onu çileden çıkarıyor ve bileklerini tutup bu kez başının üstünde sabitlemeden önce bir hırıltı çıkarıyor.

"Sen bir canavarsın."

Haksız değil. Ben bir
canavarım. Ama artık
onun canavarıyım.

Başparmağım onun sikilebilir ağzında geziniyor. "Benden korkma. Sana asla zarar vermem bebeğim." Bir avucumu sıcak yanağına bastırarak gözlerinin içine bakıyorum. "Tanrım, sana baktığıma inanamıyorum. Sana dokunduğuma." Alnımı onunkine yaklaşıtıyorum. "Seni aklımdan hiç çıkaramadım."

Geri çekilip parmak uçlarımı boğazında gezdiriyorum ve nefes verışı daha da hırıltılı hale geliyor, vücudu daha fazlasını istiyormuş gibi benimkine doğru hareket ediyor.

"Lütfen... lütfen git. Hiçbir şey söylemeyeceğim." Ama sesi gitmemi istiyormuş gibi çıkmıyor, sesi daha da boğuklaşıyor.

Elimin tersiyle çenesini yukarı kaldırıyorum. "Hiçbir yere gitmiyorum. Senin de beni istediğini sanmıyorum."

Bunu gözlerinde görebiliyorum: benimle savaşma arzusu. Aramızdaki bu bağla savaşmak.

Ama unutmamasına izin
vermeyeceğim. "Lütfen...
Yapamam."

Parmak uçlarımla yuvarlak çenesinin izini sürüyorum, burnum saçlarına batıyor. Geçen sefer kullandığı şampuanın kokusunu hâlâ alabiliyorum.

Arkama dönüp baktığımda gözlerini kapatmış, kaşlarını
çatmış. Ağzım alçalıyor, onunkine değiyor. "Bana bak."

Başını salladığında, tekrar söylüyorum.

"Gözlerini aç, Amara."

İtaat ediyor, tatlı, masum bakışları benimkileri tutarken o uzun kirpikleri tüyleniyor.

"Yapamam, Fionn. Bunu yapamam. Sen düşündüğüm adam . İstedğim her şey..." Sesi çatlıyor.

Bunu istediğini biliyorum. Buna ihtiyacı var.

"Elbette öyleyim. Sadece hatırlatmama ihtiyacın var."

Karşı koymaya fırsat bulamadan ağzını vahşi bir öpücükle kapıyorum.

Ve şu anda onunla evleneceğimi biliyorum.

Küçük bir inilti çıkararak ellerini saçlarımın arasına soktu. Benimkiler sırtına doğru iniyor, kıcını sıkıyor ve onu taş gibi sert ereksiyonuma bastırıyor. Ellerini tekrar üzerimde hissetmek çok güzel. Beni itmeye bile çalışmıyor. Birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hissettiğinde mantıklı düşüneceğini biliyordum.

Reddetse bile fark etmez. Onu karım yapacağım.

Gördüğüm kadarıyla, ikimiz de bundan bir şey kazanıyoruz. O yaşamak istiyor, ben de polise gitmek gibi aptalca bir şey yaparsa kendimi ve ailemi korumuş . Maaş bordromuzda bir sürü var ama hepsi değil.

Saçlarını bileğime dolayarak onu daha derine çekiyorum, dilim bana ait olan her şeyi istila ediyor ve alıyor. Avuç içleri göğsüme bastırıyor ve bir iniltiyle bir parça geri çekiliyorum, kızarmış yüz ifadesini alırken çenemi gıcırdatıyorum.

"Ben, ..." Tek bir parmağını dudaklarının üzerinde gezdiriyor ve ağzımı bir sırtma .

"Sen de hissettin, değil mi? Hâlâ aramızdaki o lanet bağlantıyı." Parmaklarım saçlarına kayıyor, tüm o tatlı dalgaları yumrukluyor. "Seni asla bırakmayacağım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Hayır." Yüzü bembeyaz oldu. "Lütfen. Sana söz veriyorum, asla tek kelime etmeyeceğim. Ne yaptığın umurumda değil, tamam mı? Sadece lütfen çekip git. Yaşadığımız o bir gün seni nasıl hatırladığımla kalsın."

Yanıtım alçak ve derin bir kıkırdama oluyor. "Bunun için artık çok geç. Ne gördüğünü gördün. Kardeşimin adamları senin kim olduğunu biliyor. Yani ben seni öldürmeyeceğim diye onlardan biri de öldürmeyecek değil."

"Tanrım!" diye bağırıyor, dehşet o güzel gözlerini yıkıyor. İçinde kaybolmak istediğim gözleri.

"Yine de bir çözüm var."

Tabii ki hoşuna gitmeyecek ama yola gelecektir.

"O da ne?" Yüz hatlarında umut fişkırıyor ve ben onu ezmek üzereyim.

"Eğer hayatta kalmak istiyorsan, tek yapman gereken benimle evlenmek."

"Um, ne?" Öksürerek gülüyor. "Şaka yapıyor olmalısın. Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Hiç de değil." Çenesini avucumun içine aldım. "Eğer evlenirsek, bana karşı tanıklık edemezsin, böylece ailemin senin peşine düşmesi için bir neden kalmaz. İşte biz buna kazan-kazan deriz." Yüzüm açgözlü bir sırıtişla kıvrılıyor.

"Delirdin mi sen?"

Hayır. Sadece sana takıntılıyım.

Parmaklarım narin boğazını sarmadan hemen önce elimin tersiyle çenesinin dış hatlarını okşuyorum. Gözlerimiz acımasız bir bakışla kilitleniyor.

"İşlerin nasıl yürüyeceğini açıklayayım, küçük tavşan. Ya benimle evlenirsin ya da ölürsün. Bu kadar basit."

Öfkesi eriyip gidiyor ve yerine korku geliyor. Neredeyse beni geri almak için yeterli. Ona fikrimi değiştirdiğimi söylemek için. Çünkü benim iznim olmadan kimsenin ona dokunamayacağını bilmiyordu. Sadece bu konuda başka seçeneği olmadığına istedim. Benim olduğunda, hala hatırladığı adam olduğumu görmesini sağlayacağım.

"Lütfen, ben-"

"Anne!" Bir çocuğun ağlama sesi onun sözlerini kesiyor, sanki delirmişim gibi irkiliyorum.

Çünkü çocuğu olmasına imkan yok.

Değil mi?

"Anne!" diye tekrar sesleniyor küçük kız.

Amara'nın yüzü kül rengine dönüyor, gözleri her saniye daha da büyüyor.

"Lütfen..."

Ne için yalvardığını bile bilmiyorum. Tek duyabildiğim çocuğun sesi. Başkasından olan bir çocuk.

Avucum boğazını daha da sıkıyor. "Evli misin? Kimin çocuğu bu?"

Vücudu titriyor, kelimeler boğazında düğümleniyor. Gözleri panikle dolarken burun deliklerim alevleniyor. Tutuşumu gevşeterek, bu lanet kıskançlığı, bu ölümcül niyetleri kontrol etmeye çalışıyorum.

Çünkü her , adam çoktan ölmüş. "Anne!"

"Lütfen gidip onu görmeme izin verin. Sonra konuşuruz, tamam mı? Söz veriyorum."

"Ben de seninle geliyorum. Sakın bir şey yapmaya kalkma, anladın mı?"

Elini kendime doğru çekerken başını sallıyor. Bizi koridorun sonuna götürerek, sol tarafında korkulukları olan bir çocuk yatağı bulunan küçük bir odaya giriyor.

Ve içinde hayatımda gördüğüm en güzel küçük kız var.

Tıpkı annesine benziyor. Koyu bukleler ve gece ışığında gözlerinin Amara'nınkiyle aynı renkte olduğunu söyleyebilirim.

Amara. Buna alışamıyorum.

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirirken, elinde hasır bir bardak tutan çocuk merakla bana bakarken geri çekiliyorum.

"Su istiyorum anne."

"Tamam, tatlım. Şunu senin için doldurayım." Korkusunu kontrol etmeye çalışarak bana bakıyor.

"olacağız," diyorum ona, küçük kıza göz kırparak. "Gidebilirsin." "Bu kim anne?"

Kızın gözleri aramızda geziniyor ve Amara panikle gülümsemeye zorluyor. "Ben Fionn. Annemin arkadaşım. Senin adın ne tatlım?"

"Benim adım Fia."

"Kaç yaşındasın, Fia?"

"Ben dört yaşındayım." Dört parmağını havaya kaldırıp sırtıyor ve bana bir şey çarpıyor, açıklayamadığım bir şey.

Ve şu anda biliyorum , onun babası olacağım.

Fia... İsimlerimiz arasındaki benzerlik gözümünden kaçmıyor.

Şaşkın Amara'ya bakarken sorgulayan bir kaşım kalkıyor. "Yatağına döndükten sonra konuşmamız gerek."

Başını sallıyor.

Çocuk dört yaşında... Benim olabilir mi? Hesaplar tutuyor. Ama o piçin çocuğu da olabilir.

Parmaklarım silahımın etrafında kıvrılıyor, çocuğun görüş alanından tamamen gizleniyor. Eğer o pisliği öldürmek için daha önce bir nedenim yoksa, şimdi bir tane daha buldum.

Yine de bu kızın damarlarında kimin kanının dolaştığı önemli değil. O benim çünkü annesi öyle.

"Git ona su getir Amara. Ben kalıp onu güvende tutacağım."

Ona güven vermem, benden daha da korkmasına neden olmaktan başka bir işe yaramıyor. Damlatmaz bardağı alıyor ve kapıya doğru ilerlerken omzu benimkine değiyor.

"Lütfen onu incitecek bir şey yapma. Sahip olduğum tek şey o."

Gözyaşları kalbime saplanan hançerler gibi. Ve elini göğsüme koyduğunda, yavaşça çözülüyorum.

"Benim hakkımda kararınızı çoktan verdiğinizi biliyorum ama ikinizi de asla incitmem. Yemin ederim. Bana güvenin."

Gözlerinin altını silerken kırık bir şekilde gülüyor. "Hemen döneceğim."

O odadan aceleyle çıktığında, artık yorgun bile görünmeyen küçük kızla baş başa kalıyorum.

"Uyumaya devam etmelisin ki büyüyüp güçlenebilesin."

"Annem şimdiden büyük ve güçlü olduğumu söylüyor. Baksana!"

Pazularını esnetiyor, kıkırdarken dişlerini sıkıyor.

Kıkırdamadan edemedim. "Vay canına. Sanırım seninkiler benimkilerden daha büyük."

Gülüşi masum ve saf, sesi de çok tatlı. "Sen aptalsın."

"buradasın, bebeğim!" Amara geri döner ve kızına gülümseyerek fincanı ona .

Kızımız.

Bu konuda benimle savaşmaya çalışsın. İstese de istemese de o çocuk benim.

CKAPTER SL

F)ONN

"İYİ BİR KIZ OL VE YATAĞA GİT, TAMAM MI?" AMARA ONA SÖYLER.

"İyi geceler, Fionn." Çocuk sırtıarak el sallıyor. "İyi geceler, tatlım. Yarın görüşürüz."

"Yapacak mısın?" Amara'nın yüzü şokla karışır.

"Elbette, küçük tavşan." Onu yanına çekiyorum ve titriyor. "Açıklaman gereken çok şey var."

Yutkunuyor, kuru kuru gülüyor. "Tamam. Yarın görüşürüz bebeğim."

"Tamam, anne."

Elini elimde tutarak odadan çıkıyoruz ve Amara kapıyı nazikçe kapatıyor. Bunu yapar yapmaz bana dönüyor, öfkesi geri geliyor.

"Onu yarın göreceğim de ne demek?" Parmaklarını şıklatarak elimden kurtuldu. "Sana gitmen gerektiğini söyledim. Seninle evlenmeyeceğim." Şiddetli bir nefes üfledi. "Bu delilik!"

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırırken elimle çenesini kavriyorum ve sırtıarak ağzımı kapatıyorum. "Şşş. Sessiz ol, küçük tavşan. Kızımızı uyandıracaksın."

"Aman Tanrım, sen delisin!" Ellerini havaya kaldırır.

"Bunu zaten tespit ettik. Ve hepsi..." Onu duvara yasladım. "Senin hatan."

Ellerim saçlarına geri dönüyor, ağzım boğazına doğru iniyor.

"Bu hiç işe yaramayacak." Çarpan nabzının üzerindeki deriyi öpüp emerken ellerini omuzlarımda kenetliyor.

Ağzım kıvrılıyor çünkü beni itmek yerine başı geriye düşüyor.

"böyle, bebeğim. Bana ne kadar sevdiğini göster."

"Yapamayız..."

"Sanırım yapabiliriz."

"Sen delisin. Ve eğer buna izin verirsem, ben de öyle olurum." Tırnakları sırtımı çiziyor, kalçaları aletime karşı dönüyordu.

"Gittiğin bunca zaman boyunca kendimi deli gibi hissettiğim kesin." Dudaklarım boğazının yamacında geziniyor, atletinin askısını çekiştiriyor. "Ve seni bulduğumda bana ait olanı alacağıma dair kendime söz verdim. Ve bir daha asla kaçmana izin vermeyeceğim."

"Ben senin değilim."

Elim taytının bel bandına girdiğinde nefesi kesiliyor, parmak uçlarımda çıplak ve ıslak olduğunu hissediyor.

"Kukun öyle demiyor." Gözlerinin içine bakabilmek için geri çekiliyorum.

Ağlarken bir parmağımla şişmiş klitorisini çalıştırıyorum, ağzı ayrılmış, yanakları kızarmış.

"Kaderimizde varmış bebeğim. Kucağıma düştün ve artık geri dönüş yok."

İtiraz edemeden iki parmağımla içine sokuyorum, o sessiz kalmaya çalışırken başparmağımla klitorisiyle oynuyorum.

"Fionn!" diye bağılıyor ve ben de elimle ağzını sarıyorum.

"Eğer sessiz olmazsan, ağzını tıkarım ve kravatımda boğulmanı sağlarım."

Elimi indirdiğimde inliyor ve klitorisini çimdiklediğimde nefesini içine çekiyor, gözleri zevkine dalıyor.

"Lütfen!"

"Lütfen ne?" Kabaca saçlarını avuçladım, parmaklarımı ıslak amının içinde kıvırdım. "Lütfen öğürteyim mi yoksa boşalayım mı?" Cevap vermeyince başparmağımla klitorisinin üzerinde daha hızlı döndürüyorum. "İkisini de yapabilirim. Sadece kibarca iste."

Nefes nefese, durmamam için yalvarırken, başka erkeklerle olan görüntüleri zihnimi dolduruyor.

"Benden sonra kaç erkekle birlikte oldun? Söyle ki her birini öldürebileyim."

"Fionn..." Gözleri benimkileri kavıyor, bir sal gibi tutunuyor.

"Söyle bana. Söyle ve beni bu ıstıraptan kurtar."

"Hiç kimse." Başını sallıyor, parmakları omuzlarımı daha sıkı kavıyor.

"Ne?" Ona inanmayarak hareketlerime devam ettim. "Durma!"

Nefes alışları hızlanıyor ve ağzım onunkine yaklaşıp dudaklarını dudaklarımla okşarken kıkırdıyorum.

"Bu kadar talepkar olman hoşuma gidiyor."

"Güzel. Çünkü buna ihtiyacım var." İnemeleri soluk soluğa geliyor.

"Sana ne istersen veririm. Sadece benimle taşak geçme, Amara." Daha derine iterken, onun coşku içinde kıvranışını izliyorum. "Başka biriyle birlikte olmadın mı?"

Başını sallıyor ve gözlerini kapatıyor. "Aman Tanrım, bu çok iyi."

"Ben de öyle."

"Ne?" Aldığı zevke rağmen gözleri şokla doluyor. "Senden sonra kimseyi becermedim."

Onu daha hızlı çalıştırırken başka bir şey söyleyemiyor, bana istediğimi vermek üzere olduğunu biliyor. Başka bir dokunuşla benim için çılgılık atıyor ve elimi ağzının üzerine kapatarak bir hırıltı çıkarıyorum.

"Bak ne güzel elime fişkırtıyorsun."

Şehvetli sesleri avucumda titreşiyor ve ben bunu yaptığımı bilmenin tadını çıkarıyorum. Onu böyle boşalttım.

Ben.

Yüksekten düştüğünde parmaklarımı çıkarıp dudaklarında gezdiriyorum.

"Aç ve em."

Hemen itaat ediyor, kendi tadına bakarken aç gözlerle bana bakıyor. Onu içime alırken dişlerim gıcırıyor.

Benim. Hepsi benim.

Diğer avucumla yüzünü kavıyorum. "Fia benim kızım mı?" Nabzım daha yüksek atıyor. "Bana lanet gerçeği söyle, çünkü bilmemek beni öldürüyor."

Her , onu benim olarak kabul edeceğim.

Gözleri kısılıyor ama saklanmasına izin vermiyorum, çenesini iki parmağımın arasında yukarı kaldırıyorum.

". Ya onun ya da senin ve-" "O benim." Nefesim kesildi.

Şok, yüz hatlarını bilmeceye çeviriyor, gözleri patlamak üzere. "Emin olmak istemiyor musun?"

"Benim için fark etmez. Sen benimsin, o da öyle. Damarlarında kimin kanının dolaştığı hiç fark etmez."

Burnunu çekiyor.

"Ne düşünmüştün? Onu istemeyeceğimi mi?"

"Bunun bir olasılık olabileceğini düşündüm."

"O senin kızın ve bu yüzden benim de kızım. Hepsi bu kadar."

Küçük bir hıçkırık çıkarır.

"Ağlama bebeğim. Beni öldürüyorsun."

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum." Cam gibi bakışları beni içine çekiyor ve tek istediğim onunla hemen şimdi evlenmek. "Beni bulduğunu ve bana tam olarak bunu söylediğini bile hayal ettim, ama şimdi..."

"İşte şimdi oluyor." Çenesinin dış hatlarını okşuyorum, gözlerim onun derinliksiz bakışlarında boğuluyor. "Şimdi seni buldum ve kaçmana izin vermeyeceğim."

"Seninle evlenemem, Fionn. Fia'yı korumak zorundayım. Ve senin gerçekte kim olduğunu bilmiyorum ama açıkça tehlikelisin ve onun böyle bir ortamda bulunmasına asla izin veremem."

Sert bir nefes çekerken göğsüm sıkışıyor. "Ah, bebeğim. Kafan karışmış." Elimin tersi onun güzel yanağından aşağı süzülüyor. "Benim karım *olacaksın*. Başka seçeneğin yok."

Ben devam ederken nefes alıyor, hava ciğerlerinde sıkışıp kalıyor.

"Bu gece burada kalacağım ve yarın Fia uyandıktan sonra yeni evimize doğru yola çıkacağız."

"Ne?" Panik yüzünün çizgilerini dolduruyor. "Hayır! Bizi öylece götürmene izin vermeyeceğim! Benim bir işim ve faturalarım var! Bir hayatım var! Yapamam. Yapamam! Seninle olmaz."

Bu son sözler beni öfkeliyor, şakaklarım atıyor. "Hiçbir karım hizmetçi olarak çalışmayacak ve faturaların ödenecek. Bir daha asla faturalar için endişelenmene gerek kalmayacak. Bana sahipken olmaz."

"Fionn, bunu yapamam. Mantıklı ol."

"Yapabilirsin ve yapacaksın."

"Sana asla başını belaya sokmayacağımı söylemiştim," diye yalvarıyor. "Bu yeterli değil mi? Benim sözüm senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Ben sana inanabilirim ama ailem inanmaz ve bana itaatsizlik edersen ne olacağını sana söyledim. Şimdi yatağa gidelim. Düğünümüz var."

yarın." Elini kendime doğru çektim ama o elini çekti.

"Bekle, kimin düğünü?"

İçimden alaycı bir kıkırdama geçiyor. "Bizimki."

Ağzı açık bakıyor, bir eli çırpınan göğsüne düşüyor.

Bencilce davrandığımı biliyorum. Ama onun yaptıklarından sonra, istediğim kadar bencil olmayı hak ediyorum.

"O kadar korkmuş görünme." Çenesinden öperim. "İyi bir koca ve baba olacağıma söz veriyorum." Dudaklarım ağzının köşesine doğru kayıyor.

"Bunu bana gerçekten yapacak mısın? Gerçekten beni karın olmaya zorlayacak mısın?"

Karım. Kulağa çok hoş geliyor.

Şiddetli bir nefes üflüyorum. "Hayatını kurtarıyorum. Bana teşekkür etmelisin."

"Evet, doğru." Homurdanıyor.

"Dene bakalım." Yüzüme bir sırtıma yerleşiyor. "Hadi bebeğim, dene. Hayatımı kurtardığın için teşekkürler Fionn." Kalçalarım ona doğru eğiliyor, bu kadın için hâlâ zonkluyorum. "Lanet bir velet gibi davrandığım ve senden kaçtığım için özür dilerim." Elimi boğazına yerleştiriyorum ve parmaklarımı daha da sıkıttığımda inliyor. "İyi bir kız olacağıma ve bunu telafi edeceğime söz veriyorum."

"Lütfen, Fionn. Yapamam..."

"Neyi yapamazsın?" Parmaklarım kalçalarının arasına geri döndü. Benim onu özlediğim kadar kızım da beni özlemişti. "Yapamam-oh Tanrım!" diye inliyor ben klitorisini ovarken.

"Söyle yoksa bütün gece sana işkence ederim ve bunu hak edeceğini ." "Bu hiç adil değil."

"Haksızlık olan, bunca yıl sensiz yaşamak zorunda kalmam." Üç parmak ona giriyor, sert bir sikiş için onu geriyor.

İkimizin de buna ihtiyacı var.

"Seni hayal etmenin, beni unutmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Seni hiç unutmadım," diye nefes alıyor, gözlerini kapatıyor ve bunu itiraf ettiğine inanamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Yatak odan nerede? Ve bu sefer yalan söylememeye çalış." Ağzım dolanıyor, dişlerim hayal kırıklığı ve ihtiyaçla sıkılıyor.

Kahretsin, onu istiyorum. Sanki hiç zaman geçmemiş gibi.

Bakışları benimle yer arasında gidip geliyor, sanki bunu yapmamızdan emin değilmiş gibi.

"Şimdi söyle bana Amara, yoksa seni bu duvara yapıştırırım." Amını avuçluyorum, içine doğru yoğuruyorum.

Kirpikleri titriyor ve küçük bir inilti çıkarıyor.

"İşte." Fia'nın yanındaki odayı işaret ediyor, ben de onu içeri çekip ışığı yakıyorum.

Ben yatağa doğru ilerleyip yerleşirken o kapının yanında donup kalıyor, kahverengi mobilyalarını ve mavi yorganını inceliyor. Sade ve tam Amara'ya göre.

Ellerim battaniyesinin kumaşında geziniyor. "Yumuşak. Burada beni düşünerek kendinle mi oynuyorsun?"

Gözle görülür bir şekilde titriyor. "Asla."

Bu da sırtışımanın genişlemesine neden oldu. "Yalancı, yalancı."

Gömleğimin manşetini açarak kollarını yukarı çekiyorum ve dirseklerimi gerilmiş bacaklarımın üzerine koyuyorum.

Vücuduna yavaşça bir göz gezdiriyorum.

"Soyun." "Ne?" diye soluk soluğa kalıyor.

"Beni duydunuz. Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum." Ayakkabılarımı çıkarmaya başlıyorum, hareketlerimi kavrarken yüzünde beliren o geniş ifadeyi izliyorum. "Bana yaptıkların için en azından bunu hak ettiğimi düşünüyorum."

"Hiçbir şeyi hak etmiyorsun." Çenesini yukarı kaldırıyor. "Ayrıca, beni öldürmeye geldiğini sanıyordum."

"Yaptım. Ama seni becermek zamanımı çok daha iyi kullanmamı sağlıyor." Havada bir parmak sallıyorum. "Giysiler. Çıkar. Şimdi, Amara. Beklemekten bıktım."

Daha o bir şey söylemeden gözlerindeki korkuya tanık oluyorum.

"Uh..." Yüzünü buruşturuyor, göğsü hızla inip kalkıyor. "Neyin var?"

"Bak, yapamam."

"Neden olmasın? Bunu senin de istediğini biliyorsun."

Kollarını kendi etrafında kıvrıyor. "Bu... durum sorun olmasaydı bile, ben... bilirsin... vücudumu hiç sevmedim. Ve Fia'dan sonra daha da az sevmeye başladım."

Bunu itiraf etmek onun için zordu ve bu benim onu daha çok istememe neden oldu.

Gömleğimin düğmelerini açarak ayağa kalktım. Yaklaşıp çenesini kavriyorum ve ona bakıyorum.

"Çocuğum olduktan sonra vücudunu çekici bulmayacağımı mı düşünüyorsun?" "Belki." Yüzünü buruşturuyor. "Karnım çatlaklarla dolu.

Benim

göğüsler kesinlikle daha iyi günler gördü ve sen beni görüyorsun..." Onun

Sesi titrerken yüzü yanıyor.

"Sen mükemmelsin. O zaman da şimdi de." Gözlerinin derinliklerine bakarken, başparmağım tembelce dudaklarını okşuyor. "Sana ne kadar güzel olduğunu düşündüğümü göstermeme izin ver. Yarın benden nefret etmeye devam edebilirsin."

Gözleri sulanıyor ve sıkık kalbimden geriye ne kaldıysa yarılıp içeri girmesine izin veriyor. Ağzım alçalıyor, onu öpmeden önce yumuşakça fırçalıyor, acele etmeden, dilim dudaklarını ayırıyor. Elini tutup göğsüme koyuyorum, aşağıya doğru zorluyorum, aletime götürene kadar karın kaslarımda gezdiriyorum.

"İşte seni bu kadar çok istiyorum. Ne kadar muhteşem olduğunu düşünüyorum." "Fionn, ," diye titriyor, bakışları o kadar savunmasız ki onu güvende tutmak için her şeyi yapardı. ". Ben ."

Onu kollarıma alarak yatağa götürüyorum ve yatağın üzerine yatırıyorum. Dizimi yatağın kenarına dayayıp gömleğimi tamamen çıkarırken nefes alış verişini zorlaşıyor.

Parmaklarım kemerimdeyken, metal tıngırdıyor ve onu çıkarıp pantolonumun fermuarını çekmeye başlıyorum, tüm bu süre boyunca beni izlemesini izliyorum.

Onlardan çıkıp boxer'ımı indirdiğimde, ereksiyonumu okşarken ağzını ayırıyor. Bacakları birbirini sıkıştırıyor ve kanım ereksiyonuma pompalanarak onu çok acı verici hale getiriyor.

"Gömleğini indir. Bana göğüslerini göster."

Birkaç saniyelik belirsizlikten sonra bir parmağı tek bir kayışa giriyor ve önce onu, sonra diğerini, tişörtü karnına yerleşene kadar aşağı çekmeye başlıyor.

"Siktir. Şimdi daha büyükler."

Başını sallıyor.

"Çok seksisin." Sesim soluksuz çıkıyor. "Gerçekten mi?"

Yanakları pembeleşiyor.

Bir kıkırdama çıkardım, yatağa tırmandım ve vücudunun üzerine yerleşirken bacaklarını ayırmaya zorladım. Başparmağım ağzının üzerinde geziniyor.

"Ne kadar güzel olduğunuzu bilmemeniz daha da seksi."

Sikim amına giriyor, amını tekrar ıslak ve benim için aç hissetmeye ihtiyaç duyuyor. Üzerinden biraz kalkarak tayıtı ayak bileklerine kadar çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor dizlerimin üzerine yükselip bacaklarını göğsüne doğru çekerken ve ıslak yarığında bir parmağımı gezdirirken.

"Güzel amına bakmayı seviyorum."

Bu pozisyonndan kurtulmaya çalışıyor ama ben izin vermiyorum.

"Kıpırdanmayı kes, bebeğim, yoksa seni yatağa bağlarım, böylece sana istediğim her şeyi kesintisiz yapabilirim."

Parmaklarım ilk boğuma kadar içine batıyor, ıslaklığı klitorisine sürüyor, sonra bir parmağımı daha kıkına sokuyorum.

"Oh Tanrım!" Sarsılıyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" Onu iki ucundan tutuyorum ve mutluluk içinde boğulmasını izliyorum.

"Evet..." diye inliyor. "Bunu sevdim."

"Sana öğretebileceğim şeyler." Hızımı artırıyorum. "Bunun için hayatımızın geri kalanına sahip olmamız iyi bir şey."

İtiraz etmeye başladı ama ben izin vermedim. Onu sertçe beceriyorum, bana ait olanı alıyorum. O çok açıkta ve ben buna bayılıyorum.

"Evet, evet, geliyorum!" Çarşafı yumrukluyor, vücudu mutlak bir coşku içinde dalgalanıyor.

Tadına bakmak için yüzümü kalçalarının arasına indiriyorum ve dilimin ucuyla klitorisinin izini sürüyorum. Kadınsı sesleri beni ona karşı inletiyor, adımı tekrar haykırana kadar onu ağzımın içine çekiyorum.

Dilimdeki tadı özlem duyduğum panzehir gibiydi. Taytını tamamen çıkararak kalçalarını ayırdım ve yatağa ittim. Ona baktığımda kızardığını, nefesini tutamadığını görüyorum.

Avuç içim amcığının üzerine iniyor, klitorisini avuç içime doğru itiyor. "Kendini bırakmanı izlemek çok güzel."

"Bu..."

Kalçalarından tutarak onu üstüme çeviriyorum. "Öyleydi."

Kukusu göğsüme sürünüyor ve bana belirsizlikle bakıyor, bir kolu karnına doğru kıvrılmaya çalışırken diğeri göğsünü örtmeye çalışıyor.

Kıkırdıyorum. "Neden benden saklanıyorsun? Her şeyi gördüm ve gördüklerim her zaman hoşuma gitti."

Bir iç çekti. Kollarını çekerek, bakışlarımın vücudunda izin verdim, kalçalarımı kavislendirdim, onu doldurmaya ihtiyaç duydum.

"Artık benden saklanmayacaksın. Anladın mı?" Parmaklarım göğüs kafesinden başlayıp buluştuğumuz yere kadar iniyor. "Bu tamamen benim ve bunu çok güzel buluyorum."

Onu daha yukarı çıkmaya zorluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Korku bakışlarını kavırıyor.

"Kapa o güzel ağzını ve gel yüzüme otur."

Gözleri daha da büyür. "Uh, neden? Bu sefer *seni* öldürmemi mi istiyorsun?"

Kıkırdamam azalıyor. "Hayır, yüzüme fışkırana kadar seni dilimle becermeyi umuyorum. Bunun hayalini kuruyordum."

"Oh Tanrım." Bacaklarını sıkıyor ve sikim onun için zonkluyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi küçük tavşan? Seni tatmadan nefes alamayana kadar o tatlı amcığını ağzımda gezdirmek istiyorsun. Öyle değil mi?"

"Evet..."

"Aferin kızıma. Şimdi yukarı tırman. O zaman belki sonunda seni becerebilirim."

CKAPTER ss

AMARA

DILI BİR İSTILA GIBİ. MEMNUNİYETLE BİR İSTILA.

Onunla birlikte olmak, beni birlikte geçirdiğimiz o tek geceye geri götürüyor.

Ne kadar unutmaya çalışsam da -onu unutmak için- asla yapamadım. Ve şimdi, o ilk seferde içimde uyandırdığı duygulara yenik düştüm.

Ona vermekten korktuğum parçalarımı alırken bir avucum yatak başlığını kavıyor, diğeri saçlarını tutuyor. Ama korkumun altında, bulmak istediğim adama karşı uyuyan bir arzu var.

Şimdi burada, beni hala hatırladığım adam olduğuna ikna etmeye çalışıyor.

Ama ben daha iyi biliyorum. Yine de bana bunu yapmasına izin veriyorum. İzin vermemek çok iyi hissettiriyor. Bunu hissetmeyeli çok uzun zaman oldu. Onu hissetmeyeli.

Utanç gelecek. Zayıflığımdan ve çaresizliğimden utanacağım. Ama şu anda ben Emily'yim, o da Fionn ve birlikte ateş gibi yanıyoruz.

Ancak alevler söndükten sonra her şey su yüzüne çıkacaktır: kim olduğu ve gerçekten neden geldiği.

"Evet," diye haykırıyorum, tırnaklarım kafa derisine batıyor, parmaklarım kalın saçlarını karıştırırken o hırlıyor, dili içime batıyor.

Yarın evleneceğimize yemin ettiği gerçeğine değil, bunun ne kadar harika olduğuna odaklanıyorum.

Şaka yapıyor olmalı, değil mi? İmkânı yok.

Klitorisimi o sıcak ağzına aldığında boğazımda bir çığlık kopuyor, kafamdaki diğer tüm sesler silinip gidiyor. Bir fiskeyle daha düşüyorum,

Gözler geriye kayıyor, ayak parmakları zihin bükücü bir zevkle kıvrılıyor.

Vay canına. Ne kadar iyi olduğunu unutmuşum. Bu ne kadar doğru.

Hassas bedenime karşı inlemesi, beni yavaşça göğsüne doğru kaydırırken sarsılmama neden oluyor. Sırtışı ve ağır bakışları içimin daralmasına neden oluyor.

Dili dışarı çıkıyor, dudaklarını yalıyor. "Çok lezzetli."

Gözlerinin gözlerime batışı, kendimi dünyanın en güzel kadını gibi hissetmeme neden oluyor. Parmaklarım uzanıyor, çenesinin derin gölgesinde hafifçe geziniyor. Gözleri sabitleşiyor, vücudu durgunlaşıyor ve ben durduğumda yumruğunu bileğime geçiriyor, elinin üstündeki damarlar sarsılıyor.

"Bana dokunmaya devam et."

Bakışları derin ve yoğun, tenim karıncalanıyor - korkudan değil, ses tonundaki talepten, içindeki ihtiyaçtan. Ona daha fazla dokunmak için kendime izin veriyorum, dudaklarını geçip kalın boynuna iniyorum. Parmak uçlarım her birini izlediğinde karın kasları kasılıyor. Böyle yapılı ve kaslı görüldüğüne göre spor salonundan hoşlanıyor olmalı.

"Siktir." Avuç içi kıcıma yapışıyor ve gözleri benimkilerle aynı hızdayken sertçe sıkıyor. "Sana ihtiyacım var, Amara."

Kalbim daha hızlı atıyor, her santimim bunu istiyor. "O zaman bana sahip ol."

Bir anda beni çevirdi ve iri, yüksek bedenini benimkinin üzerine oturttu. Bakışları yumuşar ama onun gibi bir adamda yumuşaklık diye bir şey yoktur.

Ama sert parmaklarını yanağıma sürttüğünde unutuyorum. Bunun yanlış olmasının tüm nedenlerini unutuyorum ve onu öpüyorum. Hatırladığım adamı öpüyorum. O adada çok istediğim adamı.

Öpücüğe aynı şevkle karşılık veriyor, saçlarımın tutamlarını yumrukluyor, dili kabaca benimkiyle girdap yapıyor. Aletini giriş yerimde hissettiğimde prezervatifinin olmadığını fark ediyorum.

Nefes nefese geri çekilerek gözlerine bakıyorum, içinde kaybolmaktan başka bir şey istemiyorum, yeşil renk tonu hatırladığım kadar canlı. "Prezervatife ihtiyacın var."

Kıkırdıyor, beni oradan öperken ağzı boğazıma kilitleniyor, dili acıyı almadan önce dişleri beni işaretliyor. Bakışlarını geri çevirdiğinde, orada daha karanlık bir şey var. Yırtıcı bir şey.

"Hayır, bilmiyorum, küçük tavşan." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor, gözleri hareketi takip ediyor. "Yarın evleneceğiz ve ben

"Birlikte yeni bir bebeğimiz olana kadar seni doyurmak için."

"Ne?" Sikini tutup ucunu içime iterken gözlerim açılıyor. Piercinglerinin soğuk metali bu hissi daha da artırıyor. "Evlenmek ve birlikte bir çocuk sahibi olmak istiyor musun?"

Kendini beğenmiş yarı gülümsemesi beni hem tahrik ediyor hem de öfkeliendiriyor. "Bu doğru."

"Sen delisin."

Ama aklımın bir köşesinde bunu ben de istiyorum. Bu beni delirtiyor mu?

"Zaten bildiğim şeyleri söyleyip duruyorsun."

İçime bir santim daha iterken kıkırdıyor ve ben inliyorum, buna çok ihtiyacım var, ne kadar çok olduğunu göstermemeye çalışsam bile.

"Birbirimizi çok az tanırken beni hamile bırakamazsın." Beni ne kadar iyi hissettirdiğini saklamaya çalışarak sesim daha da kısılıyor ama bu sadece onun daha da kendini beğenmiş görünmesine neden oluyor.

"Bilinmesi gereken her şeyi biliyorsun, Amara. Geriye hiçbir şey kalmadı." "Nedense buna inanmakta zorlanıyorum."

"Hadi bakalım, bebeğim..." Daha da derine batıyor, dudakları boğazıma yapışıyor. "Kukun bundan hoşlanmıyormuş gibi davranmaya çalışman beni daha da tahrik ediyor."

Başımı sallayıp gözlerimi devirmeye çalıştığımda, ben sarsılana ve onun adına küfredene kadar kendini sonuna kadar içeri itiyor.

"Oh Tanrım! Evet, lütfen!"

"İşte bu daha iyi." Başımı geriye doğru çekiyor, saçlarım hâlâ avucunun içinde, ama hareketleri duruyor. "Lütfen kim?"

"Ne?"

"Lütfen, Fionn... Lütfen, efendim." Burnu boynumda yuvarlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Lütfen, kocacığım. Sen seç."

"Sen benim kocam değilsin." Kalçalarını döndürürken nefesim kesildi. "Henüz değilsin."

Kayıyor ve tekrar içeri giriyor, gözlerimin geri dönmesine neden oluyor. "Oh Tanrım!"

Çözülme ihtiyacı beni ele geçirmeye başladı. Ve üzerimdeki etkisini gördükçe bana daha fazla işkence ediyor. Bacaklarımdan birini kaldırarak omzuma doğru itiyor, bir yandan da daha yavaş, daha derine batıyor ve bunu yaparken beni izliyor.

Diğer eli klitorisimi buluyor ve siki beni onun için daha geniş açarken yavaş, hesaplı dairelerle ovuyor. "Bu amcığın sikimi almasını bütün gün izleyebilirim."

"Fionn, lütfen." Pazusunu kavıyorum ve dokunuşumun altında dalgalanıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle küçük tavşan, ben de sana vereyim."

Daha önce hiç bu şekilde açıkça konuşmamıştım ama şu anda bu beni utandırmıyor ya da kendimden utandırmıyor gibi görünüyor. "Lütfen beni boşalt."

Ve sanki barajı açmışım gibi, diğer bacağımı tutuyor ve içime giriyor, sanki asla geri koyamayacağım bir canavarı serbest bırakmışım gibi. Gözlerini benden hiç ayırmıyor ve her şey bunaltıcı bir hal alıyor - hem bedenim hem de kalbim, onu gördükten sonra hiç istemediğim, ezici hislerle doluyor.

Gözlerimi kapatmaya çalışıyorum, aşırı duygularımdan kurtulmaya ihtiyacım var, serbest bırakılmam düşüşe yakın olana kadar zirveye tırmanıyor.

"Aç gözlerini," diye sesleniyor derin, çakıllı sesi. "Birlikte ne olduğumuzu görmeni istiyorum. Bundan kaçma."

O andan itibaren gözlerine bakıyorum ve hissediyorum: aramızdaki o kimya, içine çekildiğim o çekim.

Klitorisimi aşağıdan başka gidecek yer kalmayana kadar ovalarken hareketleri daha acil hale geliyor.

"Evet!" Her iki elimi de onun sırtına kenetleyerek, tam o anda her şeyi bırakarak en yoğun orgazmın içine düşüyorum.

"Fuuuck," diye homurdanıyor, beni daha hızlı, daha sert alıyor, tenin tene değme sesi odada yankılanıyor.

Bir sonraki hamlesiyle içimde serbest kalıyor, ben onun ahlaksızlığını isteyerek içine doğru eğilirken daha derine vuruyor.

"Evet, bu. İşte iyi bir kız. Bırak o amcığı doldurayım."

Göğüslerimi sıkıduğmda bir küfür mırıldanıyor, dişlerini gıcırdatıyor ve daha sert vuruyor, içime sıcak fışkırıyor. Ritmi yavaşladıkça göğsü yükselip alçalıyor. Vücudunu benimkinin üzerine indiriyor ama içimden çıkmak için hiçbir girişimde .

O şekilde kalıyor, bir dirseğinin üzerinde duruyor, bir tutam saçı yüzümden uzaklaştırırken gözleri benimkilerde.

Beni izlerken gözlerindeki sahiplenici bakış beni tedirgin ediyor.

"Yapacak mısın..."

"Sikimi içine gömülü tutmak mı?" Sesinin boğuk tınısı vücuduma bir ürperti gönderiyor.

Başımı salladım.

"Bir damlasını bile boşa harcayamam. Seni hamile istiyorum."

Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu. "Sen gerçekten ciddisin."

Alaycı sırtışı endişemi hafifletmek için hiçbir şey yapmıyor. Başka bir çocuk sahibi olamam. Onunla olmaz. Şimdi olmaz. Bu kadarı çok fazla.

"Ciddi olmadığım bir şeyi asla söylemem, bebeğim. Şimdi biraz uyuyalım." Bizi çeviriyor, böylece ikimiz de yan yatıp birbirimize bakıyoruz.

Ve siki, hala içimde.

Yorganı üzerime çekip etrafıma doluyor. "İyi geceler bebeğim. Yarın yepyeni bir hayatın başlangıcı olacak. Umarım buna hazırsınızdır, Bayan Quinn."

Bayan Quinn? Aman Tanrım.

Amara Quinn.

Kulağa de fena gelmiyor.

Tek sorun, tam olarak kiminle evleneceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

CHAPTER 3

F)ONN

DÜN GECE BANA NE OLDU BILMIYORUM. AMA TEK BİLDİĞİM düşünemediğim tek şey onu hamile bırakmaktı. Bu beni tüketti.

Onun içine girer girmez tek düşündüğüm buydu. Belki de Fia'nın hayatının ilk birkaç yılını kaçırdığım için bunu telafi etmek istiyordum.

Ben Fia'yı kucağıma alırken Amara yanımda geriliyor, onu kollarımda sıkıca tutarken Amara'nın evdeki yedek araba koltuğunu kapıyorum.

"Nereye gidiyoruz anne?" Fia bana dişlerini göstererek sırıtarak aramıza bakıyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

Amara boğazını temizliyor, muhtemelen kızımıza nasıl cevap vereceğinden emin değil. "Şey..." Ona söyledim. "Sen ve annen çok eğleneceksiniz.

birkaç günlüğüne evimde yatıya kalabilirsin. Kulağa nasıl geliyor?" "Neden?" Başı yana doğru eğilirken koyu renk saç örgüleri sallanıyor.

"Çünkü annem ve ben arkadaşız." Ben devam ederken şakağını kaşıyan Amara'ya bakıyorum. "Onu uzun zamandır görmedim ve özledim, bu yüzden yatıya kalmamızı istedim. Annenle uyumayı seviyorum."

Amara'nın bakışlarını yakaladığımda yanakları kıpkırmızı oluyor. Gülümsememi yakalıyor ve yüzü daha da kızarıyor.

Kahretsin, o kadar güzel ki. "Ben de annemle yatmayı seviyorum!"

"Gördün mü, eğlenceli." Bir kahkaha attım.

"Evet. Eğlenceli." Kıkırdıyor. "Kakan var mı?"

"Uh, ne?" Amara bir kahkaha patlatırken benim kaşlarım havaya kalktı. "Kaka!" Çocuk bana onu gücendirmişim gibi bakıyor.

"Umm..." Yüzümü buruşturuyorum.

"Şu anki yüzünü görmelisin." Amara benimle dalga geçerek gülmeye devam ediyor.

"Bana yardım etmek ister misin?"

"Mm, pek sayılmaz." Beni acılarımdan kurtarmadan önce bir kahkaha daha attı. "Havuz demek istiyor." Fia'nın elini tutup öpüyor. "Arkadaşımın... Emily'nin bir havuzu var ve o takıntılı."

"Ah, Emily. Tuhaf, birbirimizi zaten çok iyi tanıyormuşuz gibi hissediyorum." Gözlerini deviriyor ve o bunu yaparken ben de dudaklarımı kulağına götürüyorum.

"O gözlerin dönmesi gereken tek zaman, sikimi amına gömdüğüm zamandır." Nefesini içine çektiğinde devam ediyorum. "Sen uyurken amının sikimin etrafına sarılmış olduğu hissini aklımdan çıkaramıyorum."

"Sessiz olabilir misin?" diye fısıldıyor, dirseğini kaburgalarımın çarparak. "Muhtemelen seni duyabilir."

"Hiç sanmıyorum." Ağzının köşesine bir öpücük bırakıyorum ve nefesi boğazında düğümleniyor.

"evlat," diyorum Fia'ya. "Hadi seni araba koltuğuna oturtalım. Uzun bir yolumuz var."

"Annen tüm atıştırma malıklarını hazırladı. Ama umarım biraz kestirirsin." Amara son kısmı fısıldıyor.

"O iyi olacak. Değil mi evlat?"

"Atıştırma malıkları severim." Royce SUV'uma doğru yürürken Fia saçlarımdan tutuyor.

Dün Boston'a sürdüğüm araba olduğu için minnettarım.

"Saçların oyuncak ayı gibi." Kıkırdıyor.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum." Göz kırpyorum ve o da beni taklit etmeye çalışıyor, tiz kahkahası beni gülümsetiyor.

Kızgın müstakbel eşime bakarken, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir aileye sahip olduğumu fark ediyorum, benim için çoktan yapılmış bir aileye. Onları korumak için her şeyi yapacağım. Bunu istemeyebilir -henüz değil- ama onu mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Araba koltuğunu arkaya bağlarken Fia'yı Amara'ya veriyorum. "Tamam, hadi seni içeri alalım."

Fia'nın kolları bana uzanıyor ve bunun küçük tavşanımı ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Sorun değil. Eninde sonunda benim düşman olmadığımı anlayacak.

Fia'yı araba koltuğuna oturtup kemerini bağlıyorum.

Amara ona bir damlatmaz bardak uzatıyor. "Uslu bir kız ol, tamam mı?" Onu alnından öpüyor.

"Ben her zaman iyi bir kızım, anne."

"Evet, ." İç çekiyor, bana bakıyor.

", " diyorum ona, elini dudaklarıma götürmeden önce kendi elime sıkıştırıyorum.

Kıpırdanıyor, fısıltıyla bağırırken gözlerini yere dikeyor, "Bu doğru değil. Birini seninle evlenmeye zorlayamazsın!"

"Az önce yaptım." Gülümsemem gözlerini ölüm tehdidiyle yakıyor. "Ben seni koruyorum. Bunu asla unutma."

"Gerçekten kendini korumaya çalışıyorsun," diye kıs kıs gülüyor.

"Şey..." Ağzım kıvrılıyor. "Hiçbir zaman bir şey almadığımı söylemedim. o."

Bununla kastettiğim de sizsiniz.

"Arabam ve eşyalarım ne olacak?" Oflayıp pufluyor, vücudu sönüyor.

"Senin ve Fia'nın ihtiyacı olan her şeyi yarın evimize getirtirim." "Peki. Her neyse."

Yüz hatlarını kaplayan öfkeyle yolcu tarafına tırmanırken Arabaya bindim ve çalıştırdım. Otoyola doğru ilerlerken bana aldırış etmiyor, onun yerine camdan dışarı bakıyor.

Elimle dizini kavıyorum ve sonunda dikkatini çekiyorum.

"Arkadaşlarıma ne diyeceğim? Deli olduğumu düşünecekler." "Beni biliyorlar mı?"

"Evet. Ama de. Seninle bir kez tanıştığımı biliyorlar ve-"

"Beni unutmadın mı? Biliyorum." Sırıttıyorum. "Ben de."

O rahatsız bir şekilde kıpırdanırken parmaklarım daha da yükselerek uyluğunun iç kısmına doğru ilerliyor.

"Söyleyeceğim şey bu değildi," diye soluk soluğa kalıyor.

"Hayır mı?" Tek bir parmağımı pantolonunun üzerinden amının üzerinde gezdiriyorum. "Etek giymiyor olman çok yazık."

"Nedenmiş o?" Her hece daha da boğuklaşıyor.

"Çünkü sana dokunmaktan zevk alıyorum." Yola konsantre olmaya çalışırken kalçalarını , iki parmağımı klitorisinin üzerine bastırıp yavaşça oraya masaj yapıyorum.

Başı geriye düşüyor, gözleri kapalı, nefes alış verişleri sıklaşıyor.

"Tahrik olduğun zamanki görünüşüne bayılıyorum."

Gözleri benimkilere kayıyor, bakışlarımız tarif edilemez bir şekilde birbirine dolanıyor. Bu lanet bağlantıyı açıklayamıyorum.

Bir elimi taytının içine sokup külotunu geçtiğimde, onu sırsıklam bulduğumda buna karşı koymuyor bile.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, Fia bizi duymasın diye müziğin sesini açıyorum. "Buna ihtiyacın var, değil mi?"

Tek cevabı alt dudağını çekiştirmek olunca klitorisini okşuyorum ve boğazında bir çığlık düğümleniyor.

"Sana bir soru sorduğumda bana cevap ver."  enem sıkılıyor, ona yaptığım şeyle savaşmaya  alıştı a sikim daha da sertleşiyor. Her zaman yapacağım şeyle.

G z göze geldiğimiz andan beri bu kadın benim. Bunu inkar etmek onu hiçbir yere götürmez.

Klitorisini okşayarak parmaklarımı içine sokuyorum. "Bana bu amcığı fişkırtmamı istediğini söyle. Bunu duymam gerek."

Dikiz aynasına bakar, gözleri şehvetle doludur.

"Bizi duyamaz," diye fısıldıyorum. "Hoparlörler tam onun üstünde."

O amını içime daha da sokarken parmaklarım içeri girip çıkıyor.

Bir kakhaha attım. "Parmakla sikilmeye çok istekli. Benim pis küçük s rt ğ m."

Duvarları parmaklarımın etrafında kenetlenirken bile ağzı kocaman açılıyor. "Sana böyle seslenmemden hoşlanıyorsun, değil mi? Başka nelerden hoşlanıyorsun?"

Bizi otoyola çıkarırken hızım artıyor, sonra yavaşlıyor. Telefonum çalıyor ve bakışları panikle genişliyor.

"Cevap ver," diyorum arabama ve parmaklarımı içinden çıkarmaya çalıştığında, onları oldukları yerde tutuyorum.

"Fionn! Yapma!"

Ama onu görmezden geliyorum, telefona cevap verirken başparmağımla klitorisiy e alay ediyorum. "Selam, Tynan. N'aber?"

 ekirdeği nabız gibi atıyor ve zonkluyor, ses çıkarmamaya çalışırken kaşları sımsıkı düğümleniyor.

"Daha önce aradığınızı gördüm. Aramana geri dönüyorum."

Ben daha derine, daha hızlı pistonlarken nefesini tutuyor, ben yarım bir sırtışın ağzımı ele geçirmesine izin verirken onun nefesini kesişini izliyor.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Neymiş o?"

"O gece kullandığın rahip... bilirsin, Elara ile." Amara'ya , boşalmaya o kadar hazır ki bunu hissedebiliyorum.

"Peki ya o?"

"Onun hizmetlerine ihtiyacım

var." Sessizlik.

"Neden?"

"Bana adının Emily olduğunu söyleyen kızı hatırlıyor musun?" "Tabii ki. Onu buldunuz mu?"

"Sanırım beni bulduğunu söyleyebilirsin."

Başparmağım klitorisini okşuyor, o da fişkırıyor, kendini ve koltuğu ıslatıyor. Neyse ki deri. Çıglık çalışırken elleri ağzının etrafında kenetleniyor. Sonunda bittiğinde, dışarı kayıyorum ve o parmakları ağzıma sokuyorum.

"Seni tatmak en sevdiğim şey," diye fısıldıyorum.

"Ne dedin sen?" Tynan'ın sesi .

Başını sallarken gözleri açılıyor, sanki ona söylememem için beni uyarıyor.

"Benimle birlikte arabada. Rahibi birkaç saat içinde evimde istiyorum. Bugün yapılmasını istiyorum. Senin ve Cillian'ın da şahitlerim olmanızı istiyorum."

"Pekâlâ. Bunu yapabiliriz. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?" "Hayır. Diğer her şeyi ayarladım."

"Görüşürüz o zaman." Ben isteksiz gelin adayına bakarken o telefonu kapattı.

ol.

En azından Tynan'ın Elara'ya yaptığı gibi onu uyuşturmak zorunda kalmadım.

Yolun geri kalanında hiçbir şey söylemedi.

gözleri açılıyor. "Ne kadar var?"

"Hepsi benim değil."

Babamın bizim için buradaki evleri nasıl kurduğunu ve burada işlettiğimiz çiftliği anlatıyorum. Diğer ders dışı aktivitelerimizi bilmesine gerek yok. Henüz değil.

Diğer arabamın yanına yanaştığımda müziğin sesini kısıyorum ve Fia'ya dönüp bakıyorum. "Geldik, evlat."

Amara'nın yüksek malikâneye bakarkenki şaşkın ifadesi beni içten içe gülümsetiyor. Bu kadına her şeyi vermek istiyorum. Hiçbir şey değişmedi.

"Yaşasın! Kakaya girmek istiyorum!"

"Mayon bizde değil, bebeğim." Amara dışarı çıkıyor, ben de onu takip ediyorum. "Belki yarın."

"Ona bir tane bulabilirim. Sadece bedenini söyleyin. Aslında, ona ihtiyaı olan her şeyi alacağımdan emin olabilirsiniz."

"Evde bir şeyleri var." Amara onun kemerini çözmeye başladı, ben de hemen arkasıındaydım.

Onu.

"Ben onun babasıyım," diye kulağına fısıldadım. "Kızımı almak istiyorum şeyler. Burada çok şey istemiyorum."

İçinden gülüyor, omzunun üzerinden öfkeyle bana bakıyor. "Evet, haklısın." Sesi de bir o kadar alçak. "Annesini evliliğe zorlamak ve onu ve beni senin evine taşımak çok şey istemek değil."

İnleyerek kalçasını tutuyorum ve başının arkasını öpüyorum, şu anda söyleyeceğim hiçbir şeyin fikrini değiştirmeyeceğini biliyorum.

"Hadi içeri geçelim. Sizi personelikle taşıştırayım." "Ekibin mi var?"

Fia'yı kollarının arasına alırken

kıkırdıyorum. "Doğru. Tabii ki biliyorsun..."

Kapıyı kapatır kapatmaz,  taş basamağı tırmanıyoruz. Yaklaştığımızda evin içindeki gardiyanlarım kapıları açıyor. Hücreleri kameralarla donatılmış, bu yüzden herkesin geliş gidişini biliyorlar. Gözleri onları içine aldığında, biraz klyor.

"Merhaba! Ben Fia!" Kızım el sallıyor, anlaşılan gittiği her yerde arkadaş ediniyor. Babası gibi.

Tanıdığım en sert orospu çocuklarından biri olan Eli ve Henry ona gülümseyerek adeta eriyorlar.

"Merhaba," diyor Eli. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Saçların nerede?" Kadın merakla adamın kel kafasına bakar ve adam gülmeye başlar.

"Tıraş ettim."

Kıkırdıyor, başını ovmak için ona uzanıyor.

"Fia!" Amara azarlıyor. "Birine sormadan dokunamazsın." "Sorun değil, hanımefendi." Fia bir kez daha okşayınca Eli sırtıyor.

"Tamam, gidip Louise'le taşışalım," diyorum. "Muhtemelen senin için bir şeyler pişirmiştir. Ona geleceğini söyledim."

"Gle güle!" Adamlarıma el sallıyor, onlar da karşılık veriyor, Amara ise biz uzaklaşmaya başlarken onlara , yüzü korkuyla dolu.

"Louise kim?" Fia annesinin endişesinden tamamen habersiz bir şekilde soruyor. "Louise burada yaşayan ve evle ilgilenen hoş bir hanım. O benim için yemek yapmayı da seviyor çünkü ben hiçbir şey pişiremiyorum."

Mutfığa girdiğimizde Fia gülüyor ve Louise ocaktan dönüp bizi karşılamaya gelmeden önce ocağı kapatıyor.

"Peki, kim bu sevimli küçük hanım?" Kahverengi gözleri parlıyor.

"Ben Fia."

"Memnun oldum, Fia. Ben Louise." Sırıttıyor.

"Biliyorum. Fionn söyledi." Gösterişli bir sırıtış daha takınıyor. "Kesinlikle çok sevimli." Amara'ya döner. "Onunla tanışmak bir zevk. seninle tanışmak."

"Evet, sen de." Kadınlar el sıkışıyor ama karımın tedirgin ifadesi herkes tarafından fark ediliyor.

Louise uzun yıllardır benimle birlikte ve ailemin kim olduğunu çok iyi biliyor ama Amara ve benim birbirimizi nasıl tanıdığımız hakkında hiçbir fikri yok. Ona sadece bugün evleneceğimi ve güzel bir yemek hazırlanmasını istediğimi söyledim. Soru sormaması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Pekala, hepinizin yerleşmesine izin vereceğim. Acıkan olursa diye biraz atıştırmalık ve öğle yemeği hazırladım."

"Ben!" Fia elini havaya kaldırır.

"İyi, güzel." Louise'in yüzü aydınlanır, bakışları onun üzerinde kalır, gözlerindeki acı belirgindir.

Fia'nın etrafında olmasını seveceğini biliyorum.

KISIM 4

AMARA

BU ÇILGINLIK. BEN BUNU YAPAMAM!

Onunla evlenip tüm bunlar normalmiş gibi davranamam.

Normal değil. Ama nereye gideceğim? Onun gibi bir adamdan nasıl uzaklaşabilirim? Çok basit: Kaçamam.

Yine bunu kabul edemem. İçimden inleyerek kendimi sakinleşmeye zorluyorum. Kendimi zorlamak beni hiçbir yere götürmeyecek.

Evin etrafına baktığımda, her giriş noktasında muhafızlar buluyorum. Silahlı korumalar. Bellerinden çıkan silahları gördüm.

O bir çeşit suç lordu mu? Aman Tanrım! Şu yerin büyüklüğüne bak. Başka ne olabilir ki?

Eğer uyuşturucu satıyorsa, işte o zaman çizgiyi çekerim. Annemle yaşadığım onca şeyden sonra kızımın buna maruz kalmasına izin vermeyeceğim.

"Elbiseni giymene yardım etmemi ister misin?" Louise soruyor.

Kaşlarım çatılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Oh..." Fionn'a bakıyor. "Ona söylemedin mi?"

"Unutmuşum." Mutlu bir Fia'yı kollarında tutarken ağzı bir karış açık kalıyor. "Sana bir elbise sipariş ettim."

"Ne! Neden?" Ses tonumu alçak tutmaya çalışıyorum ama Fia kurabiye yemekle ve ABC şarkısını mırıldanmakla o kadar meşgul ki umursamıyor bile. "Elbiseye ihtiyacım yok. Bu gerçek değil, Fionn!"

"Öyle ya da böyle, giyecek güzel bir şeyin olsun istedim. Fia'ya da bir elbise aldım, belki bizimle gelmesini istersin diye."

Kalp atışlarım hızlandı. Bunu düşünmemiştim bile. Onu orada istiyor muyum? Bu onun kafasını karıştırır mı?

"Sorular soracak."

"Güzel. Neler olduğunu bilmesini istiyorum." Ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Ben onun babasıyım, Amara. Bunu bir an önce öğrenmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum."

Nabzım kulaklarımda gittikçe daha hızlı atıyor.

Ben evleniyorum. Fionn'la. Uzun zamandır istediğim adamla.

Gerçi şimdi ona sahibim ama her şey yanlış. Sanki bir karıştırıcının içine atılmışız da sonuç dağınık ve yenmez olmuş gibi.

Burada ne kadar kalacağımızı bilmiyorum ama Fia'ya gerçeği söylemek zorundayım. Genç olabilir ama akıllıdır. Ondan ayrılma şansını elde ettiğimde, ona söyleyecek başka bir şey bulabilirim.

"Fia?"

Beklentiyle bana bakıyor, kırıntılar çenesine yapışmış. Tanrım, onu seviyorum. Eğer ona bir şey olursa, ölürüm.

"Annem ve Fionn bugün evlenecekler ve ben sadece-" "Tamam."

Kurabiyesini ısırmaya devam ediyor.

Düşündüğümünden daha kolay oldu. Fionn

benim şok ifademe gülüyor.

"Gördün mü? O iyi." Sesi kulağımın kabuğunda mırıldanıyor ve her santimim geriliyor, o boğuk ses tonu vücuduma bir şalter gibi iniyor.

Kapı dışarıdan açılıyor ve birden fazla ayak sesi duyuyorum.

İki adam bir rahiple birlikte görüldüğünde, neredeyse gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Bu gerçekten oluyor. İki erkek kardeşi başlarını sallayarak selamlıyorlar. İkisini de Tynan'ın evlendiği zamandan hatırlıyorum.

"Peki bu kim?" Cillian başını kaldırıp Fia'ya bakar.

"Ben Fia." Kadın sırtıyor ve adam Fionn'a sorgulayan bir bakış atıyor. "Senin adın ne?"

"Ben Cillian." Bir elini göğsüne koyar. "Arkamda da Tynan ve rastgele bir rahip var."

Kıkırdıyor.

"Kahretsin, bu ciddi bir deja vu gibi hissettiriyor." Kıkırdıyor, görüşü kardeşleri arasında gidip gelirken yeşil gözleri neşeyle doluyor.

Neden bahsediyor bu? Dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum.

"Aileden geliyor." Ben daha da meraklanırken Tynan Fionn'a sırtıyor.

Hayır. Ne kadar az bilersen o kadar iyi.

"O elbiseyi giymeye hazır mısın?" Louise beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "İstersen saçını bile yapabilirim."

"Evet, tabii."

Fionn bakışlarımı yakaladığında kalbim hızlanıyor, sıkı dudakları köşeden çekiliyor. Vücudu yaklaşıp ağzı kulağımın kabuğuna doğru indiğinde içim ısınıyor.

"Seni karım yapmak için sabırsızlanıyorum. Resmi olarak."

Sıcak nefesi, vücudumda gezinen bu sözler her santimimin gerilmesine neden oluyor. Sözlerini kafamda canlandırırken midem bulanıyor - o kadar anlam dolu ki, kalbimi ateşe veriyorlar.

Neredeyse tüm bunların neden olduğunu unutturmaya yetiyor.

Fia'yı indiriyor ve Louise bizi yukarı çıkarırken Fia elimi tutuyor. Uzaklaştıkça beni izlediğini hissedebiliyorum. Onu her çatlakta hissediyorum.

Onu istemeseydim, belki işler daha kolay olurdu. Belki de bu çelişkili duygularla uzlaşmak zorunda kalmazdım. Ama onu hâlâ isteyen yanımı kapatamıyorum.

"Bu taraftan." Louise beni sarmal merdivenlerden çıkarıp geniş bir koridora götürüyor, her iki yanda beyaz kapılar ve yerleri kaplayan gri bir halı. Görünürde tek bir toz zerresi bile yok.

Soldaki son kapıyı açıyor ve Fia hemen içeri koşuyor, siyah püsküllü yatağın üzerinde kabarık fildişi dantel bir elbise görünce ciyaklıyor.

Ama gözlerim dolap olduğunu tahmin ettiğim kapının üzerinde asılı duran gelinliğe takılıyor. İpek ve straplez, belden dar, sonra yarı balo elbisesi tarzında genişliyor. Sade ama zarif. Bunu gerçekten yapıyor olsaydım tam olarak seçeceğim şey.

"Çok güzel, değil mi? Vivienne Westwood. Aile iyi arkadaşlar, o yüzden dün gece mesaj attığında bunu New York'tan uçakla getirmiş."

"Dün gece mi?"

"Bu doğru." Ben şokuyla titrerken o gülümsüyor.

Bunu dün gece planladı. Bana bir gelinlik sipariş etti ve bir rahip buldu.

Bir çeşit filmin içinde yaşıyorum. Bu o olmalı. Ve sonsuza dek mutlu olanlardan değil.

"Sana ayakkabı da aldı." Köşeyi işaret ediyor. "Elbisenin fermuarını çekmek için yardıma ihtiyacın olursa hemen dışarıda olacağım."

"Tamam, teşekkürler."

Fia elbisesine tutunarak dönüyor, benim endişeli halimden habersiz. Louise kapıdan çıkar çıkmaz nefes almak için bir anım oluyor.

Her şey girecek. En azından para sıkıntısı çekmeyeceksin. O boktan işlerde çalışmak zorunda kalmayacaksın.

Veteriner kliniği hariç. Onu dert etmedim.

İki işi de arayıp istifa etmek zorunda kalacağım. Onlara haber vermediğim için kendimi çok kötü hissediyorum ama görünüşe göre başka seçeneğim yok.

Bu düğünden sonra kızları arayıp bunu anlatmam gerekecek.

Emily çıldıracak.

"Hadi bebeğim. Elbiseni giyelim."

"Tamam, anne." Ben sandaletlerini giydirirken o da işbirliği yapıyor.

Onunla işim bittiğinde, üzerinde Manolo Blahnik yazan beyaz ayakkabı kutusunu alıyorum.

Tamam, bu markayı daha önce kesinlikle duymuştum.

İçeride elbiseyle mükemmel uyum sağlayan bir çift beyaz askılı sandalet buluyorum. Bir kez daha topuğun büyük olmamasına dikkat etmiş ve bu beni gülümsetiyor. En azından bunun için biraz çaba harcamış.

Onları giyip biraz yürüdüm ve rahat buldum.

Elbiseyi askıdan alıp parmak uçlarımı güzel yumuşak kumaşın üzerinde gezdiriyorum, böyle bir elbisenin fiyatını bilmek bile istemiyorum. Açıkçası Vivienne Westwood'u hiç duymamıştım ama eminim bu küçük bir servete mal olmuştur.

Kıyafetlerimi çıkarıp elbisenin içine giriyorum.

Ben bunu yaparken, Fia'nın ağzı açık kaldı. "Vay canına! Çok güzelsin anne!" "Teşekkürler bebeğim. Sen de öylesin."

Boy aynasına doğru koşmadan önce küçük kollarını kalçalarımın doluyor ve kendini izlerken dönüyor.

"Louise! Ben hazırım."

Döner dönmez eli göğsüne gider. "Aman Tanrım, ikiniz de inanılmaz görünüyorsunuz." Gözleri yaşlarla doluyor ve parmağını kirpiklerinin altından hızla geçirerek boğazını temizliyor. "Özür dilerim, beni görmezden gelin."

Burnunu çekiyor ve az önce ne olduğunu merak ediyorum.

"Sorun değil. Endişelenme." Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Bu elbise kesinlikle düşündüğüm kadar ağır değil ve şaşırtıcı bir şekilde

bana uzun."

Kestane rengi saçlarını parmaklıyor. Muhtemelen altmışlı yaşlarının başında, annemden biraz daha yaşlı.

"Oh, evet. Bay Quinn sizin için ne istediği konusunda çok netti."

Bu kalbimde küçük bir sızıya neden oldu. Giyecek bir şeyim olup olmadığını umursamasına gerek yoktu ama umursadı. Bunun bir anlamı var. Kendimi özel hissetmemi istedi. Her zaman istemiştir.

Hayır, Amara. Yapma bunu! Tüm bunlar tatlı ve normalmiş gibi davranma. O seni kaçırdı, kadın! Seni evinden çaldı ve yeni bir eve götürdü. Ama burada bir gelinlik var! Ne kadar nazik bir adam.

İçimden gözlerimi deviriyorum.

"Saçını kıvırmamı ister misin?" Gülümsüyor ve onu bu hale getiren her neyse unutmaya çalıştığı belli oluyor.

"Elbette. Teşekkür ederim."

Banyoya doğru yöneldi, bir saç düzleştirici ve bir saç maşası getirdi, ben yatakta oturmaya devam ederken ikisini de fişe taktı.

"Anne..." Fia . "Bana bakın!" Dönmeye başlar. "Ne kadar güzel!"

Louise ona bakıyor, saçımın kalın bir kısmını alıp düzleştirdikten sonra ucunu kıvrırken usulca gülümsüyor.

"Biliyorsun..." Louise ona. "Çiftlikte midillileri var." "Midilliler mi?" Fia'nın bütün yüzü aydınlanır. "Midillilere bayılırım!"

Harika. Artık asla gitmek istemeyecek.

Yemin ederim bu çocuk yaşına göre çok olgun. Dokuz aylıkken yürüdü ve bir aylıkken konuştu. Büyümek için hep acele ederdi. Gerçi ben henüz buna hazır değilim.

Boğazımı temizliyorum. "Bence bu biraz tehlikeli olabilir."

"Hayır! Midilliler! Lütfen!" En şirin surat ifadesiyle yalvarıyor.

Bu surata nasıl karşı koyabilirim ki? Bu gerçekten suç. O surat ifadesiyle bana her şeyi yaptırabiliyor.

Başımı sallayarak onun sevimli boyun eğiyorum. "Göreceğiz, tamam mı? Bunu daha sonra Fionn'a

sorarız." "Yaşasın!"

"Özür dilerim," diye mırıldandı Louise. "Hiçbir şey söylememeliydim." Saçım üzerinde çalışmaya devam ediyor.

"Olma. Nasıl olsa onları keşfedecekti." Fia aynada surat yaparak kendini eğlendirirken ben gülüyorum.

Louise kızıma sevgiyle bakıyor. "Kızımın o yaştaki halini hatırlıyorum." Yüzü düştü.

"Biliyorum. Hızlı büyüyorlar, değil mi?" Başını sallıyor. "Çok hızlı."

"Kızınız şimdi kaç yaşında?"

Elleri bir an hareketsiz kaldı, vücudu gözle görülür şekilde sarsıldı. Ve hemen anladım ki hiç sormamalıydım.

"Bu yıl yirmi altı yaşında olacaktı."

Boğazımın arkası acıyor ve kolunu sıkıyorum. "Çok üzgünüm Louise. Gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun değil. Bu konu hakkında konuşmak benim için sorun değil." Saçımı şekillendirmeye devam etmeden önce derin bir iç çekti. "Baloya gidiyordu ve ben de onun saçını aynı seninki gibi yapıyordum."

Sesindeki acı kalbimi parçalıyor. Fia'mı kaybetmeyi hayal bile edemiyorum. "Erkek arkadaşı sarhoş araba kullanıyordu ve ikisini de öldürdü."

Gözlerime nem doluyor ve gözlerimi kırpıştırarak geçiştiriyorum. "Oh Tanrım."

"Tanrım, şu anda bu konuyu açtığım için özür dilerim," diye alay ediyor. "Berbat durumdayım. Bugün mutlu bir gün." Zorla sırtıyor. "Sen ve Fionn için gerçekten çok mutluyum. O gerçekten özel bir adam."

"Doğru."

Özel... Sanırım bu onu nasıl gördüğünüze bağlı.

Saçımın son bölümünü de bitiriyor ve iki aletin de fişini çekiyor. "Ne yaptıklarını biliyorum ve bunun senin için korkutucu olduğuna eminim ama bunun ötesinde, onlar bizimle ilgilenen harika bir aile."

"Tam olarak ne yapıyorlar?"

kaşları yukarı fırlıyor. "Ben gerçekten konuşmasına izin verilmemeli.

Sürekli ayağımı ağzıma sokuyorum." Başını sallıyor. "Hayır, ben sadece kendimi neyin içine soktuğumu bilmek istiyorum."

Ağır bir nefes veriyor. "Bence bu konuyu Fionn'la konuşmalısın. Çünkü bu benim değil. Ama bir şey söyleyeceğim." Avucunu ön koluma koydu. "Evliliğinizin koşullarını bilmiyorum ve bu beni ilgilendirmez, ama onun gerçekten iyi bir adam olduğunu söylerken ciddiyim ve sana ne kadar bağlı olduğunu şimdiden söyleyebilirim."

Boğazımdaki kalın düğümü yutkunarak geçiştiriyorum. "Saç için teşekkür ederim."

"Tabii ki." Her şeyi banyoya geri getirip kapıya doğru yöneliyor. "Gidip Fionn'un hazır olup olmadığını kontrol edeceğim." Dışarı çıkarken bana son bir kez bakıyor. "Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum. Yeni tanıştığımızı biliyorum ama senden şimdiden hoşlandım."

Ben ona teşekkür edemedim, o gitti. Ve ben uzun süre sonra onun sözleriyle baş başa kaldım.

KISIM 5

F)ONN

AVLUDA ONU BEKLERKEN, RAHIP VE KARDEŞLERİM YANIMDAYKEN, BEN çift camlı kapıya bakmaya devam ediyorum, onun bana doğru yürüdüğünü görmek istiyorum.

Hayatının geri kalanında benim olmak üzere olduğunu ve bununla birlikte onu ve Fia'yı düşmanlarımızdan korumanın büyük bir sorumluluk olacağını anlıyorum. Onlardan çok var ve bazıları bize ulaşmak için ailelerimize zarar vermekten çekinmeyecektir. İkisini de güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Hoparlörler geleneksel düğün marşını çalıyor ve saniyeler sonra onu görüyorum. Kızımız onun elini tutuyor, sırtıyor ve bana el sallıyor.

Bakışlarım en güzel kadına dönmeden önce ona bir göz kırpıyorum.

Kadınım

benim.

Karım.

O elbise, o bakış... Nefesimi kesiyor.

Gözleri tarıyor, sanki bundan bir çıkış yolu arıyor. Ama ne yazık ki onun için hiçbirisi yok. Bu hayat için.

Beni bir daha asla terk etmeyecek. Ona bunun sözünü verebilirim.

Önümde durduğunda elini tutup çenesini avucumun içine alıyorum ve ağzımı kulağına götürüyorum. "Nefes kesicisin."

"Teşekkürler," diye fısıldıyor, eli titriyor. "Korkma."

"Bunu söylemek senin için kolay." kaldırıyor ve beni görmezden gelerek rahibe bakıyor.

Yanımdaki yumruğumu sıkarak ona doğru dönüyorum.

Kendine gelecektir. Şu anda sadece şokta. Buna inanmak zorundayım.
Fia koşarak yanıma geliyor, elimi tutuyor ve Amara şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor.

"Bir prenses gibi görünüyorsun,"
diyorum ona. "Teşekkür ederim."

Gözleri parlıyor.

Lanet kalbim patlayacak. Onu kollarımın arasına alıp, başını omzuma yaslayarak bana sokulduğu sırada rahibe başıyla başlaması için işaret ediyorum.

Amara gülümsemeye çalışarak bize bakıyor.

Rahip bazı dualar okurken dikkati yüzüklerin takılma zamanı gelene kadar değişiyor. Tynan yüzükleri bize uzatıyor ve ben birini Amara'nın parmağına takıyorum, sonra o da benimkine takıyor.

"Bu yüzükler birbirinize olan inancınızın bir sembolü ve sevginizin bir hatırlatıcısı olsun. Rabbimiz İsa aracılığıyla. Amin. Gelini öpebilirsiniz."

Ona dönerek yanağını okşuyorum, gözlerini yakalıyorum, öyle derin bakıyorum ki, onun da bunu hissettiğini biliyorum - göğsümde yaşayabileceğimi hayal bile etmediğim bu lanet ağırlığı.

"Sanki hayatım boyunca seni beklemişim gibi," diyorum ona, her kelimesinde ciddi olarak.

Bakışları yumuşuyor, kaşları çatılıyor ve itiraz etmeye fırsat bulamadan dudaklarını dudaklarıma götürüyorum. Ve her seferinde olduğu gibi, ikimiz de kaybolana kadar beni öpüyor. Parmaklarım saçlarına kayıyor, onu daha derine sürüklüyor, damarlarımda dolaşan tüm tutkuyla öpüyorum.

"Tanrım, kendine bir oda bul." Cillian gülüyor ve işte o zaman yavaşça uzaklaşıyor.

Ona ters ters bakıyorum ve o sadece daha sert kıkırdıyor. Rahip bizim için son dileğini tamamladıktan sonra her şey bitti. O benim. Ömür boyu.

"Fionn." Fia takım elbisemin ceketini

çektii. "Evet, aşkım?"

"Midilliniz var mı?"

Lanet olası sevimli sesi... Ay'ı istese, onu almak için tırmanırdım.

". Görmek ister misin?"

Ağzı da gözleri gibi kocaman açılır.

"Şimdi mi?" Amara sorar.

"Şimdi." Bir kolumu ona dolayarak, ağzımı kulağının üzerinde gezdiriyorum. "Belki iyi bir kız olursan seni atıma bindiririm."

"Tam olarak hangi attan bahsediyorsun?"

Geri çekildim. "Vay canına, Bayan Quinn. Az önce şaka mı yaptınız?" Kaşlarını kaldırdı. "Belki."

Güzel pembe ağzı inceliyor ve lanet göğsüm adını koyamadığım duygularla sıkışıyor. Sanki onu tüm hayatım boyunca tanıyormuşum gibi hissediyorum.

Yanımdan geçip gitmeye başladığında bileğini tutup kendime doğru çekiyorum, bir yandan da derin derin ona bakıyorum, bırakamıyorum. "Bana istediğimi hiç bilmediğim şeyleri hissettiriyorsun."

Gözleri duygularla titriyor, dudakları sanki bana bunun yanlış olduğunu söylemek ister gibi titriyor. Yanlış olduğumuzu.

"Seni sevmeme izin ver." Başparmağım çenesinde geziniyor, nabızı hızlanıyor.

Ağzımı yaklaştırıp hafif bir inilti çıkana kadar dudaklarını okşadığımda kirpikleri titriyor ve işte o zaman onu öpüyorum.

Ve bir an için benden ve sahip olacağımız hayattan nefret etmesi gerektiğini unutmuş gibi hissediyor.

AMARA

Şu an biraz korkuyorum.

Daha önce hiç ata binmemiştim ve burası çok korkutucu. Neyse ki elbisemi değiştirdim. Çünkü bu şekilde ata binmemin hiçbir yolu yoktu. Elbette o da değiştirdi, şimdi üzerinde sanki onun için yaratılmış gibi yuvarlak poposunu saran bir kot pantolon vardı, beyaz tişörtünün altında kasları dalgalanıyordu.

Kollarım Fionn'un ortasına dolanıyor ve o da ellerimi kendi ellerinin arasına alarak beni daha yakın tutuyor. Bundan nefret etmem gerektiğini biliyorum ama etmiyorum.

En azından şimdi değil.

"İyi misin, küçük tavşan?" Başparmakları eklemlerimin üzerinde daireler çiziyor ve karıncalanmalar uzuvlarıma yayılıyor.

"Um, tamam tanımla." Gergin, kısa bir kahkaha .

"Sana iyi davranacağıma söz veriyorum." Kıkırdaması beni ona doğru çekiyor, sesini, hissettiklerini ve kokusunu seviyorum.

Tanrım, onunla ilgili her şeyi seviyorum. Tüm iyi yanlarını hala hatırlıyorum.

Sevgiler.

Seni sevmeme izin ver.

Söylediği buydu. Ve ben bunu istiyorum. Bunu hep istedim. Yine de onun sevgisinin asla yeterli olmayacağı korkusundan kurtulamıyorum. Fionn'un tüm büyüüne rağmen bizim sonumuz olacağı korkusundan.

Cillian, Fia'nın kendisi için biçilmiş kaftan olan midilliye binmesine yardım ediyor. Cillian onu sabit tutarken Fia kıkırdıyor, Tynan da onun yanında kendi atına biniyor.

"Hazır mısın?" Fionn soruyor.

"Evet."

Hayır.

Yolculuk için demiyorum.

Yani bizim için. Bu evlilik için. Bu hayat için. Onun kim olduğunu bile bilmezken gerçekten hazır olabilir miyim?

Konuşmamız gerektiğini biliyorum. Cevabını bilmediğim çok fazla soru var. Ama içten içe, onun kim olduğunu zaten biliyorum. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istemiyorum.

Atın ipini çeker ve at yürümeye başlar.

Tamam, bu o kadar da kötü değil.

Parmaklarım onun etrafında sıkılaşıyor.

"Onu koşturursam daha sıkı tutunacağını mı bebeğim?"

Bana "bebeğim" dediği için tüylerim diken diken oldu.

"Sakin buna cüret etme!" Gülüyorum. "Zaten çok korkuyorum."

"Olma." Ellerimden birini ağzına götürüyor. "Sana bir şey olmasına asla izin vermem."

Kalbim küt küt atıyor ve yanağımı onun kürek kemiklerinin arasına indirmekten kendimi alamıyorum, daha yakın olmak istiyorum.

Aptal, zayıf kalbim daha da yüksek sesle atıyor. Umutsuzum. Tamamen umutsuzum.

Sadece ona doğru kıvrılmak ve birlikte geçirdiğimiz o gün nasıl hissettiğimi hatırlamak istiyorum ve buna geri dönmeyi ne kadar çok istiyorum.

"Merhaba bebeğim," diye yaklaşıyor Elara, Tynan'ın karısı, mavi gözleri kocaman bir sırıtişla parlıyor, yanında Brody var. Düğünlerinde onunla resmi olarak tanışamadım ama kim olduğunu biliyorum.

"Selam baba," diyor Brody, Fia ve bana doğru bakarak.

"Hey, dostum." Attan atılıyor. "Mo chuisle," diye mırıldanıyor, Elara'yı kollarına alıyor ve sanki dünya etraflarında yok olmuş gibi onu öpüyor.

Hava almak için geri döndüklerinde bize bakıp sırtıyor.

"Bu eşim Elara ve en büyüğümüz Brody. Ayrıca Fia'nın yaşlarında Adora adında bir kızımız var."

"Sizinle tanışmak bir zevk," diyor bana. "Sizinle de."

Fia onlara el sallıyor. "Merhaba! Ben Fia."

"Hey, tatlım." Elara ona doğru yürür ve sarılır.

"Hey." Cillian gülerek araya girmeden önce Brody ikimize de gülümsüyor.

"Bu kadar komik olan ne?" Fionn soruyor.

"Elara, Amara, Adora. Yemin ederim bunu siz planladınız."

"Aman Tanrım, o haklı!" Elara şaşkın bir kahkaha attı. "Bu çok komik."

"Peki size 'aras' diyebilir miyiz?" Cillian bununla çok eğleniyor.

"Hayır." Elara yüzünü buruşturur.

"Kesinlikle hayır." Ona bakıp gülüyorum.

"Biliyorsun..." Fionn şeytanca sırtıyor. "Dinara'yla evlenirsen, tam sana göre biri olur."

"Bekle, Dinara kim?" Elara bakar.

"Sadece bizim oğlanın sisteminden atamadığı biri." "O

benim çıktı," diye mırıldanıyor ölümcül bir bakışla. "Hangi

sistemmiş o?" Tynan alay ediyor.

"Aww, onu rahat bırak." Elara bana bakmadan önce ağzını sıktı. "Yarın akşam bize gelmelisiniz. Belki büyük bir aile yemeği yeriz ve herkesi davet ederiz."

Fionn inliyor.

"Eğlenceli olacak!" Elara elini havaya kaldırarak alay ediyor. "Kızlar da birlikte oynayarak harika vakit geçirecekler."

"Elbette. Kulağa hoş geliyor." Herkesle tanışmak istiyorum.

"Harika! Tynan ve ben ne isterseniz yaparız. Beğendiğiniz bir şey var mı?" "Pek seçici değilimdir."

"Sadece kocalar söz konusu olduğunda," diye mırıldanıyor Fionn.

"Kapa çeneni," diye fısıldıyorum, kıkırdarken sırtına şaplak atıyorum, derin göğüslü ve erkeksi.

"O da ne?" Elara kaşlarını çatı.

"Yok bir şey. Özür dilerim. Sadece yaptığın her şeyden mutlu olacağımı söylüyordum."

"Peki ya tatlı? Sevdiğin özel bir şey var mı?"

Çok nazik davranıyor. Sadece ona bakarak bile ne kadar samimi olduğunu anlayabiliyorum. "Başınıza bela olmak ve dayatma yapmak istemiyorum.

Bu yüzden

Neye karar verirsiniz verin, sorun değil."

Elara şakacı bir şekilde gözlerini devirir. "Bunu yapmaktan mutluluk duyuyoruz. Yemin ederim. Hadi bakalım. Pişirmeyi seviyorum."

İstediğim bir şey var ama yapması ne kadar zor bilmiyorum. "Baklavayı çok severim. Elmas şeklinde bir tatlı. Bir kere yemiştım. daha önce annemin erkek arkadaşlarından biri getirdiğinde."

"Oh, meydan okuma kabul edildi." Elara'nın gözleri parlıyor. "Sence bununla başa çıkabilir miyiz bebeğim?" Kocasına sevgiyle bakıyor.

"Tabii ki." Kolunu ona doluyor ve şakağına bir öpücük konduruyor. "Olmuş bilin."

Adam bunu söylerken bana bakma zahmetine bile girmiyor, gözleri karısında kayboluyor ve ben bunun nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Bu kadar sevilmek.

"Teşekkür . Çok naziksiniz çocuklar."

"Hepimiz çok tatlıyız." Fionn ellerimi sıkıca kavıyor. "Çoğu zaman." Bu sözleri sadece benim için fısıldıyor ve ben onun boğucu baritonu karşısında rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Size yolculuğunuzda iyi eğlenceler." Elara geri adım attı. "Brody ve ben sadece kendimizi tanıtmaya geldik."

Tynan tekrar ata atarken çocuk, "Evet, tanıştığımıza memnun oldum," diyor.

"Sen de."

İyi bir çocuğa benziyor. On üç yaşlarında falan.

"Pekâlâ, karıma ve kızıma bir gezinti sözü verdim." Fionn atın ipini çeker.

Karısı. Tanrım, neden kulağı bu kadar hoş geliyor? Hoşuma gitmemesi gerektiğini bilsem de, gerçekten hoşuma gidiyor.

"İyi eğlenceler çocuklar!" Çimenlerden aşağı inmeye başladığımızda Elara el sallıyor, önümüzde kilometrelerce uzanan güzel yeşil bir arazi var.

Cillian Fia'nın midillisini gezdirirken atın biraz daha hızlı gitmesini sağlıyor ve dik oturduğundan emin oluyor.

"Bu günlerden birinde..." Fionn söyledi. "Sana onun neler yapabileceğini göstereceğim." Bir elini yelesinden aŗaęı kaydırıyor.

Aŗaęı inmeye devam ederken, önümdeki dağlara bakıyorum, eğleniyorum ve burada yaŗamaya ve sonunda bir aileye sahip olmaya gerçekten alıŗabileceęimi fark ediyorum.

Hep istediğim Şey , değil mi?

KISIM 6

AMARA

O GECE FIA'YI YENİ ODASINDAKİ YATAĞINA YATIRDIK.

görünüşe göre onun için ayarlanmış. Kıyafet bile seçmiş. Bir günlüğüne bile olsa hiçbir şeye kalmaması diye ihtiyacı olan her şeyi almayı başarmış.

"İyi geceler, bebeğim." Sıra Fionn'a gelmeden önce onu alnından öpüyorum. "İyi geceler prenses." Şakağına bir öpücük konduruyor.

"Seninle sonra görüşürüz.

sabah."

Onunla ne kadar tatlı olduğunu anlayamıyorum. Bu role nasıl da kendini kaptırdı.

Tam ayrılmak üzereyken, "Artık babam sen misin?" diye sordu.

Bu soru beni tamamen ürküttü. Ona nasıl cevap vereceğim? Gerçek, onun yaşındaki bir çocuğun anlayamayacağı kadar zor.

Fionn? Hiç etkilenmedi bile.

"Öyleyim," diyor. "Sorun olur mu?"

Nabzım anında yükseldi. Önce benimle konuşmadan bunu söylediğine inanamıyorum!

Fia parlak bir sırıtışla ona vurmadan önce kaşlarını çatıyor. "Evet. Çok hoşsun."

Sırıttırıyor. "Annen de öyle düşünüyor. Değil mi, küçük tavşan?"

Güçlü kolunu belime dolayarak beni yanına çekiyor. Fia'nın bakışları aramızda dolaşıyor ve bir an için sanki bir aileymişiz gibi hissediyorum. *Gerçek* bir aile.

Ona babası olduğunu söylemeden önce bana danışmadığı için ona kızmak istiyorum. Ama içimde üzülecek bir şey bulamıyorum. Artık değil. Biyolojik babası olmasa bile, olmak istiyor ve bu yeterli.

Öz babam beni terk etti. Annem bana bok gibi davrandı. Kan hiçbir şey ifade etmiyor.

"Tamam evlat, yatağa gitmen gerekiyor," diyor ona. "İyi geceler anne. İyi geceler baba."

Nefesini içine çekiyor ve gözleri söylenmemiş duygularla doluyor ve bu onu umursamamayı daha da zorlaştırıyor. Ona aldığı soluk pembe battaniyeyle onu yatırırken çenesi sıkılıyor.

"İyi geceler." Kelimede boğuluyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Eğer erimeye başlamadıysa, sanırım yapışkan bir maddeye dönüştü.

"Ben de seni seviyorum, Fia." Gözlerindeki bakış.... bana tarif edilemez şeyler yapıyor.

Büyük, sert bir adam bir çocuk için tamamen zayıf mı? Evet, sıçtım.

Işıkları kapatıp dışarı çıkıyoruz ve biz çıkarken o duruyor, elini yüzünde gezdiriyor.

"İyi misin?" diye sordum.

Çenesindeki kaslar titriyor, bir sonraki yutkunmasında boğazı düğümleniyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Evet. Sadece bunları söylemesini beklemiyordum."

"Ben de öyle."

İkimiz de kendi duygularımızla dolu olarak birbirimizin yanında duruyoruz. "Onu evlat edinmek istiyorum."

Ağzım bir karış açık, ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şey çok hızlı geliyor.

Kaçırılmak. Evlilik. Ve şimdi de bu mu?

Ama hep istediğim şey buydu. Gerçi bu farklı bir zamandı, o bu kişi değilken. Bir suçlu.

Onunla nasıl yaşayabilirim ya da Fia'nın böyle bir ortamda büyümesine nasıl izin verebilirim?

"Her önce, sanırım bazı şeyleri konuşmamız gerekiyor." "Ne gibi?" Yüzü ve ses tonu sertleşti.

"Um..." Boğazımı temizliyorum, nabzım bir kademe daha yükseliyor. "Bilirsin işte, ne iş yaptığın gibi, başlangıç olarak. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok." Gömleğimin eteğiyle oynuyorum, sinirlerim sırtımdan yukarı sıçırıyor. "Ve artık evli olduğumuza göre, bunu bilmeye hakkım var."

Lütfen beni öldürme.

Yüz hatları daha da gerginleşiyor. "Bilmek istediğine emin misin?"

Gözlerimiz kilitleniyor, vücudu benimkine doğru hareket ediyor. Bana doğru bastırıldığı sertlik, şimdiye kadar deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir özlem dalgası getiriyor.

"Ya da belki de her bir zerren beni isterken benden nefret etmek için nedenler bulmaya çalışıyorsun."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıp burnunu boynuma gömerken, nefesini yavaşça içine çekerken midem altüst oluyor. Uzun, kalın parmakları belimin etrafında kıvrılıyor ve sert ereksiyonunu içime bastırıyor. Nefeslerim sıklaşıyor, arzularım açığa çıkıyor. Parmak eklemleri yanağımı okşuyor ve omurgamda ürperti yaratıyor.

"Sana ne söylersem söyleyeyim, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen benim karımsın, o da benim kızım. Hiçbir yere gitmeyeceksin." Sesi talepkâr ve her şeyi tüketiyor.

Yine de bu unutulmaz sözler bir şekilde kalçalarımın arasının kayganlaşmasına neden oluyor.

"Babalık testi yapmamı istiyorsanız, yaparım. Ama babası oysa, haklarını bana devredecek."

Bu duygusuzluktan ürperiyorum.

"Ya reddederse?" Nefes alıyorum.

Sırıltısı ancak ölümcül olarak tanımlanabilir. "Yapmayacak."

Dudakları boğazımdan aşağı kayıyor, öpücükleri tekrar yukarı çıkmadan önce dişleri kemiriyor ve sert bir avuç içini çenemin etrafına sıkıştırıyor. Serbest eliyle kıcımlı kavriyor, beni kalın ve sert ereksiyonunun kabarıklığına doğru iterken gözlerini benimkilerle derinlemesine sıkıyor.

"Seni istiyorum bebeğim," diye fısıldıyor, sesi şehvetle kalınlaşıyor, bedenim onun için yalvarıyor.

"Fio-"

Özlem ve tutkunun eşit olduğu vahşi bir öpücükle sözümü kesiyor. Göğsünden bir hırıltı çıkıyor ve benimkinden bir inilti süzülüyor, ellerimiz aynı anda her yerde. Alt dudağımı çekiştirdiğinde, akıl sağlığımı koruyamayarak bir çığlık atıyorum.

Elini taytımın kemerine soktuğunda ne bulacağını biliyorum.

"Siktir," diye hırıldayarak geri çekiliyor, aç bakışları tenimin altında karıncalanmalar yaratıyor. "Sanki vücudun benim için her zaman hazır."

Parmağı içime girdiğinde sessiz bir nefes alıyorum. "Fionn, biri bizi burada görebilir."

Her yerde korumaları var.

Kıkırdaması içime doğru fırlıyor ve orman yangını gibi yayılıyor. "O zaman bunu söylediğinde neden amın sıkıştı?"

Beni sertçe öpüyor, ısıyor ve çekiştiriyor, canavarca inlemeleri beni sadece teşvik ediyor. Onu içimde hissetmek ve aramızda kaybolmak istiyorum.

"Yakalanmak istiyorsun, değil mi? Birinin seni ne kadar sert boşaltabileceğini görmesini istiyorsun."

"BEN..." Konuşamıyor gibiyim, zevkten boğuluyorum.

Karşılık veren boğuk bir kıkırdama yükseliyor ve ben ne yaptığını merak edemeden beni kollarına alıp yatak odasına kadar taşıyor.

Gözleri benimkilerde, ayağıyla kapıyı kapatıyor ve beni yatağa indiriyor. Parmakları tişörtünün eteklerine uzanıyor, tişörtü yukarı çekip karın kaslarını ortaya çıkarırken iri ve güçlü ellerinin altındaki damarlar zonkluyor. Bu, içimdeki arzunun sıcak ve çiğ bir şekilde yanmasını engellemek için hiçbir şey yapmıyor.

Kocamın soyunmasını izlerken kalçalarım sıkıştı.

Törenden bu yana ilk kez bunu kendime söyledim. O benim kocam. Ben artık Bayan Quinn'im.

Parmaklarım göbeğime doğru iniyor, o inleyerek soyunmaya devam ederken tozluklarımın arasından klitorisime bastırıyor.

"Bana ne yaptığını anlatır mısın?" Mırıldanıyorum, o kadar tahrik olmuşken gerçeği itiraf etmesini umuyorum.

Boğuk ve derin kahkahası beni onun için çaresiz bırakıyor. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

Yırtık, bronzlaşmış vücuduna bir kez daha bakınca neden bahsettiğimi unutuyorum.

Ayakkabılarını çıkarıyor, elleri kemerinde, yavaşça çekip çıkarıyor ve o kemeri benim üzerimde kullansa nasıl hissedirdim diye merak etmeye başlıyorum. Belki de beni götürürken ellerimi arkadan bağladı.

Yüzüm anında ısındı. Bu da nereden çıktı şimdi? Şu anda kimim ben?

"Sanırım sen, uh..."

"Hadi, söyle, mo ban dia." Gülümsemesi içime sıcak kömürler gönderiyor.

"Sen... um..." Sesim titriyor. "Sen mafyadasın." Zar zor

Sanki zihnim beni onun ne ya da kim olduğundan koruyormuş gibi fısıldıyor.

Gülümsemesi kaybolana kadar gülüyor, yüzü karanlık ve unutulmaz bir hal alıyor, geniş boynundaki kalın bir damar titriyor.

"Peki bu sana nasıl hissettiriyor?" Sözleri alttan alta bir tehlike akıntısıyla süzülüyor, yumuşak bir okşayış gibi tenimde geziniyor.

Yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor.

Avını almaya hazır bir avcı gibi.

Kanım başıma hücum ederken kemer onun iri ellerinde geriliyor. Ne yapmak üzere olduğunu bilmek istesem de vücudum savaş ya da kaç modundaymış gibi kendimi yatakta daha da yukarı sürüklüyorum.

"Nasıl hissetmem gerekiyor? Bu beni korkutuyor," diye fısıldıyorum, boğazımdaki kuruluğu için yutkunuyorum.

Tam yatağın kenarında duruyor, kaslı gövdesi ve alaycı bakışlarıyla üzerime geliyor.

"Korkacak bir şey yok." Tek bir parmağım uyluğumun iç kısmında geziniyor. "Sana zarar vermeyeceğim."

Dokunuşu beni ürpertiyor. "Peki ya diğer herkes? Birlikte . Bana zarar verirler mi?"

"Sana ya da kızımıza ellerini bile süremeden ölürler."

Soğuk bir ürperti beni boğuyor. Onları öldürebilirdi. Bunu yaparken onu izledim. Midem çalkalanıyor. Kocam bir katil.

"Bunu gözlerinde görebiliyorum." Kemerini boynumun arkasına dolayarak beni oturur pozisyona getirip üzerimde yükselirken ağzı titriyor. "Tekrar koşmak istiyorsun."

Sırıltısı soğuk, buz gibi bir ürperti.

"Ama gidecek hiçbir yer yok, bebeğim. Senin için yok. Artık yok." Sıcak nefesi titreyen dudaklarımda geziniyor. "Öleceğim güne kadar benimisin. Ve bu konuda yapabileceğin hiçbir şey yok." Bir eliyle kemeri boynuma doluyor, diğer elinin tersiyle çenemi okşuyor. "Gitmene asla izin vermeyeceğim."

Korkudan bile tahrik oluyorum, onun otoriter yanının tadını çıkarıyorum.

Eli tayıtımın içine kayıyor ve hiç uyarmadan içime giriyor, boğazımda bir inilti kopuyor. Beni tutsak ediyor, kemeri daha da sıkarken parmaklarıyla beni beceriyor. Nefes alışım azalıyor ama bu sadece diğer tüm hislerimi yoğunlaştırıyor.

"Oh, evet!" , serbest kalmaya o kadar ihtiyacım var ki yalvaracağım. Onun yerine durdu, bakışları tehditkârdı.

Kemerle beni kendine doğru çekerken, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor ve sonra onları sarsıcı bir öpücükle daha yakalıyor. Neredeyse nasıl yapacağımı unutuyordum.

Beni yatağa yatırıp üstüme çıkarken nefes alıyorum, kalçaları kalçalarımın arasında yaylanıyor, siki merkezime giriyor.

Parmakları saçlarıma dolanıyor, öpücük cinsel ve güçlü bir hal alıyor, bu umutsuz istekle doluyor. Erkeksi bir hırıltı boğazına doğru ilerliyor, benim iniltilerim onun çıkardığı hayvani seslere karışıyor.

Taytımı kabaca aşağı çekiyor, parmakları içime girene kadar beni soyuyor, iddialı ve talepkâr. Başparmağı klitorisimi okşuyor, dudaklarımdan çıkan iniltiler onunkileri titretiyor. Beni daha sert öpüyor, sanki bana sahip olmak, onun olana kadar her santimini ele geçirmek istiyormuş gibi daha derine pistonluyor.

İhtiyaç tırmanıyor, damarlarımı yakıcı bir tutkuyla dolduruyor ve tekrar içime girdiğinde, bırakıyorum, kendi homurtuları çaresizlikle dolarken ağzına doğru iniliyorum. Ayak parmaklarım kıvrılıyor, tırnaklarım çıplak sırtına batıyor. Bedenim yavaşladığında hafifçe geri çekiliyor, gözleri kendi arzusuyla doluyor.

Ayağa kalkıyor, kemeri omuzlarımla üzerinde sallanırken kot pantolonunun fermuarını indiriyor ve kayarak çıkıyor. Bakışlarım, saniyeler içinde kaybolan ve onu tamamen çıplak bırakan boksörlerinin arasından görünen sikine takılıyor.

Gözlerimin nereye gittiğine engel olamıyorum, özellikle de sertleşmiş aletini yumruklayıp yavaşça okşadığında.

"Böyle bakmaya devam edersen, onu o seksi ağzına zorla sokacağım."

"Yap ," diye mırıldanıyorum, bana sert davranmasını istiyorum. Eli vuruşun ortasında durdu. "O da neydi?"

"Yap ." Daha yüksek sesle söyledim. "Sikini emmek istiyorum."

Evet, bana neler olduğunu kesinlikle bilmiyorum ama durmasını da istemiyorum.

"Fuuuck," diye homurdanıyor, ereksiyonunun tepesini sıkıyor. Sonra aniden kemerin iki ucundan tutup beni çeğiştiriyor. "Ayağa kalk."

Hemen talimatlarını yerine getirip ayağa kalkıyorum ve bir sonraki emrini bekliyorum.

"Gömleğini çıkar."

Vücudum titriyor, sinirlerim çıkıyor. Ama .

Onu yere bıraktığımda, sıcak bakışları tüylerim diken diken olana kadar kıvrımlarımda geziniyor.

Yere işaret ediyor. "Dizlerinin üzerine çök."

Kalp atışlarım hızlanıyor, meme uçlarım çakıllaşiyor.

Nefes nefese kendimi aşağıya bırakıyorum. Kemerini sıkıca kavırıyor, diğer eliyle çenemi yukarı kaldırıyor ve beni karanlık gözlerine bakmaya zorluyor. Başparmağı dudaklarımı okşuyor, çenem sıkılıyor.

"Em beni, karıcığım." Sesi yumuşak ama tehlikeli, tartışmaya yer bırakmayan bir keskinliğe sahip.

Ya bunu nasıl yapacağımı bilmiyorsam? O kadar çok kez yapmadım. Sonuncusu çok uzun zaman önceydi. Ama bunu yapmak istiyorum. Onu iyi hissettirmek istiyorum.

Gergin bir nefesle, dudaklarımı yavaş yavaş ucun etrafına indiriyorum, piercinglerinin etrafını yalıyorum, dilime karşı soğuk. Bir küfür mırıldanıp tısladığında, daha fazlasını ağızma alarak devam ediyorum.

"Siktir, bu." Ben onu yarı yolda bırakırken o saçlarımı yumrukluyor.

Genişliği ve büyüklüğü şimdiye kadar sahip olduğumdan daha fazla, ama yalayarak ve emerek alabildiğim kadarını alıyorum.

"Hadi bebeğim, bırak da öğürdüğünü duyayım."

Bu edepsiz sözler içimi acıtıyor ve yanaklarımı çukurlaştırarak onu daha derinlere çekiyorum. Kemerini daha da sıkıyor ve ben onu bütünüyle yutana kadar kalçalarını ağızma doğru itiyor. Gözlerim sulanıyor ve boğazım yanıyor ama bundan zevk alıyorum.

Çıkardığı sesler, ona bunu yaptığımı bilmek... Durmak istemiyorum.

Biraz hava almamı sağlayacak kadar bırakıyor, ağızma girip çıkıyor. "Siktir, bebeğim, bu işte çok iyisin."

Sözleri beni cesaretlendirirken parmakları saçlarımda sıkılaşıyor. Daha hızlı hareket etmeye başladım, taşaklarını sıkamak için yakaladım.

"Aferin kızıma. Aynen böyle." Çakıllı sesi erotik bir yoğunlukla sızıyor, siki dilimin üzerinde zonkluyor.

Yakında olduğunu biliyorum ve onu tatmak için sabırsızlanıyorum. Ama bunu yapamadan saçlarımdan tutup beni geriye doğru çekiyor.

"Ayağa kalk."

Kaşlarım kuşkuyla çatıldı.

"Boşaldığımda, o mükemmel amcığın içinde olacak. Bir damlası bile boşa gitmeyecek. Bebeğimin içinde büyümesini isterken olmaz."

Vücudumu bir ürperti kaplıyor. Sözlerinin ima ettiklerinden korkacak zamanım bile yok. Gözlerini gözlerime dikeyiyor, çenemi avucunun içine alıyor, başparmağıyla dudaklarıma dokunuyor.

"Seni becereceğim, içini dolduracağım ve bunu tekrar tekrar yapacağım. Çünkü yapabilirim. Çünkü sen benimsin. Karımsın." Yüz hatları bir kontrol aurasıyla doluyor. "Ve bunu unutmama asla izin vermeyeceğim."

Beni ayağa kaldırırken kalbim küt küt atıyor. "Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Evet." Başımı salladım. "Kızılıcık."

Ağzının kenarında bir sırıtış beliriyor. "Aferin kızıma. Şimdi eğil."

Orada öylece durduğumda kıkırdıyor, boğuk ve hınzırca, beni yatağa çevirmeden önce, yüzümü aşağı ve dizlerimi yukarı itiyor.

"Tanrım, sıırıslıkla olmuştun." Beni tembelce okşuyor, ıslak merkezime girip çıkıyor.

Dizlerimi birbirine bastırmak isteyerek bir inilti çıkarıyorum ama o bacaklarımı birbirinden ayırıyor. Kemerini sıkıca kavrayıp boğazımın ön kısmına doluyor, bir tasma gibi çeğiştirerek sikini her seferinde biraz daha içime itiyor.

"Nazik olamam. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, ben ağlamaktan boğulana, yatağı pençeleylene, hassaslaşana ve ağrıyana kadar içime giriyor. Ama durmuyor. Sadece daha hızlı gidiyor, dışarı kayıyor ve şevkle geri çarpıyor. İhtiyaçla. Sahiplenerek.

Bir kadının asla unutamayacağı türden.

Gözleri şeytani. Bundan başka bir şey bilmeyen bir adam.

Beni ateşli bir şekilde alışı, alnında boncuk boncuk terler, başımı arkaya doğru eğerken esneyen pazıları... Hepsi çok fazla ama yeterli değil.

Dudaklarımı bir kez daha yakalıyor ve beni acımasız bir öpücüğe boğuyor.

Kıçım leğen kemiğine giriyor ve acı onu daha çok istememe neden olurken sertçe şaplak atıyor.

"Oh Tanrım."

"Tanrı değil. Ben. Kocan." Saçlarımı avucunun içine alıp kulağını kulağıma yaklaştırıyor ve beni daha da derine çekiyor. "Söyle. Bana kim olduğumu söyle."

Kelimeler, ben gerçekleştiğini hissedene kadar yangına körükle gitmek gibi, orgazmın pençeleri, ona çok ihtiyacım var.

"Kocam... Lütfen, lütfen..." "Bana

neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Lütfen, lütfen, beni boşalt."

Ben söyler söylemez daha da canavarlaşıyor, daha hızlı saldırırken homurdanıyor. Daha derine. Kendime dokunuyorum, bir sonraki orgazmıma ihtiyacım varmış gibi

Nefes al.

Bu kez içime girdiğinde, adını haykırıyorum, bedenim o kadar yükseliyor ki, asla aşağı inmek istemiyorum.

"Evet, işte bu." Parmakları benimkilerin yerini alıp klitorisimi yoğun bir şekilde ovarken boğuk bir inilti ondan kaçıyor. "Benim için fişkirt."

Göğsüm şilteye bastırılmış halde, zevk dolu bir komada kıvrılırken, o bana sahip olmaya devam ediyor, salıverilmesi içimi doldururken bir hırıltıyla kükrüyor.

"Bir damlasını bile boşa harcama," diye bağıyor vücudu durgunlaşmadan önce hırıltılı nefeslerle.

Ama hareket etmiyor. Kemer elinden düşerken o şekilde kalıyor.

Yavaşça arkamda yer açıyor, siki içeride oturmaya devam ediyor. Başını aşağı indirip kulağımın arkasında gezdiriyor.

"İçine boşalacağımı, bebeğimizi yapacağımızı düşünmek bile seni tekrar tekrar becerme isteği uyandırıyor." Sözleri sert ve kışkırtıcı, bir inilti çıkarmama neden oluyor.

Başımın arkasına bir öpücük kondurduğunda nefesimi zar zor tutabiliyorum.

Bu tatlı jestten etkilenmemek için mücadele ederken bile nabzım hızlanıyor. "Hep böyle mi kalacaksın?"

"Mm-hmm. Vücudunun benden her damlayı aldığından emin olana kadar."

"Sen delisin." Yorgun bir iç geçirdim. "kötü bir şeymiş gibi söyleyip duruyorsun."

Bir kahkaha patlıyor ve ben daha da yaklaşıyorum. "Aptalca bir şekilde seni özledim. Birbirimizi gerçekten hiç tanımamış olsak da."

İtiraf beni şok etti ama gerçek bu. "Yeterince biliyorduk, mo ban dia."

Sevecen ses tonuyla midem bulanıyor.

Çenemi nazikçe kavrayıp ağzını ağzıma götürdüğünde, bunu hissediyorum: bunu neden istememem gerektiğine dair nedenler yavaşça çözülüyor.

FIONN

"Yatarken ne giymem gerekiyor?" diye soruyor göğsüme sokularak.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Hiçbir şey. Mesele de bu zaten."

"Ben ciddiym." Başını şakacı bir şekilde sallıyor. "Burada hiçbir şeyim yok. Yemin ederim bunu sen planladın."

"Tabii ki yaptım." Kıkırdıyorum. "Neden sadece Fia'ya kıyafet aldığımı sanıyorsun?"

Nefes nefese göğsüme vuruyor.

"Yarın seninkileri alana kadar benim kıyafetlerimi giymeni istiyorum."

"Öyle mi?" Kaşlarını çatı. "Onlar gelene kadar evde senin kıyafetlerinle mi dolaşmam gerekiyor?"

"Mm-hmm. Gömleklerimin seni örtecek kadar uzun olacağından eminim." Parmaklarım omurgasında aşağı yukarı kayıyor, yaşadığım sürece ona dokunmaktan vazgeçmek istemiyorum.

"Muhtemelen tanıdığım en çılgın adamsın - hayır, adam değil, insan."

"Ah, işte başlıyoruz. Gerçekte hakaret olmayan hakaretler." Kıcından bir avuç tutarak onu kendime yaklaştırıyorum ve burnunu öpüyorum. "Yarın kahvaltıdan sonra kıyafetlerini getireceğine söz ver."

İç çekti. "Peki."

Benden uzağa bakarak göğsümün üzerinde bir daire çiziyor. Dakikalar geçiyor ve o sessiz kalıyor.

"Ne oldu?" Bir parmağımla çenesini açıyorum.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum. I-" Kaşları gerildi. "Seni çok uzun zamandır istiyordum. Seni tekrar görmek istedim. Beni hâlâ isteyip istemediğini bilmek istedim. Fia'yı istiyorum. Ama şimdi, bunu görünce, nasıl yaşadığını... Yapamam..." Sertçe yutkunuyor. "Hayatım pek hoş değildi." Gözlerinde yaşlar oluşuyor ve bu bende onun taşıdığı tüm acıyı silme isteği uyandırıyor. "Babam ben iki yaşımıdayken gitmiş, annem öyle diyor. Peki ya o? Şey..." Kıs kıs gülüyor. "Bir yabancından daha fazla anne değildi."

Kirpikleri titriyor, bakışları sanki daha acı verici zamanları düşünüyormuş gibi uzak.

"Kendimi yetiştirmek zorunda kaldım çünkü her ay yeni bir adamla yatmakla ya da kafayı bulmakla o kadar meşguldü ki benimle ilgilenemedi."

Her parçam ailesinin lanet olası boğazını parçalamak isterken acı dolu bir kahkaha daha kaçıyor. Karıma zarar vermeye nasıl cüret ederler?

"Annem olmasını o kadar çok istedim ki ama hiç ."

Gözlerinde taşana kadar nem birikiyor. Gözyaşlarını silmek için oradayım, iç çekerken parmaklarım kirpiklerinin altında geziniyor.

"Sizden ayrıldıktan sonra eve döndüğüm gün köpeğim Max'in gittiğini öğrendim."

"Ne?" Aklıma yardım edebileceğim yollar gelmeye başladı.

Başını sallıyor. "Onu çok severdin." Acı gözlerini dolduruyor ve bu beni tamamen çözüyor. "O bir altındı. Çitteki delikten kaçtığını söyledi ama ben bunun doğru olduğunu hiç düşünmedim." Göğsümde öfke birikirken sesi kırılıyor.

"Sanırım ona bir şey yaptı." Burnunu çekiyor, tamamen yıkılmış. "Her gün, bir yerlerde hayatta ve mutlu olduğunu umuyorum. Ama her şeyi yaparım..." Pantolonu. "Onu geri almak için her şeyi yaparım."

Göğsümün etrafında kıvrılıyor ve ağlıyor, bana karşı titriyor.

"Hey, hey, bebeğim. Seni tuttum."

Bunun ne kadar acı verdiğini tahmin edebiliyorum.

Geri çekilip gözlerinin altını silene kadar dakikalar geçiyor.

"Her neyse, tüm bunları sana neden anlattığımı bilmiyorum, hayatımın boktan olduğunu ve daha fazlasını istemediğimi söylemek dışında. Ve senin yaptığın şey beni korkutuyor." Bir elini yanağıma koyuyor ve sanki her dokunuşuyla beni daha da derine düşürüyor. "O tür bir hayata geri dönemem. Fia'nın da böyle bir hayatı olsun istemiyorum. Kaçmak için cehennem gibi savaştığım şey bu."

Onun cesareti beni gururlandırıyor. "Ben senin ailen değilim. Seni asla terk etmem ya da incitmem. Bu şekilde olmayacak."

"Bana bunun sözünü
veremezsin." "Söz
verebilirim."

Dudaklarım onunkilere iniyor, onu usulca öpüyorum ve onun dışında hiç bu şekilde -yumuşak ve besleyici- olmamıştım. "Hadi biraz uyuyalım. İstersen yarın daha fazla konuşabiliriz."

Başını sallıyor, nefes verışı göğsümü ısıtıyor.

İpeksi bedenini kendime yaslayarak başucu lambasını kapatıyorum. Yine de saatlerce onun köpeğini ve bunu düzeltmek için ne yapabileceğimi düşünmekten uyuyamıyorum.

CKAPTER s 7

AMARA

ERTESİ SABAH, FIA MUTLU BİR ŞEKİLDE AYAKLARINI SALLARKEN

Sandalyede kocamın karşısında oturmuş, bir yandan krep yerken bir yandan da onun büyük boy beyaz tişörtlerinden birinin içinde boğuluyorum.

Louise bize krallara layık bir kahvaltı hazırladı. Daha önce hiç böyle bir çeşit görmemiştim. Hamur işleri, krepler, pastırmalı omlet. Aralarından seçim yapabileceğimiz çok şey var.

Fionn kahve fincanını eline alıyor, dar lacivert bir elbise pantolonu ve soluk mavi düğmeli bir bluz giymiş, kollarını kıvrarak kaslı kollarını, kalın damarlarını ortaya çıkarmış.

Onu görünce içim ısınıyor: geriye taranmış dolgun saçları, derinliksiz bir denize bakar gibi bakan gözleri. Sağ kolundaki büyük saat muhtemelen bir servet değerinde. Yine de sahip olduğu her şeyin pahalı olduğuna eminim.

Bakmamak için kendimi zor tutuyorum. Ama bu imkansız.

Simidinden bir ısırık alırken ağzı kıvrılıyor. "Günün çoğunda olmayacağım, ama ne istersen yapmaktaki özgürsün."

Başıyla arkamı işaret ediyor ve arkama baktığımda Fionn'un yaşlarında sert bir adamın yaklaştığını görüyorum. İri yarı ve korkutucu biri. Koyu renk saçları ve gözleri var. Kim bu adam?

"Bu Roy. Senin koruman. Fia'nın kendi koruması olacak."

Gözlerim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Oh. Uh, merhaba."

"Hanımefendi."

"Seninle olmadığım zamanlarda o benim gözlerim." Yüz ifadesi gerginleşiyor. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

"Bütün gün nerede olacaksın?"

"Yapmam gereken bazı işler var." "Oh."

Cinayet mi demek istiyor?

Yüzüme baktığında kıkırdıyor. "O tür bir iş değil. Gerçek iş. Kardeşlerim ve ben şirketimizin yönetim kurulundayız, bu yüzden bazen ofiste olmam gerekiyor."

"Tamam."

Cebinden bir şey çıkarıyor. "Sana yeni bir telefon aldım. Bütün numaralarını oraya programladım. Benimki de dahil."

Fiyatı iki bin dolar civarında olduğunu bildiğim son model cep telefonuna baktığımda yüzümdeki şoku silemiyorum. Telefonum hala üst katta ve kesinlikle bu kadar süslü değil.

"Teşekkür ederim."

Onu almak için uzandığımda elini benimkinin üzerine koyuyor. "Bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Ben seninle ilgilenmek için buradayım."

Duygular beni ele geçiriyor ve kendimi ağlamamak için zorluyorum, çünkü bu bir rüya gibi. Ve her an, her şeyin ne zaman yüzüme patlayacağını merak ediyorum.

FIONN

Ona tam olarak yalan söylemedim. Genelde çalışırım. Ama bugün, çalışmak değilim.

Bugün yapacak başka önemli işlerim var.

Annesinin evine vardığımda sokağın karşısına park ediyorum ve garaj yolunda iki araç görüyorum.

Sürtük evde. Bu da iyi bir şey. Amara'nın köpeğine tam olarak ne yaptığını bana anlatacak.

Torpedo gözünden silahımı alıp, arabadan inerken belimdeki kılıfa yerleştiriyorum. Bana öyle ya da böyle cevap verecek... ya da kendini okyanusta yüzerken bulacak.

Sokağı geçip kapıya yöneldim ve hafifçe vurdum. İçeri girerken ateş etmek pek akıllıca bir plan gibi gelmedi. Yine de oldukça cazipti.

Kapıyı açtığında, dişleri bir aslanın kıcı kadar sarı, çapkınca gülümsüyor. "Merhaba. Senin için ne yapabilirim, yakışıklı?"

"Kim o?" diye soran bir adamın hırçın sesi, adam görünene kadar arkasında çınlıyor. Dokuzlumu çıkarıp ona doğrultuyorum. "Girin lan içeri. İkiniz de."

Nefes nefese kalırken adamın gözleri korkuyla büyüyor. Elini yavaşça cebine sokmaya başladığında, susturucu takılı halde bir el ateş ediyorum. Kurşun elini delip geçiyor ve adam acı içinde çığlık attığında onları içeri itip kapıyı kilitliyorum.

"Bu sadece bir uyarıydı." Duvara yaslanıp silahı ona doğrultuyorum. "Şimdi boğazına bir kurşun sıkmadan önce kapa çenenı."

Dişlerini gıcırdatarak ve kanayan elini tutarak pantolonunu çıkarıyor. "Lütfen," diye yalvarıyor, "hiç param yok."

"Senin lanet paranı istemiyorum." Evden gelen ekşi bir şeyin kokusunu alarak yaklaşıyorum.

Böyle mi yaşıyordu? Hay sikeyim. Bilseydim onu bu cehennemden kurtarırdım. Eğer bana söyleseydi.

, *bebeğim. Neden bana söylemedin?*

"Otur lan yerine, Desdemonna."

Adını duyunca yüzünün şaşkınlıktan iki büklüm oluşunu özlemiyorum.

"Kim... kimsin sen? Ne-ne-ne istiyorsun?" diye fısıldarken, penis ses çıkarmamaya çalışıyor, vücudu bariz bir acıyla titriyor.

"Amara'nın köpeğine ne yaptığını söylemek için otuz saniyen var. Yoksa erkek arkadaşın kan kaybından ölür."

"Amara?" Kıs kıs gülüyor. "Konu bu mu yani?"

Namluyu çenesinin altına itiyorum. "Kurşunu bu kadar çok mu istiyorsun?" Bir sonraki kahkahasını atmadan önce, ayağına bir tane sıkıyorum.

"Ahh! Siktir! Seni psikopat!" Çılgılığı beni sadece sinirlendiriyor. "Söyle bana. Max'e ne yaptın?" Namluyu ona sapladım.

Tapınak.

"Tamam, ," diye ağlıyor, oturmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor. "Onu sattım."

Onu öldüreceğim.

Yumruğum yanımda toplanıyor. "Kime?!"

Barbarca ses tonum karşısında geri çekildi. "Xander, tamam mı? Xander, onun eski sevgilisi. Lütfen, lütfen beni öldürme!"

Orospu çocuğu.

"Neden o?"

"Ona borcum vardı ve kuzeni bir köpek istiyordu, o yüzden Xander ve Amara yokken Max'i alması için onu ayarladı."

Parmaklarım silahımın kabzasını sıkıca kavırıyor, nabzım kafamın içinde çarpıyor. "Onun adresi."

O orospu çocuğuna yapacağım şeyler.

Bu sefer kavga etmeden verdi.

Gitmeye başladım, onlara döndüm. "Karıma zarar verecek başka bir şey yaparsanız, ikinizi de öldürürüm. Ve bu bir tehdit değil. Bu bir söz."

"Senin... senin karın mı?" diye yüzünü buruşturdu.

"Aynen öyle." Gitmeden önce ağzımın kenarından soğuk bir sırıtma geçiyor, arabama geri dönüp o pisliğin evine gidiyorum.

Onunla çok eğleneceğim.

Evde yalnız.

Şanslıydım. Tanığı öldürmek zorunda kalacaktım.

Arka kapının kilidini açıp içeri giriyorum, adımlarım hafif, evin bir yerinden televizyon sesi geliyor. Mutfağın önünden geçerek sesi takip ediyorum. Çalışma odasına girdiğimde onu kanepede, sırtı bana dönük bir şekilde buluyorum.

Beni duymuyor. Silahı fark etmiyor. Ta ki kafasının arkasına dayayana kadar.

"Bu da ne..." Dönüyor, yüzü panikle büyüyor. "Sen..."

"Demek beni hatırlıyorsun." Ağzım titriyor. "Bir izlenim bırakmış olmalısın."

"Ne istiyorsun, dostum?" İki elini de havaya kaldırır. "Bu neyle ilgili?"

Ben yanına gelene kadar dokuzlu kafasına dayanıyor. Tam önündeki sedirin üzerine yerleşip, silahı bacaklarımın arasında sallandırıyorum, sertçe bakıyorum, saniyelerin akıp gitmesine izin veriyorum. Çünkü her birinde daha da dehşete düştüğünü biliyorum.

"Bak dostum, eğer bu Amara'yla ilgiliyse, onunla ilişkimiz bitti. Başka biriyle beraberim."

Kuru bir kahkaha attım. "Ne yaptığını biliyorum."

"Ben ona bir bok yapmadım! Eğer yaptığımı söylediyse, yalan söylüyordur."

Bir anda ayağa kalktım, onun üzerinde yükseldim, namlu onun adem elmasına saplandı. "Ayakkabılarını giyeceksin ve kuzeninin evine doğru yola çıkacağız. Hani şu Max'i verdiğin."

Bakışları anında dehşetle doluyor.

"Bu doğru. Desdemona bana her şeyi anlattı."

Gözlerinin bir plan üzerinde çalıştığını görebiliyorum. Yine de söylediği hiçbir şey onu kurtaramayacak.

"Bana borcu vardı ve ödeyemedi. Nasıl olduğunu bilirsin." Gülüp geçmeye çalışıyor ama tabancayı çenesine indirdiğinde pek güldüğü söylenemez.

"Ve sen de kız arkadaşının köpeğini almanın doğru bir şey olduğunu mu düşündün?" Tersledim. "Sen nasıl bir adamsın?"

Kendini korumak için kollarını havaya kaldırarak siniyor. "Kaldır kıçını!"

Beklemedim. Onu gömleğinden tutup yalınayak arabama sürüklüyorum. Yolcu tarafını açıp onu içeri attım, sonra da arabaya bindim.

"Adres."

Tek kelime etmediğinde, silahı ayak bileğimdeki kılıftan çıkarıp göğsünün ortasına saplıyorum.

"Sinirlerim tepeme çıkıyor. Eğer iki saniye içinde konuşmazsan, seni öldürürüm."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, konuşup konuşmamaya karar veriyor.

"Kuzenim iyi bir adam, tamam mı?"

"Onun köpeği olduğunu biliyor muydu?" Keskin bir bakışla onu deldim. Sessizlik.

Alay ediyorum. "O da en az kadar sikik."

"Lütfen, dostum!" diye yalvarıyor. "Lütfen bana zarar verme. Özür dilerim! Ondan özür dileyeceğim, tamam mı?"

"Bir daha karımın yanına bile yaklaşamayacaksın."

Başını geriye atıyor. "Sen... sen onunla evlendin mi?"

"Evet." Yavaş, alaycı bir sırıtış yüzüme tırmanıyor. "Özür dilerim, davetiyeniz kaybolmuş olmalı."

Kıs kıs gülüyor. "Çocuk senin o zaman?"

Kızımından bahsedilince silahı daha derine soktum. "Önemli değil. Her o benim."

"Evet, her neyse. İkisini de al. Umurumda değil."

O kelimeleri tükürür tükürmez burnuna yumruğu indiriyorum.

"Ah! Kahretsin! Sanırım kırdın!" Her iki burun deliğinden kan sızarken onu sıkıyor.

"Onlar hakkında bir daha saygısızca konuşursan, sırf eğlence olsun diye her bir kemiğini kırarım."

Kalın bir şekilde yutkunuyor, yüzünden kan akarken göğsü hırıltılı nefeslerle yükseliyor.

"Adres. Şimdi."

Bu sefer hiç karşı koymadan ateş etti ve on beş dakika sonra , küçük bir koloninin yanında duruyorduk, garaj yolunda siyah bir SUV vardı.

Umarım köpeği de oradadır. Çünkü onsuz gitmeyeceğim. "Yalnız mı yaşıyor?"

Başını sallıyor.

Güzel. Hiçbir çocuğun kalbini kırmak istemem. Ama o köpek onun ve onu geri almayı hak ediyor. Ve onu ona verecek kişi ben olacağım.

Onu tekrar gördüğünde mutlu olduğunu düşünmek bile... Kahretsin, sabırsızlanıyorum.

Önce kendi kapımı, sonra onunkini açıp kaçmadığından emin olurken silahı kafasına doğrultuyorum.

"Çık dışarı." Yeterince hızlı olmayınca gömleğinden tutup onu dışarı çekiyorum. "Aptalca bir şey yapmaya kalkma."

Kapıyı çalmadan önce araba yoluna çıktığımızda uyarımla irkildi.

"Tee, aç . Benim."

Arka planda bir köpek havlıyor.

Hay sikeyim. O . Adrenalin damarlarımda pompalanıyor.

"Yo, ne..." Dikkati Xander'ın yüzüyle benim aramda gidip gelirken sözleri kesiliyor. "Ne haltlar dönüyor?" Koyu renk gözleri kısıldı. "Ne yaptın sen?"

Muhtemelen salak kuzeninden daha yaşlı değildir.

"Seni vurmadan önce şu lanet kapıyı aç."

Bir adım geri atıyor ve tam o sırada köpek yanına koşuyor.

Bal rengi güzel bir golden retriever bana bakıyor ve bir kez havlayarak beni uyarıyor. Ama yaklaştıkça beni kokluyor ve en kısa sürede

havlamaya başlıyor, kuyruk sallıyor, heyecanı artıyor. Sanki bunca zaman sonra hâlâ Amara'nın kokusunu tanıyor.

"Çekil." Kapıyı arkamdan kilitleyerek içeri girdim. " oluyor, Xander?" Tee'nin arasında korku dolaşıyor.

"Bu köpek sana ait değil." Max'in kulaklarının arkasını kaşıyorum. "Ama sen bunu zaten biliyordun."

"Kahretsin..." diye fısıldar.

"O Amara'nın... kocası."

Sonunda silahı fark ettiğinde Tee'nin gözleri şişer. "Yo, sadece al onu, adamım. Benim için sorun yok." Avuçlarını havaya kaldırır. "Yanlıştı, tamam mı? Yaptığı şey hiç hoş değildi."

"Evet, darılmak yok, tamam mı?" Xander'ın sesi boğuklaşır, panik onu ele geçirir. "Lütfen gitmemize izin ver."

"Otur, Max."

Köpek hemen itaat ediyor, yanıma yerleşiyor ve kuyruklarını bacaklarının arasına almış adamlara bakıyor.

Bir elimi Max'in kafasında gezdiriyorum, o da daha da yaklaşıyor. "onlarla ne yapmalıyız?"

Köpek havlıyor.

"Ben de öyle düşünüyorum." Başımı salladım.

"Bu ne anlama geliyor?" Xander, kuzeninin gözlerinin arasına bir kurşun yerleştirmeden hemen önce soruyor.

"Oh fuckfuckfuck!" Saçlarını çekiştiriyor. Yerdeki ölü kuzenine bakarak, "Lütfen," diye haykırıyor. Avuçlarını havaya kaldırır.

"Ona elini sürdüğün andan beri seni öldürmek istiyordum. Sadece bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Lütfen! I-"

Pop.

Kuzeninin yanına yığılır.

En azından artık babalık konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. "Tamam, Max. Sanırım burada işimiz bitti."

Telefonumu çıkarıp adamlarımdan birini aradım. "Efendim?"

"Boston'daki 555 Main Street için temizlik ekibine ihtiyacım var. İki büyük oda. Bir sürü pislik var."

"Anladım."

Telefon kapanıyor ve arabaya geri dönüyorum, eve karımın yanına gidiyorum, Max'i gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için bir an daha bekleyemiyorum.

CKAPTER s 8

AMARA

"BEKLE, ANLAMİYORUM," DİYOR EMILY TELEFONDA. "SEN Fionn'u bulmakla kalmayıp onunla *evlendin* mi? NE?!"

Nefesimi tutarak, Fionn'un benim için sipariş ettiği ve evimdekiler de dahil olmak üzere daha önce gelen son giysileri de asıyorum.

"Evet, aslında." Yüzümü buruşturuyorum.

Tabii ki şok oldu. Ben de şok olurdum.

"Tamam, sakın ol," diye araya giriyor Lilith. "Tanıştıklarından beri ona aşık olduğu belli ve ben kendi adıma bunun romantik olduğunu düşünüyorum."

"Ayy, katılıyorum," diye ekliyor Patricia. "Yani, Fia'nın babası olabilir. Bence bu harika ve zengin olması? Tanrım, bir daha asla boktan işlerde çalışmak zorunda kalmayacaksın."

Bu yüzden onlara tam olarak gerçeği söylemedim. Söyleyebileceğimden değil. Ne söyleyebilirdim ki?

Hey, yani Fionn aslında Mafya'da ve bir adamı öldürdüğü için ona karşı tanıklık etmemi engellemek için beni kaçırdı. Tamamen romantik, değil mi?

Evet. Bunu kesinlikle yapamam. Ama aşıkmişiz gibi davranabilirim. Her zaman olmamız gerektiği gibi.

Belki de öyleydin.

"Şimdiye kadar bana çok iyi davrandı ve Fia'ya karşı da inanılmaz. Gerçekten onun olup olmadığını bile umursamıyor."

"Aman Tanrım, bu çok tatlı!" Lilith fişkırıyor. "Yani, o tam bir erkek."

"Evet, o özel biri."

Ve ciddiylim. Çünkü ondan hoşlanıyorum. Bu kısmı yalan değil.

Ama aşk? Böyle birini gerçekten sevebilir miyim?

"Sadece endişeliyim, hepsi bu." Emily iç geçirdi. "Belki yakında onunla tanışmaya gelebiliriz."

"Anı , anlıyorum ama iyiyim. Mutluyum."

"Bu gizemli adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum!" Lilith diyor ki.

"Ateşli erkek kardeşleri var mı?"

"Ah, evet. İki tane. Tynan ve Cillian, ama onlar daha yaşlı ve biri evli."

"Bekâr olan kaç yaşında?"

Arkadaşımın bir Quinn'le çıkmasına kesinlikle izin veremem. "O kırk yaşında, yani evet, senin için çok yaşlı."

"Sen Fionn'dan daha gençsin. Yani, ikinizin arasında kaç yaş var?"

"On iki..."

"Ha! Evet, bu kardeşle kesinlikle tanışmalıyım."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii, evet, bir şeyler planlarız."

"Mükemmel!" Sesi heyecanla dolup taşıyor. "Neyse, sanırım tebrikler derken hepimiz adına konuşuyorum. Değil mi Emily?"

"Elbette." Sesi yumuşuyor. "Seni seviyorum, Amara. Bunu biliyorsun. Ve artık uzakta olmandan nefret ediyorum. Seni her zaman göremeyeceğim."

Birbirimizden yüz milden fazla uzakta olmak benim için en zor şeylerden biri olacak ama bu konuda yapabileceğim bir şey yok.

"Biliyorum. Bunu ben de özleyeceğim. Hepinizi görmeyi özleyeceğim. Ama bu benim ve Fia için iyi olacak."

Fionn'un ona aldığı bebek eviyle oynarken ona bakıyorum. Saatlerdir dikkati dağınık, oyuncaktan oyuncağa atlıyor. Onu böyle mutlu görmek hoşuma gidiyor. Tüm bunları kesinlikle karşılayamazdım.

Alt katta kapının açıldığını ve ağır ayak seslerinin yaklaştığını fark ettiğimde çıkışa doğru yöneliyorum. "Çocuklar, gitmem gerek."

Lilith "Ooh, kocan geldi" diye takılıyor.

"Güle güle!" "İyi eğlenceler," diyor Patricia.

"Seni seviyorum." Sonra Emily'nin sesi geliyor. "Bir şey olursa beni ara, tamam mı? Ya da hiçbir sebep yokken." Gülüyor ama hüznle karışık.

"Elbette! Sizinle yakında konuşacağım çocuklar."

Hepsi telefonu kapattığında, benimkini eşofmanımın cebine koyuyorum, tam o sırada, üzerinde hala bıraktığı kıyafetlerle ortaya çıkıyor.

Gözleri beni içine çekiyor, yoga şortu bacaklarımı ortaya çıkarıyor.

"Buraya gel," diye sesleniyor parmağının kıvrımıyla, bakışları baştan çıkarıcı ve ateşle dolup taşıyor.

Vücudum sanki onu çağırıyormuş gibi kıvrılıyor. Ve yaklaştıkça daha çok yanıyorum. Tam önüne geldiğimde, avuçlarını kalçalarımın üzerinde kenetliyor ve beni kendine doğru çekiyor.

"Günün nasıl geçti?" Gözleri gözlerimin içine bakıyor. "İyiymi," diye fısıldıyorum. "Ya seninki?"

Yüzünde bir sırıtma beliriyor, ağzı aşağıya doğru iniyor. Ve daha da aşağı.

Midem sıkışıyor, bedenim onun dokunuşunu arzuluyor.

"Şimdi daha iyiyim," diye fısıldıyor o hınzır ağzı dudaklarımı okşarken. Parmakları omurgamda gezinirken beni yavaşça öpüyor, saçlarıma dolanıyor, diğer eli aramıza giriyor, parmakları göbeğime bastırıyor. "Taşaklarına kadar içine gömülmek istiyorum, küçük tavşan. Sen benim felaketimsin."

Ellerim onun sert pazularını kavırıyor ve bu kasların hissi, onun ne kadar güçlü olduğu, bacaklarımın arasında arzu uyandırıyor. Onun dışında hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hem o zaman hem de şimdi. Hiçbir şey değişmedi. Sanki biz ayrıyken zaman durmuş gibi.

Ama öyle olmadı. Çok şey değişti. "Baba!" Fia ona doğru koşuyor. "Oyuncaklarıma bak!" Alt dudağımı ısırarak hırlıyor.

"Sonra," diye fısıldıyor ayrılmadan önce, kızın kollarına atlaması için diz çöküyor.

Onu kaldırıp koluna yerleştirirken içimde kelekler uçuşuyor.

Onu nasıl kucakladığını izlemek çok güzel.

"Biliyorum! Bütün bu havalı şeylere sahip olduğunu duydum." "Aldın, annem söyledi."

Bana bakıyor, sadece ona bir ağaç gibi tırmanma isteği uyandıran yarım bir gülümsemeyle bana vuruyor. Bir erkeğin çocuğunuzu sevdiğini görmenin libidonuzu ne kadar etkileyebileceğini hiç fark etmemiştim ama işte buradayız.

"Belki birlikte oynayabiliriz," diye öneriyor.

Benimle dalga mı geçiyor? Hadi ama. Şu saçmalığı yapmayı kes! Sana aşık olmamam gerekiyor. Merhaba!

"Yaşasın! Çay partisi istiyorum."

"Çay partisi kulağa harika geliyor. Bütün gün susadım." Kız kıkırdarken onu alnından öpüyor.

Evet, bitti. Anında söndüm ve yenilgiyi kabul ettim. "Çok komiksin." Fia ona dişlek bir kahkaha atıyor.

Kıkırdıyor. "Ama oynamadan önce, anneme bir sürprizim var." Küçük ağzı patlar. "Ona da oyuncak aldın mı?"

"Aslında ben yaptım." Gözleri gözlerimi yakıyor ve sözlerinin anlamını kaçırmıyorum, muhtaç bir ağrı merkezime çarpıyor. "Ama sürpriz bu değil."

"Oh?" Şaşkınlıkla bakıyorum.

"Gözlerini kapat."

"Tamam mı?" Sıkı bir gülümseme oluşurken kaşlarım çatılıyor. "Gelip almama yardım etmek ister misin?" diye soruyor Fia. "Evet!"

"Tamam, hadi gidelim." Gözleri benimkilerle aynı hızda. "Ve *sen* o muhteşem gözlerini kapalı tut."

Tatlı sözleriyle kollarımın tüyleri diken diken oluyor. "Anladım."

Onlar çıkarken sözümü tutuyorum, bana ne aldığını gerçekten bilmek istiyorum. Çok fazla şeye ihtiyacı olan biri değilim. Bana zaten her şeyi verdi. Ben daha çok merak ediyorum.

Bir dakika sonra döndüklerini duyuyorum. Beklenti beni öldürüyor, ama bakmıyorum.

"Tamam, aç gözlerini."

Yavaşça kirpiklerim açılıyor, neye baktığımı anlayamıyorum.
at.

Kalbim hızla çarpıyor, gözyaşlarımdan oluşan devasa nehir yüzünden görüşüm bulanıklaşıyor.

Çünkü hemen yanında oturan...

"Max? Aman Tanrım. Max?" Hıçkırarak ağladım.

Fionn tasmayı bıraktığında havlayarak bana doğru koşuyor.

"Max!"

Dizlerimin üzerine çöküyorum, utanmadan ağlıyorum, heyecanla üzerime atlayıp yüzümü yalarken ona sarılıyorum. Gözyaşlarım durmuyor, kalbim o anda hissettiğim sevgiyi tutamıyor.

Kafamı kaldırdığımda beni izliyordu. Kocam. Bakışlarındaki yumuşaklık. Ve şu anda, benim bir parçam? Anında onun oluyor.

"Nasıl?" Ona sıkıca tutunarak fısıldıyorum.

"Sana sonra anlatırım."

"Teşekkür . Teşekkür ," diye sızlanıyorum. "Bu benim için her şey demek." Başını salladı, çenesi sıkılmıştı. "Senin için her şeyi yaparım."

"Onu sevebilir miyim?" Fia sorar.

"Gel tatlım." Max yerleşmeye başlarken elimi onunkine uzatıyorum, kuyruğu hâlâ sallanıyor.

"Max," dedim. "Bu benim kızım, Fia." Ona dönüyor, nazikçe ellerini yalıyor. "Salyaları akıyor." Kıkırdıyor. "Onu sevdim."

Ona sıkıca sarıldığında, bu beni daha da çok ağlatıyor. Bana verebileceği hiçbir hediye bundan daha özel olamazdı.

Ne olursa olsun, sonumuz nereye varırsa varsın, bunu asla unutmayacağım. Dünyadaki hiçbir şey için.

FIONN

O gece onu göğsüme yasladım, elleri çenesinin altında kıvrılmıştı.

Onun burada olması, Fia'nın olması... Artık tek istediğim bu. Onlar hayatıma geri dönene kadar ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim şey.

Ama ben daha fazlasını istiyorum. Onun hamile kalmasını istiyorum. Bunu yaptığımı bilerek çocuğumuzun onun içinde büyümesini izlemek istiyorum.

"Annem ve Xander'ın bunu yaptığına inanamıyorum. Bu beni hasta ediyor." Sertçe iç çekti.

Parmaklarım omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Özür dilerim, bebeğim. Bu bir şey. Ama seni bir daha asla incitemeyecekler."

Hemen gözlerini kaldırdı. "Bu da ne demek oluyor? Onlara... onlara bir şey mi yaptın?"

Sikeyim.

"Bu senin bir şeyi tanımlamana bağlı." Ona sırtıyorum ama işe yaramıyor. Yaramasını beklediğimden değil.

Gözleri kısıldı. "Fionn. Seni artık tanıyorum."

Buzdağının sadece görünen kısmını görüyorsun. Senin için yapamayacağım hiçbir şey yok.

Çenesini kavriyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum ki söyleyeceklerimde ne kadar ciddi olduğumu anlasın.

"Biri seni incittiğinde..." Başparmağım dudaklarının alt kısmında geziniyor. "Beni incittiler. Eğer gerçeği istiyorsan, sana gerçeği söyleyeceğim."

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve dirseğinin üzerinde yükseliyor. "O öldü mü?"

"Hayır. Ama o öyle."

Elimden kurtulup geri çekiliyor, doğrulmaya çalışırken bir avucunu ağzına kapatıyor.

"Sakin bunu yapma." Onu bir anda sırt üstü yatırdım, bedenim onu yatağa sabitledi. "Benden gerçeği istedin ve şimdi bununla yaşayacaksın." Dudaklarım titreyen ağzının köşesine düşüyor, parmaklarım onun küçük güzel boğazının etrafında kıvrılıyor. "Ben neysem oyum. Bunu değiştirmek mümkün değil. Ve sen artık benim karımsın. Kimsenin sana zarar vermesine ve bunun yanına kâr kalmasına asla izin vermeyeceğimi anlamalısın. Annen şanslı ki tek yaptığım ayağında bir kurşun bırakmak oldu."

"Aman Tanrım!" Korkusu yoğunlaşarak siniyor.

Onu öldürmeye geldiğimde gördüğüm korkunun aynısı.

Boğazını daha sıkı sıkıyorum. "Yine olsa yine yaparım." Ağzım yumuşak bir öpücükle onunkinin üzerine düşüyor. O karşılık vermiyor. "Kimse benim kızımı incitemez."

"Benim için kimseyi öldürmeni istemiyorum."

"Seçme şansınız yok. Bu işler böyle yürümez, mo ban dia. Karım olduğunda, sana değer vereceğime ve seni koruyacağıma söz verdim." Çenesine bir öpücük daha kondurdum. "Ben böyle yapıyorum."

"Bu normal değil." Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Bir gün, ölen sen olacaksın. O zaman Fia'ya ne diyeceğim?"

Şakağımdaki nabız onları bir daha göremeyeceğim düşüncesiyle daha yüksek atıyor. "Ona, onu tanıdığım andan itibaren sevdiğimi söyleyeceksin."

Çenesi titriyor.

"Ağlama, bebeğim." Kirpiklerinin arasına sıkışmış gözyaşlarını siliyorum. "Seni asla ağlarken görmek istemiyorum."

"O zaman benim için başka kimseyi öldürme." Sert bir şekilde nefes veriyor. "Sen bu kadar tatlıyken..." Sesi düşüyor. "Neredeyse bir anlığına kim olduğunu unutuyorum ve o zaman biraz daha rahat nefes alıyorum."

İçimi çekerek sırt üstü dönüyorum, tavana bakıyorum, o ise aramızda küçük bir mesafe bırakıyor.

"Üzgünüm ama ben ." Gözlerim onunkilere kayıyor. "Kocan. Ve bu ömür boyu sürecektir bebeğim, hepsi ."

Seni tutmanın şimdiye kadar yaptığım en bencilce şey olduğunu bilsem bile. Ama bazen bir erkek istediğini elde etmek için bencil olmak zorundadır.

Cevap beklemeden ışıkları kapatıyorum ve onun derin nefes alışını yakalıyorum, o uykuya dalmadan önce ikimiz de bir süre uyanık kalıyoruz.

Sonra orada uzanıp onu izliyorum, parmaklarım hafifçe kalçasından aşağı iniyor.
Zamanla beni olduğum gibi kabul etmesini umuyorum.

CKAPTER s 9

F)ONN

"BIRAZ DAHA ÇAY, BABA?" FIA KÜÇÜK PEMBE ÇAYDANLIĞINI HAVAYA KALDIRIYOR,

Benim yanıma gelirken saç örgülerimi sallıyor, çocuk boyunda, bedenime zar zor sığan bir sandalyede oturuyorum.

Ama olmayı tercih edeceğim başka bir yer yok.

"Lütfen hanımefendi. Bu çay şimdiye kadar içtiklerimin en iyisi."

"Gerçekten mi?" diye soruyor, gözleri annesininki kadar parlak, o muhteşem ela rengi.

"Gerçekten mi?" Gülümseyerek Amara'ya bakıyorum, o da kanepedeki yerinden bizi izlerken kendi sırtışıyla savaşıyor, tam görüş alanımızda, Max'in kürkünü okşuyor.

Onu gözünün önünden ayırmıyor, kaybolmasından korkuyormuş gibi sürekli ona dokunuyor.

Fia sudan başka bir şey olmayan çaydan biraz daha koyuyor, ama ben yine de o küçük pembe bardağı kaldırıp içiyormuş gibi yapıyorum.

"Mm, çok iyi."

Kıkırdıyor, çalışma odasında karşımdaki yerine dönüyor ve kendi birasını yudumluyor.

"Akşam yemeği için Tynan'a gitmeyi dört gözle bekliyor musun?" Amara'ya sordum. Bugün benimle neredeyse hiç konuşmadı. Bunu düzeltmem lazım ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. O pisliği öldürmemi kabul etmesini beklemiyorum. Benden farklı olarak, bu onun için zor. Kendine gelmesi için ona zaman vermeye hazırım.

ama evliliğimizi bitirmek tartışmaya açık değil.

"Öyleyim." Dizlerini göğsüne bastırarak kucaklıyor. "Fia'nın birlikte oynayacağı birinin olması güzel olacak."

"Evet." Plastik bir bisküvi alıp tabağıma yerleştiriyorum. "Aile önemlidir ve benim ailem artık senin ailen."

Ağzı sıkışıyor ve bir kucağına bakıyor. "Diğerleri biliyor mu?"

"Neyi biliyorsun?"

"Buraya nasıl ve neden geldim?"

"Hayır. Ama onlara söylemekten memnuniyet duyarsınız."

"Hayır." Dizlerini daha da yaklaştırıyor. "Bir şey söylemeyi planlamıyorum." "Ne istersen bebeğim. Çay?"

O başını sallarken yüzümde bir gülümseme belirliyor, ben ise benimle konuştuğu için mutluyum.

"Onunla aran iyi."

"Bu bir iltifat mı?" Fia bir parça "kek" kapıp büyük bir ısırık alıyormuş gibi yaparken yarım bir sırıtma belirliyor.

"Olabilirdi." Alaycı gülümsemesi vücudumdaki her hücrenin farkındalıkla çarpmasına neden oluyor.

"Birazdan ofise gerekiyor ama uzun sürmez." "Tamam."

Başını sallıyor.

Gitme vaktim gelene kadar Fia ile oynamaya devam ediyorum.

"Baban seninle sonra görüşecek prenses." Onu kollarımın arasına alıp şakağından öpüyorum.

"Seni seviyorum."

Kahretsin. Bunu söylediğini duymak asla eskimeyecek. "Ben de seni seviyorum, tatlım."

Onu bıraktığımda, ben karıma yaklaşıp çenesini sıkıca kavrarken o çay partisine geri dönüyor.

"Sonra görüşürüz, bebeğim." Dudaklarım onunkilere değiyor, onu usulca öpüyorum.

O da beni öpüyor, parmakları pazılarıma dalıyor, sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi. Ne yaparsam yapayım beni hep bu şekilde öpeceğine inanmak istiyorum, çünkü aramızdaki bağ? Kopmaz bir bağ.

Ben geri çekilirken usulca, "Lütfen dikkatli ol," diyor.

Ve şu anda, bana endişeyle baktığı bu saniyelerde, ona aşık olduğumu fark ediyorum. Sert ve hızlı bir şekilde. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

"Bundan emin misin?" Tynan soruyor. "Çünkü sen hayatında hiç bir şey yapmadın."

"Hadi bebeğim." Elara başını sallar. "Adama bir şans ver." "Evet, onun dediği gibi." Sırıtiyorum.

Brody onun yanında gülüyor.

"Bu kadar komik olan ne? Sence amcan bunu beceremez mi?" "Hiç de değil."

Alay ediyorum. "Vay canına. kanıtlayacağım."

"Dil." Elara kaşlarını çatı.

"Emredersiniz, hanımefendi." Ona bir selam verdim.

Bize nasıl katlanıyor bilmiyorum, özellikle de kardeşim gibi huysuz birine.

"Baklava acemiler için değildir. Eğer berbat edersen, suç sende." Tynan biraz un, tereyağı ve bir sürü ıvır zıvır alır.

Ama bunu yapmalıyım. Bunu yapan kişi ben olmak istiyorum. İsteddiği bir şey olduğunu söylediğini duyar duymaz, bunu ona verecek kişinin ben olacağımı biliyordum ve bunu sevmesini istiyorum.

"Evet, evet, tamam. Konuşmayı kes ve bana ne yapacağımı söyle."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve sonra bana tarifin ilk adımlarını veriyor.

olduğunu anlamadan, Brody'nin yardımıyla hamur yapıyorum. Ya da yapmaya çalışıyorum.

"Karıştırmaya devam etmelisin," diyor bana, başını sallayarak. "Bu kadar topaklanmış olamaz."

Evet, çocuk benden daha çok şey biliyor.

"Tamam, dahi." O gülerken saçlarını karıştırıyorum.

"Eğer doğru yapmazsanız, ortaya iyi bir şey çıkmaz."

"Evet, çocuğumu dinle." Tynan biraz yumurta ve şeker alıp başka bir karıştırma kabına ekliyor.

"Bence onun istediği bir şeyi yapmak istemen çok hoş," diye araya giriyor Elara. "Bu gerçekten çok düşünceli bir davranış."

"Şu anda benden pek hoşlanmıyor, o yüzden deniyorum."

"Elara da öyle. Başlarda." Tynan sırtarak onunla göz göze geliyor ve yüzü kızarıyor.

"Evet, onu öldürmek istedim. Sanırım bir kez denedim bile." Omuz silkiyor, yüzünde şakacı bir ifade var.

"Anne!" Brody'nin gözleri patladı.

"Sadece oynuyordum." Ellerini havaya kaldırdı. Ama bana odaklanınca başını sallıyor.

"Kesinlikle oyun oynamıyordum," diye fısıldıyor bana. "Amara kendine gelecektir. Ben geldim. Ona biraz zaman ver."

"Evet, umarım bu baklava yardımcı olur." Malzemeleri karıştırarak dolguya başlıyorum.

"Olacak. Göreceksiniz."

Keşke onun iyimserliğini paylaşabilseydim.

CHAPTER 30

AMARA

BANYODA SAÇLARIMI FIRÇALAYIP, SABAH İÇİN HAZIRLANMAYA DEVAM EDİYORUM. Bu akşamki yemek. Quinn ailesiyle çevrili olma düşüncesi içimde düğümler oluşturuyor.

Bir mafya ailesi.

Aslında oldukça korkutucu ama dizime kadar uzanan siyah kalem elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı alırken bunu aklımın en gerisine itiyorum.

Benim için satın aldığı yeni gardırop çok güzel ve bu lüks hayata ne zaman alışacağımı bilmiyorum. Hayatım ne kadar zor olsa da benim hayatımdı. Sahip olduğum her şey için savaştım. Bu hile yapmak gibi geliyor.

"Hazır mısın, bebeğim?" Koyu gri takım elbise ceketinin içinde her zamanki gibi iyi görünüyordu, beyaz gömleğinin iki düğmesi açıktı.

"Evet." Bakışları bedenimi tahrir ettiğinde yüzüm kızarıyor.

Yaklaşarak kalçalarımı kavırıyor. "Çok güzelsin."

Bunu kastettiğini biliyorum. Bunu duyabiliyor ve görebiliyorum. Ama en önemlisi, hissediyorum.

Sert bedenini benimkine doğru itiyor ve gözlerimin içine bakıyor, o günahkâr ağzı dudaklarımın üzerinde geziniyor. Yine de beni öpmüyor, kalbim bunu fark etmemiş olsa da, sadece yakınlıktan dolayı daha hızlı atıyor.

"Dün gece nasıl uyudun?" Sesi boğuk, ritmik bir melodi gibi, tüm mahrem yerlerimi okşuyor.

Dün gece bana dokunmadı. Bana Xander'ı öldürdüğünü söyledikten sonra üzgün olduğumu biliyordu ve ben onu ve yaşadığı hayatı nasıl kabul edebileceğimi anlamaya çalışırken bütün gece bana sarıldı.

Kendimi asla onun yaptığı türden şeyler yapan biriyle evli görmedim. Yine de aynı zamanda onun iyi bir adam, iyi bir baba olduğunu biliyorum ve bu iki şeyi uzlaştıramıyorum.

"Yine o şeyi yapıyorsun," diye fısıldıyor sert bir ses . "Neyi yapıyorum?"

"Bana aşık olamamanın tüm nedenlerini düşünüyorsun." Midem bulanıyor.

Sevgiler.

İşte yine o kelime.

Avuç içi yanağımı kavırıyor, gözleri benimkilerle aynı hizada.

İçimi çektim. "Sana aşık olmak dünyanın en kolay şeyi olurdu. Tüm diğer şeyler yoluma çıkıyor."

Sığ bir nefes alıyor, başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Pekala, Mrs. Quinn, bunu düzeltmemiz gerekecek."

Tynan ve Elara'nın evi bizden arabayla sadece birkaç dakika uzaklıkta. Ev zarif ve en az Fionn'unki kadar büyük.

Büyük fuayeye girmemize izin veren muhafızlar bizi selamlıyor, Elara'nın büyük bir tabağa sebze yerleştirdiği mutfaka doğru ilerlerken bir kahya bize merhaba diyor.

"Aman Tanrım! Sizi karşılamaya gelmediğim için özür dilerim. Sizi duymadım."

Koşarak geldi ve ikimize de sarıldı.

"Sorun değil." Endişesini el sallayarak

geçti. "Merhaba!" Fia sırtıyor.

"Çok güzel görünüyorsun." "Aww." Elara

surat asıyor. "bende kalabilir mi?"

"Evet derdim ama onu çok özlerim." Fia'yı bacaklarıma doğru çekiyorum ve o da kıkırdıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Mutfak tezgahının üzerindeki tabaklara bakıyorum. Sayılamayacak kadar çok.

"Kesinlikle olmaz! Siz yemek odasına gidin. Herkes zaten orada."

Tynan içeri giriyor ve iki tabak alırken başıyla selamlıyor.

Fionn'a "Şu tabakları al," diyor ve ben yardım etmeye çalıştığım da başını sallıyor.

"Hayır, biz hallederiz."

"Tamam, eğer eminsen." Ama yine de yardım etmediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Amara'yı biliyorlar mı?" Fionn, başını sallayan Tynan'a soruyor. "Onları şaşırtacak kişinin sen olması gerektiğini düşündüm." Kuru kuru kıkırdıyor. Fionn'un gözleri benimkilere kayıyor ve sinirlerim geriliyor.

Onlara bizim hakkımızda ne söyleyeceğim? Yalan mı söyleyeyim?

Yirmiden fazla sandalyenin bulunduğu geniş yemek salonuna adım atıp yan yana yürürken, "Gergin olma," diye fısıldıyor.

Tüm gözler bize çevriliyor, konuşma sesi sessizlik yankılanana kadar bir mırıltıya dönüşüyor.

"Emily mi?" Fernanda ağzı açık bakıyor. "Buna inanamıyorum!"

"Merhaba." Gergin bir şekilde geri çekiliyorum, ama sırtımın küçük kısmındaki sabit avuç içi beni biraz daha az gerginleştiriyor.

"Merhaba, ben Fia." El sallıyor.

Patrick'in kalın kaşları şaşkınlıkla kalkarken, elini uzatmadan önce bir an Fionn'a bakıyor. "Tanıştığımıza memnun oldum, tatlım."

Herkes birbirini selamlarken Fernanda kollarını bana doluyor. "Çok uzun zaman oldu. Seni bir daha göreceğimizi hiç düşünmemiştim. Nasıl oldu da oldu mu?" Omuzlarımı tutuyor, bakışları benimkileri arıyor. "Nerelerdeydin?" Yaklaşıp fısıldıyor: "İyi misin? O günkü konuşmamızı düşünmeden edemiyorum."

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Güzel." Parmaklarımı sıkıyor.

"Onun adı aslında Amara." Fionn sırtıyor ve kız ona meraklı bir bakış atıyor.

"Burada bir hikaye var gibi görünüyor." Ağzı bir gülümsemeyle geriliyor. "Her halükarda, seni görmek ve bu sevimli küçük kızla tanışmak çok güzel. Değ il mi Pat?"

Elini Fia'nın başında gezdiriyor, Fia da kadına parlak bir şekilde gülümsüyor.

"Evet, öyle." Fionn'un babası elime bakıyor ve parmağımdaki yüzüğü fark ediyor. "Dur bir dakika. Siz ikiniz evlendiniz mi?"

Fionn parmaklarını benimkilerin arasından geçirip eklemlerimi öpüyor. "Evet, baba." Tüm ailesine bakıyor, bazılarını henüz tanımıyorum. "Amara dünden beri benim karım ve Fia da kızım."

Patrick alay ediyor. "Oğullarımın ben olmadan evlenmelerinin nesi var? Alınmaya başlıyorum." Cillian'a sert bir bakış attı. "Böyle bir saçmalık yapmasan iyi edersin evlat. Duydun mu?"

"Mm-hmm."

"Komik konuşuyorsun." Fia Patrick'e kıkırdıyor. "Bu hiç hoş değil!" Nefesimi üfleyerek azarlıyorum.

"Hayır, o haklı. Biliyorum." Kalın gri kaşlarını kaldırarak ona bakıyor. "Biliyorsun..." Yüzü aydınlanıyor. "Eminim dondurma seviyorsundur ve burada çok var."

"Var!" Bön bön bakıyor. "Nereden biliyorsun? Büyücü müsün sen?" Bir elini kalçasına atıyor ve oda kahkahalara boğuluyor.

"Şimdi düşündüm de, bütün bu büyücülük olayı sende de var." Fernanda'nın gözleri onun vücudunda bir aşağı bir yukarı kayıyor.

"Belki de sana bir büyücü şapkası almalıyız." Fionn kıkırdar.

"Ha-ha, hepiniz iyi bir yaşlı adamla dalga geçmeyi bıraksanız iyi olur." Patrick'in sesi neşeye doluyor.

"Sorun yok, baba." Elara elinde bir tepsi bisküvi ile dışarı çıkar. "Seni koruyacağım."

"Aww, gördün mü? İşte aşk budur." Yanına yaklaşıp tepsiyi alıyor ve masanın üzerine koyuyor. "Her şey harika görünüyor, sevgilim."

Ona "baba" demesi çok tatlı. Ona iyi davranıyor olmalı.

Kendi babamı ve beni nasıl böyle bırakıp gidebildiğini düşündükçe göğsüm sıkışıyor. Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor ama onları görmezden geliyorum.

Fionn ve ben oturmak üzereyken uzaktan bir kapı açıldı ve birden fazla ayak sesi yaklaştı.

Kim olduğunu görmek için baktığımda Iseult ve kocası olduğunu tahmin ettiğim uzun boylu bir adamdan başkasını bulamıyorum. Beni orada görünce gözleri parlıyor, sonra ağzının kenarı yukarı kalkıyor.

"Vay, vay..." Herkesin önünden geçerek içeri giriyor ve dar kot pantolonunun üzerinde siyah, uyluk hizasında çizmeleriyle tam karşımda duruyor. "Bakın kim dönmüş." Tek bir kalın kaşını kaldırıyor. "Sonunda kardeşimin acısına son verdin, ha? Seni bulmaya çok kararlıydı. Sana bunu söyledi mi?"

Yavaşça, hınzırca sırıtan Fionn'a dönüyorum.

Beni bulmak için bu kadar uğraştığını bilmiyordum.

Kalbim küt küt atıyor.

"Yine de eminim ki gitmen onun suçuydu. Belki de bunu hak etmiştir." Kızın eğlenmiş görüntüsü Fionn'u memnun etmedi, belirgin bir

kaşlarını çattı.

"Seni görmek her zaman güzel, kardeşim. Çok ." Ama söylediği şeyi atlatamıyorum.

"Beni mi aradın?"

"Yıllardır," diye fısıldıyor.

Ona ters ters bakar. "Şimdi konuşabilir miyim?" Sırıtmamak için dudaklarını büzüyor.

"Her yere baktım," diye açıklıyor. "Bulabildiğim her Emily Daniels'ı aradım ve takip ettim. Yüz tanımayı bile denedim. Ama her seferinde elim boş döndüm."

Kalbim sıkışıyor. "Ben de seni aramaya çalıştım. Belli ki senin kadar etkili değil."

Bu ifşaat karşısında şaşırmış gibi uzun bir nefes çekiyor. "Belli ki bunca zaman sonra bile seni bulmuş."

"Tam olarak değil." Sinirli bir nefes alıyor ve kaşlarını çatarak bana sertçe bakıyor.

Iseult'nun yüzünde sorgulayıcı bir ifade belirir. "CliffsNotes versiyonunu sunmak isteyen varsa, bu buluşma hakkında bir şeyler duymayı çok isterim."

"Ben de." Yanındaki koyu renk gözlü ve aynı derecede koyu renk saçlı adam araya giriyor. "Bu arada ben Gio. Sevgili karım bunu benim için yapmayacak gibi görüldüğü için kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm."

"Önemli olduğunu düşünmemiştim." Gülümsemesiyle savaşıyor.

"Evet, gerçekten çok komik." Adam bir kolunu kıza dolayarak onu kendi tarafına çekerken, kız da onu itmeye çalışıyor ama pek de çabalıyor gibi görünmüyor. "Ailemize hoş geldin. Üzgün olduğumu söyledim ama muhtemelen bunu çoktan anlamışsındır."

"Oğlumu görmezden gel." Fernanda gözlerini deviriyor. "Quinn'ler harika insanlar ve ben kendi adıma döndüğünüz için çok mutluyum."

Onların arasında dururken korku hissetmiyorum. Hoş karşılandığımı ve evimde olduğumu hissediyorum.

Tek başına bu bile beni korkutmalı ama korkutmuyor.

Benim yaşlarımda, Fionn'a neredeyse tıpatıp benzeyen kısa boylu, ince bir kadın yaklaşıyor, yanında da çok daha uzun boylu, gözleri gökyüzü kadar mavi bir adam.

"Selam, ben Eriu. Fionn'un diğer kız kardeşi. Hiç tanışmadık ama Iseult yıllar önce bana sizden bahsetmişti." Elini benimkine uzatıyor. "Resmi olarak

Seninle ve seninle tanışmak!" Fia'nın önünde diz çöküyor. "Ben Eriu Teyze. Sizinle tanışmak bir zevk."

Kızım kıkırdayarak onun elini sıkıyor.

"Ben de Devlin, Eriu'nun kocasıyım." Selamlamak için başını sallıyor. Kalın İrlanda aksanı, Patrick'inki kadar ağır olan ses tonuna eşlik ediyor.

"Hey, sen de komik konuşuyorsun! Ben de komik konuşmak istiyorum!" "Buna İrlanda aksanı deniyor tatlım," diyorum ona. "Benim için satın alabilir misin?"

Patrick gülüyor, diğerleri de ona katılıyor. "Oh, çok komik!"

Brody bitişik odadan çıkar, yanında Fia'nın yaşlarında, parlak yeşil gözlü, kestane rengi bukleli bir kız vardır.

"Hey," diyor.

"Merhaba, Brody."

Kız bize utangaç bakışlar atıyor, kardeşinin kalçasının arkasına saklanıyor. "Yeni insanlara karşı çok çekingen oluyor, ama ona ısınması için biraz zaman verin."

"diye açıklıyor Elara.

"Bu Adora, Fia." Fionn onun elini tutar. "O senin kuzenin. Hadi gidip merhaba diyelim."

"Tamam!"

Fia sosyal bir kelebek. Herkesle konuşabilir, bu yüzden kısa sürede arkadaş olacaklarına eminim.

"Merhaba. Oynamak ister misin?"

Adora annesine bakar, o da heyecanla başını sallar.

Sonra kız gülümsüyor. "Tamam."

Sonunda ağabeyinden uzaklaşıyor ve Fia bir saniye bile kaybetmeden onun elini tutuyor.

"Oyuncakların nerede?"

Adora solu işaret ediyor ve odadan dışarı çıkıyorlar.

"Onları izlememi ister misin?" Brody sorar.

"Lütfen, tatlım." Elara onun başının tepesini öpüyor. "Ama yemek hazır, o yüzden on beş dakika içinde döndüğünüzden emin olun."

"Tamam, anne." Onları yan odaya kadar takip eder.

Küçük siyah-beyaz bir köpek ağzında kahverengi bir mokasenle hırlayarak koşarak içeri girer.

Bir kahkaha attım. "Köpeğinizin ağzında birinin ayakkabısı var."

Tynan inliyor. "Bu Bubbles. Bu da benim ayakkabım. Aramızda hiç bitmeyen bir aşk/nefret ilişkisi var."

"Evet," diye gülüyor Elara. "Adamın eşyalarını mahvetme konusunda çok becerikli. Ama iyi tarafından bak bebeğim." Avucunu onun göğsüne doğru indiriyor. "En azından artık senin yanında uyuyor."

"Şanslıyım," diye mırıldanıyor.

Tynan başını sallarken köpek gözden kayboluyor. "Her neyse, hazır yemek sıcakken yiyelim."

Elara'ya bir sandalye çekiyor ve Elara ona sevgiyle bakıyor, koltuğuna oturmadan önce bir elini onun yanağına koyuyor. Ancak o zaman kendi koltuğuna oturuyor. Fionn da belli ki aynı şekilde yetiştirilmiş, çünkü o da benim için sandalyemi çekiyor.

"Önden buyur, bebeğim." Sırtışı genişliyor ve o hain kelebekler içimde kükrüyor.

Ben koltuğuma gömülürken o da aynısını yapıyor, parmak uçları kalçamın üst kısmında geziniyor, sandalyemi yaklaştıırken gözleri kapanıyor. Herkes yemeğe başlarken o avucunu dizime koyuyor ve orada bırakıyor. Vücudum ısıyor ve farkına varıyorum, meme uçlarım boncuk boncuk oluyor, kendimi yemeye zorluyorum, her ne kadar o koca elini üzerimde tutarken zor olsa da.

"Okul nasıl gidiyor hayatım?" Patrick Eriu'ya sorarken parmakları kalçamda aşağı yukarı geziniyor ve beni kıpır kıpır yapıyor.

"Her şey iyi gidiyor. Derslerimi seviyorum."

"Oh, üniversitede misin?" Bacaklarımın arasındaki zonklamayı görmezden gelmeye çalışarak merak ediyorum.

"Evet. Yaratıcı yazarlık alanında yüksek lisans yapacağım." "Oh, vay canına! Bu harika."

Patrick, "Evet, çok iyi bir yazar," . "İkinci kitabını daha yeni yayınladı."

"artık. Ne kadar heyecan verici."

Utangaç bir şekilde başını sallıyor, belli ki iltifatlardan rahatsız oluyor ama babası belli ki gurur duyuyor.

"Evet, harikaydı. Peki ya sen? Ne okudun?" Kalbim küt küt atıyor.

Boğazımı temizleyerek elimdeki çatalla oynuyorum, bir köfteyi seçiyorum. "Şey, ben hiç üniversiteye gitmedim. Yani, istedim tabii ki." Nabzım hızlanıyor. "Paralegal olmak istiyordum."

Herkesin gözü üzerimde ve yemin ederim yüzüm domates gibi kıpkırmızı. "Neden yapmadın?" Iseult soruyor. "Üniversiteye gitmek için."

İçimi çekerek gerçeği söylüyorum. "Annem pek destekleyici değildi. Onun yerine çalışmamı ve evde onunla olmamı istiyordu. Bu yüzden son sınıfta okulu bırakmamı ve bir işe girmemi istedi."

"Ve sen hala stajyer avukat olmak istiyorsun?" Fionn'un ses tonunda sert bir ton var ve bu da ona bakmama neden oluyor.

Ve bulduğum şey kalp atışlarımı hızlandırdı. Yüzünün her santimi öfkeyle doluydu.

Bana mı yoksa anneme mi kızgın?

"Evet. Yani, hep istediğim şey buydu. Aptalca, biliyorum."

Çenesi gerildi. "Neden aptalca olsun ki?"

"Artık Fia var ve o benim önceliğim. Ona sahip olduğum andan itibaren öyleydi."

Fernanda elini göğsüne koyarak, "Ayy," diyor. "Sen iyi bir annesin ama bazen kendimiz için de bir şeyler yapmamız gerekir. Annen bencil davrandığı için üzgünüm."

"O pek çok şeydi. Bencillik muhtemelen endişelerimin en küçüğüydü. Ama o sahip olduğum tek şeydi ve her zaman bana iyi bir anne olmasını umdum." Bütün bunları bir oda dolusu yabancıya söylediğim için utanarak koltuğuma çöktüm.

"Hepimiz ebeveynlerimizin en iyi yönlerini görmek isteriz." İç çekiyor. "Ama yaşlandıkça, onların sadece insan olduğunu ve ebeveyn olmanın birini iyi bir insan yapmadığını anlıyoruz."

Haklı olduğunu biliyorum. Ama daha az berbat değil.

Sohbet başka bir konuya kayarken, Fionn'un düşünceli enerjisini hâlâ yanımda hissediyorum. Elini elime alıp sıktığımda, o da bana karşılık veriyor ve ağır bir nefes veriyor. Gözlerinin içine bakarken nabzım her geçen an daha yüksek atıyor, açıklayamadığım bir bağ hissediyorum.

"Annen tam bir hayal kırıklığı olduğu için özür dilerim." Parmak eklemleri yanağımdan aşağı süzülüyor. "Sana daha önce hiç sahip olmadığın her şeyi vereceğime söz veriyorum."

Kalbim küt küt atarken, ağzımı kendine çekip beni öpüyor. Bu öpücük... ruhumun derinliklerine işliyor. Sanki ona güvenmemi istiyordu. Buna güvenmek için.

Ve şu anda, neredeyse yapabilirmişim gibi geliyor.

CKAPTER 3L

F)ONN

O AKŞAM DUŞTAYKEN, ONUN SÖZLERİNİ TEKRAR TEKRAR DINLEDİM.

İçimde biriken öfkeyi durduramıyordum.

Annesi. O kaltak. Ayağına bir kurşun sıkmaktan daha fazlasını yapmalıydı.

Komodinden video monitörünü alıp yatağında uyuyan Fia'ya bakıyorum ve bir insanın kendi çocuğuna nasıl kötü davranabileceğini merak ediyorum. Bu kız için her şeyi yaparım ve onunla daha yeni tanıştım.

Kalçama bir yumruk atarak kamerayı geri bırakıyorum, gömleğimi çıkarıyorum, sırada pantolon var. Banyoya yöneliyorum, şu anda Amara'ya ihtiyacım var. Ona sahip olduğu hayatın artık geçmişte kaldığını söylemeye ihtiyacım var.

Yapılanları düzeltemeyebilirim ama ona iyi davranacağım. Ona her şeyi vereceğim.

Ben içeri girerken cam kapının arkasında su vızıldıyor.

Beni görmüyor, ilk başta. Ama gözleri benimkilere kilitlendiğinde benden saklanmıyor, parmakları saçlarında geziniyor.

"Fionn? Burada ne yapıyorsun?"

Yaklaşıp kapıyı açıyorum. "Seni kontrol etmek istedim. Yemekte söylediklerin hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

Dolgun dudakları kıvrılıyor. "Ve ben bitirene kadar bekleyemedi mi?"

"Kesinlikle hayır." Bakışlarım tenimin her bir muhteşem santimini tarıyor.

"Çünkü o zaman ıslak ve çıplak olmazdın."

İçeri girip kalçalarından tutarak onu kabaca duvara doğru ittiğimde nefesi daha da hırıltılı hale geliyor, sikim sert ve ağır

Karnı.

Elimin tersiyle çenesini yukarı kaldırıp ağzımı indiriyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Özür dilerim, bebeğim. Keşke o zamanlar gençken sana yardım edebilseydim."

Sıcak nefesi çenemde dağılıyor. "Sorun . Ben iyiyim."

"Bu doğru. Öylesin." Parmaklarım kalçasından aşağıya doğru kayıyor, o inlerken klitorisini okşuyor. "Artık bana sahipsin ve bir daha hiçbir şey için endişelenmene gerek kalmayacak."

"Fionn..." Nefes nefese kalıyor, parmaklarım içine batarken tırnakları sırtıma batıyor, kıvrılıyor ve gidebildikleri kadar derine iniyorlar.

Ağzım boğazına düşüyor, dudaklarını dudaklarımla yakalayana kadar yukarı doğru öpüyorum, duvarları sıkılaşıp beni daha fazla içine çekene kadar amını daha hızlı çalıştırıyorum.

Onun içinde kaybolmak istiyorum. Bana hissettirdiklerinde kaybolmak. Sanki yaşamış en şanslı orospu çocuğuymuşum gibi.

Onun zevk çığlıklarını yutuyorum. Klitorisine bir fiske daha vurunca elleri etrafımda sıkılaşıyor, vücudu titriyor.

"Oh Tanrım! Evet!" bir çığlık kopuyor ama ben sadece hızımı artırıyorum.

Vücudu gevşemeye başladığında tempomu düşürüp diğer elimle yanağını avuçluyorum. "Çok güzelsin."

Nefes nefese iç geçiriyor, ben parmaklarımı sırtında aşağı yukarı gezdirirken başını omzuma indiriyor.

"Arkanı dön. Saçını tarayacağım."

"Mmm, tamam." Yerleşik raftan saç tarağını alıyorum ve saçlarını aşağıdan taramaya başlıyorum, yukarı doğru çalışıyorum, her düğümün dışarıda olduğundan emin oluyorum.

"Bu işte iyisin."

"Şaşırmış gibisin." Karnını sıkıca kavradım ve onu önüme doğru ittim.

"Senin saçların uzun değil." Alaycı bir gülümsemeyle omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Biz küçükken Iseult'dan öğrendiğim bir şey bu. Annemiz beş yaşındayken öldükten sonra Eriu'nun saçını nasıl tarayacağımı bana o öğretmişti."

"Ah... Özür dilerim."

"Öyle olduğunu biliyorum." Omzunu öptüm. "Ama bu uzun zaman önceydi." "Eminim hâlâ acıyordur."

Öyle.

Saçlarını taramaya devam ediyorum ve işim bittiğinde suyu kapatıyor. Bir havlu kaparak onu kurulamaya devam ediyorum, acele etmiyorum, her bir bacağı destekli bacağımın üzerine alırken gözlerinin içine bakıyorum, havlu yukarı ve uyluklarının arasına sürükleniyor.

Onu orada kuruladığımda dudağının kenarını ısıyor. Azı dişlerimi gıcırdatarak, neredeyse imkansız olsa da kendimi uslu durmaya zorluyorum.

Onu çok kötü istiyorum.

Onu kollarıma alıp yatak odasına götürüyorum.

"Bundan sonra duşlarımız böyle mi olacak?" Yüzüne bir gülümseme yayılır. "Beni dışarı mı taşıyorsun?"

"Şikayet mi ediyorsun, mo ban dia?"

"Hiç de bile."

"Güzel." Onu yatağın üstüne atıp, üzerine sürünüyorum.

Beni bacaklarının arasında karşılıyor, ben gözlerinin içine bakarken parmak uçları sırtımda geziniyor. Sikim amına sürtünüyor, gözleri arzu dolu bir şekilde ağırlaşırken sırtı kavisleniyor. Kendimi tutarak piercinglerimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve gözleri dönüyor.

"Bir gün acele etmeyeceğim, seni bağlayacağım ve sonra da sikeceğim."

"Evet, lütfen," diye inliyor, bir eli saçlarımı okşuyor, diğeri omzumda.

"Bunun için yalvardığını duymak..." Dudaklarım çenesinin üzerinde geziniyor. "...beni çok sertleştiriyor."

Dudaklarını aç, ahlaksız bir öpücükle kendime çekiyorum, sikim onun girişine sokuluyor, santim santim batıyor.

Her dokunuşta beni daha derine çekiyor. Tek bildiğim o olana kadar. Tek istediğim ve ihtiyacım olan onu korumak ve hayatımı onu severek geçirmek olana kadar.

Şu anda, aşık olduğumdan eminim. Neredeyse beş yıl önce o gece ona aşık oldum.

Ve şimdi, nihayet ona bunun ne kadar olduğunu gösterebileceğim.

AMARA

Hiç dün gece uyuduğum kadar huzurlu uyumamıştım. Benimle seviştikten sonra vücudum onun kollarında tamamen doymuştu.

Ve bu tam olarak buydu. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Her dokunuşuyla kendini özümde işledi ve şimdi onu terk etme düşüncesi bana yabancı geliyor.

Bu düşünce kalbimi yerinden oynatıyor. Sanki bir daha asla onun yanında uyanamama fikrinden iğreniyor. Bana küçük tavşanım ya da tanrıçam dediğini hiç duymayacakmışım gibi.

Onunla geçirdiğim her an, sanki buraya ait olduğumu hissettiriyor. Bir şekilde burası çoktan evim olmuş gibi.

Bir elimi yüzüme sürerek inliyorum, bir esnemeyle bedenimi geriyorum ve yanımdaki boşluğu sıcak ama boş buluyorum. Çoktan işe gitmiş olmalı.

Video monitörünü kapıp Fia'yı kontrol ediyorum. Bunu yaparken, yatağında olmadığını fark ettim.

Panik anında beni vurdu.

Nerede o?

Başım dönüyor. Nabzım hızlanıyor.

Ya biri onu kaçırdıysa? Ya Fionn'un düşmanlarından biriye? Yaptığı şeyi yapan bir sürü düşmanı olmalı.

Hayır, bu delilik. Eminim iyidir, sadece normal, meraklı bir çocuk gibi geziniyordur.

Ama zihnim mesajı almadı, ayaklarımı yataktan dışarı sallarken bedenim içten içe titriyor, hızla bornozumu kapıp odasına koşuyorum.

"Fia!"

Hangi cehennemde olabilir?

"Fia, bebeğim? "

Odasında kimse yok. Sessizlikten başka bir şey yok.

Merdivenlere yöneldiğimde, sesler hafiften biraz daha yüksek çıkmaya başlıyor. Aşağı indiğimde Fionn, "Bırakalım da annemiz uyusun," diyor.

"Tamam!" Onun sesini duyduğumda, endişem anında

Be

n. Mutfığa doğru aceleyle ilerlerken ikisini de adanın etrafında görüyorum.

Tanrıya şükür.

"Hey, bebeğim." Fionn mutfakta Fia'nın başında dururken bana bakıyor, kreplerini kesiyor.

Bir elimi göğsüme koyup kalp atışlarımı kontrol etmeye çalışırken Max koşarak yanıma geliyor ve ellerimi yalıyor.

Fionn görünüşümü anladığında çatalı indiriyor. "Neyin var?"

Yanıma geliyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor, bakışlarımda bir yanlışlık olup olmadığını araştırıyor.

"Onu yatağında görmediğim zaman..."

"Kahretsin," diye fısıldıyor sanki onun duymasını istemiyormuş gibi. "Özür dilerim." Alnı benimkine düşüyor. "Burada ona hiçbir şey olmayacak. Endişelenmene gerek yok."

Başımı sallıyorum ve kollarını tutuyorum, bırakmak istemiyorum. Güçlü elleri sırtımı okşuyor, kalbi benimkinin yanında atıyor.

"Anne, iyi misin?" Fia'nın tatlı ses tonuyla geri çekildim ve ona güven verici bir şekilde gülümsedim.

"Ben iyiyim bebeğim. Kreplerin nasıl?"

"Çok lezzetli!" Çataldan tamamen vazgeçerek ağzına bir parça daha atıyor, küçük ellerinde çikolata lekeleri var.

"Hadi gel. Yemek yiyelim, bebeğim." Elim tutarken bana Fia'nının karşısında bir sandalye çekiyor ve yanımdakini alıyor.

Tabağımı krep ve yumurtayla dolduruyor, sonra kendi tabağına ekliyor. Beyaz tişörtü sırtına kadar uzanıyor, kaslarının her santimi belli oluyor. Yemin ederim adam nasıl kötü görüneceğini bilmiyor. Uyandığında saçları bile mükemmel, geriye taranmış ve kusursuz.

"Senin için başka bir sürprizim var." Gözlerinde bariz bir parıltı var.

"Gerçekten mi?" Yumurtamı kestim ve ağzıma bir parça attım. "Ve Bu da ne?"

"Sana söyleseydim pek de sürpriz olmazdı." Kıkırdıyor. "Şimdi ye de sana göstereyim."

Ne olabilir ki?

O kahvesini yudumlarken, ağzını seğirterek bana bakarken ben yemeği dakikalar içinde bitiriyorum.

"Gerçekten bilmek , değil mi?"

Heyecanla başımı sallıyorum. "Sürprizleri severim." "Öyle mi?" diye alay ediyor.

"Mm-hmm." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama bu arada daha fazla sürpriz istediğimi istemiyorum." Ağzıma bir parça krep atıyorum.

Gülüyor. "Zengin kocanıza sürprizlerden hoşlandığınızı söylemek ve onun bu bilgiyi görmezden geleceğini düşünmek oldukça tehlikeli, Bayan Quinn."

Karnım dönüyor, koca dediğinde çıkan sesin tadını çıkarıyorum. ", dışarı çıkalım." Ayağa kalkıp Fia'ya uzandı, onun ve benim elimi tutarak.

Beklentiyle hevesleniyorum.

Kapıya ulaştığımızda bana "Gözlerini kapat," diyor. sonra beni dışarı çıkarıyor, serin hava yüzüme çarpıyor. "Artık bakabilirsin."

İlk başta, ne görmem gerektiğini bilmiyorum. Renkli camlı kırmızı bir SUV önümüzde duruyor.

"Sürpriz arabada mı?" Ona bir bakış atıyorum. " de sayılır," diye gülüyor. "Sürpriz olan araba."

"Ne!" Genişleyen bakışlarım vişne kırmızısı araçla onun hayran gözleri arasında gidip geliyor.

"Bu senin, bebeğim. Zırhlı da, yani sen ve Fia daha güvende olacaksınız."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Kurşun geçirmez olduğu anlamına gelir."

"Oh." Kalbim küçük bir gümbürtü atıyor.

Bu doğru. Mafya ile evlendi. Açık ve net anladım.

"Peki, beğendin mi?"

"Bayıldım!" Fia ben daha bir şey söyleyemeden bir kolunu ona doluyor ve sıkıca sarılıyor.

Bunalmış bir şekilde içimi çektim. "Bu inanılmaz. Daha önce hiç bu kadar güzel bir arabam olmamıştı."

"Test sürüşü ister misin?"

Alt dudağımı çekiştiriyorum. "Kesinlikle."

"Hadi o zaman." Elim tutuyor ve arnavut kaldırımli merdivenlerden birlikte iniyoruz.

"Peki ya Fia?"

"O da bizimle geliyor. İçeriye bir araba koltuğu yerleştirdim bile."

"Yaşasın!" diye haykırıyor, ben ona inanamayarak bakarken, onu öpmeden bir saniye daha duramıyorum.

Kollarımı ona dolayarak, ayaklarımın üzerinde yükselirken bakışlarımı onunla aynı hizaya getiriyorum.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, onu yavaşça öperken sıcak nefeslerim onunkilere karışıyor ve karşılık veren hırıltısının tadını çıkarıyorum.

"İkinci sürprizi görmediniz bile." "Dahası da mı var?" Hayretle söylüyorum.

"Tabii ki var, bebeğim."

Geri iterek beni arabaya doğru götürüyor. Kapı çoktan açılmış, sürücü tarafında büyük sarı bir zarf ve üstünde anahtarlar duruyor.

"O da ne?" Kalp atışlarım göğüs kafesimde yankılanıyor.

Anahtarları kenara iterek zarfı aldı. "Aç şunu."

İçimde gergin bir kıpırdanma oluyor ve bunun ne olabileceğini merak etmeye başlıyorum. Uzun, derin bir nefes çekerek ondan alıyorum, kapağını açıp içine uzanıyorum ve bir yığın kâğıdı dışarı çıkarıyorum.

Üstteki logoyu fark ettiğimde ağzım açık kaldı. "Fionn? Bu da ne?"

Gözlerim mektubu tarıyor, boğazıma bir çığlık düğümleniyor. "Üniversiteye gitmek istediğini söylemiştin. Şimdi gideceksin."

"Aman Tanrım." Burnum sızlıyor, gözlerim çoktan dolmuş olan sayısız gözyaşını kırıştıırıyor.

Kelimeleri tekrar tekrar okudum.

Tebrikler, Bayan Amara Quinn, Tomley Üniversitesi'ne kabul edildiğiniz için.

"Anlamıyorum. Nasıl?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Burası eyaletteki en iyi okullardan biri ve buradan çok uzakta değil. Bunu benim için yaptığına inanamıyorum.

"Dekan ailenin kişisel bir arkadaşıdır. Ayrıldığınız zamana kadar notlarınız olağanüstü olduğu için bir istisna yaptı. Peki neden?" Avuç içi yanağıma değiyor. "Çünkü ben senin kocanım ve seni mutlu etmek benim işim."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve denesem bile onları durduramıyorum.

Ona nasıl aşık olmam? "Anne? Neden ağlıyorsun?"

Elini tutuyorum. "Bunlar mutluluk gözyaşları, söz veriyorum bebeğim. Teşekkür ederim," diyorum kollarımı ona dolayarak ve yanağımı göğsüne bastırarak. "Çok teşekkür ederim."

"Her zaman, mo ban dia." Şakağıma bir öpücük bıraktı. "Şimdi şu Royce'u yola çıkaralım ve ne kadar hızlı gidebileceğini görelim."

"Uh..." Yavaşça geri çekildim, kaşlarım çatıldı. "Sanırım hız sınırına bağlı kalacağız."

"Muhtemelen daha güvenli." Sırtışı genişler.

"Sanırım öyle." Başımı sallıyorum, dudaklarım kıvrılıyor. "Artık bir babasın. Güvenlik önemlidir."

"Öyleyim." Gözlerinde yıldızlarla Fia'ya bakıyor. "Bana verebileceğin en iyi şey."

Sesindeki saf içtenlik ve sevgi... göğsüme bir sızı gönderiyor. Çünkü tam burası her zaman aradığım sonsuzluk gibi geliyor.

CKAPTER 3s

F)ONN

"HAYIR! GERİ DÖN!" ONUN ALÇAK ÇİĞLİKLARI BENİ DERİN BİR UYKUDAN UYANDIRIYOR.

Rüya görüp görmediğimden emin değilim, ta ki tekrar ağlayıp birinden yardım isteyene kadar. Yatağın başucundaki lambayı açtığımda onu hâlâ uyurken buluyorum. Yüzü acıdan iki büklüm olmuş, ağzı dehşet içinde açıktı.

"Bebeğim, uyan." Parmak uçlarım yüzünü okşuyor ama ben onu korkutmak istemediğim için dokunmaya devam ettikçe titreyerek uyumaya devam ediyor. "Amara, uyan."

"Hayır, kal! Lütfen, kal."

Kiminle konuşuyor bu?

Bunun sadece bir kabus olduğunu biliyorum ama ona yardım etmek istiyorum.

"Amara." Herhangi bir acı çekmesine tanık olmaktan nefret ederek onu hafifçe sarsıyorum. "Am-"

"Ne?" Anında gözlerini açıyor, soluk alıp verişleri giderek sığlaşıyor.

Sonunda bana konsantre olduğunda, hızlı bir nefes veriyor. "Kabus mu gördün?" Dirseğimi dayayıp aşağı bakıyorum

Parmaklarım kolunu okşuyor, onu rahatlatmayı

umuyorum. "Evet." Ön kolunu yüzünün üzerine

indiriyor. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ben... şey... küçüklüğümden beri aynı aptal rüyayı görüyorum." İç çekiyor. "Gelip gidiyor, ama ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bir de bana sor."

Tekrar aşığı inerek onu göğsümün üzerine çekiyorum, avuç içim sırtına yapışıyor.

"Bir hastanedeyim, Fia'nın yaşlarındayım ve kollarımda bir bebek var. Annem de orada ama yüzünü göremiyorum. Bulanık. Bebek ağlıyor ve ben onu sakinleştiriyorum ama sonra annem titremeye başlıyor ve bebek de titriyor." Devam ederken nefesleri titriyor. "Sonra onlar gitti ve ben zifiri karanlık bir odada hiçbir şey olmadan yalnız kaldım. Ta ki ben de karanlık tarafından yutulana kadar."

Tanrım.

"Bunun belki de babamı bulmam gerektiğine dair bir işaret olduğunu düşünüp durdum. Beni neden terk ettiğini öğrenmeliyim."

Bu doğru; bana onun iki yaşındayken gittiğini söyledi.

"Acaba bilinçaltım bana hayatımın o bölümünü kapatmam gerektiğini mi söylüyor?" diye devam ediyor. "Terk edilmişlik duygusundan kurtulmam için bir tür kapanışa ihtiyacım var, anlıyor musunuz?"

"Tabii ki."

"Ama adını ya da hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Annem bana doğum belgemi ya da onun bilgilerini vermiyor."

Parmaklarım omurgasında bir aşağı bir yukarı hareket ediyor.

"Bana yapacak." "Ne?"

"Gidip ona güzel bir ziyarette bulunacağım. Belki bir bitki getiririm.

Bitkileri sever mi?" "Eğer içebiliyorsa." Kıs kıs gülüyor.

"Bilmeniz gereken her şeyi öğreneceğim ve sonra cevaplarınızı alabilirsiniz."

Alt dudağını ısıırıyor. "Bazen bazı şeylerin geçmişte kalmasının daha iyi olup olmadığını merak ediyorum, ama neden gittiğini bilmeden devam edemiyorum. Fia'ya her baktığımda, beni nasıl öylece bırakıp gidebildiğini soruyorum kendime."

"Ben de bilmiyorum." Çenesini kavrayıp onu öpüyorum, vücudum adrenaline doluyor. "Ama yemin ederim onu bulduğumuzda sana tekrar zarar vermeye kalkarsa, onu öldürmekten kendimi alıkoyamayacağım."

Gözleri patlıyor. Dudaklarımı alnına götürüp birkaç saniye orada bırakıyorum. Şokunu gizleyemiyor, yüzü göğsümde kayboluyor.

O uyuduktan sonra uyanık kalıyorum, acaba bunları söylemeli miydim diye düşünüyorum.

AMARA

"İyi misin?" diye soruyor, bana etrafı gezdirirken elimi sıkıca kavlıyor.

Ama aklım hâlâ dün gece söylediklerinde. Gerekirse babamı öldürecek. *Öldürecek*. Sadece beni incittiği için.

Bu ne anlama geliyor ki? Onun gibi adamlar için ne incinmiş sayılır? Mafya adamlarının insanları öldürmeye karar vermeden önce kullandıkları bir kriter var mı? Belki bir kontrol listesi?

Karısının sevgili çiçeklerini ezdi.

Tamam. Onun yemeklerinden nefret ettiğini söyledi. Tamam.

Ona yanlış yönden baktım. Kontrol et.

Babamın gitme sebebi ne olursa olsun, kimsenin hayatını vicdanımda istemiyorum.

"Evet, iyiyim," diye yalan söylüyorum ama yüzündeki gergin ifadeden bunu yutmadığını anlıyorum.

Kendimi bunu düşünmemeye zorlayarak ilerideki dağlara bakıyorum, büyük ve doğal, yeni kesilmiş çimen kokusu burun deliklerimi dolduruyor. Bu manzarayı asla unutamayacağım.

Her iki yanında daha küçük binalar olan büyük bir konağın önünden geçerken merakla bakıyorum. "O da ne?"

Bu büyük yapı şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha büyük, hatta onun evinden bile.

"Bu Caellach Akademisi. Bizim okulumuz."

"Gerçek bir okul gibi mi?" Kaşlarım soru sorar gibi kısıldı.

"Tam olarak değil." Ağzı seğiriyor. "Sana içeriyi göstermemi ister misin?" "Tamam."

Ama içimi bir endişe dalgası kaplıyor. Duvarların ardında ne olduğu konusunda gergin olduğum için mi bilmiyorum. Sanırım öğreneceğiz.

Tereddütümü bir kenara bırakıp yutkunarak cesaretimi topluyorum. Eğer Fia ve ben burada yaşayacaksak, burada olan biten her şey hakkında bilgi sahibi olmak benim görevim.

Beni merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve kahverengi kapıları iterek açıyor. Ortam çoğunlukla sessiz, uzaktan bazı sesler geliyor. Birlikte sola doğru ilerleyip dar bir koridordan geçerek bir asansörün yanına varıyoruz.

Düğmeye basar basmaz araç geliyor ve bizi içeri götürüyor, kalbim daha yüksek sesle atarken elimi sıkıca tutuyor.

Hiçbir şeyi kontrol edecek vaktim olmadı. Buranın ne olduğuna dair en ufak bir fikrim bile yok. Asansör inip saniyeler sonra durduğunda tüylerim diken diken oldu.

"Hazır mısın?" Gözleri donuklaşıyor.

"Belki mi?"

Hayır. Hiç de değil.

Neyin içine girdiğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Kıkırdıyor ve beni başka bir uzun koridordan geçirip bembeyaz bir kapının önünde belirene kadar içinde bir tehlike barındırıyor. Ötesinde ne olduğunu gösteren hiçbir şey yok.

Anahtarlarını çıkarıp birini okutuyor ve kapı açılıyor. "Bekle,

bunu nasıl yaptın?" Şaşkınlıkla bakıyorum.

Sadece bir . Normal görünümlü bir anahtar.

Gülüyor. "Anahtarda taranabilen küçük bir çip var." "Vay

canına. Bu çılgınca."

"Burada çalışan, bizim ve savaşçılarımız için teknoloji geliştiren en iyi beyinlerden bazılarına sahibiz."

"Savaşçılar mı?" Fısıldıyorum.

"Bu doğru. Ne yaptığımızı biliyorsun." Beni başka bir dar patikaya götürüyor, başka bir beyaz kapının önüne geldiğimizde aynı anahtarı tarıyor. "Burası yeni neslimizi eğittiğimiz yer."

"Çocuklar gibi mi?" Olduğum yerde donup kaldım.

Gerçekten çocuklardan savaşçı mı yapıyorlar? Eğer durum buysa, burada olamam. Bunu kabul edemem.

"O kadar da genç değiller. Genellikle on altı ile on sekiz yaş

arası." Tamam, hayal ettiğim kadar kötü değil ama yine de.

Bu çılgınlık. "Peki burada ne yapıyorlar?"

"Sana göstereceğim." Ben şaşkınlığımı gizlemek için berbat bir iş çıkarırken o elimi tutuyor.

İlerledikçe daha çok ses duymaya başlıyorum. Sola döndüğümüzde, her iki tarafta birden fazla oda beliriyor. Her birinin içinde farklı sınıflar var. Ve normal bir okulda bulabileceğiniz türden değil.

Sağ tarafımda bir silah dövüşü sınıfı var. Eğitim tekniklerini eleştirirken iki genç çocuk ellerinde silahlarla birbirleriyle dövüşüyor. Diğer tarafta, bir grup çocuk dizüstü bilgisayarların önünde oturmuş, hızlı hızlı yazıyorlar.

"Ne yapıyorlar?"

Arkamda duruyor, elleri kalçalarımnda, vücudu bana o kadar yakın ki ürperiyorum. "Bir şifreyi kırıyorlar, bazı gözetlemeleri engellemeye çalışıyorlar."

"Ne için gözetleme?"

Gülüyor. "Önemli değil."

"Bunların hiçbirine inanamıyorum. Fia'nın yapması gereken bu mu?"

Beni etrafında döndürüyor, kaşları çatık. "Kesinlikle olmaz. Tabii o istemiyorsa." Ağzı seğiriyor. "Iseult buranın cinsiyet ayrımcılığından uzak bir ortam olmasını sağladı."

"Bu iyi bir şey sanırım ama ben yine de kızımızın onlar gibi olmasını istemiyorum." Bu düşünce bile beni hasta ediyor.

"O zaman yapmayacak." Avucunu yüzüme kapatıyor, diğer eliyle kalçamı kavıyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Sadece tüm bunlar hakkında sana karşı dürüst olmak istedim. Bir şekilde kendi başına öğrenmeni ve sonra da bunun için benden nefret etmeni istemedim."

"Buna minnettarım," diye fısıldıyorum, ağzı usulca benimkini okşarken nabzım hızlanıyor.

"Öyle mi? Bunu ne kadar takdir ediyorsun?" Sesi boğuklaşıyor ve derinleşiyor, beni duvara doğru iterken bir an için nerede olduğumuzu unutturuyor, yanımızdaki eğitim odasından sesler geliyor.

"Durun. Bunu burada yapamayız." Görüşüm bulanıklaşıyor, parmakları çıplak bacağımdan yukarı tırmanıp paten elbisemin yanından kalçama doğru ilerlerken içimden bir nefes çıkıyor. "Biri bizi görebilir."

İnliyor, külotumu yana itiyor ve bir parmağını sıcak ve ağırlı yarığında gezdiriyor. Klitorisimi okşadığında içimden fısıltılı bir inilti çıkıyor, biri yaklaşırken gözlerim açılıyor.

"Fionn, biri geliyor."

"Güzel. Bir dakika içinde sen de geleceksin." Yumuşak, karanlık kıkırdaması enseme okşuyor, tam o sırada uzun boylu bir adam yanımızdan geçip gitmeden önce bize kısa bir bakış atıyor.

O bana dokundukça içim daralıyor ve çok geçmeden bu duyguya, birinin bizi yakalayacağı beklentisine kendimi kaptırıyorum. Vücudum gerginleşiyor, delirmiş gibi serbest bırakılmayı arzuluyorum.

"İşte bu, bebeğim. Benim için gel." Boğuk, çakıllı sesi arzuyla başımı döndürüyor.

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Sessiz olsan iyi olur, küçük tavşan, yoksa şov yapacaksın." Parmaklarını hızlı bir hareketle içime sokuyor, boğazımda bir soluk kesiliyor.

"Tabii istediğin bu değilse."

"Çok yaklaştım. Lütfen!" Tırnaklarım omuzlarına batıyor, zonkluyor ve buna o kadar çok ihtiyaç duyuyorum ki, tüm bu lanet yer beni duysa bile umurunda değil.

"Yakalanmak , değil mi? Bak amın ne kadar sıkı emiyor beni içer

i." "I-"

"Fionn?"

Bir kadın sesi duyduğumda cevabım boğazımda düğümleniyor. Ama onun yükselen büyük bir kısmını kaplıyor, bu yüzden kim olduğunu göremiyorum.

Parmakları daha hızlı hareket ediyor, dalgalar içime çarptıkça gözlerim dönüyor. Yoğun bir orgazm uzuvlarımda patlarken boğazımda bir çığlık ölüyor, dişlerim ağlamamı engellemek için omzuna batıyor.

Bedenim durulduğunda, ancak o zaman elbisemi indiriyor ve kulağımın altındaki noktayı öpüyor. "Seni boşaltmayı seviyorum."

Yüzüm ısınıyor, çünkü bunu kesinlikle herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi.

Adam geri çekildiğinde ikimiz de sarışın bir kadınla yüz yüze geliyoruz. Bakışları bana yöneldiğinde çenesi gıcırıyor ve onu istediğini hemen anlıyorum. Bu herkes için açıktı.

"Madison." Sesi keskin. "Senin için ne yapabilirim?"

Boğazını temizliyor, gevşek bir saç tutamını gergin bir şekilde itiyor, geri kalanı dağınık ama şık bir topuz yapıyor.

"Şey, benden görüntü istemiştiniz..."

Bana bir bakış attığında, "Ne söylemen gerekiyorsa karımın önünde söyleyebilirsin" dedi.

"K-karım?" Bunu söylemek onun için fiziksel olarak acı vericiydi.

İçimdeki parmakları dudaklarında gezdiriyor ve onları ağzına alırken sırtıyor. "Çok lezzetli."

Yüz ifadesi daha da donuklaşıyor ve ben bir gülümsemeyle savaşıyorum.

"Ne zaman evlendiniz?" Sesi küçülüyor, sanki bir delik tarafından yutulmak istiyormuş gibi.

Fionn beni açıkça yüzüne vuruyor ve ben nedenini anlamıyorum.

"Birkaç gün önce. Emily'yi hatırlıyor musun?" Birleştirdiğimiz ellerimizi ağzına götürüyor ve benimkinin üstünü öpüyor.

"O mu?" Dudakları sinirden çok öfkeyle titriyor. "Ama sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum ama seninle öyle değildi."

Nefes nefese kaldığında, yüz hatlarındaki acı eriyip gidene kadar belirginleşiyor. Ve onun yerini öfke alıyor.

Çenesini yukarı kaldırır. "İkinizi de tebrik ederim. Gözetim raporunu masanıza bırakacağım."

Veda etmeden aceleyle gidiyor.

"*Bu* da neydi şimdi?" Kaşlarını kaldırarak ona döndüm. "Ve bana yalan söyleme."

Kalçalarını avuçluyor ve beni kendine çekiyor, sinsî bir sırıtış oluşuyor. "Yalan söylemek için bir nedenim yok bebeğim. Madison biz tanışmadan bir yıl önce bir gece geçirdiğim biriydi. Benim için bir şey ifade etmiyordu ama o daha fazlasını istedi ve ben de ona bunu istemediğimi söyledim. Ondan seni bulmama yardım etmesini istediğimde, bana aramayı bırakmamı söyledi. Bunun için onu asla affetmedim."

Bu göğsüme bir sızı getirdi. Beni bulmak için gerçekten çok mücadele etti.

"Belli ki seni hiç unutamamış." Midem bulanıyor yoğun kıskançlık.

"Mmm." Beni tekrar duvara doğru itiyor, ağzı dudaklarımı sıyrıyor. "Büyük bir etki bırakmış olmalı." Kalçalarını benimkilere doğru kaldırıyor ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum.

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Evet."

"Güzel." Gözleri kararıyor, çenesindeki bir kas patlıyor. Çenemi kavırıyor, bakışları benimkine batıyor. "Ben seninim, Amara. Her zaman seninim. Aramıza asla kimse giremeyecek."

Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdığında ona inandım. Her kelimeyi, sanki bu öpücükle mühürlüyor. Sahip olmak ve tutmak için. Hastalıkta ve sağlıklıta.

Sadece birimiz öldüğünde bitecek bir yemin.

CHAPTER 33

AMARA

GÜNLER SONRA, KORUMAM ROY BENİ KAMPÜSE BIRAKTI. EN KISA SÜREDE Dışarı çıktım, bir sırtış yayıldı. Sonunda buradayım. Sonunda hep istediğim gibi üniversitedeyim.

Kimin aklına gelirdi ki?

Bu uğultu . öğrenciler acele etmek için sınıflar var Ben sersem heyecanla.

Telefonum titrediğinde sırt çantamdan çıkarıp Em'den gelen mesajı okuyorum.

EMILY

Bugün kış tekmele!!! Seninle çok gurur duyuyorum! Mezuniyetini görmek için sabırsızlanıyorum. İzninizle, sertifikanızı Desdemona'nın yüzüne vurmaya çok isterim.

AMARA

Sanırım bunu ayarlayabiliriz.

EMILY

Bu bir randevu! Şimdi git! Sonra beni ara ve her anlat.

AMARA

Yapacağım! Teşekkür , Em. Seni seviyorum.

EMILY

Sendeyiz, anne! Sonra konuşuruz! XO

AMARA

XO

Telefonu cebime geri koyamadan bir mesaj daha geliyor.

FIONN

Seninle gurur duyuyorum, bebeğim. Bugün iyi şanslar.

Vücudum ısınıyor. Emily dışında birinin benimle gurur duyduğunu söylemesi çok güzel.

AMARA

Bunun için teşekkür ederim. Umarım bunun benim için ne kadar önemli olduğunun farkındasınızdır.

FIONN

istersen yaparım.

Kalbim kabarıyor. Son birkaç gündür aramız çok iyiydi. Ailece zaman geçirdik; ata bindik, Fia ile oynadık, Max ile yürüyüşe çıktık.

Her şey gerçek gibi.

Yaptıklarını ve Caellach'ta gördüklerimi unutmak için elimden geleni yapsam da, onun iki farklı insan olmadığını iddia etmek benim için hala zor: bizimle birlikte olduğu adam ve dünyanın geri kalanı için olduğu adam.

Telefonumu çantama geri koyup Roy'a dönüyorum. "Tamam, ben . İşim bitince görüşür müyüz?"

"Hemen arkanızda olacağım hanımefendi. Siz nereye giderseniz ben de gideceğim."

"Oh." Şaşkınlığım geçince belli belirsiz bir gülümseme oluşturdum. Bunu fark etmemiştim. "O zaman beni takip et, sanırım."

"Sizi rahatsız etmemek için elimden geleni yapacağım." "Sen de sınıfta olacak mısın?" *Lütfen hayır de.*

İsteyeceğim son şey dikkatleri üzerime gereksiz yere çekmektir.

"Hemen dışarıda olacağım."

Phew.

"Pekâlâ." Birkaç dakikalık yürüme mesafesindeki kütüphaneye doğru yola çıkıyorum ve vardığımda Lilith ve Patricia'nın bana el salladığını görüyorum.

Bu da ne...

"Siz burada ne yapıyorsunuz?"

"Sürpriz!" Lilith kollarını bana doladı. "İlk günün burada olmak ve seni biraz gezdirmek istedik. Seninle çok gurur duyuyoruz."

Burası üçünün de gittiği üniversite. Hep birlikte gidemememiz kötü oldu ama sorun değil. Artık buradayım.

Patricia'nın yumuşayan bakışları karşısında ona sıkıca sarılıyorum. "Teşekkürler çocuklar. Çok tatlısınız."

"Biliyoruz." Lilith küstahlaşıyor. "Şu güzel kıyafetlerine bak." Bana bir göz attı. "Çok vahşi görünmüyor mu?"

Patricia başını sallar. "Çok vahşi."

Dar kot pantolonuma ve her omzunda üç altın düğme olan siyah bluzuma bakıyor. Bu arada, bunlar küçük bir servete mal oldu. Fionn yeni gardırobum için hiçbir masraftan kaçınmadı, yine de bu kadar pahalı şeyler giymek beni rahatsız ediyor.

"Balmain mi o?" Lilith kaşlarını çatarak sırtıyor. "Gördüğüm kadarıyla o adam sana iyi davranıyor."

"Hiçbir fikrim yok." Gülerek omuz silkiyorum. "Hiçbir zaman markalardan hoşlanmadım, bu yüzden senin tahminin de benimki kadar iyi."

Etikete bakıyor. "Evet. Haklıymışım."

"Aferin sana." Patricia avucunu ön koluma koydu. "Yaşadığın onca şeyden sonra bunu hak ediyorsun."

"O haklı. Prenses muamelesinin her dakikasının tadını çıkar." Lilith bir kolunu sırtıma doluyor. "Şimdi asıl soru şu..." Kütüphaneye doğru ilerlerken bana imalı bir bakış atıyor. "Yatak odasında da sana prenses gibi mi davranıyor?"

"Dur!" Kıkırdarak ona dirsek attım. "Bir hanımefendi böyle şeyler hakkında konuşmaz."

"Mm-hmm. Seni çok fena beceriyor, değil mi?" Ağzım sıkışıyor, geniş bir sırıtışla savaşıyorum. "Kesinlikle öyle."

"Oh kahretsin! Biliyordum!" Kıkırdıyor.

Patricia Lilith'e gözlerini devirir. O her zaman benim gibi olmuştur, konu seks olunca daha çekingen. Ama Lilith ve Em, açık kitap gibiler. Ne kadar farklı olduğumuzu ve birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızı seviyorum.

Beni kampüsün içinde gezdiriyorlar, tüm derslerimi alacağım binaları gösteriyorlar, sonra da siyaset bilimi dersimin olduğu yere gidiyoruz.

"Tamam, bir sorun olursa bizi ara." Lilith yürümeye başladı el sallayarak sırtıyor ve neredeyse başka bir öğrenciye çarpıyordu. "Güle güle." Salona girerken başımı sallıyorum, bir yer buluyorum Odanın ortasında.

Profesör önümüzde büyük bir beyaz tahtanın önünde duruyor; kısa, kesilmiş sakalı, siyah çerçeveli gözlükleri dar burnunun köprüsüne oturuyor. Fionn'dan çok daha yaşlı görünmüyor.

"Pekâlâ millet, başlayalım. Benim adım Doktor Samuel Wright ve bu ders Siyaset Bilimi 101."

Ders hızlanıyor ve ben her şeyi öğrenmeye aç bir şekilde her bilgiyi not alıyorum.

FIONN

"Önce neyi görmek istersin?" Hayvanat bahçesine vardığımızda Fia'ya sordum.

Amara okuldayken birlikte eğlenceli bir gün geçirebileceğimizi düşündüm.

"Maymunlar!"

"Tamam, maymunlar o zaman." Onu kucağıma alıp, kıkırdarken omuzlarımın üzerine yerleştiriyorum. "Yukarıda iyi misin?"

"Evet! Bu çok eğlenceli baba!" Kollarını boynuma doluyor ve bana böyle seslendiğini duyunca her zerrem canlanıyor.

"Bence seni hayvanat bahçesine eklemek isteyebilirler. Sen de küçük bir maymun gibisin."

"Hayır, değilim, aptal."

Kahkahası sırtımda neden oluyor. "Seni seviyorum prenses."

"Ben de seni seviyorum, baba."

Lanet kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Yirmi dakika boyunca dolaşıyoruz, zürafaları ve aslanları gördükten sonra heyecanı artıyor.

"Pamuk şeker istiyorum. Lütfen, baba?"

Sağ tarafımda çeşitli renklerde hazır ürünler satan küçük bir standı bakıyorum.

"Önce öğle yemeği yemeliyiz."

Artık bir babasın. Sorumluluk sahibi olmalı ve ayaklarını yere .

"Aww, ama gerçekten pamuk şeker istiyorum." *Oh lanet olsun. O tatlı ses tonu olmaz.* Ben ona denk değilim.

"Ne renk istiyorsun?" "Pembe!"

Bir adam oğulları için iki tane alırken biz de standı doğru ilerliyoruz. "Pembe lütfen," diyorum yaşlı kadına.

"Tabii. Sekiz dolar tutuyor." Ben parayı uzatırken Fia'ya bakıyor. "O çok değerli."

"Öyle. Teşekkür ederim."

Pamuk şekeri Fia'ya uzatıyorum ve bir sonraki sergiye doğru ilerlerken, o şekeri kafama damlatıyor.

Ama umurumda değil. Çünkü tam olarak olmak istediğim yer burası. Kızımın birliktedir. Şekeri ve her şeyiyle.

Bir sonraki sergiye doğru ilerlerken telefonum çaldı. Kimin aradığını kontrol ettiğimde ekranda Madison'ın adını görüyorum. Umarım istediğim bilgi ondadır.

"Öyle mi?" Cevap veriyorum.

"İstediğin istihbarat bende."

"Adını biliyor musun?"

"Ve doğum belgesi." "Yakında orada olacağım."

Amara sonunda cevaplara kavuşacak.

AMARA

Eve gelir gelmez Fionn'da bir terslik olduğunu anladım. Yirmi dakika önce kapıdan girdiğim andan beri gergindi. Fia bana hayvanat bahçesindeki gününü anlatırken, o neredeyse hiç gülümsemedi bile.

Sorun ne olabilir ki?

"Bir sorun mu var?" Fia çalışma odasındaki bebek eviyle oynamak için koştururken fısıldıyorum.

Uzun bir nefes çeker. "Babanı buldum."

İçim panikle titriyor, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. "Ne?"

Fısıldıyorum, yutkunurken görüşüm bulanıklaşıyor kalın bir korku yumağı. "Emin misin?"

Başını sallıyor. "Annenle yaşarken farklı bir ismi vardı. Bu yüzden onu bulmam biraz uzun sürdü çünkü dikkatliydi ama bu o."

Bunu neden yapsın ki? Neden yalan söylesin?

Ağzımın içini çiğniyorum. Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ve onunla yüzleşmeye hazır olup olmadığımı bile bilmiyorum.

Ya beni tanımak istemezse? Ya bana gitmemi söylerse?

Ellerimi saçlarıma gömüyorum, sorularımı cevaplamama yardımcı olacakmış gibi başımı sıkıyorum.

"Bana gösterebilir misin? Yüzünü görebilir miyim?" Şakağımı sıkıyorum, orada bir baş ağrısı oluşuyor.

"Fia'yı Louise'e bırakıp yukarı çıkalım."

Birkaç dakikalığına mutfığa gider ve Louise ile geri döner.

"Annen ve baban dönecek prenses," diyor ve elimi tutarak koltuktan kalkmama yardım ediyor.

Louise merakla bana bakıyor ama soru sormuyor.

"Tamam, baba." O beni merdivenlere doğru götürürken Fia oynamaya devam ediyor, ben de kararsız nabzımı kontrol etmeye çalışıyorum.

Onu gerçekten buldu. Söz verdiği şeyi yaptı ve şimdi geçmişimle yüzleşmek zorundayım. Beni çok uzun zamandır tüketen o küçük kız hayaliyle yüzleşmeliyim.

Ama bu işi bitirmem gerektiğini biliyorum. Ne bulduğunu bilmek istiyorum, sonra sözde babamı görmek ve buna bir son vermek istiyorum.

Her adımda bacaklarım ağırlaşıyor, sanki inanılmaz bir ağırlık tarafından tutuluyorlar.

"Her şey girecek," diyor ama sözleri beni rahatlatmıyor.

Yatak odasına girdiğimizde, beni bekleyen bir dosya vardı bile. Elini bırakıp yaklaştığımda içim içimi yiyor.

"İçerideki o mu?" Kalp atışlarım gittikçe daha yüksek sesle atıyor.

"Evet. Gerçek adı Lloyd Young. Annen onu Timothy Lee olarak tanıyordu."

Titreyen parmaklarımla dosyayı kaldırıp yatağın kenarına yerleştiriyorum.

"Neden iki ismi olduğunu biliyor musun?"

İç çekerek yanımdaki yere çöküyor. Sıcak, şefkatli eliyle yanağımı sıkıyor ve kalbimden geriye ne kaldıysa paramparça etmeden önce uzun bir ara veriyor.

"İki ailesi vardı, bebeğim."

Çenem titriyor, gözyaşlarım birikiyor. İhanet beni çok etkiliyor.

"Annenle tanışıp onunla birlikte olmaya başladığında evliydi ve bir oğlu vardı. Sanırım daha fazla dayanamadı ve gitti."

Burnumu çekerek gözlerimi kapattım. Biz onun kullan at ailesiydik. Hiçbir anlamımız yoktu.

"Hey, bunu yapma bebeğim. Ağlama, çünkü bunu izleyip düzeltmek için bir şey yapmadan duramam."

Ona baktığımda yüz hatlarının öfke ve ıstırapla dolu olduğunu görüyorum.

"Bunun için onu öldürmeyi düşündüm ama en azından önce onunla tanışman için sana bir şans vereyim dedim." Gülümsüyor ve ben de ona kırık bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Şu anda onu öldürmen kulağa o kadar da kötü gelmiyor." Yanağımın içini ısıriyorum, öfke ve üzüntümü yatıştırmaya çalışıyorum - o kadar derin ki, nasıl çıkacağımı bilmiyorum. "Onu görmek istiyorum."

"Şimdi mi?"

Başımı salladım. "Gözlerinin içine bakıp bunu bana nasıl yapabildiğini sormazsam uyuyamayacağım. Diğer çocuğunu nasıl bırakabildiğini."

Anlayışla başını sallıyor. "Pekala. Gidebiliriz. Sadece kırk beş dakikalık bir uçuş." Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Ama yemin ederim bebeğim, sana yanlış bir şey söylerse, bundan sağ çıkamaz."

Kalbim daha hızlı atıyor ve şartlarını kabul ederek başımı sallıyorum. Belki de suratına iyi bir yumruk atmak piçin işine yarayabilirdi.

Fionn'un kastettiği şeyin yumruk olmadığından emin olmama rağmen.

CKAPTER 34

AMARA

ÖZEL JETLE BOSTON'UN DIŞ MAHALLELERİNDEKİ BİR HAVAALANINA GELDİK, Görünüşe göre babamın olduğu yerde. Sanırım her birinin yakınında yaşarken bir aileden diğerine atlamak daha kolaydı.

Nabzım hızlandı, çenem sıkıştı.

Ondan nefret ediyorum. Yaptıklarından nefret ediyorum. Neden gittiğini merak ettiğim için, onu hiç tanımadığım halde özlediğim için nefret ediyorum.

Ve en önemlisi, bana bunu yapmasına, beni kızdırmasına izin verdiğim için nefret ediyorum. Onun bir önemi olmamalıydı, çünkü hiçbir iyi ebeveyn çocuğunu bilerek terk etmez.

Eğer beni hiç sevmediyse, neden umursayayım ki?

"Hazır mısın?" Fionn soruyor, ben beyaz kolonyal eve bakarken elimi sıkıyor.

Çiçek desenleri ve bakımlı çalılar ön bahçenin her iki yanında sıralanıyor, ahşap çit ve toz mavisi panjurlar evi daha da davetkâr kılıyor. Yani biz şehrin en berbat yerinde, dökülmekte olan bir evde yaşarken, o burada yaşıyor, güzel ve rahat bir hayatın tadını çıkarıyordu.

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum.

"Gidelim," diyorum onaarabanın kapısını ondan önce açıyorum.

Dışarı adımımı atar atmaz dizlerimin bağı çözülüyor. Kendime ne dersem diyeyim, inanılmayacak kadar gerginim.

"Yanımdayım, bebeğim." Fionn'un güç ve nezaket karışımına kendimi tamamen kaptırıyorum, araba yolunda yürürken elini tutuyorum, kalbim

yaklařtıķķa göğüs kafesime vuruyor. Bana bakıyor. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Başımı sallıyorum ve o da bunu zili almak için izin olarak kabul ediyor.

Hemen ikimiz de sert ayak seslerinin yaklaştığını fark ediyoruz. Kapı açıldığında iim ürperiyor, kollarımdan aşağı ürperti yayılıyor. Babamı görmeyi bekliyordum; onun yerine karşımda benden çok da büyük olmayan, kahverengi gözlü ve daha da koyu kumral saçlı bir adam duruyordu.

Çekingen bir şekilde gülümseyerek bakışıyor. "Yardımcı olabilir miyim?" O anda fark ettim ki.

Bu benim kardeşim. Julius.

Yirmi altı yaşında. Fionn'un bana verdiği dosyadayle yazıyordu. Annesinin adı Soraya ve babamla otuz yılı aşkın süredir evli.

"Lloyd'u görmeye geldik." Fionn'un kısık ses tonuyla bize merakla bakmaya başladı.

"Bu neyle ilgili?"

"Buzel bir mesele. Lütfen babanı ağır."

"Uh, tamam. Baba!" diye sesleniyor omzunun üzerinden. "Kapıda seni görmek isteyen biri var."

"Peki, kim o?"

Ağzı inceliyor. "Sen tam olarak kimsin? Yaşlı adam yabancılara karşı biraz huysuzdur."

"O bir yabancı değil." Fionn'un ağzında acımasız bir sırıtma beliriyor. "Onun kızı."

Julius'un yüzündeki renk anında kaybolur. "Baba, gelip bu insanlarla konuşsan iyi olur. şimdi."

Uzaktan gelen ayak sesleri yaklaşmadannce bir inilti yankılanıyor.

"Bunun anlamı ne?" Oğlunu neredeyse iterek dışarı çıkarır. bana ve Fionn'a sinirli bir bakış attı. "Siz ikiniz de kimsiniz? Ve ne istiyorsunuz?"

Mide bulantısı boğazıma kadar yükseliyor. Ağzım hareket etmeyi reddediyor. Saçları ağarmış, kaşlarının arasına bir tutam siyah tel serpilmiş adama bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Gözleri benimkiler gibi ela, ama onunkiler biraz daha derin. "Siz ne istiyorsunuz?"

Neredeyse titriyorum, vücudumdaki her hücre titriyor. Fionn sanki benimle uyum içindeymiş gibi elimi daha sıkı tutuyor.

"İçeri girebilir miyiz?" diye soruyor.

"Hayır." Ona buz gibi bir bakış attı. "Bana neden burada olduğunu söyle ya da kaybol."

Fionn'a baktığımda burun delikleri alevleniyor ve sabrını zorlukla koruduğunu söyleyebiliyorum.

"Desdemona'yı hatırlıyor musun?" diye sorar.

Bir anda yüzü kül rengine döner, tüm öfke izleri mutlak bir korkuya dönüşür.

"Desdemona da kim?" Arkasında bir kadın beliriyor, bize ve kocasına ters ters . Bir elini kalçasına koyarak adamın sağına doğru ilerliyor. "Eee?"

"Tatlım, bir şey yok." Ağzı titriyor.

"Bana bir şey yokmuş gibi gelmedi, Lloyd." Siyah saçlarını ince kaşlarından uzaklaştırdı.

Annemle aynı yaşlarda gibi görünüyor ama çok daha güzel. Muhtemelen uyuşturucu kullanmadığı içindir.

Kaşlarının arasında bir kırışıklık derinleşiyor.

"Julius, neden anneni götürmüyorsun, ben de bu insanlarla konuşabileyim?"

Alay ediyor. "Ben burada kalıyorum, oğlumuz da öyle." Gözlerini bize dikti. "Belki siz ikiniz bana gerçekte neler döndüğünü anlatabilirsiniz."

"Annem..." Fionn'un elini kendime güç olarak kullanırken, bunu söyleyen kişi olma ihtiyacıyla boğazımı temizliyorum. "Annemin adı Desdemona ve kocanız da benim babam."

"NE?!" Neredeyse tökezliyor, bir adım geri atıyor. "Bu doğru mu?" Elleri yumruk yaptı. "Bana bir kadını hamile bırakmadığını söyle!"

Julius bana bakıyor, gerçekten bakıyor, sanki bir benzerlik bulmaya çalışıyor.

Ama pek bir şey göremiyorum.

"Kaç ?" diye soruyor. "Yirmi dört."

"Tanrım." Bir elini alnına vuruyor.

"Seni orospu çocuğu!" diye kükrüyor ve babamın göğsüne defalarca vuruyor. "O zamanlar bir şeyler çevirdiğini biliyordum! Biliyordum ama sen inkâr ettin."

Kollarıyla kendini örterken kadın ona vurmaya devam ediyor.

"Yalan söylüyor! Ben Desdemona diye birini tanımıyorum!"

Fionn gülüyor, soğuk, acımasız bir ses. Ona bir adım daha yaklaşıyor, tam eşiği geçiyor, yüzü babaminkine yaklaşıyor.

"Sadece beleşçi değilsin, aynı zamanda lanet bir yalancısın." Boynundaki bir damar . "Karımı daha iki yaşındayken terk ettin. Sen nasıl bir adamsın?"

Lloyd gözlerini daha hızlı kırıştırıyor, bakışlarını dehşet kaplıyor. "Ben... ben bir hata yaptım. Onu hiç sevmedim. I-"

Süreyya ağlıyor ve oğlu onu teselli ederken babasına pis bir bakış atıyor.

"Ne halt istiyorsun, ha?" Yüz hatlarında bir gerginlik var alınına, tenine bir kızarıklık geldi. "Buraya ailemi yok etmeye mi geldin? Benden intikam almak için mi?" Bana duyduğu tiksinti yüz hatlarında o kadar belirgin ki, canımı acıtıyor. "Şimdi mutlu musun? İsteddiğini aldın."

Gözlerim yaşla doldu. "Ben senin aileni asla yok etmedim *baba*. Hepsini kendi başına yaptın." Başımı tiksintiyle sallıyorum. "Senden ne beklediğimi bilmiyorum. Belki bir 'özür dilerim' ama şimdi görüyorum ki sen nasıl baba olunacağını hiç bilmeyen zavallı bir ihtiyardan başka bir şey değilsin."

Kısa bir kahkaha atıyor. "Belki senin için değil ama oğlum için çok iyi bir babaydım. Annen bana her kuruş için asılan ucuz bir fahişeden başka bir şey değildi ve ondan bıktığımda - ikinizden de bıktığımda - rol yapmayı bıraktım."

Bundan sonra olacakları kaydetmek birkaç saniye sürer.

Fionn'un darbesi tam burnuna isabet eder, kan dökülür, çığlıklar ve kaos başlar, Fionn ona tekrar tekrar vurur ve kendini evin içine doğru daha da zorlar.

"Dur!" Soraya bağırırken, Fionn Julius'u kolayca üzerinden itiyor.

"Yapma bunu!" Onu omzundan tutarak sesleniyorum.

Ben bunu yapar yapmaz durdu, yumruğu hâlâ Lloyd'un gömleğindeydi. Bana bakarken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor, kaşları acıyla eğiliyor.

"Hadi gidelim," dedim ona. "Burada benim için bir şey yok. Eve, kızımızın yanına gidelim."

Ondan bahsedince, babam yere düşene kadar elleri gevşiyor. Fionn ikisine de sert bir bakış fırlatıyor.

"Eğer bu konuda herhangi birine, ama herhangi birine tek kelime ederseniz, bunu öğrenirim ve geri gelip hepinizi öldürürüm."

Soraya başını sallıyor, gözleri kocaman açılıyor, parmakları titreyerek ağzını kapatıyor.

Onlara daha fazla dikkat etmeden elimi tutuyor ve beni arabaya götürüyor. Kapıları kapanıyor, ama tam kalkmak üzereyken Julius koşarak dışarı çıkıyor.

"Ne istiyor bu herif?" Fionn mırıldanıyor, camın önünde belirdiğinde camı indiriyor. "Burada ne işin var senin?"

"Bak." Başını sallıyor, sertçe nefes veriyor. "Babamın sana söylediği şey doğru değil. Özür dilerim." Dikkati Fionn'a yönelir. "Orada yaptıkların için sana kırgın değilim. Senin yerinde olsaydım ben de cevaplar isterdim. Hatta ben de isterdim. Bunların hiçbiri doğru değil."

"Hayır, değil." Cevap veriyorum.

Duraklıyor, sanki başka bir şey söylemek istiyormuş gibi aramıza bakıyor.

"Belki aptalca olacak ama bir ara öğle yemeği yemek ister misin? Nerede yaşadığını bilmiyorum ama belki numaramı alabilirsin ve biz de, bilmiyorum..." Omuz silkiyor. "Birbirimizi tanımak mı?"

Umut fışkırıyor. Bir kardeşe sahip olmak, bir aileye sahip olmak benim için bir şey ifade ediyor.

Fionn'a bakıyorum ve yüzündeki gergin ifadeden evet dememi istemediğini anlıyorum. Ama ben bunu istiyorum. Kardeşimi tanımak istiyorum. Babamın bir pislik olması, onun da öyle olduğu anlamına gelmez.

"Bu hoşuma giderdi. West Sherwood'dayız."

"Harika." Julius'un dudakları inceldi. "Numaramı yaz."

"Elbette." Çantamdan cep telefonumu alıyorum ve o da numarasını tuşluyor. "Tamamdır. Ben de benimkini vereyim."

Telefonunu alıp kaydederken gülümsüyor. "Ben sizi yalnız bırakayım. Sizinle tanışmak güzeldi. Tanrım, adını bile öğrenemedim."

"Amara." İçimi çektim. "Amara Quinn."

Fionn'un avucu sıcak bir şekilde kalçama , sanki bunu söylediğimi duymak hoşuna gitmiş gibi.

"Pekala Amara, seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Ve tekrar özür dilerim."

"Bu senin hatan değil."

Sert bir nefes vererek başını sallıyor. "Her neyse, eve sağ salım dön." "Seninle tanışmak güzeldi, Julius."

Arabamız yolda ilerlerken dikiz aynasında kayboluyor.

Güvenli bir mesafeye geldiğimizde, hızlı bir nefes alıyorum ve bunca yıldır tanışmak istediğim adamla karşılaşmanın acı dolu dakikalarını yeniden yaşıyorum. Oysa o da en az annem kadar kötüydü. Aynı derecede soğuk ve acımasız. Birlikte olmalarına şaşmamalı.

İçimde öfke kaynıyor. Bana nasıl böyle davranabilir?

Duygularımı yatıştırmak için bir yumruğumu yanımıda kıvırırken Fionn'un kanlı parmak eklemlerini fark ediyorum. Onu bu şekilde gördüğümde, kim olduğunu ve beni korumak için nasıl her şeyi yapabileceğini hatırlıyor gibiyim.

Ve şu anda bu beni gerektiği kadar korkutmuyor.

CKAPTER 35

F)ONN

BABASININ EVINE GITMEKTEN VAZGEÇTİM.

hayatına son verdi.

Onunla konuşma şekli, yüzündeki kendini beğenmiş ifade... affedilemezdi. Eğer o olmasaydı, ben de yapardım.

Sesini duyduğum anda her şey bitmişti. Gücün bende olduğunu düşünüyor olabilir ama beni kontrol eden o. Bana her şeyi yaptırabilir.

"Julius'la tanışmanı istediğimi sanmıyorum, özellikle de bensiz," diyorum ona, yatağın üzerindeki örtüleri kaldırıp içine girerken, tişörtüm kalçalarına tırmanıyor ve umutsuzca ellerimi sürmek istediğim kıcının bir kısmını ortaya çıkarıyor.

"Henüz yapacağımdan bile emin değilim. Şu anda bunu düşünmek için çok fazla sebep var."

"Biliyorum." Yanına kayıyorum, bir kolumu onun altına doluyorum ve yüzünü göğsüme çekiyorum. Ben tavana bakarken sessizlik bizi karşılıyor, parmaklarım onun omurgasında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Babalık testi yaptıracağım."

Bir dirseğine dayanarak geri çekiliyor, bakışlarında şaşkınlık var.

Bunun farkına varmak beni bile şaşırttı. "Çünkü onu evlat edinmek istiyorum ve avukatım önce biyolojik kızım olup olmadığını görmem gerektiğini söyledi."

"Ah. Doğru." Kaşları çatıldı. "Bunu hiç düşünmemiştim. Evet, bu iyi." Tekrar yerine oturdu.

"Yarın avukatım eve gelecek ve bu işi halledecek. Onun ve benim için sadece bir yanak çubuğu."

Başını sallıyor ve ben de bunu hissediyorum. "ne olursa olsun, o her zaman senin kızın olacak."

Geriye dönüp saçlarını yumrukluyorum ve ona bakabilmek için onu geriye doğru sürüklüyorum. "Bu da ne demek şimdi?" Sinir kan dolaşıma karışıyor. "Aramızda hiçbir şey olmayacak. Benim olduğunu bir kez daha hatırlatmama gerek var mı?"

"Ben-" demek istemedim.

Ama sözlerini bir anda kestim, onu altına aldım ve küçük bir çığlık atarken onu hapsettim.

"Demek istediğim, bilirsin işte..." diye telaşlanıyor. "Gelecekte olduğu gibi, işler yolunda gitmezse diye."

"Yemin ederim, küçük tavşan..." Çenesini kavıyorum, dişlerim gıcırıyor. "Sen konuştukça ben daha da sinirleniyorum, o yüzden bu düşünceleri kafandan atmaya ne dersin?" Gömleğinin eteğinden tutup yukarı çekiyorum, parmak uçlarım mükemmel amcığının üzerinde geziniyor. "Ya da daha iyisi, sana yardım etmeme ne dersin?"

Tırnakları omuzlarıma batıyor, iki parmağımı içine soktuğumda bir inilti kaçıyor, yavaşça dışarı çıkarıyor ve güzel pembe dudaklarından çıkan tek şey benim adım ve çıkardığı seksi sesler olana kadar tekrarlıyor.

"Sen ve ben sonsuza dek birlikteyiz, bebeğim." Parmaklarım kıvrılıyor, hareketlerim sert ve derin, ona benim olduğunu hatırlatıyor. "Her zaman birlikte olacağız."

Beni kızdıracak daha fazla şey söyleyemeden dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, diğer elim boğazına dolanıyor ve bu öpücüğün hızını kontrol ediyorum, dilim onun sıcaklığına kayıyor, tırnakları sırtımı çiziyor.

Kalçalarım onun istekli uylukları arasında kavis çiziyor ve tek bu. Yalvarıp yakarmasına ve bağlanmasına ihtiyacım var.

İstekli olur muydu? Yoksa reddeder miydi?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Kendimi geri çektiğimde, nefes nefese bana bakıyor, yanakları kızarmış, dudakları acımasız öpücükten daha pembe ve şişmiş.

"Uslu bir kız gibi burada kal." Parmak eklemlerim çenesine değiyor.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi fısıltılı bir nefes gibi.

" "

Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve gözlerim anında kapanıyor, bana her dokunuşunda bu hissin tadını çıkarıyorum.

Ayağa kalkarak dolaba yöneliyorum ve geçen gün aldığım şeyleri almak için en üst rafa uzanıyorum. Büyük siyah bir evrak çantası çıkarıp yatağın ayak ucuna koyuyorum ve çantayı açarken onun beni izlemesini seyrediyorum.

Daha dik oturuyor. "ne var?"

Birkaç demet kalın siyah pamuk ipi ve bir şişe gül yağı çıkarırken kısa bir kahkaha atıyor ve görüşü anında genişliyor.

"Bununla ne yapıyorsun?"

Bir demeti yakalayıp kalçasına doğru yuvarlıyorum ve ağır, şehvetli bir iç geçiriyor.

"Seni bağlamak için acele etmeyeceğim, sonra da az önce bana söylediğin her şeyi unutman için seni zorlayacağım."

Kalçaları bastırıyor ve bu fikrin şimdiden hoşuna gittiğini biliyorum. Gergin olabilir, ama aynı zamanda meraklı.

"Bu tehlikeli değil mi?" Dişleri alt dudağını ısırtıyor.

"Olabilir. Doğru yapılmazsa." Çantamdan bir çift makas çıkarıyorum ve o da nefesini içine çekiyor. "Bunlar seni güvende tutacak."

"Yani üzerimde makas kullanmayı da planlamıyorsun?" Yüzünde bir rahatlama belirdi ve ben de kıkırdadım.

"Kahretsin, bebeğim. Benim bir sapkınlığın mı var?"

Sinirle titriyor. "Kesinlikle o değil." "O değil mi?"

Yani başkaları da mı var?"

Omuz silkiyor, yanakları kıpkırmızı oluyor.

Kesinlikle sevdiği her şey hakkında tam bir tartışma yapmayı planlıyorum. Sadece şimdi değil.

Çantadan başka bir şey çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum ve dudakları aralanıyor.

"O şey de ne?"

Yakında öğrenirsin.

"Korkma." Makası kapıp elini tutuyorum. "Ayağa kalk." Dehşete kapılmış gibi görünse de karşı koymuyor.

Bakışlarımız aynı hizadayken makası gömleğinin kenarına yerleştiriyorum ve yukarı doğru kesmeye başlıyorum. Daha hızlı nefes alıyor, göğüsleri daha da yükseliyor ve vücudunun ne kadarını ortaya çıkarırsam, bunu o kadar çok istiyorum.

"Hoşuna gitmeyen hiçbir şey yapmayacağım." Başını sallıyor.

"Acıyacak mı?"

"Hayır. Ama bir şey iyi hissettirmiyorsa, tek yapmanız gereken güvenli kelimeleri kullanmaktır ve o şey durur."

"Tamam." Ama yüz hatları belirsizlikle doludur.

Gömleği açıldığında titriyor, meme uçları boncuk boncuk olmuş ve ağzımı bekliyor.

Makası yatağın üzerine bırakıp bileğindeki saç bağıını çözüyorum. "Benim için arkanı dön."

O bunu yaparken, saçlarını gevşek bir topuz haline getiriyorum, dudaklarım boynuna iniyor ve kulağına kadar öpüyorum.

Avuçlarım göğüslerini avuçlamadan önce kollarından aşağı kayıyor. "Bu seni iyi hissettirmekle ilgili."

"Mm-hmm," diye inliyor, yağı almak için kolumu indirdiğimde başı geriye düşüyor ve avucuma biraz dökülüyor. "Shibari sadece hızlı ve kirli değildir. Yavaş ve samimidir." Gül kokusunu göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, bir elimi amcığına götürüp masaj yapıyorum ve o zevkle nefes nefese kalıyor. "Çok fazla dokunuş içeriyor."

"Bununla yaşayabilirim," diye nefes alıyor, ellerim her yerdeyken, bir ip demetini almadan önce vücudu parlıyor.

Onu kendi etrafımda döndürerek çenesini kavıyorum ve gözlerim vücudunda gezinmeden önce onu yavaşça öpüyorum. "Çok güzelsin."

Ben on beş metrelik ipi çözüp zemin çalışmama başlamaya hazırlanırken o orada gergin bir şekilde duruyor.

"Kollarını arkadan bağlayacağım." Başını sallıyor. "Sana güveniyorum."

"Aferin kızıma." Elimin tersi yanağından aşağı süzülüyor ve yavaşça onu çevirerek kollarını arkasına koyuyorum.

İpi bileklerine dolayarak sıkı düğümler atıyorum, sonra ipi omzunun üzerinden geçirip vücudunun etrafında dolayarak göğüslerini ortaya çıkarıyorum. Onu tamamen kendime çevirdiğimde.

"Siktir. Muhteşem görünüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

"Biraz tuhaf ama iyi." Gergin bir şekilde gülüyor ve kendine bakıyor. "Bu çok güzel görünüyor."

"Hadi aynaya gidelim, böylece gerçekten görebilirsin." Dirseğinden çekiştirerek onu aynaya doğru götürüyorum ve kendini gördüğünde bakışları parlıyor.

Göğüsleri ipin arasına sıkışmış, meme uçları yağdan parlıyor. Arkasında duruyorum, başparmaklarım her bir ucun üzerinde geziniyor. İnlediğinde önce birini, sonra diğerini çimdikliyorum, ta ki başı göğsüme düşene kadar. Parmaklarım kalçasından aşağı iniyor, zaten ıslak olan kalçalarının arasına kayıyor.

Gözlerimiz aynada birleşirken yavaşça içine giriyorum, yanakları kızarıyor, ben klitorisini çalıştırırken o çekingenliğini kaybedip adımı inletmeye başlıyor.

Onu çevirerek boğazını kavriyorum ve daha derine itiyorum, yaklaşıp kadar onu beceriyorum, duvarları beni daha sıkı kavriyor. Boşalmak üzereyken onu yatağa yüz üstü yatırıp kıcını havaya kaldırıyorum. Bir yanağına sertçe vuruyorum, çantamdan kayganlaştırıcıyı alıp kıcına biraz döküyorum, parmaklarım büzülmüş deliğinin içinde çalışıyor.

"Oh Tanrım..."

Parmaklarımla onu daha da genişletiyorum, kaslarının etrafımda sıkışma hissinin tadını çıkarıyorum. Yatağın üzerinde bıraktığım siyah tıkaçı elime aldığımda, açtığımda titreşiyor.

Başını yana çevirerek bana bakıyor ve alt dudağını çekiştiriyor. İçine girmeye başladığında nefesi

kesiliyor. "İyi misin?"

Başını sallıyor ama emin görünmüyor. Henüz değil. İçine itiyorum, sonuna kadar oturtuyorum, yüzümü altına kaydırmadan ve dikişini yalamadan hemen önce aynı anda klitorisini ovuyorum.

"Evet!" diye haykırıyor onu ağzıma aldığımda, kalçalarından tutup yüzüme oturmaya zorluyorum.

Parmaklarım aynı anda ona giriyor, ağzım onu daha derine emerken dilim yuvarlanıyor. Serbest bırakıldığında çığlık atıyor, ağzımın her tarafına fişkırıyor ve beni itmeye çalışıyor, ama ben sadece onu daha derine emiyorum, daha fazlasını arzuluyorum. Havaya ihtiyacım varmış gibi ona ihtiyacım var.

Altından kayarak çıkıyorum, arkasına geçiyorum ve saçlarını avuçluyorum. "Şu anda ne kadar seksi görüldüğünü bilmiyorsun, her santimin kızarmış."

"Fionn, bu..." Sikimi yarısına kadar soktuğumda sık bir nefes alıyor.

"O bizdik," diye hatırlatıyorum ona, içinden tek şey boğazının derinliklerine sıkışmış sessiz bir çığlık olana kadar içine vuruyorum.

Elimi ensesine götürerek onu yatağa doğru itiyorum, kontrolümü kaybetmemek için onu kabaca tutuyorum.

Ve bu sefer, salıverilmesi tekrar geldiğinde, daha sert. "Fionn! Evet!"

Sanki tüm duygularımı kaybetmişim gibi, ben de boşalana kadar tekrar tekrar içine giriyorum,

amını dolduruyor ve onu benim olarak işaretliyorum. Onun içinde kalıyorum, sikim yarı sert, avuçlarım tekrar sertleşene kadar iç uyluklarına doğru kayıyor.

Onun kıcını da etrafımda hissetmek istediğimden, tıkaçı çıkarıp daha fazla kayganlaştırıcı ekliyorum, yavaşça içeri girmeden önce ereksiyonumun etrafında gezdiriyorum, zorluyorum

Kendimi santim santim.

"Kahretsin," diye , kasları büzüşüyor. Lanet olsun, çok sıkı.

İnlediğinde hemen duruyorum. "İyi misin?"

"Evet." Başını sallıyor, kasları çatık. "Devam et."

Kıçının yanaklarını tutarak onu daha geniş açıyorum, daha derine itiyorum, tamamen dolana kadar içinde kayboluşumu izliyorum.

Kolum göğsüne dolanıyor ve onu yukarı kaldırıyorum, dudaklarım boğazına iniyor. "Seni bağlamama ve kıçını bu şekilde doldurmama izin verdiğin için çok iyi bir kızsın."

Sözlerim üzerine kasları sıkıştı. Omzunu ısırduğımda inliyor, kalçalarım ilk başta yavaşça hareket etmeye başlıyor. Diğer avucum amına doğru iniyor, aynı anda iki parmağımla onu okşuyorum. Vücudu gevşemeye başladığında, onu daha hızlı ve daha sert çalıştırıyorum.

"Sen benimsin, Amara. Benimsin." Dişlerim boynuna batıyor, onun her santimini tüketmek istiyorum. "Beni terk etmeyi düşünmene bile izin vermeyeceğim."

Adımı haykırıyor, o kadar yakın ki hissedebiliyorum.

"Beni terk etmeyeceğini söyle. duymam gerek."

Parmaklarım diğer deliğini de dolduruyor, o başını sallayıp kelimeler bulamazken onu iki ucundan tutuyor.

"Anlat bana." Aletim

zonkluyor. "Gitmeyeceğim.

Seninim."

Bunu söyler söylemez, otomatik pilota geçiyorum, çaresiz vahşiliğim galip geliyor, onu her itişte daha sert alıyorum ve derin, sahiplenici bir hırıltıyla içinde serbest bırakıyorum, benden kaçış olmadığını anlamasını istiyorum. Bizden kaçış yok.

Amara benim. Ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

CHAPTER 36

AMARA

İŞE GITMEK İÇİN EVDEN ÇIKTIĞINDA, DÜN GECEYİ DÜŞÜNÜYORUM.

Daha önce başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. Aramızdaki enerji, sanki bedenlerimiz birbirini besliyormuş gibi, inanılmaz bir şeydi.

Tabii ki ilk başta gergindim. Böyle bağlı olmak ve ellerimi kullanamamak korkutucuydu. Ama bana dokundukça daha çok hoşuma gitmeye başladı.

Onun kontrolünde olmak eğlenceliydi.

Sekizinci orgazmdan sonra saymayı bıraktım, vücudum inanılmaz derecede doymuştu. İpleri çıkardıktan sonra vücuduma masaj yaparken uyuyakalmışım. Ama gece boyunca kollarını etrafımda hissettim, rüya görürken bile beni güvende tutuyordu.

"Anne, bak!" Fia koşarak yanıma geliyor ve ben öğle yemeğinden kalan bulaşıkları yıkamayı bitirirken tozluklarımı çekiyor.

Fionn'un ona aldığı yeni bebeği gösteriyor. Tıpkı ona benzemesi için özel olarak yaptırmış, ancak şu anda bebek uyumsuz pembe çoraplar giyiyor ve saçları daha iyi günler görmüş.

"Vay canına, çok güzelmiş! Ama senin kadar güzel değil." Louise mutfağa girdiğinde eğilip başının üstünden öpüyorum.

"Lütfen bunu yapmayın!" "Lütfen yapma! "Onları yıkamak benim işim."

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Onları yıkamakta hiçbir sakınca görmüyorum." Ofluyor. "Yıkamaman gerekiyor."

" söylemem." Sırıtışım geriliyor.

"Hanımefendi?" Roy içeri girdi. "Bay Quinn'in gönderdiği avukat sizi görmek için burada."

"Ah, doğru." Babalık testi. "Hadi, Fia. Hemen birini görmeliyiz."

"Tamam, anne!" Zıplayıp elimi tutuyor ve birlikte kapıya doğru ilerliyoruz, Roy'u takip ederek Tynan'ın yaşlarında uzun boylu bir adamın elinde bir evrak çantasıyla bizi karşıladığı yere gidiyoruz.

Beni görür görmez kristal mavisî gözleri parlıyor. "Ben Troy Masters." Elini benimkine uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Quinn."

"Sen de."

"Gidebileceğimiz özel bir yer mı?" "Um..."

Kahretsin, onu nereye götüreceğimi bilmiyorum. Fionn tam olarak talimat göndermedi.

"Bay Quinn çalışma odasının iyi olduğunu söyledi," diye gönüllü oluyor Roy ve bizi sol taraftaki koridora ve soldaki son kapıya doğru götürüyor.

İçeri girdiğimizde Fia merakla adama bakıyor, ben de kapıyı arkasından kapatıyorum.

Bi

z. "Merhaba." Troy ona gülümsüyor. "Kaç ?" "Dört yaşındayım. Sen kaç yaşındasın?"

"Kesinlikle olmak istediğim kadar genç ," diye gülüyor. "Peki, Bay Quinn Bu işin nasıl yürüdüğünü sana anlattım, değil mi?"

Troy evrak çantasını kiraz meşesi masanın üzerine koyuyor, açıyor ve paketlenmiş bir çubuk çıkarıyor.

"Evet, sadece bir yanak çubuğu olduğunu söyledi." "Bu doğru. Onu masaya yatırmak ister misin?"

"Tabii ki. , Fia. Kibar adam tıpkı doktorda olduğu gibi ağzını kontrol edecek."

"Ben hasta değilim." Bir elini kalçasına atıyor.

"Biliyorum ama her ihtimale karşı iyi görüldüğünden emin olmak için sadece boğazına bakıyor."

"Tamam. Bir lolli alabilir miyim?"

"Hmm, bir bakalım." Çantasını karıştırıp çikolatalı bir Tootsie Pop çıkardı.

"Nefis!"

Sonunda onu masaya yatırmama izin verdi ve bir dakika bile geçmeden her şey bitti.

Vücudumdaki her hücre titriyor. İşte bu kadar. Sonunda Fia'nın babasının gerçekte kim olduğunu öğreneceğim.

"Bay Quinn'e tamamlandığını bildireceğim."

"Sonuçlar ne zaman hazır olur?" diye seslendiğimde dışarı çıkmaya başladı. "Birkaç günden fazla değil."

Ve böylece kapıdan çıkıp kayboluyor ve kalbim hızla çarpıyor. Çünkü bir an için Fionn'un onun biyolojik babası olmama ihtimalinin çok yüksek olduğunu fark ediyorum ve öyle olmasını çok istiyorum.

JULIUS

Umarım mesaj atmamda bir sakınca yoktur. Düşünüyordum da belki bugünlerde sana bir öğle yemeği ısmarlayabilirim, böylece birbirimizi tanıyabiliriz. Ne dersin?

Üvey kardeşimden gelen mesaja bakıyorum, henüz ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Onunla görüşmek isteyip istemediğime karar vermeden önce kesinlikle Fionn ile konuşmam gerekecek. Julius bana numarasını verdiğinde pek memnun görünmüyordu ve sözde babamın davranışlarından sonra nedenini anlıyorum. Ama günün sonunda, bu benim kararım olacak.

"Amara? Hâlâ orada mısın?" Lilith'in hücreden gelen sesi beni konuşmaya geri döndürüyor.

"Evet, özür dilerim. Ne diyordunuz?"

"Sadece babanın böyle bir pislik olduğuna inanmadığımı söylüyordum! Bütün bunları sana nasıl söyleyebildi?" diye alay ediyor telefonda.

"Özür dilerim, Amara." Emily iç geçirir. "Onu bulmayı ne kadar çok istediğini biliyorum ve bunca zaman sonra böyle hayal kırıklığına uğramak..."

"değil. Umurumda değil."

Ama umurumda. Acı, içimi kemiriyor.

"Siktir et onu!" Patricia ekliyor. "O seni hak etmiyor." "Patricia ne zaman küfretse, ciddi biliyoruz." Lilith gülüyor. "Beni tanımak istemiyorsa, bu onun sorunu."

"Kesinlikle," diye ekliyor Emily. "Peki ya üvey kardeşin? Ondan hiç iyi hisler aldın mı?"

"Sanırım öyle. Aslında biraz önce bana mesaj attı, yakında öğle yemeğinde buluşmak istediğini söyledi."

"Peki sen gidecek misin?"

"Bilmiyorum. Henüz Fionn'la bu konuyu konuşmadım ama sanırım konuşmak istiyorum." Bu düşünce nabzımı hızlandırdı. "Uzun zamandır babamı merak ediyordum ve şimdi bir kardeşim var. Onun ve hayatı hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum."

"O zaman gitmelisin." Lilith'in sesi çok emin geliyordu ve bu da bana boğuştuğum kesinliği veriyordu.

"Peki, Fionn'la aranızdaki diğer şeyler nasıldı?" Emily soruyor. "Mutlu musunuz?"

"Sormak istediği şey sana çok orgazm yaşıyor mu, ki son baktığımda yaşıyordu."

Lilith ve Emily kıkırdarken yüzüm ısınıyor.

"Güven bana, orada hiçbir sorun yok." Alt dudağımı ısırıyorum, vücudum dün gece onunla beni düşündüğüm için ısınıyor.

"Ooh. Bize daha fazlasını anlat." Lilith anında meraklandı.

"Evet, lütfen senin aracılığınla yaşamama izin ver." Patricia inliyor.

Hâlâ hayallerindeki erkeği bulamadı. Bir adam vardı ve geçen yıl iş yerinden biriyle yatarak kalbini kırdı. Onlardan uzak durmak için elinden geleni yapıyor ama bu kolay değil.

"Şey, dün gece..." Fia Louise ile oynarken, yalnız olmama rağmen biri beni duyacakmış gibi fısıldıyorum.

"Dökül!" Emily sabırsızca konuşuyor. "Beni bağladı... iple."

"Kutsal..." Hayatımda Emily'nin sesini hiç bu kadar şaşırmış duyduğumu sanmıyorum.

"Shibari gibi mi?" Lilith soruyor.

Şaşkınlıkla geri çekildim. "Bunu duymuş muydun?" "Elbette. Kocan bir makinist."

"Bir ne?" Kaşlarım havaya kalktı.

"İp kullanmayı seven biri." "Oh."

Bu şeyleri nereden biliyor ki? "Çok sıcak görünüyor. Öyle miydi?" Lilith soruyor.

"Evet..." Bana nasıl dokunduğunu, beni bağlarken nasıl acele etmediğini hatırladıkça yüzüm kızarıyor.

"be! Homeboy tam bir ucube."

"Başta korkutucuydu ama hoşuma gitti." Bu itiraf karşısında vücudum ısınıyor.

"Aferin sana." Emily'nin sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. "İsmini vermeyeceğim o ezikten sonra iyi bir vuruşa ihtiyacın vardı."

Xander'dan bahsedince nabzım hızlandı.

O öldü. Gerçekten öldü ve onu öldüren de Fionn. Midem sıkışıyor.

"Buluşmak için gerçekten bir gün planlamamız gerekiyor," diye ekliyor Emily. "Seni çok uzun zamandır görmedim."

"Evet, var. Belki bu hafta sonu?" "Tabii ki!"

"Yapacak bir şeyim yok," diye araya giriyor

Patricia. "Aynen," diyor Lilith.

"Mükemmel. Bakalım Fionn benim Boston'a gitmemi ayarlayabilecek mi?"

"Size gelmemizin bir sakıncası yok," diye gönüllü oluyor Emily. "Evi görmek istiyorum."

"Tamam, hadi !"

Onları göreceğimi düşündükçe heyecanlanıyorum. Arkadaşlarımı özliyorum.

CKAPTER 37

F)ONN

ERTESİ AKŞAM İŞTEN EVE DÖNERKEN AMARA'YA BİR MESAJ GÖNDERDİM.

Metin, randevumuz için neredeyse eve geldik. Birlikte bir gece geçirmeyi dört gözle bekliyorum.

FIONN

Gitmeye hazır mısın, bebeğim?

AMARA

Öyleyim. Hala nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?

Yüzümde bir gülümseme belirliyor.

FIONN

Bana sürprizleri sevdiğini söylemiştin.

Yazmaya başlar ama duraklar.

AMARA

. Sabırsızlanıyorum. Eve varmak üzere misin?

FIONN

Şimdi yukarı
çekiyorum.

Bunu yapar yapmaz, onu kobalt mavisi ipek bir elbise içinde, saç ve makyajı yapılmış olarak görüyorum. Ben bu sabah yola çıkmadan önce her şey ayarlanmıştı. Her zaman bir kraliçe gibi hissetmesini istiyorum.

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor, tanıştığımız gün bir an gördüğüm parıltının aynısı. Ama şimdi onun mutluluğu daha yaygın gibi görünüyor. Ve

Onu mutlu ettiğimi bilmek hoşuma gidiyor.

Roy merdivenlerden inmesine yardım etmeye başlıyor, ama ben inerken ona ters bir bakış atıyorum ve hemen duruyor. Bana ait olana dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyor.

Bir anda onun yanındayım, elini elime alıp üstünden öperken, aç bakışlarım güzel vücudunda geziniyor ve ziyafet çekme dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Çenesini kavıyorum, dudaklarım kulağına iniyor. "İnanılmaz görünüyorsun.

Oraya varmadan önce seni becermeye karşı koyabilir miyim bilmiyorum."

"Nereye gideceksin?" diye fısıldıyor, ince sesi beni şimdiden taş gibi yapıyor.

Derin bir kıkırdama çıkardım, gözlerim arzuyla parlıyordu. "Çaresiz bir adamdan bilgi almaya mı çalışıyorsun?"

"İşe yaradı mı?"

Başımı sallıyorum, bir yanım sırtıyor. "Çok daha yoğun sorgulamalardan geçtim, mo ban dia."

"O zaman sanırım daha çok çabalamam gerekecek." Bir kolunu sırtıma doluyor, diğeri aramıza girip aletimin etrafını sarıyor.

Tıslayarak alt dudağını ısırdım, görünüşe göre dönüştüğü bu baştan çıkarıcı kadını cezalandırmam gerekiyordu. "Bana böyle dokunmaya devam edersen, karıcığım, seni herkesin görebileceği şekilde arabanın üzerinde domaltarak sikerim."

Onu yavaşça, şehvetli bir şekilde öpüyorum ve o nefesinin altında inliyor. "Bu kötü olurdu."

"Olurdu." Ağzının kenarını yalıyorum. "Özellikle de bunun için onları öldürmek zorunda kalacağım için."

"Cinayete oldukça düşkünsünüz."

"Eğer bunun kötü olduğunu düşünüyorsan, sana olan düşkünlüğümden korkmalısın." Elimi başının arkasına kaydırıyorum, saçları parmaklarımın arasından geçiyor, dudaklarını yakalıyorum ve onu çıldırtıcı bir öfkeyle öpüyorum.

İsteksizce geri çekildiğimde alnım onunkinin üzerine düşüyor. "Hiç ayrılmadan gitsek iyi olacak."

"Muhtemelen." Beni tekrar öpüyor ve ben bir hırıltı çıkararak başını geriye doğru çekiyorum.

"Terbiyeli ol."

Onun bu yönünü seviyorum. Daha fazlasını istiyorum.

"Denerim." Yanakları kızarmış, pembe ruju mahvolmuş ama umurundaymış gibi görünmüyor.

Elini tutarak yolun geri kalanında ona yol gösteriyorum, cipe binmesine yardım ederken bir yandan da daha gecemiz başlamadan elbisesini parçalara ayırmak istemediğime dair sessiz bir dua ediyorum. Sürücü tarafına gelmeden önce pantolonumun içinde kendimi yeniden ayarlarken bir lanet . Arabaya binip yola çıkıyorum. Bacakları zıplıyor, utangaç bakışları onu öpmek istememe neden oluyor. Avucum bacağının üstüne düşüyor, ona her şekilde dokunmak istiyorum.

Boğazını temizliyor. "Fia'yı haftada üç gün anaokuluna yazdırmayı düşünüyordum."

Sağa dönüp, gözlerim yola dönmeden önce ona bakıyorum. "Bu iyi bir fikir. Adora bir tanesinde. Onu oraya gönderebiliriz."

"Bu onun için çok eğlenceli olur. Sanırım Adora'nın en iyi arkadaşı olduğuna çoktan karar verdi."

"Onlar ailemiz. Kimse bize bundan daha yakın olamaz."

Yüzü düşüyor. Hay sikeyim. Muhtemelen o boktan babasını düşünüyordur, bu terimi gevşek kullanıyorum.

"Hey, benim ailem artık senin ailen. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını sallarken gözyaşlarıyla dolu gözleri benimkilere takılıyor. "Aileni seviyorum."

Sevgiler.

O ana kadar, onun da beni sevdiğini söylemesini ne kadar çok istediğimi fark etmemiştim.

"Onlar da seni seviyor, bebeğim."

"Ailemden bahsetmişken..." Sesi alçalıyor ve nabzım yükseliyor, bunun nereye gittiğinden hoşlanıp hoşlanmayacağımdan emin değilim. Boğazını temizliyor. "Julius dün bana mesaj attı ve öğle yemeği yemek istediğini söyledi, ben de gitmek istiyorum."

Düşünüyorum. Hayır diyebilirim ama bu beni boktan bir koca yapar ve ben gerçekten boktan bir koca olmak istemiyorum. Ama o aileyi sevmiyorum. Kardeşinin ne kadar iyi olduğu umurumda değil. Yine de sahip olduğu tek aileye ne kadar bağlanmak istediğini biliyorum. Onun yoluna çıkamam.

"Tamam."

"Gerçekten mi?" Yüz hatlarında şaşkınlık izleri var.

"Evet. Seni oraya uçurabilirim ama ben de seninle geleceğim."

"Elbette." Avucunu pazuma doğru indirdi. "Seni yanımda istiyorum."

Kocaman ve parlak gülümsediğinde doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

"Ayrıca..." diye ekliyor. "Bugün arkadaşlarımla konuşuyordum ve onlar da

bu hafta sonu gel. Sorun olur mu?"

"Elbette. Bu iyi bir fikir. Zaten Emily ile tanışma zamanımın geldiğini düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?" Bir kahkaha attım.

Elimi tutuyor ve başını omzuma bırakıyor. "Teşekkür ."

Başının üstünü öperek kalçasını daha sıkı sıkıyorum. "Senin için her şeyi yaparım bebeğim."

AMARA

Bir saat sonra şık bir et lokantasına vardık, beni merdivenlerden çıkarıp içeri sokarken ışıklar sönüktü.

Şef garson bize asansörü gösterirken, "Çatı katına çıkıyoruz," diyor.

Ana kata baktığımda boş olduğunu görüyorum.

"Herkes nerede?" İçeri girer girmez fısıldadım.

"Burada bizden başka kimse yok, küçük tavşan. ." Gözlerim büyüdü. "Vay canına. Çok tatlı."

Ve pahalı.

Restoranın üst katına çıkmadan önce hızlı bir yolculuk için asansöre girdiğimizde parmakları benimkileri sıkıyor. Ortasında siyah bir masa örtüsü ve küçük adak mumları olan tek bir yuvarlak masa bizi karşılıyor. Tepedeki gölgelik mavi, pembe ve koyu mor arasında değişen bir ışıklandırmayla kaplı.

Tenimi bir ürperti kapladığında ceketini silkeliyor. "Bunu giy, bebeğim."

Ben kollarımı kollarından geçirirken o uzatıyor, pahalı odunsu kolonyası burun deliklerime çarpıyor. Sanki kendi cennet gölgem gibi.

Benim için sandalyeyi çekiyor ve ben oturduktan sonra bacağına yanıma çekerek bacağıma dokunuyor. "Sana ne kadar güzel görüldüğünü söylemiş miydin?"

"Belki." Kocaman gülümsediğim için yanaklarım acıyor, gözleri sıcak bir akımla dudaklarımda dans ediyor ve karnımı şişiriyor.

"Duracak gibi görünmüyorum." Elinin tersi çenemi okşuyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, başka tarafa bakamıyorum.

Bir garson boğazını temizliyor, ama o ona aldırıyor, dikkati benim üzerimde.

"Size içecek bir şeyler getirebilir miyim?"

"Benim için sek burbon. Ona da roze. Akşam yemeği için şefin spesiyaillerinden alacağız."

"Hemen geliyor." Masaya iki su koyar ve gözden kaybolur.

Buna seviniyorum, elleri üzerimdeyken, o gözler istek ve şefkatle yüzerken yalnız kalmamızı istiyorum.

"Buradaki yemekler harika..." Sesi boğuklaşıyor, boşdaki eli kalçamdan yukarı kayıyor ve elbiseyi de beraberinde götürüyor.

"Ne yediğimiz umurunda değil," diye fısıldıyorum, bir sonraki adımda ne yapacağını merak ederken kalbim kontrolsüzce çarpıyor.

"Ben de öyle." Dudaklarını boğazıma indiriyor ve beni oradan öperken inliyor. "Çünkü hiçbir şeyin tadı senden daha güzel değil."

Ben daha cevap veremeden iki parmağını içime sokuyor, mutlak akıl almaz bir zevkle haykırmamak için kendimi zor tutarken beni daha da derine sokuyor.

"Buyurun." Garson beliriyor ve elini hareket ettirmeye çalıştığımda izin vermiyor, olduğu yerde tutuyor.

İçkilerimizi masaya koyarken adam daha derine itiyor.

"Size başka bir şey getirmem gerekirse, lütfen bana haber verin."

İtme.

"Yemek burada olacak." İt.

"Tanrım," diye homurdanarak yumruğumu yanlışlıkla masaya vurdum.

"Ne?" Bana bakıyor, kocamın şu anda masanın altında bana ne yaptığını göremiyor.

"Sadece yemek için sabırsızlanıyor. Öyle değil mi bebeğim? Ne kadar da aç küçük bir şey."

İtiş gücü.

"Mm-hmm." Başımı sallıyorum, bacaklarım

titriyor. "Oh, buradaki her şeye

bayılacaksın."

Kıkırdıyor, başparmağı klitorisimi daha hızlı çalıştırırken bana bakıyor. "Haksız değil. Çok lezzetli."

Kibarca gülümsüyor, kasılarak uzaklaşıyor.

İşte o zaman, daha hızlı bir ritimle bana saldırmadan önce küçük bir inilti çıkarıyorum, çenesi gıcırıyor, beni izlerken boynundaki bir kas patlıyor.

"Çok ıslaksın, bu elbiseyi kirleteceksin." "Oh

Tanrım!"

Bunu düşünmemiştim ama korku sadece bir saniye sürüyor çünkü başparmağının bir hareketiyle yükseliyorum. Ağzını benimkiyle kapatıyor ve zevk seslerimi yutuyor, parmaklarını geriyor ve başka bir orgazm zirveye ulaşana kadar daha derine sokuyor. Ve bir kez daha beni o kadar yükseğe uçuruyor ki, bedenim coşkuyla doluyor.

Serbest bırakma damarlarımda akıp gittiğinde, sonunda yavaşlıyor, parmaklarını içimden çıkarıyor ve emerek kurutmak için ağzına götürüyor.

"Haklıymışım. Ağız sulandırıcı." Saçlarımı yumrukluyor, ben ereksiyonuna bakarken gözleri gergin, bana yaptığını yapmak istiyor.

Onu boşaltmak istiyorum. Kalbim hızla çarpıyor ama sabrım tükenmeden sandalyeyi geri çekiyorum ve o da beni tutmayı bırakıyor. Kaşları birbirine yaklaşıyor ve masanın altında dizlerimin üzerine çöküp tokasını çözmeye başladığımda yüzündeki şaşkınlık beni sırtıtmaya itiyor.

"Bebeğim, sen sikişmiyorsun." Elimi pantolonunun içine sokup ereksiyonunun tepesini tuttuğumda, soğuk piercinglerini tenimde hissettiğimde başı geriye düşüyor.

Yakalanma fikri beni sadece heyecanlandırıyor. Masa örtüsünün altına saklanıyorum, sikini çıkarıp okşarken avucu altımdan kayıyor ve başımı aşağı itiyor.

"Em beni, karıcığım."

Hararetli sözleri üzerine ağzımı bırakıp ucunu alıyorum, kadifemsi sert etini daha fazla emerken düşük küfürlerini kaydediyorum. Parmaklarım tabanın etrafında kıvrılırken diğer elimle gömleğinin üzerinden yırtık karın kaslarına dokunuyorum.

"Tanrım, Amara. Kahretsin, o pis ağzını dolduracağım ve hepsini yutmanı izleyeceğim."

Etrafında inlediğimde bir hırıltı çıkarıyor, başımı aşağı itiyor ve beni öğürmeye zorluyor.

"Buyurun efendim." Garson kız döndü ve nabzım hızlandı.

Bir an donup kalıyorum, ama avucunu başımın arkasında tutuyor ve elimde olmadan yine öğürüyorum. Bir ses duyduğunda boğazını temizliyor.

Aman Tanrım, biliyor. Bilmek zorunda.

Ama onu daha derinden emmeye devam ediyorum, duramıyorum. Onun bilme ihtimali bunu çok daha heyecan verici kılıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, nefesinin altında inliyor. "Git. Şimdi."

Bir sonraki duyduğum şey onun hızlı ayak sesleri, giderek uzaklaşıyor. "Kahretsin, bebeğim, işte bu. Hepsini al."

Onu sonuna kadar emiyorum. İçinden hayvani bir hırıltı daha çıktığında, bu bana daha fazla cesaret veriyor.

"İyi kız, beni çok iyi emiyorsun."

Dilimi tepesinin etrafında döndürerek yanaklarımı çukurlaştırıyorum, o saçlarımı bileğine dolarken dudaklarımı sıkıyorum. Hareketleri vahşileşiyor, aceleci hızını kontrol ediyor, çıkardığı sesler tamamen kontrolden çıkıyor. Ve bir sonraki bildiğim şey, beni horozunun etrafında rehin tuttuğu ve boğazımdan aşağı ateş ettiği.

"Siktir, işte bu. Her damlasını al." Ve aldım. Onun tadına bakıyorum ve daha fazlasını istiyorum.

Tanrım, bu adamı istiyorum. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Başkasıyla asla olmaz.

Çünkü Fionn Quinn benim, ben de onun. Ve ne kadar inkar etmeye çalışsam da, o her zaman istediğim her şey.

CHAPTER 38

AMARA

"BURADA YAŞADIĞINIZA INANAMIYORUM!" KIZLAR BAKARKEN EMILY FIŞKIRIYOR

Üç gün sonra, Fionn'un sahibi olduğu özel jetle buraya geldikten sonra.

Onları arabayla götürmek yerine uçurmakta ısrar etti.

"Merhaba!" Fia, çenesindeki çikolata lekeleriyle sırtarak Louise'in yanına koşuyor.

"Aman Tanrım!" Emily koşup kızımı alıyor ve ona aya asılmış gibi .

"Nasıl bu kadar büyüdü?"

"Çok tavuk yiyorum! Babam bunun beni güçlü yaptığını söyledi!" Bir kasını esnetiyor ve Fionn'un ağzı kıvrılıyor.

Kızların her biri ona bakıyor ve yemin ederim biraz kıskanıyorum. "Çok seksi," diye fısıldıyor Lilith kulağıma.

Bu duruma yardımcı olmuyor ama kızların asla böyle bir şey yapmayacağını biliyorum. Sadece aptallık ediyorum.

"Gerçekten çok güzel bir eviniz var." Patricia gülümsüyor.

"Burası artık bizim evimiz." Kolunu bana doluyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor. "Öyle değil mi bebeğim?"

Yüzüm ısınırken "hıh" sesleri . "Evet."

Sıcaklık uzuvlarımda geziniyor.

Ve en iyi arkadaşşıma baktığımda, duyguları yüz hatlarını delik deşik ederken, onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum: bunca zaman sonra, bana her zaman hak ettiğim gibi değer veren birini bulduğumu.

"Onunla tek başına kalabileceğinden emin misin?" Fia'yı omuzlarının üzerine yerleştiren Fionn'a soruyorum.

Yukarıdan kıkırdıyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onları birlikte görmeye bayılıyorum.

"Bugün goril beslemeyeceğimize söz veriyorum." Kızlar aramızda sorgulayıcı bakışlar atıyorlar.

"Tekrar goril beslemek istiyorum!" diyor.

Görünüşe göre, hayvanat bahçesine gittiklerinde, onu bir tanesiyle tanışmaya götürmüş ve onu beslemiş. Bunu öğrendiğimde kalp krizi geçirdim, ama ona asla zarar verecek bir şey yapmayacağını biliyorum.

"Bugün olmaz prenses. Annen için iyi olmalıyız."

Sırıtiyorum. "Peki, size iyi eğlenceler... her ne yapacaksanız."

Kızımıza bakıyor, ona küçük bir göz kırptıyor ve kıkırdamasına neden oluyor. "Git. Biz iyi olacağız."

Elini cebine atıp cüzdanını açıyor ve bana bir kredi kartı uzatıyor.

"Bunu unuttun." Sırıtiyor, adımın yazılı olduğu siyah bir kart sallıyor, kendi hesabına bağlı bir kart.

"Ah, doğru." Nabzım hızla atıyor.

Okulun ilk günü bana kartı verdiğinde şaşırmıştım. Daha önce hiç kredi kartım olmamıştı.

"Lütfen tüm arkadaşlarınızı tedavi edin. Ve daha önce de söylediğim gibi, sınır yok." "Bekle. Hiç sınır yok mu yani?" Lilith arkamdan fısıldıyor.

Kıkırdıyor. "Bu doğru."

Gözleri gözlerimin içine bakıyor ve onlar gibi ben de duygularla dolup taşıyorum. Tüm bunlara sahip olmaya alışık değilim. Eskiden arkadaşlarla yemeğe çıkmak bile acı vericiydi, ama şimdi faturaları nasıl ödeyeceğim konusunda endişelenmeden biraz daha rahat nefes alabiliyorum. Pek çok insan bunu hafife alıyor - sadece hayatta kalmayı

-Ama asla yapmayacağımı biliyorum.

Kollarımı omuzlarına atarak fısıldıyorum, "Teşekkür ."

Göğsünde bir nefes kabarıyor ve ağzı alnıma düşüyor. "Sana bir kraliçe gibi davrandığım için bana teşekkür etmene gerek yok. Çünkü sen busun."

Bakışları ağırlaşıyor, ağzını kulağıma indirmeden önce bir başparmağı dudaklarımda geziniyor. "Seni kendime saklamaya karar vermeden önce gitsem iyi olacak." Çenesi geriliyor. "İyi eğlenceler hanımlar. Roy her zaman yanınızda olacak."

Bunun üzerine arkalarına bakıyorlar ve korumamın bizi şehirdeki bir İtalyan restoranına götürmeye hazır olduğunu görüyorlar.

"Güle güle, anne!" Fia el sallıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de." Onu öpmek için uzandım ve onu kollarının arasına aldım.

"Güle güle, güzel kız!" Emily el sallıyor ve diğer kızlar da onu takip ediyor. "Baban için iyi ol, tamam mı?" Ona söylüyorum.

"Babam yemek yersem on tane s'mores yiyeceğime söz verdi."

"Şimdi mi?" Gülmemek için kaşlarımı çatıyorum. "Bu gece şekeri fazla kaçtıysa senindir."

Yüzünü buruşturuyor. "Pekala prenses. Sanırım beşte kalacağız."

"Tamam, baba."

Bana kendini beğenmiş bir bakış atıyor ve midem bulanıyor.

Hemen onu öpmek istedim. Öyle de yaptım. Güçlü çenesini kavrayıp iyice yaklaşıyorum, ayak parmaklarımda üzerinde yükselip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyorum ve bildiğimden çok daha tehlikeli bir dünyaya ait olan bir adamın karısı olmanın neden yanlış olduğunu unutuyorum.

Ve onun yerine umut var. Gelecek için umut. Kendi ailem için umut. Mümkün olduğunu hayal ettiğimden çok daha büyük bir şey için umut.

Çünkü onunla birlikte bu hayaller gerçek gibi görünüyor.

BİR AY SONRA

Kızlar o gün Fionn'un ne kadar muhteşem olduğunu unutamadılar. Durmadan onun hakkında övgüler yağıdırıyorlar. Hatta Emily onun bana davranışlarına ne kadar hayran olduğunu ve bu evliliği artık tamamen onayladığını söyledi. Onun onayına ihtiyacım olduğundan değil ama yine de bunu duymak güzel.

Julius'la buluşacağım restorana yaklaşıırken midem düğümleniyor.

Fionn'la bu konuyu konuştuktan sonra Julius'a öğle yemeği yemekten mutlu olacağımı söyledim. Ama her geçen gün daha da gerginleşiyorum. Ya benden nefret ederse?

beni tanır mı? Ya ailesi öğrenirse ve artık benimle görüşmesini engellerse?

Göğsüm sıkışıyor. Olumsuz düşünmeyi bırakmalıyım. Her şey yoluna girecek. "İyi misin?" Fionn kalçamı sıkarken arabayı

Restoranın otoparkında nabzım hızlanıyor.

"Bilmiyorum. Sanırım biraz gerginim. O babamın istediği çocuktı ve ben bir hiçtim."

Çenemi kavırıyor ve dişlerini sıkıyor, gözleri kararıyor. "Bir daha asla kendine hiçbir şey deme. Çünkü sen hiçbir şey değilsin, mo ban dia. Sen *her şeysin*." Bakışları gözlerime geri dönmekten önce dudaklarımda geziniyor. "Babanın bir önemi yok. Onun yaptıkları ya da yapmadıkları seni ya da senin değerini tanımlamaz. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, boğazımda bir düğüm oluşuyor. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. Tüm bunları atlatmam biraz zaman alacak. Ama bundan iyi bir şey çıktı: Beni terk eden adamla yüz yüze geldiğimden beri o rüyayı görmedim.

"Teşekkür ederim." Geniş bileğini tuttum. "Bunun için minnettarım."

"Sadece doğruyu söylüyorum." Yüzümün iki yanını kavrayıp alnımdan öpüyor ve ona karşı tomurcuklanmakta olan sevgim büyüyor.

"Tamam, hadi gidelim. Sanırım hazırım." Ama midemin çukurundaki çırpıntı aksini söylüyor.

Arabadan ilk inen o oluyor ve ben daha kapıyı açamadan gelip benim için kapıyı açıyor. "Her zaman yanınızda olacağım."

Kalkmama yardım ettiğinde, bakışları dar kot pantolonuma ve açık pembe tişörtümle düz ayakkabılarıma kayıyor. Özel bir şey gibi görünmüyorum ama bana bakışlarından öyle olduğum anlaşılıyor.

Derin bir nefes aldığımda girişe doğru ilerliyoruz ve hemen Julius'un çoktan oturmuş, telefonunda bir şeyler yazdığı arka tarafa yönlendiriliyoruz. Kafasını kaldırdığında gülümsemesi genişliyor.

"Sen de bize katılacak mısın?" diye soruyor Fionn, ayağa kalkıyor ve bana sarılmadan önce elini sıkıyor.

"Hayır. Ben şuradaki masada olacağım." Fionn sol taraftaki masayı işaret ediyor.

Bi

z. "Bize katılmaktan memnuniyet duyarsınız."

Fionn başını sallıyor ve bana dönerek enseme tutuyor ve bana hızlı bir öpücük verdi.

"Eğer istediğin zaman gitmek istersen..." diye fısıldıyor kulağımın kenarından. "Sadece sağ şakağını kaşı."

Başımı sallıyorum ve o da beni bırakıp masasına doğru ilerliyor, yerleşirken gözleri üzerimizde. Boğazımı temizleyerek Julius'un karşısındaki yerime oturuyorum.

"Benimle konuşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," diyor. "Bunun sizin için kolay olmadığını biliyorum."

"Öyle değil." Buzlu suyum elime alıp birkaç yudum alıyorum. "Ama eminim sen de aynı şekilde hissediyorsundur."

"Evet." Bir elini yüzünde gezdirip nefes alıyor. "Annem onun beni aldattığını düşündüğünde ona hiç inanmadım. Onun tarafını tuttum ve şimdi bunun için kendimi suçlu hissediyorum." Göğsü bir kez daha hızlı bir nefesle inip kalkıyor. "Sana nasıl davrandığı konusunda üzgünüm. Ertesi gün ona izin verdim. Bu doğru değildi."

Yüzündeki gergin ifadeden bunu kastettiğini anlayabiliyorum. Neden söylemesin ki? Adam tam bir pislikti.

"Teşekkür ederim. Bunların hepsi benim için delilik. Tüm bu zamanı onu merak ederek geçirdim ve onun bambaşka bir ailesi vardı. Alınma ama." Yanlış anlaşılmasından korkarak yüzümü buruşturdum.

Kısa bir kahkaha attı. "Alınmadım. Anladım. Ben onu doğururken sen yalnızdın."

"Evet... İyi bir baba mıydı?"

Muhtemelen sormamam gerektiğini biliyorum çünkü eğer öyleyse, bu daha fazla acı verecek. Julius'un kötü bir çocukluk geçirmesini istediğimden falan değil.

Tanrım, bu düşüncelerle boğuşmak çok zor. "O-"

"İkinize içecek bir şey getirebilir miyim?" Bir garson araya girer. "Bana bir kola," diyor.

"Şekersiz buzlu çay lütfen." "Tabii.

Hemen geliyor."

Julius tekrar konuşmadan önce önce bana, sonra da masaya bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, çoğunlukla öyleydi. Bunu duymak zor geldiyse özür dilerim ama yalan söylemekten nefret ederim."

"Hayır, hayır! Lütfen . Gerçeği istiyorum."

Anlayışla başını sallıyor ama anlamasına imkân yok. "Sen kapımıza gelene kadar onun bağırdığını hiç duymamıştım. Şimdi, annem... şey, o farklı bir hikaye." Alay ediyor. "Ben

Hayatımı onun bana yeterince iyi olmadığını söylediğini duyarak geçirdim. Sahip olduğum her şey için nankör olduğumu."

"Görünüşe göre ortak bir noktamız var."

Garson masamıza içecekleri yerleştiriyor ve sohbe devam etmeden önce hızlıca siparişlerimizi veriyoruz.

"Demek annen de böyleydi, ha?"

"Evet. Sadece ben ve o vardık ve elinden geldiğince beni pislik gibi hissettirmeyi kendine görev edinmişti. Kokain bağımlısı olması ve çalışmayı reddetmesi de yardımcı olmadı, bu yüzden faturaları ödemek ve bizi hayatta tutmak bana kaldı."

"Kahretsin." Kaşları havaya kalktı. "Özür dilerim."

Ağzımı büküyorum. "Olan oldu, ama şükürler olsun ki artık ondan kurtuldum." "Şimdi kendi annem hakkında şikayet ettiğim için kendimi kötü hissediyorum." Kıkırdıyor

kuru bir şekilde. "Çünkü en azından faturaları ödedi."

Bir kahkaha patlattım, kendimi biraz daha hafiflemiş hissettim. Çok geçmeden, onun yüksek lisans okulunu ve profesörle tartışmam gereken bir siyaset bilimi ödevinden nasıl B aldığımı konuşmaya başladık. Julius hayatımla gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor ve ondan gerçekten hoşlanıyorum.

"Ne zaman kendinizi rahat hissederseniz kızınızla tanışmak isterim. Kulağa gerçekten çok sevimli geliyor."

"O benim her şeyim."

Bunun üzerine Fionn'a baktım, gözleri benimkilere yapışmıştı.

İyi misin? Dedi, ben de başımı salladım.

Julius, "Birbirimize bağlandığımız için gerçekten çok mutluyum," diyor.

"Ben de. Çok gergindim." Kaşlarımı çattım. "Ama korkmadığım için memnunum."

"Benden korkuyor musun?" Bir elini kahverengi saçlarında gezdirerek kıs kıs gülüyor. "Ben kelimenin tam anlamıyla tanışabileceğin en korkutucu insanım."

Haksız değil. Nazik gözleriyle gerçekten dostane bir yüzü var.

Dana etinden bir ısırık daha alırken, telefonu masanın üzerinde çalar. Telefona baktığında çenesini gıcırdatır.

"İyi misin?"

"Sadece annem arıyor. Görmezden geleceğim." Bir düğmeye basıyor. "Her neyse, B alman hakkında profesörünle ne zaman konuşacaksın? B'nin iyi olduğunu düşünmeme rağmen. Ama anlıyorum." Sırıttıyor. "Kız kardeşim hırslıdır."

Kardeşim.

Bu kulağa çok garip
geliyor. "Kesinlikle
planlıyorum-"

Telefon tekrar çaldı, bizi böldü.

İnliyor. "Sadece cevap vereceğim, yoksa aramaya devam edecek."

"Elbette, devam et."

"Ne oldu anne?" Burnunun kenarını çimdikliyor. Duraksıyor, başını sallıyor ve bana bakıyor. "Evet, hâlâ buradayım."

Bir duraklama daha ve beni izleyişine bakılırsa, burada olduğu için kızgın olduğuna dair her şeyine bahse girerim.

"Sadece dur, tamam mı? Yeter artık. Bütün bunlar umurumda değil." Nefes alıp tavana bakıyor. "Bu doğru. Bu benim işim değil. Bunu kendim için yapıyorum." Başının arkasını tutuyor. "Ben gidiyorum anne. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapatır ve cep telefonunu masaya geri koyar. "Çok yoğun görünüyordu. Benim hakkımda mıydı?"

Belirsizlikle bakıyor, ama düzensiz bir iç çekiş çıkardığı anda haklı olduğumu anlıyorum.

"Ne düşündüğü umurumda değil. Onun sorunu aslında babamla, seninle değil. Bu yüzden endişelenme."

Ama kendimi kötü hissetmekten alamıyorum. "Senin için sorun yaratmak istemem. Kocasının onu aldatmakla kalmayıp başka bir kadından çocuk sahibi olduğunu bildiği için neler hissettiğini anlayabiliyorum."

Sert bir şekilde nefes veriyor. "Tam bir karmaşa, ama neyse, notunla ilgili. Profesörün bir pislik mi, yoksa anlayışlı olacağını mı düşünüyorsun?"

Buzlu çayımı elime alıp birkaç büyük yudum alıyorum. "Sanırım öyle. Yarın onunla buluşmayı planlıyorum. Umarım bir sonraki ödevimde kendimi geliştirmem için ne yapmam gerektiğini söyler."

"Nasıl gittiğini bana haber

ver." "Haber veririm.

Teşekkürler."

Yemeğin geri kalanı kesintisiz devam ediyor ve çok geçmeden vedalaşıyoruz.

Julius bana dönmeden önce Fionn'un elini sıkıyor. "Geldiğiniz için tekrar teşekkürler. Seni tanımaktan gerçekten keyif aldım ve umarım bunu tekrar yapabiliriz."

"Evet, kesinlikle. Ben de." Ona sarılmaya gidiyorum ve Fionn sanki üvey kardeşimin bile bana dokunması fikrinden nefret ediyormuş gibi şiddetle titriyor.

Gülmekle savaşıyorum. Bu kadar kıskanç olması çok şirin.

CKAPTER 39

AMARA

"İÇERİ GELİN, BAYAN QUINN."

Kapıyı itip açmadan önce profesörün sesini duyuyorum. Ben içeri girer girmez masasından başını kaldırıp gözlüklerini burnuna götürüyor.

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim Doktor Wright."

Gülüyor. "Burada o kadar resmi olmanıza gerek yok. Bay Wright ya da Samuel de olur."

"Oh. Uh, tamam." Saçlarımı gergin bir şekilde kulağımın arkasına atıyorum ve sırt çantamı tutarak yaklaşıyorum.

"Lütfen oturun." Masasının önündeki deri sandalyelerden birine doğru bir el uzatıyor.

Beni değerlendirirken koyu renk gözleri kısılıyor ve masum olduğunu bilsem de bu ilgiden rahatsız oluyorum.

"Teşekkür ederim." Boğazımı temizleyerek yerleşiyorum, sırt çantamı dizlerimin üzerine sallıyorum, sonra fermuarını açıp kâğıdımı çıkarıyorum.

"Ee, notun." Sandalyesine geri yaslanıyor. "İyi olduğunu düşünmüştüm. Ama A malzemesi değil. En azından henüz değil." Sırıttıyor.

Ouch.

"geliştirmek istiyorum ve bunu nerede yapmam gerektiğini düşündüğünüzü bilmeyi çok isterim."

"Politika oluştururken bireysel haklar ile kamu güvenliğini dengelemenin zorluklarına ilişkin argümanlarınızın daha iyi kanıtlarla güçlendirilmesi gerekiyordu."

"Oh, anlıyorum." Bahsettiği bölümlere göz gezdiriyorum. "İyi yapılmadığını düşündüğünüz başka bir şey var mı?"

"Bence argümanlarını geliştirir ve bir sonraki ödev için onları güçlendirirsen, iyi olacaksın. Sen harika bir öğrencisin. Sende çok fazla potansiyel görüyorum."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim." "Mezun olduktan sonra ne yapmak istiyorsun?" "Avukat yardımcısı olmayı umuyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ah. Gerçekten mi?"

"Bu doğru."

"Eşimin kendi hukuk bürosu var. Senin için iyi şeyler söyleyebilirim, özellikle de sınıfımda başarılı olmaya devam edersen." Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Teşekkür ederim. Bu harika olurdu."

Sanki tüm hayallerim sonunda gerçek oluyor.

"Uğradığınız için teşekkürler ama kısa süre içinde başka bir öğrencim daha gelecek, o yüzden başka bir şey yoksa..."

"Ah, doğru. Tabii ki."

Kâğıdımı dosyasına geri koyup ayağa kalkıyorum ve o da arkamdan geliyor.

Çok yakın. Vücudunu neredeyse sırtımda hissedebiliyorum. Midem geriliyor ve soğuk bir telaş kollarımdan yukarı sıçrayıp tüylerimi diken diken ediyor.

Kapı koluna uzanıyor ve uzanırken diğer eli arkamda geziniyor.

Gözlerim açıldı. Bu bir kaza olmalı. Öyle olmalı. O benim profesörüm. O evli.

Ben evliyim.

İğrenme göğsümü dolduruyor.

Geriye dönüp baktığımda, bunu bilerek yaptığına dair hiçbir belirti yok. Bu bir kazaydı. Tabii ki kazaydı. Belli ki aşırı tepki vermişim.

"Sizi görmek çok güzeldi, Bayan

Quinn." "Ben Bayan."

"Doğru. Nasıl unutabilirim ki?" Gülüyor. "Sınıfta görüşürüz."

Aceyleyle dışarı çıktım, şimdi kapalı olan kapıya baktım ve az önce ne merak ettim.

FIONN

"Baba!" Onu anaokulundan aldığımda Fia bana doğru koşuyor.

Tynan Adora'yı kapıyor ve arabalarımıza doğru yola çıkıyoruz. "Günün nasıl geçti prenses?"

"Güzel!" diyor bana, heyecandan gözleri doluyor. Adora babasının gömleğini tutuyor, yüzü babasının omzunda. "İyi misin bebeğim?" diye soruyor ona.

Ona dönüp baktığında suratını asıyor. "Bir çocuk beni itti."

Tynan anında donakalır, gözlerinde cinayet vardır. "Hangi çocuk? Adı ne onun?"

Nefes alış veriş alevleniyor ve onu suçlamıyorum çünkü biri benim kızıma dokunsa ben cinayet görürdüm.

"Arthur. O kötü biri," diye gönüllü oluyor Fia. "Öyle mi?" diye sorar.

Adora başını sallıyor, alt dudağı büzülüyor.

"Eğer sana bir daha dokunursa, onu daha sert it, tamam mı bebeğim? Kimsenin sana bunu yapmasına izin verme."

"Merak etme, Tynan Amca. Onu geri ittim." Fia sırtıyor.

"İşte benim kızım," diye kulağına fısıldıyorum ve o da kollarını sıkıca boynuma doluyor.

"Yemin ederim, buna hazır değilim." Tynan iç geçirir.

"Bir de bana sor. Şerefsizin biri beni öldürdüğünde ne yapacağımı bilmiyorum..." Fısıldıyorum. "...kalbini kırıyor."

"Onu kıracağız." Kısa bir kahkaha kaçar. "Kalıcı olarak."

"Kulağa doğru geliyor."

"Oh, sana söylemeyi unuttum..." Cipinin arka kapısını açıyor ve Adora'yı içine yerleştiriyor, bir yandan ona bakarken bir yandan da kemerini bağlıyor. "SoHo'da satın almaktan bahsettiğimiz mülk için yeni yatırımcılarla görüşmek üzere New York'a uçmanı istiyorum."

"Ne zaman?"

Kızlarımı bırakmaktan nefret ediyorum ama iş iştir.

"Yarın. Onlarla teyitleştikten sonra detayları size mesaj atarım." "Elbette."

"Amara yeni ailesiyle nasıl başa çıkıyor?" Kapıyı kapatıyor ve sürücü tarafına geçiyor.

"Olabildiğince iyi. Ama onunla o şekilde konuştuktan sonra babasını öldürmediğim için pişmanım. İçim içimi yiyor."

Avucunu omzuma koyuyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. "Eğer yapsaydın, onu kaybedebilirdin. Bence doğru olanı yaptın. Gerçi kimse arabasının iki ay sonra bir ağaca çarpmayacağını söyleyemez." Ağzı titriyor.

"Haklısın. Bu ağaçlar gerçekten de birdenbire ortaya çıkıyorlar."

Kıkırdıyor, arabasına biniyor. "İşte şimdi düşünmeye başladın, kardeşim."

Amara okuldan eve gelir gelmez bir şeylerin ters gittiğini anladım. Beni karşıladığında bunu saklamaya çalıştı ama vücudu gergindi. Ona sarıldığımda bunu hissedebiliyordum.

Fia mutfakta krakerlerini yerken, kızımıza portakal suyu doldururken yanına gidiyorum.

"Buraya gel," dedim ona.

Kartonu yere bırakıyor, alt dudağının kenarını ısırırken endişeyle yutkunuyor.

Parmağımınla çenesini yukarı kaldırıp o güzel gözlerine bakıyorum. "Her şey yolunda mı?"

"Ne?" Bakışları bana sıçradı. "Ah, evet. Özür dilerim, yapmam gereken işleri düşünüyordum. Gelecek hafta biyoloji dersinden sınavım var, ertesi gün de işletme dersinden." Rahatsızca gülümsüyor.

"Sen zekisin. Harika iş çıkaracaksın." "Teşekkürler."

Yalan söylediğini biliyorum ama onu sorguya çekmeyeceğim. Ne olduğunu kendim bulacağım.

"Profesörünüzle görüşmeniz nasıl geçti?"

Bir şey mi yaptı? Sadece söyle bebeğim. "Oh! Evet, um, iyi gitti." Şakağını kaşıyor. *Bu o, değil mi?*

Beni aldatmasına imkan yok. O öyle biri değil. Ama Samuel Wright'ı bir öğrenciyle sınırı aşip aşmayacağını bilecek kadar iyi tanımıyorum.

Yine de öğreneceğim. Çünkü ne yazık ki şu anda tüm dikkatim onun üzerinde.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Tedirgin bir kahkaha atıyor, elimi çenesinden çekmeye çalışıyor ama elimi bırakmıyorum.

"Elbette biliyorum. Sadece çok fazla baskı altındayım. Üniversite kesinlikle düşündüğümünden daha zor."

Yavaşça başımı sallıyorum, onu serbest bırakıyorum, uzun ve derin nefes alıyorum. "Anne," diye sesleniyor Fia.

Kızımıza bu kadar çabuk hiç görmemiştim, sanki konuşmamız bittiği için rahatlamış gibiydi.

"Evet, bebeğim?" Sesi yükseliyor.

"Biraz daha portakal suyu istiyorum, lütfen?" "Tabii, tatlım."

O Fia'ya doldurduğu fincanı uzatırken ben de Roy'a mesaj atıyorum.

FIONN

Bugün okulunda bir şey oldu mu?

ROY

Hayır, efendim.

FIONN

Günün herhangi bir bölümünde garip davranmadı mı?

Birkaç saniye sonra mesajıma cevap veriyor.

ROY

Profesörle o görüşmeyi yaptı ve ondan sonra biraz sessizleşti. Sadece ödev yüzünden olduğunu düşünmüştüm. Ben mi batırdım?

O lanet profesörü öldüreceğim.

FIONN

Hayır. Yarın gözünü ondan ayırma. Onu kızın etrafında görürsen bana haber ver.

ROY

Elbette, efendim.

Telefonu cebime geri koyuyorum.

Yarına kadar, öğretmeni hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmiş olacağım. Kendisi hakkında bildiğinden bile fazlasını.

BÖLÜM 4 o

F)ONN

ÇANTAMI OMZUMA ATIP KAPIYA YÖNELDİM. AMARA Fia'yı kollarında tutuyor.

"Hoşça kal baba. Seni özleyeceğim."

"Seni daha çok özleyeceğim prenses." Başının arkasından tutup iki yanağından öpüyorum, lanet kalbim patlamaya hazır.

Yatırımcılarla olan bu lanet toplantıya gitme konusunda ciddi tereddütlerim var. Burada olmayı tercih ederim.

Amara'nın yanağını kavrayıp onu öpüyorum, dili benimkiyle oynadığında inliyorum. Alnım onunkiyle buluşuyor ve çiçek kokusunu içime çekiyorum, bu sabah yaptığım gibi yine içinde kaybolmak istiyorum.

"Bir günden fazla kalmamam gerekiyor. Bu gece yatırımcılarla toplantı yapacağım, ardından yarın geri döneceğim."

"Tamam." Boğazını temizleyerek öksürüyor.

"Hasta mısın?" Onu dikkatle inceleyerek çantasını yere indirmeye başladım. "Tynan'a yeniden planlamamız gerektiğini söyleyebilirim."

"Fionn." Gülüyor. "Sadece boğazımda bir sıyrık var. Olur böyle şeyler, bilirsin. Bunun için planlarını iptal etmene gerek yok, özellikle de iş için."

", değil mi?" Çenesini kavriyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Sen ve Fia benim için çok önemlisiniz. Başka hiçbir şeyin önemi yok. İş bile."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bunu biliyorum." "Bunu hallettiğimize sevindim." Sırıyorum.

Yıllar önce Amara ile tanışır tanışmaz, benim için asla başka birinin olmayacağını biliyordum ve o zamandan beri hiçbir şey değişmedi. Ve her geçen gün, ona yeniden aşık olabileceğimi söylememek için kendimi zor tutuyorum.

Toplantıya ara verildiğinde, kontrol etmek için kızları arıyorum ama Amara cevap vermiyor. Nerede olduğunu merak ederek tekrar arıyorum. Daha akşam yemeği vakti; henüz uyumamışlardır.

Üçüncü kez cevap vermeyince Roy'u aradım.

"Efendim."

"Amara ile her şey yolunda mı? Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Üst kattaydı, efendim. Louise onunla birlikte. Onu telefonla arayayım mı?"

Louise neden onunla birlikte olsun ki? Bir şeyler gitmiyor.

"Louise'i telefona bağla."

"Tabii ki."

Birkaç saniye sonra, sesi hatta geliyor. "Merhaba, efendim."

"Onun nesi var?"

Bir nefes üflüyor.

Biliyordum amına koyayım.

"Sana istemedi ama şimdi endişelenmeye başladım." Nabzım hızlandı.

"Ne haltlar dönüyor?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum, delirmiş gibi koridorda volta atıyorum, neyin yanlış olabileceğini hayal ediyorum.

"O hasta. Kötü öksürüyor ve kusuyor."

Sikeyim. SIKTIR!

Hastalanacağını hissetmiştim. Ama bu soğuk algınlığından çok daha kötü görünüyor.

"Eve gidiyorum." "Tamam.

Ona söylerim."

"Hayır, yapma." Yatırımcılardan biri olan Gavin yaklaşırken ona bakıyorum. "Toplantımı bir şekilde mahvettiği için üzülmesini istemiyorum."

"Tamam, efendim. Yakında görüşürüz."

"Ateşi yükselirse doktorumuzu arayın. Birkaç saat içinde evde olacağım."

Telefonu cebime koyarken Gavin sırtıyor. "Hemen gidiyor musun? Umarım seni sıkmamışsındır."

"Hayır, öyle bir şey değil. Lütfen diğerlerinden de özür dilerim ama evde ilgilenmem gereken acil bir durum var. Umarım bunu yeniden planlayabiliriz."

Kravatını düzeltiyor ve kendini beğenmiş bir şekilde bana bakıyor. "Eminim başka bir randevu ayarlayabiliriz ama bu garanti değil."

Ne söylemeye çalıştığını biliyorum: Ya kalırsınız ya da paralarını göremeyiz.

Şu anda umurumda değil.

"Anlıyorum. Ama bazen aile daha önemlidir. İyi günler, Gavin."

Bana en çok ihtiyaç duyulan yere gitmek için aceleyle oradan çıkarken ona bir daha bakmadım.

AMARA

Ciğerlerim ağrıyor, sürekli öksürüyorum ve kusuyorum. Nedenini bilmiyorum.

Louise ailenin doktorunu aradı, doktorun yakında gelmesi gerekiyordu.

Umarım bana güçlü ilaçlar verir.

"Şehriyeli tavuk çorbasından birkaç kaşık daha yemeye çalış." Bana bebek muamelesi yapıyor ve ben bebek muamelesi görmekten nefret ederim ama kabarık bir yorganın altında buna karşı koyamayacak kadar zayıf ve üşümüş durumdayım.

"Tamam."

Beni beslerken oturuyorum. Mide bulantısı başlar başlamaz onunla savaşmaya çalışıyorum. "Bu korkunç bir şey. Grip olabilirsin tatlım."

"İşte böyle "

Bir elini alnıma koydu. "Sanırım ateşin çıkmaya başlamış olabilir. Sana biraz daha ilaç getireceğim."

"Nerede o?!"

Sesi uzaktan gümbür gümbür gelirken, ayak sesleri merdivenleri gürültüyle tırmanırken nefesim kesiliyor.

"Onu sen mi aradın?" Louise'e bakıyorum, tam o sırada içeri dalıyor, çenesi gergin, çıldırmış gibi görünüyor.

Ama beni görür görmez yüzü düştü. "Siktir, bebeğim, bok gibi görünüyorsun."

İçimden bir kahkaha kopuyor ama sonra boğazıma bir öksürük takılıyor.

Louise'e gergin bir bakış atar. "Bir dahaki sefere beni ara, o ne derse desin."

"Evet, efendim." Omuzları çöktü.

"Ve sen..." Yanımdaki yatağa yerleşiyor, elinin tersiyle yanağımı okşuyor. "Eğer bu kadar hasta olmasaydın, bunu benden sakladığın için sana kızardım. Evden çıkar çıkmaz kalmam gerektiğini anladım."

Bileğini tuttum. "Bu çok önemliydi. Kaçırmanı istemedim." "Siktir, Amara. Benim için ne kadar önemli olduğunu anlamıyor musun?"

Yanağımı sıkıyor, alnını benimkine yaklaştırıyor.

"Yapma bunu!" Onu geri itmeye çalışıyorum ama yerinden kıınıldamıyor. "Hasta olacaksın."

"Umurumda değil. Seni çok özledim." "Ben de seni özledim," diye fısıldadım.

Yüzümün iki yanını kavrayarak inliyor. "Sanırım ilk kez beni özlediğini söyledin."

miydi?

"Doktor hangi cehennemde?" Geri çekiliyor, cep telefonunu alıp ona bakarken derin bir nefes alıyor. "Beş dakika içinde burada olacak."

"Ben iyiyim," diyerek onu rahatlatmaya çalışıyorum, bir elimi zıplayan dizine koyuyorum ama bu dizinin titremesini engellemiyor.

"İyi görünmüyorsun, o yüzden bana palavra sıkma."

Tam o sırada biri kapıyı çalar. Roy elinde kahverengi deri bir evrak çantası tutan uzun boylu, sırık gibi bir adamla içeri girer.

"Yeterince uzun sürdü," diye Fionn. "Özür dilerim efendim. Biraz trafik vardı." "İşe koyulun."

Doktor boğazını temizlerken kalın kaşları titriyor. "Oturmanızı isteyebilir miyim Bayan Quinn, yoksa başınız mı dönüyor?"

"Oturabilirim."

Neyse ki mide bulantısı azaldı, bu umut verici.

Bana semptomlarımı ve nasıl başladıklarını soruyor, ardından idrar örneği için bir kap vermeden önce burnumdan ve boğazımdan örnek alıyor. Ben bile

Çünkü tek istediğim yatağıma dönmek.

Fionn kolunu benimkinin içinden geçirip beni ana banyoya götürüyor ve içeri girebilmek için ayrılmaya çalıştığım anda bana izin vermiyor.

"Ne yapıyorsun?" Yüzüm soldu. Benimle

içeri girmesine imkan yok.

"Yere yığılmadığınızdan emin olmak için."

Hissettiğim kadar şok olmuş görünmeye çalışırdım ama fazla hareket edebileceğimi sanmıyorum. "Fionn, bunu senin önünde yapamam."

"Biz evliyiz, küçük tavşan. Utanacak bir şey yok." Beni içeri götürdü ve kapıyı kapattı. "Yardıma olacaksa arkamı döneyim."

"Kulak tıkacınız var mı?"

Yüzüm buruşurken o gülüyor ve uzuvlarımda bir ürperti dolaşırken dişlerim .

Siktir et. Şu an umurumda bile değil. Sadece tekrar battaniyemin altında olmak istiyorum.

"Tamam, iyi, arkana dön."

Ben bardağı hızlıca kullanırken o hemen yapıyor. İşim bittiğinde, doktorun söylediği gibi onu banyoda bırakıyorum.

Yatağa dönmeden önce ellerimi yıkayıp kuruluyorum. Oturabildiğimde derin bir nefes alıyorum, Louise yorganı vücuduma sarıyor.

"Pekala, grip ve COVID sonuçlarını beklerken idrar örneğini kontrol edeceğim."

Muhteşem. En son doktora gittiğimde hamile olduğumu söylediler. En son ne zaman regl olduğumu bile hatırlamıyorum.

Saçmalık.

"Yiyecek bir şeye ihtiyacın var mı?" Fionn sorar.

"Biraz çorba içti," diyor Louise gönüllü. "Ama zar zor mideye ."

"Tanrım." Endişeli bir elini saçlarında gezdirerek biraz karıştırıyor.

Kendimi daha iyi hissediyor , beyaz gömleğinin iki düğmesi açık, siyah takım elbisesinin içinde ne kadar seksi görüldüğünü takdir ederdim.

Doktor döndüğünde Fionn ayağa fırlar ve düşmanca bir tavırla ona yaklaşır. "Neden ölü biri gibi görünüyorsun?"

Doktor bir adım geriye sıçrayıp elini uzatıyor. "Hayır, hayır, kötü değil."

"Söyle bana!" diye .

Gözleri aramızda dolaşıyor. "Karınız hamile, efendim."

"Ne?" Louise'in nefesi kesilirken fısıldıyorum, bir gülümseme yayılıyor.

"O... o hamile mi?" Fionn neredeyse geriye doğru düşüyor, sesi çığ ve derin, gözleri duygu dolu - o kadar çok ki, bana bakarken içinden aktığını hissediyorum. "Emin misin?"

"Evet, kesinlikle." Doktor sonunda duruşunu gevşetir. "Muhtemelen bir mikrop kaptı ve bu hastalığın hamilelikle hiçbir ilgisi yok, belki mide bulantısı dışında. İlaç tedavisine karar vermeden önce her zaman bu tür şeyleri kontrol ederim."

Yaptığı diğer testleri incelemek için harekete geçiyor. "Her şey için negatif, ancak dışarıda birçok virüs var ve bir kadın hamileyken bağışıklık sistemi düşüyor, bu yüzden bir şeyleri almak daha kolay ve aynı zamanda daha hasta hissediyor."

"Alabileceği bir şey var mı?"

"Ateş, ağrı ve sızı için biraz Tylenol ve mide bulantısı için Zofran. Daha da kötüleşirse..."

Ama dinlemeyi , zihnim hala başka bir bebeğim olacağı gerçeğiyle yüzleşiyor.

Bana hamile olduğum son söylendiğinde durum farklıydı. Korkmuştum. Tek başına.

Şimdi her şey daha iyi. Fionn var ve şimdiden harika bir baba oldu. Biz bir aileyiz.

"Geçmiş olsun tatlım," diyor Louise sırtımı sıvazlayarak. "İkiniz için de çok heyecanlıyım. Tebrik ederim."

"Teşekkür ." Gözyaşları görüşümü bulandırıyor.

Fia'nın bir erkek ya da kız kardeşi olacak. Bu ailemiz büyüyor ve bunu yüksek sesle duyduktan sonra bunu ne kadar çok istediğimi fark ettim.

Fionn yanıma oturuyor ve kollarını bana doluyor. "Şu anda çok mutluyum. Keşke hasta olmasaydın."

"Ben de. İkisi hakkında da," diye fısıldıyorum.

Ağzı alnıma düşüyor, gözlerinde şefkatli bir bakışla geri çekilmeden önce dudakları birkaç saniye orada kalıyor. "Uzan, bebeğim. Biraz uykuya ihtiyacın var."

"Benimle kalacak mısın?"

"Tabii ki. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Başımı yastığa koyuyorum ve o da yanıma tırmanıyor, güçlü kollarıyla beni sarıyor ve sıkıca kavıyor.

Yavaşça uykuya dalıyorum, onun burada olacağını biliyorum.

BÖLÜM 4 L

F)ONN

DOKTOR BIZE HAMİLELİK HABERİNİ VERELİ BEŞ GÜN OLDU,
ve sonunda beni vurdu.

Bu gerçekten oluyor. Bir bebeğimiz olacak.

Amara'nın karnına bakıyorum, çocuğumuzla birlikte büyüdüğünü görmek istiyorum. Fia'yla çok şey kaçırdım. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim. Her anı için burada olacağım.

"Bir torunum daha olacağına inanamıyorum. Şanslı adamım," diyor babam, yanında Fernanda ile birlikte.

Amara kendini daha iyi hissetmeye başlamışken aileyi çağırmayacaktım ama o ısrar etti.

"Tebrikler." Tynan sırtıyor. "Zavallı çocuk."

"Evet, evet. Kapa çeneni." Kıkırdıyorum. "Sen yapabiliyorsan, ben de yapabilirim."

Ona itiraf etmeyeceğim ama bu çocuğu mahvedeceğim için endişeliyim. Hayatıma geri döndüğü andan beri hamile kalmasını istiyordum ve şimdi hamile olduğu için çok korkuyorum.

Baba olmak hakkında ne biliyorum ki? Çocukları severim ve onlarla aramın iyi olduğunu biliyorum ama sizin çocuklarınız olunca durum değişiyor.

Ya benden nefret ediyorsa? Ya yeni doğanlarla aram iyi değilse? Daha önce hiç bez bile değiştirmedim.

Hay . Bir bok bilmiyorum, değil mi?

"Bence harika olacak. Fia ile harikaydı." Amara o hayran gözlerle bakıyor, elini göğsüme koyuyor ve her şey yerli yerine oturuyor.

Babalıkla ilgili tüm güvensizlikler bir anda silinip gidiyor. Çünkü o bana inanıyorsa, belki ben de inanmalıyım.

Elara, Amara'bakarak, "Çok tatlısın," diye sevindi. "Nasıl hissediyorsun bu arada? Sabah bulantısı var mı?"

"İyi hissediyorum." Omuz silkiyor. "Bazı sabahlar midem bulanıyor ama çok da kötü değil."

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni araman yeterli, biliyorsun." "Ben de her zaman müsaitim," diye ekliyor Fernanda. "Hepimiz senin için buradayız."

Amara resmen mutluluk saçıyor. Boktan bir annesi olduğu için nedenini anlayabiliyorum. Kusurlarımız olabilir ama ailemiz için her şeyi yaparız.

"Sence erkek mi Fionn Amca?" Brody, kızlar oynarken annesinin yanında karşımda otururken soruyor.

"Bilmiyorum evlat. Yakında öğreniriz."

"Sanırım erkek."

"Ben de öyle düşünüyorum." Göz kırpiyorum ve o da bana sırtıyor.

Bazen ona bakıyorum ve Tynan onu ilk evlat edindiğinde bir zamanlar olduğu çocuğu hatırlıyorum. Ailesinin ölümünden sonra bir süre konuşmadı. Ama Elara hayatına girdiğinde daha iyi oldu. Onu bu kadar iyi görmek çok güzel.

"Öğle yemeği hazır," diye anons ediyor Louise.

"Pekâlâ, yemeğe ne dersiniz?" Onlara söyledim. "Neyse ki yemek yapmadım." Tynan alay ediyor. "Evet, evi yakardın."

"Her neyse, dostum." Göğsünü itiyorum.

"Ben kendi adıma, yaptığın baklavanın çok güzel olduğunu düşündüm." Amara kolunu bana doladı.

"Teşekkür , benim güzel karım." Kardeşime ters ters bakarak başının tepesinden öpüyorum. "En azından bu ailede mutfak becerilerimi takdir eden biri var."

Tynan kuru bir kahkaha patlatıyor. "Gerçekten sözlükten becerilere baktın mı?"

Elara iç geçiriyor. "Harika değiller mi?"

AMARA

Ertesi gün siyaset bilimi ödevime bakarken dehşete kapılıyorum.

Bana C verdi.

Kâğıtta neredeyse hiç iz yok. Bu derste neden başarılı olamadığımı anlamıyorum. Ne zaman doğru yönde ilerlediğimi düşünsem, daha da kötüye gidiyorum. Söylediği her şeyi yaptım. Argümanlarım kaya gibi sağlamdı.

Sınıftan çıkarken, sınıf arkadaşlarımdan sesleri yok olana kadar azalırken ben merdivenlerden ona doğru iniyorum.

"Profesör?" Sesleniyorum.

Gözlüklerini iterek yukarı bakıyor. "Bayan Quinn. Size nasıl yardımcı olabilirim?" Bana yine *Bayan* demesini yadırgamıyorum ama onu düzeltmiyorum. "Sadece, bu notu anlamıyorum. Bana söylediğiniz her şeyi yaptım.

ve ben daha kötüsünü yaptım."

İç geçirdi. "Tamam, ofisime gelsen ve ne yapabileceğimize baksak nasıl olur? Bu konuda stres yapmanı istemiyorum."

Bedenim ağır bir nefesle sönüyor. "Tabii ki stresliyim. Korkunç derecede başarılı olduğum tek ders bu."

Merdivenleri çıkarken kahverengi çantasının askısını omzuna atıyor, ben de onu takip ediyorum.

"Notunu kurtarman için hâlâ bir şansın var, bu yüzden çok fazla endişelenme." Koluma hafifçe vurdu.

Rahatsız oluyorum ama bu düşünceleri geri itmeyi başarıyorum. Sadece iyi davranıyor. Hepsi bu.

Kıçına dokunduğunda iyi miydi?

Bu kesinlikle bir kazaydı.

Odadan çıktığımızda Roy da oradaydı, profesörün ofisine giderken bizi takip ediyordu. Biz içeri girerken Roy kenarda duruyor, profesör çantasını masasına bırakıp oturmadan önce kapıyı kapatıyor.

", Bayan Quinn." "Bayan Quinn."

Neden bunu yapıp duruyor anlamıyorum. Öğrencilerine Bayan demeye alışık değil mi? Ama içimdeki garip bir parça bunu bilerek yaptığını düşünüyor.

Yüz ifadesi sertleşmeden önce bir gülümseme yayılıyor, neredeyse kızgın. Geri çekiliyorum.

"Yazınız derinlikten yoksundu *Bayan* Quinn. Kutuplaşan görüşler hakkında gerçekten ne hissettiğinize dair bana fikir veren hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, birini seçmeden bana her iki tarafı da verdiniz. Ben sizden bir seçim yapmanızı istemiştim."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Hayır." Gözleri yarıklara dönüşür. "Sen ."

Bakışları yüzüme dönmeden önce göğsüme doğru kayıyor.

Birden kendimi çıplak, hissettim. Buradan çıkmam gerek.

"Eğer ödevini tekrar yapmak istersen, notunu yükseltmeye çalışırım."

"Gerçekten mi?" Gözlerim umutla açıldı. "Çok teşekkür ederim.

Yapmayacağım.

hayal kırıklığına

uğratmayaca

ğım."

"Umarım

etmez."

Kalkmaya başlıyorum, o da peşimden geliyor... çok yakınımda duruyor.

Tüylerim diken diken oluyor, içimi bir korku kaplıyor. Kapı kolunu tutarken vücudunu bana doğru bastırıyor - o kadar yakın ki, onu arkamda sert bir şekilde hissedebiliyorum.

Kalbim hızla çarpıyor, mide bulantısı boğazıma kadar tırmanıyor.

Bu bir kaza olamaz. Öyle olduğunu nasıl düşünebilirim?

Sadece kapıyı aç ve git!

Ama sanki donmuş gibiyim, hareket edemiyorum ya da hiçbir şey yapamıyorum, kalp atışlarım gittikçe hızlanıyor.

Eli dışarı kayıyor, parmakları kalçamda geziniyor.

"O kâğıdı bana ulaştırmak için üç günün var," diye kulağıma fısıldıyor ve bedenim mutlak korkudan titriyor.

Gidin! Git buradan! Neyin var senin?!

Parmakları tamamen kaybolmadan önce bacağımdan aşağı yuvarlanıyor ve kapıyı açıyor.

Panik. Saf panik içimde yuvarlanıyor.

Roy gözümü yakaladığında yıldırım hızıyla hareket ederek profesörün yüzüne bakıyor. Elimi göğsüne doğru uzatıp hızla bacağımı sallıyorum, durması için bakışlarım genişliyor. İsteyeceğim son şey onun okulda bir kavga başlatması ve beni okuldan attırması.

Profesörün ağzının kenarları Roy'a doğru kalkıyor, sonra dikkatini bana yöneltiyor. "Gelecek hafta sizinle konuşacağım Bayan Quinn. İyi çalışmaya devam edin."

Roy beni takip ederken tek kelime etmeden, mümkün olduğunca uzağa gitme ihtiyacıyla aceleyle uzaklaşıyorum.

"Bayan Quinn? Orada ne oldu?"

"Hiçbir şey, tamam mı? Hiçbir şey. Ve Fionn'a bu konuda tek kelime etme. Aşırı tepki vermesini istemiyorum."

Kalbim çok hızlı çarpıyor. Eğer Fionn öğrenirse, onu öldürecek. Bunu biliyorum.

Tabii, adam sürüngenin teki. Bu çok açık. Ama bunun için ölmesini istediğimi sanmıyorum. Belki de C'yi kabul edip sömestr boyunca onu görmezden gelmeliyim.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Başka kaç kız vardı? Ve onlara ne yaptı?

FIONN

"Baba, çikolatalı süt alabilir miyim?" Fia bana bakıyor, ben ise Roy'un biraz önce gönderdiği mesajı düşünmeden edemiyorum.

Lanet olası profesör.

Ona bir şey yaptı. *Karıma* bir şey yaptı. Ve bunun bedelini ödeyecek.

Ama önce, Bay Wright'ın ne tür bir cezayı hak ettiğine karar vermeden önce ondan gerçeği öğreneceğim.

Onu araştırdım. Evli ve çocuğu yok. Öğrencilerine uygunsuz davrandığını gösteren bir şey yok. Ama bu bir bok ifade etmez. Tüm bunları kolayca saklayabilir.

"Baba?"

"Özür dilerim prenses." Bir elimi saçlarından aşağı kaydırdım. "Sana biraz süt getireyim."

Ona ve annesine duyduğum bu muazzam bağlılık duygusuyla göğsüm sıkışıyor. Onlara zarar verecek bir şey yaparlarsa kimse hayatta kalamaz.

Kâğıt bardağa biraz döküp mutfak tezgâhında önüne koyuyorum.

Tabletinden bir program izleyerek yudumluyor.

Ona bakarken, acaba ben onun babası mıyım diye düşünüyorum. Biyolojik babası. Çünkü lanet olsun, olmak istiyorum. Olmayı hak ediyorum. O benim.

Yine de bu garip his içimi kemiriyor. Sanki bana babalık sonuçlarının iyi olmayacağını söylüyor. Bu yüzden Troy bugün beni arayıp sonuçları aldığını söylediğinde ona henüz bilmek istemediğimi söyledim. Hazır değilim.

Ön kapının açıldığını fark ettiğimde, gelenin Amara olduğunu anladım.

"Fia'ya göz kulak olabilir misin?" Akşam yemeği için kabak doğramakta olan Louise'e soruyorum.

"Tabii ki." Beni başından savdı. " etme."

"Hemen döneceğim bebeğim." Amara sırt çantasını ve ayakkabılarını çıkarırken, ben fuayeye doğru yürümeye başlamadan önce ağzım Fia'nın başının üstüne düşüyor.

"Hey, küçük tavşan. Günün iyi geçti mi?"

Dudakları titriyor. Gülümsüyormuş gibi bile yapamıyor.

Orospu çocuğu. Eğer karıma dokunduyrsa, onu asar ve öldürmeden önce her bir uzvunu keserim.

"Evet," diyor oldukça hevesli bir şekilde. "Kesinlikle harika."

Çenem sıkıştı. "Bana yalan söyleme."

"Ne?" Gözleri yuvarlaktı, bakışları Roy'la benim aramda gidip geliyordu.

"Evet, bana söyledi." Yaklaşıp çenesini parmaklarımın arasına aldım.

"Roy benden hiçbir şey saklamaz." Başparmağım ağzının üzerinde geziniyor.

"Yukarı çıkıp konuşacağız."

Alt dudağı titriyor. "Tamam."

Bu ses o kadar küçük çıkıyor ki, yardım edemiyorum ama onu kendime doğru tutuyorum, ağır bir şekilde nefes alıyorum.

"Sana kızgın değilim bebeğim. Sadece neler olduğunu bilmek istiyorum." "Tamam." Küçük yumruklarıyla gömleğimin arkasını kavradı.

Geri çekilip gözlerinin içine bakıyorum, avuçlarımla yüzünü kavriyorum.

"Bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum. Benimle güvendesin, bebeğim. Seni her zaman koruyacağım."

Gözyaşları bakışlarını dolduruyor. Elini elime alıp parmak uçlarını dudaklarıma götürüyorum ve merdivenleri çıkıp yatak odamıza girmeden önce her birini öpüyorum. Kapıyı kapattığımda kirpiklerinin altındaki gözyaşlarını siliyor.

Onu şezlonga götürdüğümde, elini yüzünde gezdirerek şezlonga çöküyor, ben de orada durup aklımı kaçırmadan önce konuşmaya başlamasını bekliyorum, en kötüsünü hayal ediyorum.

"İkinci kez ofisine gitmemeliydim. İlk seferinde olanların kasıtlı olup olmadığını bile bilmiyordum." Başını sallıyor, gözyaşları gözlerini kör etmiş.

"Bunun bir hata olduğunu düşünmek istedim ve-"

"Amara..." Kafamın içinde bir nabız atıyor, bir yumruğum yanımda kıvrılıyor. "Ne yaptığını bilmem gerek, çünkü yemin ederim bebeğim, şu anda kafamdan geçenler hiç sağlıklı değil."

"Bana dokundu..."

Gerisi bir bulanıklık gibi akıp gidiyor, her ayrıntı beni daha da çileden çıkarıyor.

"Çok özür dilerim!" Bileğimi tutuyor, yüzü kül rengi, vücudu gözle görülür şekilde titriyor.

"Neden üzgünsün? Sen yanlış bir şey yapmadın. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Üzgün olacak tek o.

"Sanki benim hatammış gibi hissediyorum. Ona yanlış bir izlenim vermiş olmalıyım, ama yemin ederim ona birden fazla kez evli olduğumu söyledim!"

"Hey." Bir avucumu ensesinin kenarına sıkıştırıyorum. "Bu yanına ."

Nefesini içine çekiyor. "Ne yapacaksın?"

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Sadece seni bir daha asla incitmeyeceğini bil."

"Lütfen, Fionn. Çılgınca bir şey yapma."

Benimle tanıştı mı?

"Ben senin kocanım, mo ban dia, ve seni korumak benim görevim. Sana yaptıklarını bir daha asla yapamayacak."

"Sadece ona zarar vermeyeceğine söz ver. Bunun vicdanımı rahatsız etmesini istemiyorum." "Ona zarar vermeyeceğim."

Onun yerine onu öldüreceğim.

BÖLÜM 4 s

F)ONN

KARISININ EVDE OLMADIĞINDAN EMİN OLMAK İSTEDİM. BU ÇOK DAHA ZOR OLURDU onu bir tanıkla birlikte öldürmek.

Günlük alışkanlıklarını öğrenmem iki günümü aldı. Her akşam eve dönerken kahvesini nasıl aldığı gibi. Garaj yolunda oturup cep telefonunda gezinmeyi sevmesi, içeri girmeden önce üniversiteli kızlara bakması gibi.

Arabasından indiğinde, arkasından yaklaştığımı fark etmiyor, sessizce küçük gövdesini takip ediyor. Cep telefonu o kadar meşgul ki, garaj yoluna doğru ilerlerken hiçbir şeyi fark etmiyor.

Çok geç olana kadar boğazını bir iğneyle deldiğimi fark etmiyor.

Boynunu tutarken kahve ayaklarının dibine çöküyor, siyah mokasenler kahverengi sıvıyla kaplanıyor.

"İyi akşamlar, Profesör." Ona sıkı, çarpık bir sırtışıla vurdum.

Bayılmadan hemen önce opak güneş gözlüklerimin ardından bana bakıyor.

Onu tutarken bir elimle kapüşonumu düzeltiyor, olası tanıklar için her yöne bakıyor ve sonra onu arabamın arka koltuğuna atıyorum. Ön kapısının önündeki kamera zaten devre dışı bırakılmıştı ve buradan bir mil yarıçapındaki tüm kameralar da öyle. Kimse benden şüphelenmeyecek.

Kimse ona ne olduğunu bile bilmeyecek. Bundan emin olacağım. Sürücü koltuğuna geçip bizi yola ve çiftliğe götüreceğim, onu sürükleyerek dışarı çıkardı ve ahırlardan birine attı.

"Uyan, g t herif." Sonunda inlemeye başlamadan önce yüzüne birkaç kez sertçe vuruyorum.

Kullandığım doz sadece biz gelene kadar onu sessiz tutmaya yetti. şimdi istediği kadar yüksek sesle bağırabilir.

"Kim... kimsin sen?" Kelimeleri boğuk ve gözlerini kırpıştırarak bana bakarken gözleri cam gibi.

"Karım bana senden bahsetti." Kelep elerini çözmeye başladım, her bir kolu dirseklerime kadar s r kledim.

"Kim? Karın kim?" diye kekeliyor. "Lütfen, bırak gideyim." Gözle görülür bir şekilde titriyor ve bu acınası bir manzara.

"Amara Quinn."  n nde diz çöküp gömleğini avuçladım. " ğrencin. şşte o."

Gözleri büyür. "Karınıza hiçbir şey yapmadım. Ona yardım ediyordum. Ofisime gelip ekstra ilgi isteyen oydu."

Kanım damarlarımda dolaşıyor, iliklerime kadar yanıyor. "Bunun karımın suçu olduğunu mu ima etmeye çalışıyorsun?"

"Hayır, ben sadece-"

O daha tek kelime edemeden yumruğum burnunun ortasına iniyor.

"Siktir!" diye bağırıyor, kan fişkırırken tutuyor.

Yumruğum sıkılaşıyor. "Benim olana dokundun ve bunun için seni öldürmek zorundayım."

"Ne! Hayır, hayır, lütfen. Yemin ederim. Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim.

Ben zayıfım. Ben-"

Ona tekrar, tekrar ve tekrar yumruk atıyorum. O kadar çok ki, yirmiden sonra saymayı unutuyorum.

Ona baktığımda yüzünü zar zor seçebiliyorum. "şimdi bir şey söyle, seni orospu çocuğu."

Ama yapmıyor.

 ki boğazına koyduğumda nabız

D ş nd ğ mden daha kolay oldu.

Yakındaki bir lavaboda ellerimi yıkayıp kuruladıktan sonra cebimden cep telefonumu çıkarıp adamlarımızdan birini arıyorum.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, efendim?"

"Senden ve çocuklardan kurtulmanızı istediğim bir şey var. Kimsenin bulamayacağı şekilde halletmeniz gerekiyor. Ahırda."

"Yola  ıkıyoruz."

Gömleğime baktığımda her yerde kan buldum. Üzerimden çıkarıp, adamlarımın yok etmesi için burada bırakıyorum. Amara'nın beni bu halde görmesini istemiyorum. Aramızdaki her iyi gidiyor, özellikle de bebekle birlikte ve bunu tehlikeye atmak istemiyorum.

Eve giderken Amara'yı Fia'nın ayakkabılarını giyerken buluyorum.

"Merhaba baba!" Fia koşarak yanıma geliyor, kollarını kalçalarımın doluyor ve ben de bir elimle onu kendime doğru çekiyorum.

Amara beni şüpheyile inceliyor. "Gömleğine ne oldu?" "Sadece yırtıldı."

"Oh..." Kaşları çatıldı. "Orada fark etmemiştim." "Siz ikiniz nereye gidiyorsunuz?" Konuyu çabucak değiştiriyorum.

"Onu salıncaklara götüreceğim ve yemekten önce etrafta koşturmasına izin vereceğim."

"Bu iyi bir fikir." Boynunun arkasını kavırıyorum ve onu usulca öpüyorum. Ona tekrar baktığımda, lanet olası kalbim daha da yüksek sesle atıyor. "Seni seviyorum, Amara."

Belki bunu şimdi söylemem, az önce birini öldürdükten sonra ona gerçeği söylemem yanlış. Ama bilmesini istiyorum. Karımın onu sevdiğimi bilmesini istiyorum.

Soluk soluğa kalıyor, geniş bakışları arasında akıp giden duyguları kontrol edemiyor.

Ben onun cevap vermesini beklerken saniyeler geçti.

Onun yerine, bakmaya devam ediyor, . Ya da belki istemiyor. Acaba hiç bakacak mı?

AMARA

Ertesi gün okula giderken, onun sözlerini kafamda tekrarlayıp duruyorum.

O beni seviyor. Beni gerçekten seviyor.

Ben de onu sevdiğimi söylemek istedim ama korktum.

Ya aşkın ne olduğunu bilmiyorsam? Ya sadece bir çekimse?

Ama daha fazlası gibi geliyor. Bu aşk olmalı. Başka ne olabilir ki?

Beşeri Bilimler Binası'na girip siyaset bilimi dersime doğru ilerlerken Roy da arkamdan geliyor.

İçeri girdiğimde, bir kadın odanın ön tarafındaki kâğıtları karıştırırken öğrencilerin yoğun uğultusuyla karşılaşıyorum. Saçlarını sıkı bir topuz yapmış, beyaz takım elbise pantolonu ve mavi bir bluz giymiş.

"Kim o?" öğrenciye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor, gözleri benim hissettiğim kafa karışıklığıyla dolu.

"Sakin olun lütfen," diye sesleniyor kadın ve mırıltılar sessizliğe gömülüyor. "Ben Profesör Cortez. Dönemin geri kalanında Doktor Wright'ın yerini ben dolduracağım."

Sessiz sesler yankılanıyor ve kalbim küt küt atıyor, düşünceler kafamın içinde yarışıyor.

Profesöre bir şey mi oldu? Yaralandı mı? O...

Hayır. Fionn bunu yapmaz. Ona zarar vermeyeceğine söz verdikten sonra olmaz.

"Doktor Wright'a ne oldu?" diye soruyor ön sıralardan biri. "Okul bu konuda bir e-posta gönderecek, ama şimdilik kitaplarımız on yedinci bölüme kadar."

Cep telefonum çantamda yanarken ders bir bulanıklık içinde geçiyor. Fionn'a mesaj atıp işin içinde olup olmadığını öğrenmem gerekiyor, ama bunu ona yüz yüze sormayı tercih ederim.

Saatler yavaş geçiyor, ama sonunda eve gidiyorum, sinirlerim tepemde.

Ya o da işin içindeyse? Ya profesöre zarar verdiyse... ya da daha kötüsü?

Hayır. Böyle düşünemem. Spekülasyon yapmak yerine kesin olarak bilmeyi tercih ederim.

Roy park eder etmez dışarı fırlayıp içeri giriyorum ve mutfaktan gelen derin, boğuk bariton sesine doğru yöneliyorum.

"Anne!" İçeri adımımı atar atmaz Fia yanıma geliyor ve kollarını kalçama doluyor.

Bakışlarım Fionn'unkilere kilitlenirken onu yakınımda tutuyorum ve bana bu kadar kolay yalan söyleyip söyleyemeyeceğini merak ediyorum.

"Hey, bebeğim. Günün nasıl geçti?" Yanıma geldi, öpmek için eğildi.

Ben.

Tenimdeki ağzı o kadar iyi hissettiriyor ki, neredeyse konuşmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu konuda ona. Geri çekildiğinde ağzım açık kalıyor, beni tekrar incelerken gözleri kısılıyor.

Çenesi sıkılır, çenesindeki bir kas patlar. "Louise, bize izin verir misin?"
"Tabii ki."

"Hadi, Fia," diyor. "Bırakalım da annenle baban konuşsun." "Tamam."

Kadının elini tutuyor ve onunla birlikte çalışma odasına doğru ilerliyor.

"Neyin var?" Fionn yanağını okşuyor.

Ama tek hissettiğim öfke ve üzüntü. Yalan söylemiş olma ihtimaline karşı öfke ve birinin ölümüne sebep olmuş olabileceğim için üzüntü.

Cesaretimi toplayıp ağzımdan kaçırdım. "Profesörüm Dr. Wright bugün derse gelmedi. Yedek öğretmen bize nedenini söylemedi. Bu konuda bir şey biliyor musunuz?"

Burun delikleri açılır açılmaz . O bir şey yaptı.

"Aman Tanrım." Görüşümün kenarları bulanıklaşıyor, öfkeyle geriye doğru adım atıyorum. "Bana ona zarar vermeyeceğini söylemiştin! Söz vermiştin."

Ondan olabildiğince uzaklaşmak için daha da geri çekilirken bedenim titremeye başlıyor.

Bunun yerine, mesafeyi kesiyor, beni duvara yaslarken keskin bir şekilde nefes alıyor, yüz hatları öfkeyle bükülüyor. Tek kelime etmiyor, iki avucu beni hapsediyor, bakışları karanlık ve tehlikeli.

Korku kollarıma tırmanıyor.

"Sana ona zarar vermeyeceğimi söylemiştim," diyor. "Onu öldürmeyeceğimi asla söylemedim."

Kalbim sıkışıyor, kelimeler sıcak alevler gibi yanıyor. Avucumu ağzıma kapatıyorum.

"Lütfen bana yalan söylediğini söyle," diye fısıldadım. "Bunun bir tür hastalıklı şaka olduğunu!"

Kendi gözyaşlarım beni kör etti.

"Amara..." Elini ön koluma koyuyor, o kadar yumuşak ve sıcak bir dokunuş ki bir katile ait olduğunu neredeyse unutuyorum.

Onu olduğu gibi görmeniz için kaç kişiyi öldürmesi gerekiyor?

"Dokunma bana!" Ateş ettim. "Şu anda sana bakamıyorum bile. Bana yalan söyledin!"

Parmak uçlarımla gözlerimin altına sürüyorum.

"Bunu senin için yaptım! Sana *dokundu*. Bir şey yapmak için sana tecavüz edene kadar beklememi mi istedin? Bu mudur yani?"

Bir sızı göğsümün derinliklerine doğru ilerliyor. "Şu anda burada olamam. Sana bakamam." Gelen gözyaşlarıyla savaşıyorum. "Yürüyüşe çıkacağım."

Beni takip etmeyin."

Yanından geçerken bileğimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. "Şu anda benden nefret ediyor olabilirsin ama sorun değil, mo ban dia. Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Beni iterek uzaklaşıyor, ben ise kaydettiğimiz ilerlemenin kırık parçalarını toplamakla kalıyorum.

Eve dönüp onun yaptıklarıyla yüzleşmek istemediğim için ne kadar yürüdüğümü bilmiyorum. Max imenleri koklayarak beni çekerken zihnim bozuk bir plak gibi Fionn'un sözlerini tekrar tekrar çalıyor.

Profesrm ldrd.

Onu ldrd.

Bunu nasıl yaptı? Birini mi gönderdi? Çıplak elleriyle mi yaptı?

Bilmek bile istemiyorum.

Hayatımız böyle mi olacak? Her an insanları öldürebileceği bir yer mi?

"Amara?"

Arkamda Elara'nın sesini duyuyorum ve dönüp onu Bubbles ile yürürken buluyorum. İki köpeğimiz birbirini kokluyor, Max kuyruğunu sallıyor. Belli ki onu şimdiden sevmiş.

"?" diye soruyor. "Eh,

bilirsin işte."

Ama o bilmiyor.

Belki de biliyordur. Tynan'la evli. Ne yaptıklarını biliyor olmalı.

Konuşacak birine ihtiyacım var ve belki o kişi o olabilir. Ona daha fazla bir şey söylemeden önce biraz düşünüp taşınacağım.

İçimi ekerek Max'in tasmaşını çekiştiriyorum ve açık yeşil çimenlikte ilerlemeye devam ediyoruz. "Bu hayatla zor zamanlar geçiriyorum, biliyor musun?"

Çevremden ona baktığımda başını salladığını görüyorum.

"Oh, evet. İnan bana, anlıyorum. O kadar uzun süredir evliyiz ki bazen unutuyorum ya da kendime unutturuyorum ama yaşadığın korkuyu anlıyorum. Bu son derece normal."

"Evet, aynen öyle. Yaptığı şeylerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum. Özellikle de bunu benim için yaptığını söylediğinde. Ama iş başkalarına zarar vermeye gelince, beni korumak için bunu yapmasını istemiyorum. Bu doğru değil."

Duraklıyor, meraklı bakışlarını kısıyor ve nabzım atıyor.

Ayağımı ağzıma mı soktum? Hay aksi. Kahretsin!

"Belirli bir şeyden mi bahsediyorsun?"

Oh, Amara, sen bir aptalsın. Tynan karısıyla konuştuğun için seni öldürecek.

"Boş ." Boğazımı temizliyorum. "Sadece aptallık ettim. Ben iyiyim."

Yanından geçip gitmeye başladım ama o arkamdan koşup bileğimi yakaladı.

"Amara, hey!" Önümde durmak için dönüyor. "Benimle konuşabilirsin. Her şeyi biliyorum, tamam mı? Yaptıkları her şeyi. Yani bana yeni bir şey söylemeyeceksin."

Elimi yüzümde gezdirerek rahat bir nefes alıyorum. "Profesörümü öldürdü."

"Oh." Kaşları havaya kalktı. "Bence bu konuşma en azından biraz margaritayı hak ediyor."

Bir inilti gelmeden önce bir kahkaha attım. "Hamileyim, unuttun mu?"

"Oh, benim için, kız arkadaşım. Senin için değil."

Evine döndüğümüzde, çalışma odasına yerleştik, o bir margarita, ben bir virgin daiquiri içtim ve ona her şeyi anlattım. Geçmişimi, geleceğe dair korkularımı, onun ne yaptığını ve neden yaptığını.

"Anladım." İçkisinden bir yudum alır. "Mafya karısı olmak kolay değil." Bunu söyler söylemez yüzünü buruşturuyor. "Yüksek sesle söylediğimde, bunun benim hayatım olduğuna hâlâ inanamıyorum. Ama onu hiç kimseyi sevmediğim kadar seviyorum ve bu bana yetiyor."

Kalbim sıkışıyor, Fionn'a da aşık olabileceğimden korkuyorum. Ya onun yanındaki yerimi onun gibi bir adam olarak kabul edeceğim ya da ona beni bırakmasını söyleyeceğim.

Yine de onunla bir daha asla birlikte olamayacağımı düşünmek, onu başka biriyle hayal etmek, onun bana baktığı gibi ona bakmak... Göğsüme saplanan bir bıçak gibi.

"Bence neyle yaşayabileceğine karar vermelisin," diyor bana. "Onların bu hayatıyla mı yoksa onsuz bir hayatla mı?" Gözleri şefkatle dolup taşıyor. "Ve bu bugün ya da yarın olmak zorunda değil, ama seçim yapmak zorundasın." Kanepeye doğru geri yaslanıyor. "Yine de çekip gitmeyi seçersen, bir şeyi bilmen gerek."

"O da ne?"

Daha da yaklaşıyor. "Bu Quinn erkekleri, savaşmadan bir şeylerin gitmesine izin vermezler."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Tynan da böyle miydi?"

Gülüyor. "Oh, evet. Kocamın istediğini elde etmek gibi bir huyu vardır. Özellikle de gecenin bir yarısı ondan kaçmak için bavulumu hazırladığım sırada."

"Oh, vay canına." Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Peki, ne oldu?"

"Şey..." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. ", değil mi?"

Sonra tüm hikayelerini anlatıyor, kendini tutmuyor ve tüm bunlara rağmen onu ne kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.

Ve ben de bir şekilde oraya varıp varamayacağımızı merak ediyorum.

BÖLÜM 4

F)ONN

"AĞIR BİR ŞEY KALDIRMANI İSTEMİYORUM," DIYORUM AMARA'YA,
Ondan market poşetlerini alıyordum.

Tynan bana Elara'nın dün onunla konuştuğunu, tesadüfen karşılaştıklarını söyledi ve ben de bunun bir fark yaratacağını umdum. Ama bana hâlâ kızgın, yürüyüşten döndükten sonra neredeyse tek kelime etmedi.

Bugün de değişen pek bir şey yok.

"Ben iyiyim. Doktor eşyaları taşımamda bir sakınca olmadığını söyledi." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirliyor ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi oluyor.

Karnına bakarken, bebeğimizle birlikte büyümesini izlemek için sabırsızlanıyorum. En son doktor randevusundan yeni döndük ve her şey yolunda gidiyor, ancak kız mı erkek mi olduğunu öğrenmek için henüz çok erken. Her iki durumda da benim için fark etmez, ama ben sabırlı bir adam değilim ve karımın aksine sürprizlerden nefret ederim.

"İsimleri konuşmalıyız." Çantaları yere bırakıp vücudunu kendime doğru çekiyorum.

bu takozu siktir et. Dokunmama engel olmasına izin vermeyeceğim.

On

u. "Muhtemelen yapmalıyız." Sesi kısık ve bundan nefret ediyorum.

Sert bir iç çekiyorum. "Lütfen bebeğim, bana bunu nasıl düzelteceğimi söyle." Omuz silkiyor. "Sadece bana zaman ver, tamam mı? Tek istediğim bu."

Başının arkasını kavrayarak onu göğsüme götürüyorum, soluk kokusunu içime çekiyorum.

çiçekli şampuanının kokusu. "İstediğin her şeyi alabilirsin, ama sadece

Biliyorsun, bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sen benimsin, Amara Quinn. Ve bundan kaçış yok."

Bu düşünce onu korkutmuş gibi nefesi kesiliyor.

Onu daha sıkı çekiyorum. Eğer benden boşanmak istiyorsa, önce beni öldürmesi gerekecek.

Saatler sonra, kardeşlerim ve ben Tynan'ın çalışma odasında, amcalarıyla durumu görüşmek üzere toplantıya gelen Marinovları ağırlıyoruz. Görünüşe göre Konstantin'den kurtulma planlarını ilerletmeye başlamış.

"Bizi destekleme yönündeki düşünceli kararınıza karşılık olarak hepinize küçük bir şey hediye etmek istiyorum." Aleksei'ye dönmeden önce ağzının kenarında bir sırıtış beliriyor.

Küçük kardeş ayağa kalkıyor, bir an için odadan çıkıyor, sonra başka bir adamla birlikte üç büyük spor çantası getiriyor. Onları yere atıyorlar ve o da fermuarlarını açıyor.

Silahlar ve mühimmat.

"Bu çok cömertçe." Tynan ayağa kalkar.

"Bunu bir teşekkür olarak kabul edin. İnsanlar yardım elini uzattığında her zaman çok cömert olurum."

"Umarım amcan seni desteklediğimizi anladığında fikrini değiştirir."

"Hiç sanmıyorum dostum. Amcam motive ve inatçıdır. Bunlar birlikte sahip olunabilecek en iyi nitelikler değil."

"Onun kaybı o zaman." Tynan çenesini ovuşturuyor.

"Kesinlikle öyle olacak," diye sırtarak alay ediyor ve dikkatini Cillian'a yöneltiyor.

İnatçılıktan bahsediyoruz.

"Bu arada, sana bir şey söylemek istiyorum, Cillian." Bu onu keskin bir şekilde yukarı baktırdı.

"Dinara'ya bir koca buldum."

"Ne?" diye homurdanıyor kalın bir sesle, iki dirseğini dizlerinin üzerine koyuyor, yüzü gergin ve öfkeli bir hal alıyor.

"Biliyorum. Bu harika bir haber, değil mi?" Konstantin'in ağzı kıvrılır. "Senden uzaklaşacağımı söylemiştim, değil mi? Elbette, bu fikrin yasını tutmak zorundaydım."

ikimizin de harika ailelerini bir araya getirmenin mutluluğunu yaşıyorum." Dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Ama seni daha fazla zorlamak istemedim. Anlıyor musun? Bana yumuşak başlı diyebilirsin." Kıkırdıyor. "Ama evet, evlenecek ve bence çok daha mutlu olacak."

Cillian'ın burun delikleri açıldı.

"O benim diğer ortaklarımdan birinin oğlu. Bu evlilik elbette bana fayda sağlayacak." Esprili bir şekilde gülüyor. "Ama kızımıza çok iyi bir koca olacak, sizi temin ederim."

Yüz hatları karardı ama Cillian'ınki daha da karardı. Bundan nefret ediyor. Onun için deli oluyor.

"Şimdi, izin verirseniz, küçük çocukların odasını kullanmam gerekiyor." Soğuk alaycılığı artıyor. "Umarım düğünde görüşürüz."

Ayağa kalkıp kapıdan çıkarken, uç Marinov da Cillian'a onu öldürmeye hazır mı gibi sertçe bakıyor. O da aynı küçümsemeyle karşılık verir.

Muhtemelen bu silahlar ortalıktayken hepsinin birbirine kızgın olması iyi bir fikir değildir.

AMARA

"Buraya gel, Max!" Uzun koridorda bir topu kovalarken fısıldıyorum. "Max, gel!"

Ama o beni tamamen görmezden gelerek topa doğru koşmaya devam ederken ben de onu takip ederek gerilmeye başlıyorum.

Fionn'un çalışma odası sağdaki son kapı ve rahatsız etmek istemediğim bir toplantı yaptığını biliyorum.

"Max!"

Tam köşeyi dönüp peşinden koşarken, inanılmaz uzun boylu, vücudu taş gibi sert bir adama çarpıyorum.

"Çok özür dilerim!" Ona bakabilmek için başımı geriye itmek zorunda kalıyorum.

"Sorun değil, Daragaya." Kalın Rus aksanlı adam bana yarım bir sırıtışla vuruyor, ama bu tehlikeli ve kötü bir sırıtış.

Damarlarımı taşa çeviren bir şey.

Fionn'un görüştüğü kişi o mu?

Max onun yanında oturuyor, bir yandan kuyruğunu sallıyor, bir yandan da ona bakıyor; sanki bir emir bekliyor ya da kulağını okşayacakmış gibi.

"Ne kadar iyi bir köpek. Çok da güzel." Başının üstünü kaşıdı. "Etrafınızı sadık insanlar ve hayvanlarla çevrelemek çok önemli." Ağzı daha da yukarı kalkıyor. "Ve bu köpeğin çok sadık olduğunu görebiliyorum, değil mi..." Bir isim için bana bakıyor.

"Max. Adı Max."

"Ah, Max. Maxim adında bir kuzenim var. Çok da sadıktır." Sırtışı yayılır. "Söylesene, sen kimsin? Tanışma zevkine hiç erişemedik."

Davet etmeden elimi tutuyor ve öpüyor.

"Ben Amara, Fionn'un karısı." Bunu söylemek neden zor geldi bilmiyorum. "Ah... yani, aradığı kişi sen miydin?"

"Bunu biliyor muydun?" Şok sözcüklerimin arasından geçiyor.

"Ah, Maya Milaya, ben herkes hakkında her şeyi bilirim. Bu benim cazibemin bir parçası." Sırtışı genişlerken tenimde buz gibi bir ürperti kalıyor, sanki kafam onun korkulacak biri olduğunu biliyor. "O adam tüm Massachusetts eyaletinde seni arıyormuş, ben de duydum..."

Yoğun bakışları ürpermeme neden oluyor.

"Evliliğiniz sizi heyecanlandırmıyor mu? O senin standartlarına uygun değil mi?" Max'i okşamaya devam ediyor ve bir an için bu adamın köpeğimi bu şekilde kontrol eden bir tür cadı olup olmadığını merak ediyorum.

Gözleri gözlerimi tutuyor ve içim mutlak bir dehşetle doluyor. O tehlikeli biri. Bunu hissedebiliyorum.

"Hayır, o harika biri." Bir an için bakışlarımı yere kaydırıyorum, onun yoğunluğundan kaçmaya çalışıyorum.

"Oh..." Başını onaylamaz bir şekilde sallar. "Korkarım yalan söylemek senin güçlü yanlarından biri değil. O yüzden tekrar soruyorum, neden onunla evlenmek istemiyorsun? O kötü bir adam değil ve inan bana, kötü adamlar tanıyorum."

"Yine de kötü şeyler yapıyor..." Hemen nefesimi içime çektim.

Bunu nasıl yüksek sesle söyleyebildim? Hem de ona!

"Ah, anlıyorum. Bizim dünyamızdan değilsin." Bir adım daha yaklaşır ve Max onu takip eder. "Bizim gibi adamları anlamalısınız, Bayan Quinn. Sevdiklerimiz için yapmamız gerekeni yaparız. Bizim için en önemli olanlar için. Ve eminim siz de onun için çok önemlisiniz." Gözleri zaten karanlık olmasına rağmen daha da derinleşiyor. "Senin için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

Güvenli. Bizim dünyamızda işler böyle yürüyor. Ve bunun için bizi kim suçlayabilir? Siz suçlayabilir misiniz?"

Sanki cevap vermemi bekliyormuş gibi bir an duraksıyor. Onun yerine devam ediyor.

"Eğer gücünüz olsaydı, sevdiğiniz insanları ne pahasına olursa olsun korumaz mıydınız? Sevdikleriniz için öldürür müydünüz yoksa kendi ahlak anlayışınız yüzünden onların öldürülmesine izin mi verirdiniz?"

Söylediklerini düşünüyorum ve bir parçam onun ne demek istediğini anlıyor. Fionn gibi insanlar, birileri kötü bir şey yaptığında tutuklandıkları şeyleri bizim gibi görmüyorlar.

Onun dünyasında ölürler.

Belki de Fionn haklıydı. Belki de hiçbir şey söylemeseydim profesör bana daha kötü bir şey yapacaktı. Ya bunu zaten başka bir kıza yaptıysa? Ya Fionn onu durdurduysa?

"Eminim korkuyorsunuzdur," diye devam ediyor. "Ve bizim gibi insanların yaptığımız şeyi nasıl yaptığını henüz anlamıyorsun, ama sana söz veriyorum, maya daragaya, dünyanın geri kalanı da aynı derecede kötü. Biz çıplak ellerimizle öldürürken, onlar başka şekillerde öldürüyorlar. Sizin gibi insanlar için bunu hazmetmek çok daha kolay." Ağzının köşesi kıvrılıyor ve korkutucu olsa sözlerinde biraz teselli buluyorum çünkü haksız değil. Biz insanlar, incitiriz

birbirlerini birçok farklı şekilde etkilemektedir.

"Seni çok sevdiğinden eminim ve aşk güçlü bir duygudur." Alay ediyor. "Güçlendirirken yozlaştıran bir duygu. Bu yüzden onu istemiyorum." Kaşlarını çatıyor. "Ama o istiyor ve sen bunun için şanslısın." Karanlık bakışları daha da derinleşiyor. "Çünkü onunla her zaman, ne pahasına olursa olsun seni koruyacak birine sahip olacaksın. Buna sahip olan çok az insan var."

Ben cevap veremedim gitmeye hazırlanıyor.

"Umarım harika bir gün geçirirsiniz, Bayan Quinn." Arkasına bakıyor. "Sizi daha yakından tanımayı umuyorum."

Koridorda ilerlemeye başladı ve ben de kendimi şeytanla konuşup konuşmadığımı merak ederek arkasından bakarken buldum.

FIONN

Yatmaya hazırlanırken onu makyaj masasının önünde, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yaparken, beyaz tişörtüm kalçalarına kadar yükselirken izliyorum.

Aynada bakışlarımı yakalıyor, sikim neredeyse boxer'ımdan dışarı fırlamış. Onu sikmeyeli bir günden fazla oldu.

Yirmi dört saatten fazla deliydi.

Onu öylece alabilirdim ama bunu yapmazdım. istemesini istiyorum. Beni istemesini.

Kollarını indiriyor ve yüzünü bana dönüyor, ince kumaşın altında meme uçları boncuk boncuk. Çenemi gıcırdatarak, sürekli arzuladığım o günahkâr beden yerine ona bakmaya zorluyorum kendimi.

Ayrı kaldığımız o yılları, ne kadar saplantı ve öfkeyle dolu olduğumu her düşündüğümde, ona sahip olduğum için minnettar oluyorum. O kızgınken bile.

"Konuşabilir miyiz?" diye soruyor, gömleğinin eteklerini çekiştiriyor, bakışları benimle yer arasında gidip geliyor.

Rahatladım. Konuşmak iyidir. Bunu yapabilirim.

"Elbette." Yaklaşp avuçlarımı kalçalarının etrafında kıvırıyorum. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun, küçük tavşan?"

Bana bakmadan önce gözleri kapanıyor ve gözlerinde bulduğum şey beni affedebileceğine dair bana biraz umut veriyor.

"Düşünmek için biraz zamanım oldu..."

"Umarım iyi şeyler olur." Sırıtiyorum ama o karşılık vermiyor. "Bu beni öldürüyor, Amara." Çenesini tutuyorum. "Seni seviyorum bebeğim. Seni o kadar çok seviyorum ki." Elimi büyüyen karnına doğru indiriyorum. "Ben de bebeğimizi seviyorum. Ailemizi seviyorum. Kırılıyormuşuz gibi hissetmekten hoşlanmıyorum."

Kaşları eğik, duyguları yüz hatlarında geziniyor. Bir avucunu yanağıma koyuyor, gözlerimin içine derin derin bakıyor ve ben bunu her yerde hissediyorum.

"Ben de seni seviyorum, Fionn Quinn."

Nefesimi içime çekiyorum, sözlerinin ağırlığı beni ezecek kadar güçlü.

"Bunu söyleyeceğini hiç düşünmemiştim." Parmaklarım saçlarına gömülüp hafifçe çekiştirirken ağzım onunkini okşuyor.

"Özür dilerim," diye nefes alıyor ve ben geri çekiliyorum.

"Ne için üzgünsün? Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Yüzü düştü. "Sadece açıklamak istiyorum, tamam mı?"

"Elbette bebeğim." Bir avucumu ensesinde kenetliyorum ve konuşmaya devam etmesini isteyerek bakışlarını araştırıyorum.

"Bunun benim için zor olduğunu anlamalısınız. Her zaman zor olabilir. Ama..." Arkasını dönüyor ve nabzım hızlanıyor. "Ama şunu fark ettim ki, alışılmışın dışında yöntemlerle beni korumaya çalıştığını biliyorum." Sonunda gülümsüyor ama zorlukla. "Ne olursa olsun beni asla bırakmayacağını da biliyorum."

Bu bir gerçek.

"Ama bugün başka bir şeyin farkına vardım." "Neymiş o, mo ban dia mı?"

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve beni öpüyor. "Kalmak istediğimi. Seni ve yaşam tarzını anlamaya çalışmak istediğimi." Kollarını omuzlarıma atıyor ve sonunda kendimi rahat hissediyorum. "Çünkü sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Gözleri yaşlarla doluyor ve ben onların ruhumda ağırlaştığını hissediyorum.

"Tanrıya şükür." Alnım onunkinin üzerine düşüyor. "Benim için de sensiz bir hayat asla olmadı, tanıştığımız andan beri."

Ağzım onunkine çarptığında küçük bir çığlık atıyor. Bu kadına duyduğum amansız arzu, özlem... hepsi uçurumun kenarına geliyor. Onu kollarımın arasına alarak yatağa indiriyorum ve kıyafetlerim de gitmeden önce gömleğini yırtıyorum.

Onun her santimini ben alacağım.

Dolduracağım her delik benim.

Ve yapıyorum da. Onu sert ve hızlı bir şekilde alıyorum, dizlerini omuzlarıma koyarak boşalmasını sağladıktan sonra onu yüzüstü çeviriyorum. Saçları parmaklarıma dolanıyor, zevk iniltileri etrafımızdaki boşluğu dolduruyordu.

Ve sonunda huzurluyum. Sonunda onun da beni en az benim onu sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum.

Onu beklediğim onca yıl buna değdi.

CKAPTER 44

AMARA

"NEREYE GIDIYORUZ?"

Fionn göz bağımı düzeltirken, iri eli bacağımın üzerinde durduğunda kalçalarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Bu bir sürpriz." Çakıllı sesi vücudumda geziniyor ve beni arzudan zayıf düşürüyor.

Parmakları siyah ipek elbisemin uzun yırtmacından bacağıma doğru kayıyor. Bana tek söylediği bu akşamki randevumuz için eğlenceli bir yere gideceğimizdi. Kesinlikle heyecanlıyım ama inanılmayacak kadar da gerginim.

Onu sevdiğimi söyleyeli üç gün oldu ve aramızdaki ilişki her zamankinden daha da güçlendi. Tüm kusurlarına rağmen onun harika bir adam olduğunu fark ettim. İnanılmaz bir baba. Beni ve kızımızı onun kadar sevebilecek başka kimse yok.

Onunla birlikte olmak istiyorum ve artık hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Ne olursa olsun, elimden gelen en iyi şekilde üstesinden geleceğim.

Çünkü Amara Quinn olmak istiyorum. Onun karısı olmak istiyorum. Elini karnımın koyuyor ve başparmağını karnımın üzerinde gezdiriyor.

"Oğlumuz nasıl?" O boğuk ses vücuduma karıncalanmalar gönderiyor.

"Henüz erkek olup olmadığını bilmiyoruz." Gülümsemem genişliyor.

Önemli olmadığını söylediğini biliyorum ama Fia'dan sonra bir erkek çocuk istiyor ve ben de ona bunu vermek istiyorum.

"Haklısın, bilmiyoruz. Okuduğum şeylere göre, bu hafta bir yaban mersini büyüklüğünde."

Bir kahkaha attım.

Evet, Mafya kocam öğrendiğimizden beri hamilelik hakkında her şeyi okuyor. Bence bu çok sevimli, ki diğer herkes onu böyle tanımlamazdı, ama bu bizim küçük sırrımız olabilir.

"Doktor, bahsettiği kan testiyle yakında öğrenebileceğimizi söyledi," diye ekliyor.

"Öğrenmek ister misin? Çünkü bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Gülüyor. "Sen ve senin sürprizlerin." Kalın parmakları tenimde çok iyi hissettiriyor. "Sen ne istersen, bebeğim."

"Gerçekten mi?"

"Mm-hmm." Onu görememek, hışırtılı sesini olduğundan çok daha seksi kılıyor.

Göbeğim zonkluyor ve sanki o da bunu biliyor, parmakları tekrar kalçalarıma iniyor. Seks isteğim son zamanlarda tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi ve o da bunu kesinlikle okudu ve bundan tam olarak yararlanıyor.

Bileğinden tutup onu istediğim yere götürüyorum.

"Mm. Zaten benim için ıslaksın." Klitorisimi ovarken çıkardığı çakıllı inilti dudaklarımdan bir çığlık kaçmasına neden oluyor.

İki parmağını içime sokup kıvrıyor, başparmağı da ben patlamaya hazır olana kadar önce yavaş, sonra hızlı hareket ettiriyor.

"Henüz değil, bebeğim. Bunu sonraya saklamayı istiyorum."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yok ama bu durumda akşam yemeğine kadar dayanabileceğimi sanmıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, buna çok ihtiyacım var.

Onun yerine, ben itiraz ederek soluk soluğa kalırken elini çekti. Sonra arabanın durduğunu fark ettim.

"Neredeyiz biz?" Göz bağımlı indirirken soruyorum.

Görüşüm çevreye uyum sağladığında, endüstriyel bir tuğla binada olduğumuzu fark ediyorum, etrafta cüppe ve takım elbise giymiş insanlar var. Ama hepsi bu değil.

Hepsi maske takıyor, şu maskeli gibi. Çok süslü. "Burası neresi?"

Sırtışı büyür. "Burası özel bir kulüp. Sahibi Konstantin. Geçen gün koridorda ona rastladığımı duydum."

Gözlerim büyüyor. "Oh. O. Muhtemelen bundan bahsetmeliydim."

İçimdeki sinirler zonkluyor.

"Merak etme, yaptı." Gülüyor.

"Tam olarak kim o? Ve lütfen bana yalan söyleme."

"Yalan söylemeye hiç niyetim yok bebeğim." Elimi tutup kucağına aldı. "O Rus mafyasının başı. Onların deyimiyle Pakhan."

Vahiy karşısında kalbim küt küt atıyor.

Rus mafyasının başıyla konuşuyordum... Vay anasını.

Yemin ederim, bunların hepsi bir film gibi geliyor. "Peki bu ne tür bir kulüp?"

Nefesinin altında kıkırdıyor. "Bir seks kulübü." "Ne?"

Gülüyorum, çünkü tabii ki bu bir şaka. Değil mi?

Ciddi bir ifadeyle bana baktığında nabzım yükseliyor. "Aman Tanrım, sen ciddisin."

"Gergin olma." Sert parmak eklemleriyle çenemi okşuyor, bakışları daralıyor ve ağırlaşıyor. "Hiçbir şey yapmak zorunda değiliz. Sadece izleyebiliriz. Ya da seni özel bir köşeye götürürüm ve herkes sana ne yaptığımı bilerek yanından geçerken seni beceririm."

Amım sıkıştı. "Başka ne var?"

Mükemmel yontulmuş yüzünde müstehcen bir sırıtış beliriyor. "Ya da... Seni bir odaya götürebilir ve seninle sevişebilirim."

"Nasıl?" Sesim kesiliyor, vücudum beni reddettiği orgazm yüzünden gergin. "İpimi kullanır, seni havaya kaldırır ve onlar orgazm olurken amını yerdim.

izle, sonra da seni becereyim. Benim için çılgılık atacağın şekilde güzel bir kalabalık da çekeriz."

"Oh Tanrım." Koltukta kaydım, tamamen olmuştum.

Tüm bunları gerçekten yapabilir miydim?

"Maske takıyor olurdun. Ben de öyle," diye beni temin ediyor. "Bu gerekli." "Yani kimse benim olduğumu bilmeyecek mi?"

Nefeslerim kesik kesik gelirken parmakları dizlerimde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor. Az önce tarif ettiği her şeyi denemek istiyorum ama daha önce hiç insanların önünde çıplak kalmamıştım.

"Konstantin dışında kimse."

Bakışlarım genişliyor. "Ve bu seni rahatsız etmiyor mu?"

Ağzı bir taraftan açılıyor. "Senin ne kadar güzel olduğunu görüyor ama bu konuda hiçbir şey yapamıyor mu?" Parmak uçları kalçalarımın arasında kayıyor, göbeğimin üzerinde geziniyor. "Aslında bu beni tahrik ediyor, küçük tavşan." Klitorisime dokunuyor ve gözlerim geri dönüyor. "Sana dokunamayacağını bilmek. Benim olduğunu bilmek. Sanki seni hepsinin önünde sallıyormuşum gibi. Ama benden başka kimse bu güzel vücudun tadını çıkaramıyor."

İçime giriyor, beni o kadar derinden parmaklıyor ki tırnaklarım deriye batıyor, ıstırabımdan kurtulmaya ihtiyaç duyuyorum.

Ama tıpkı daha önce olduğu gibi, içimden kayarak çıkıyor ve bana tekrar işkence ediyor.

Torpido gözünü açıp iki maske çıkarıyor ve bir gözünün üstünde tüyle biten, altın kristallerle süslü siyah bir maske uzatıyor. "Bunu tak."

O kendi maskesini takarken ben de lastiği yüzüme geçiriyorum, basit siyah bir yarım maske.

Burnumda ayarlayarak yukarıdaki aynayı açıyorum ve kendime bakıyorum. Bana bakan kadını tanımıyorum bile. Başka kimse de tanımayacak. Ama Konstantin'in beni kıyafetlerim olmadan görmesi beni hâlâ tedirgin ediyor.

Şeytani sırıtışı yavaşça yayılıyor ve sinirlerimin kabarmasına neden oluyor. "Gitmeye hazır mısın, mo ban dia?"

"Hayır." Yüzümü buruşturuyorum. "Bunun kimsenin hazır olduğu bir şey olduğunu sanmıyorum ama denemeye hazırım."

"Eğer herhangi bir noktada ayrılmak istersen, bana söyle ve ."

Bu beni rahatlattı.

Önce arabadan iniyor, açmak için yanıma geliyor ve ben sokağa çıkarken elimi tutuyor. Etrafımızda o kadar çok araba var ki saymam bile mümkün değil.

Birlikte, kırmızı şeytan maskeli bir güvenlik görevlisine doğru ilerliyoruz, bizden önce bir çiftin önünde bir cihaz sallıyor.

"O ne yapıyor?"

"Maskeler taranıyor. Her birinde üyelik bilgilerimize bir numarayla bağlı olan bir çip var."

"Üyelik mi?" Bu delilik.

"Evet, sadece davetliler girebilir."

Tanrım!

"Peki ne zamandır üyesiniz?"

Eğer buradaysa, o zaman katılmış olmalı. Benden önce olduğunu biliyorum ama kocamın başka kadınlara dokunduğunu ve Tanrı bilir onlara ne yaptığını düşününce midem bulanıyor.

"Bir süre." Kolu kalçalarımı sarıyor, dudakları kulağıma doğru iniyor. "Ama tanıştığımızdan beri seni burada, yanımda istiyorum."

Daha fazlasını sormak istiyorum ama şimdi sıra bizde. Adam sessizce bizi tararken, yine de bilmemenin daha iyi olduğunu düşünüyorum. Benden önce olan her şey

önemli değil.

"Telefon," diyor güvenlik görevlisi, şeffaf bir plastik torba uzatarak.

"Oh, uh..." Fionn'a bakıyorum, o da çoktan telefonunu içine atmış. "Bu herkesin korunması için," diye açıklıyor. "Bu şekilde kimse fotoğraflar veya videolar."

Bu mantıklı. El çantama uzanıp benimkini alıyorum ve Fionn'unkinin yanına koyuyorum. İşimiz bittiğinde, kırmızı straplez elbiseli bir kadın bizi içeriye, saniyeler içinde gelen asansöre doğru yönlendiriyor.

İçeri girdiğimizde kalbim kaburgalarımda yankılanıyor. Bir düğmeye basarak sessizce bizi takip ediyor. Siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmış; siyah maskesi ve parlak kırmızı dudakları onu şık bir partiye katılıyormuş gibi gösteriyor. Ne onda ne de binada Fionn'un tarif ettiğine benzer bir şeye adım atmak üzere olduğumuzu gösteren hiçbir şey yok.

"İyi misin?" diye fısıldıyor kulağımın kenarından.

"Sonra sorarsın."

Asansör bizi en üst kata çıkarırken kıkırdıyor. Dışarı adımımızı atar atmaz ağır görünümlü kırmızı kapılarla karşılaşıyoruz, her iki tarafta smokinli ve Fionn'unki gibi siyah maskeli iki adam duruyor.

Bizi hemen içeri aldılar ve anında loş renkli ışıklar, kısık boğucu müzik ve her yerde dans eden tamamen giyinik insanlar tarafından saldırıya uğradık.

Ben etrafa bakarken Fionn elimi sıkıca tutuyor. Hiçbir şey seks gibi kokmuyor.

"Her kulübün yerini değiştirmeyi seviyor," diyor Fionn bana. "Nasıl oluyor bu?"

"Bunlara pop-up kulüpler deniyor. Üyelere adres ve saati içeren bir mesaj gönderiliyor, sonra da kayboluyor."

"Vay canına. Bu çılgınca."

Bu odanın ne kadar dolu olduğuna bakılırsa, insanların onun kulübünü gerçekten sevdiğini anlıyorum.

"Üye olmak için para ödemek gerekiyor mu?"

"Evet, on bin dolar."

"Ne?" Yüzümü ona çeviriyorum. "Aman

Tanrım." Kıkırdıyor.

"Sanırım sizin gibi insanlar için fazla bir şey değil."

Kalçalarımдан tutup beni kendisine doğru çeviriyor ve vücudumu onunkiyle aynı hizaya getirmeye zorluyor. "*Bizim* gibi insanlara, küçük tavşan. Sen benim karımsın. Ve ne

benim..." Başparmağıyla alt dudağımda iz bırakıyor. "...senin."

Sesi boğuk bir tını ile alçalıyor, ağzı benimkine doğru iniyor ve hafifçe fırçalayarak beni ateşliyor.

Dans etmeye başlıyor, sırtımı önüne çeviriyor ve ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. Erotik ritimle birlikte hareket ederken müzik ve bedenim kontrolü ele alıyor. Avuç içleri kalçalarımı okşuyor, aşağıya, uyluklarıma ve yukarıya doğru iniyor. Birkaç dakika boyunca dans ediyoruz, bir şarkı diğerine yol açıyor ve açgözlü vücudum daha fazlası için ağrıyor.

"Gel..." Ses tonu daha karanlık bir hal alıyor, doymak bilmeyen arzum daha da artıyor ve elimi tuttuğunda, bir pervane gibi onu takip ediyorum.

Dar bir alandan aşağı iniyoruz, her iki tarafta da kapılar açık, zevk sesleri dalga dalga geliyor.

Birinde bir kadın tavana asılmış kırbaçlanıyor, bacakları açılmış ve kelepçelenmiş, bilekleri yukarıda bağlı. Adam çıplak ve sert, şeytani bir maske takıyor, kadın ise melek gibi.

Kalbim küt küt atıyor. Bu çılgınlık.

Bir diğerinde, iki adam bir kadınla birlikte. Kadın dizlerinin üzerinde, yükseltilmiş bir straddling mekanizmasına benzeyen bir şeyin üzerindedir. Adamlardan biri kadını arkadan kavrarken, diğeri penisini kadının ağzına sokmaya zorluyor. Kendimi izlemek için duraklarken buluyorum ve o da bana izin veriyor, avuç içleri arkadan omuzlarımda aşağı yukarı geziniyor.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim? Onun iki erkek tarafından sikilmesini izlemek hoşuna gidiyor mu?"

"Evet..." Nefesim ağırlaşıyor, göbeğim ağrıyor.

"İstediğin kadar izleyebilirsin..." Parmak eklemleri kalçamda geziniyor, avuç içini elbisenin içinden kalçalarımın arasına doğru zorluyor. "Ama bu asla olmayacak." Elbisenin sürtünmesi inlememe neden oluyor. "Alacağın tek şey benim sikim."

Elini kabaca elbisenin yırtmacından geçiriyor ve iki parmağını içime sokuyor, aynı anda klitorisimi okşarken kadın zevkle haykırıyor ve ben de ona katılıyorum, o kadar yakınım ki salıverilmemi hissedebiliyorum.

"Henüz gelmeyeceksin, küçük tavşan." Kulak mememi ısırıyor. "Seni o kadar çaresiz bırakana kadar değil, seni her yerde becermeme izin verirsin."

"Lütfen, Fionn." Kalçalarını kavriyorum, dalgalanan kasları zar zor kavrayabiliyorum.

Elimi tutup arkamdan çekiyor ve taş gibi sertleşmiş ereksiyonunun üzerine koyuyor. "Parlayan amcığınızı sergilemek istiyorum."

Ben onu defalarca sikerken."

Onu okşuyorum ve o bir lanet
tışıyor. Şu anda her şeyi kabul
edebilirim.

"Yürümeye devam edelim," diyor kulağımın dibinde ve beni koridorun
geri kalanında sürükleyerek sahnesi ve oturma yerleri boş olan geniş bir açık
alana varıyoruz.

"Burada ne oluyor?"

"Müzayedeler."

Kollarımdaki küçük tüyler diken oldu. "Ne tür?" "Evlilik,
bekaret. Her türden."

"*Bunun* için açık artırmaya çıkarılan kadınlar
gibi mi?" Sırıtarak arkasına bakıyor. "Mm-
hmm."

Aman Tanrım. Böyle bir dünyanın var olduğunu hayal bile edemezdim.
Çok safmışım.

Bir odanın önünden geçerken, tavana bağlı metal bir çubuğa asılı bir kadın
görüyorum. Bacakları göğsüne kadar uzanıyor, kalçalarının ve ayak
bileklerinin etrafında ip var, daha fazlası da karnının, kalçalarının ve göğsünün
etrafında. Kadın harika görünüyor, adam ise onun üzerinde bir oyuncak
kullanıyor, kadın utanmadan haykırırken oyuncağı daha derine sokuyor.

Bunu burada yapmak ve umursamamak çok özgürleştirici olmalı. Ben de
böyle bir özgürlük istiyorum.

"Hoşuna gitti
mi?" "Evet..."

Avucunu göbeğime bastırıyor ve onunla klitorisime masaj yapıyor. "Yan
odayı bizim için ayırdım."

Kalbim küt küt atıyor. Bu gerçekten oluyor. Beni odaya götürürken
korkumu bastırıyorum, aynı metal çubuk tavandan sarkıyor ve vücudum
aniden üşüyor, endişe beni ele geçiriyor.

"yok, bebeğim. Benimle güvendesin." Elleri kollarımda aşağı yukarı
kayıyor, göğüslerimi avuçluyor ve elbisenin içinden meme uçlarımı çekiyor.

Daha ne olduğunu anlamadan vücudum alev alev yanıyor, içindeki bu
adama ihtiyaç duyuyorum. Elbisemin askılarını çıkarıp vücudumdan aşağı
doğru kaydırarak çıplak bir şekilde kapıya doğru bakmamı sağladığını fark
etmiyorum bile.

Müzik yukarıdaki hoparlörlerden alçak sesle mırıldanırken başım göğsüne
düşüyor. Bizi siyah deri bir şezlonga doğru götürürken küçük topuklarım
takırdıyor.

"Otur." Beni indirdikten sonra bir an uzaklaşıyor, bir dolap açıyor ve siyah bir evrak çantasıyla geri dönüyor. "Bunu biz gelmeden önce buraya getirtmişim."

Çantayı açıp iki demet kırmızı ip çıkarırken başımı sallıyorum. Çantayı yanıma koyduktan sonra en sağa doğru ilerliyor ve duvardaki bir kolu çekiyor. Dairesel metal çubuk otomatik olarak aşağı iniyor.

Demetlerden birini karmaşık ilmekler oluşturarak etrafına sarmaya başlar, ardından ikinci demeti alır ve diğer ipe bağlar.

Vücuduma gerginlik yerleşiyor, midem ağırlaşıyor ve korkuyla doluyor - ama aynı zamanda heyecanla.

Bana doğru yaklaştığında, insanların bizi izlemek için toplandığını fark ediyorum ve bu içime panik yerleşmesine neden oluyor. Kollarımla kendimi örtmeye çalışıyorum ve o da bunu fark edince parmağının tersiyle çenemi yukarı kaldırarak beni sadece ona bakmaya zorluyor.

"Kollarını indir. Onlara ne kadar güzel olduğunu göster."

Nefes alışlarım hızlanıyor, ama itaat ediyorum, baş döndürücü bir beklentiyle gerilirken bile onları yavaş yavaş yanıma indiriyorum.

Bu gerçekten oluyor mu? Bunu gerçekten yapıyor muyum?

"Aferin kızıma." Ağzı göğsüme düşüyor ve bir meme ucunu emiyor, aynısını diğerine yaparken gözleri benimkilerle birleşiyor.

Evrak çantasını kapıyor ve çenemi tutuyor, bara doğru çekilmeden önce beni kabaca öpüyor.

Kahretsin, bu çok iyi hissettiriyor.

Çantayı açıp başka bir ip demeti aldı. "Bilekler birlikte."

Sesindeki emir beni anında itaat ettiriyor, inanılmaz derecede tahrik olurken endişemi bastırıyorum.

"Eğer herhangi bir noktada durmak istersen, güvenli kelimeni kullan, ben de ipleri keseyim."

Bileklerimi bağlamaya devam ederken başımı sallıyorum, ellerimi başımın arkasına zorluyor ve kollarımın ve göğsümün etrafında daha fazla ip kullanıyor.

Şu anda çıplak olduğumu unutmaya çalışırken kalbim kontrolsüzce çarpıyor.

Şimdiye kadar yaptığı işi hayranlıkla seyretmek için yanıma geliyor, ağrıyan meme uçlarımı iki parmağının arasında çeviriyor, ağzı boğazıma inip enseme öpüyor. Soğuk tenimdeki sıcak nefesi beni daha da tahrik ediyor. Onun

Vücudumdaki her bir hücre bunu isteyene kadar parmaklar uyluklarımın iç kısımlarında, karnımda ve göğüslerimde yukarı ve aşağı sürükleniyor.

Beni tavana bağlama zamanı gelene kadar geri kalan yerime -kalçalarım, kalçalarım, karnım hariç- daha fazla ip dolamaya devam ediyor.

Aman Tanrım. Bir erkeğin bana bunu yapmasına izin vereceğim aklımın ucundan bile geçmezdi. Bu hem delice hem de heyecan verici.

Ne olduğunu anlamadan göğsümden ve her iki bacağımdan bağlandım ve havada asılı kalana kadar kaldırıldım.

Lanet olsun. Bu biraz yüksek.

Bunu düşünme. Sen iyisin. Her şey .

İnsanlar seni tavanda çıplak asılı izliyor. Cezanın nasıl işlediğini anlamadığına eminim.

"İyi misin?" diye sorar.

"Mm-hmm."

"Herhangi bir rahatsızlık var mı?"

Başımı sallıyorum, kelimeyi çıkaramıyorum.

"Güzel." Gülümsemesi kıvrılıyor. "Çok iyi görünüyorsun." Onun sözüne güveniyorum.

Ceketini silkeleyip şezlongun üzerine koyarken, ben de bize bakıp onun başlamasını bekleyen insanlara bakmamaya çalışıyorum. Acele etmeden kelepçelerini teker teker çözerken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Ayakkabılarını çıkarıyor, sonra pantolonunun tokasını açmaya başlıyor, pantolonunu ve boxer'ını çıkarıp devasa kalçalarını ortaya çıkarmadan önce çıkardığı ses geniş alanda yankılanıyor.

İkimizden başka kimsenin var unutarak gözlerimi kapatıyorum.

Sert parmak uçları diğer bacağımdan aşağı inmeden önce klitorisimin üzerinde kayarak kalçalarımı yuvarlıyor.

"Çok güzelsin." Bacaklarımın iç kısımlarını kavırıyor ve kendini onların arasına sokuyor. Bedenimi daha yukarı iterek bacaklarımı omuzlarına atıyor, ağzı muhtaç etime iniyor. Dilinin ucu klitorisimin etrafında dolaşıyor ve aynı anda hem emip hem de iterken her orada bitiyor.

Serbest bırakılmam bir anda çöküyor. Ama orada durmuyor, içimden bir tane daha çıkarmaya zorluyor, ben utanmadan haykırırken parmakları beni kabaca tutuyor.

"Evet!" Ellerim sımsıkı yumuluyor, hepsi parçalanışımı izlerken bedenim sert ve hızlı bir şekilde düşüyor.

Artık utanç duymuyorum. Güçlü hissediyorum. Bir şekilde havada asılı kalmak, izlendiğimizi bilmek hoşuma giden bir şey.

Kendini okşuyor, soğuk piercinglerini klitorisime doğru çalıştırıyor ve bir hamleyle içime giriyor, sert darbelerle içime vuruyor.

Tenimin onunkine çarparken çıkardığı ses, beni daha hızlı içine çekerken çıkardığı hırıltılar... Her santimimin ihtiyaçla yanmasına neden oluyor.

Kalçalarını çevirerek daha da derine vuruyor. Adını mırıldanıyorum ve daha sert vurduğunda, boğazımda boğuk bir inilti kayboluyor ve gözlerimin önünde yıldızlar patlıyor.

"Evet, böyle. Sikime fişkirt." Sıcak salınımı içimi doldurana kadar canavarca hırıltısı göğsünü yırtıyor.

Beni ne kadar alıkoyduğunu bilmiyorum, vücudumu istediği gibi kullanıyor, ta ki ipi kesip üzerime bir bornoz geçirene ve alnımı öperken beni sıkıca tutana kadar.

"Nasıl hissediyorsun?"

Bir gülümseme uzanıyor.

"Yorgun." Bu inanılmazdı.

Avuçlarını sırtıma sürüyor, siyah bornozun ipeği tenimi ısıtıyor. "Eve gidelim ve seni yatağa yatıralım."

"Mmm, kulağa hoş geliyor."

Kapıyı kapattı, bizi kalabalıktan sakladı. Beni sezlonga geri götürüp yere yatırıyor ve çenesini sıkarak bana bakıyor.

Bana bunu yapmasına gerçekten izin verdim. Ve çılgınca şey, bunu tekrar yapmasına izin verirdim.

İri elleri her santimime masaj yapıyor, bu şekilde bağlandıktan sonra kendimi çok iyi hissetmemi sağlıyor. Sanki bana tapıyor.

Yere diz çöküyor ve karnımı öpüyor. "Seni seviyorum, Amara."

Gözlerime yaşlar doluyor. Çünkü bir kez olsun güvende ve mutluyum.

"Ben de seni seviyorum."

CKAPTER 45

AMARA

"BEKLE, SENİ GERÇEK BİR SEKS KULÜBÜNE MI GÖTÜRDÜ?" LILITH BAKAR, AÇIK-mouthed.

Emily ve Patricia gözleri yerinden fırlayacakmış gibi görünüyor.

"Evet..."

"Ve sen bunu sevdin mi?" Emily buna inanamıyor.

". " Dudaklarım büzüldü. "Başta korkutucuydu ama umursamayı bıraktıktan sonra eğleneliydi."

Sodamı alıp buluşmaya karar restoranda birkaç yudum içiyorum. Oldukça son dakikaydı, ama bir dizi mesajdan sonra Fionn bugün dersim olmadığı için onlarla brunch için buluşmamı ayarladı.

"Hız trenine binmeden hemen önceki o duyguyu bilirsiniz, çok korkarsınız ama bittikten sonra tekrar binmek için sabırsızlanırsınız."

Başlarını sallıyorlar.

"Benim için de tam olarak böyle hissettirdi. Aslında tekrar deneyeceğim için heyecanlıyım."

"Peki hamileyken sorun olmuyor mu?" Patricia fısıldıyor, yüzünde bir kızarıklık beliriyor.

"Evet. Görünüşe göre beni almadan önce kadın doğum uzmanıma sormuş. Karnıma baskı yapmadığım ve ilerlerken düz yatmadığım sürece sorun olmayacağını söyledi."

"Vay canına, aramızdaki ucubenin sen olacağını kim bilebilirdi?" Lilith gülüyor. "Ama şimdi denemek istiyorum."

Diğer iki arkadaşım yüzünü buruşturdu.

"Meh, ben almayayım." Emily ağzına bir tortilla cipsi atıyor. "Toplum içinde sevişmenin bana göre olduğunu sanmıyorum. İp kulağa hoş geliyor ama denemek için fazla korkağım."

"Evet." Patricia şakağını kaşıyor. "Bu konuda Emily'ye katılıyorum."

"İkinizin bir konuda hemfikir olacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

seksle ilgili." Lilith gülerek ikisinin arasına bakıyor ve dikkati tekrar bana dönüyor. "Peki, Fionn'a bu kulübe nasıl girebileceğimi sorabilir misin?"

"Şey, on bin dolara ihtiyacın var ve onaylanman gerekiyor."

"Oha!" Şokla geri çekildi. "İşte bu çılgınlık."

"Biliyorum, değil mi?"

Cep telefonuma bakarak saati kontrol ediyorum, Fia'yı yakında anaokulundan almam gerektiğini biliyorum. Neyse ki uçuş sadece kırk beş dakika sürüyor. Fionn da gelebilirdi ama son dakikada kardeşleriyle bir toplantıya katılması gerekti ve o da evden birkaç saat uzakta.

"Ben tuvalete gidiyorum," dedim kızlara. "Eğer garson geri gelirse, bana bir kola daha getirebilir misiniz?"

"Elbette," diyor Lilith.

"Ben de seninle geleceğim." Emily ayağa kalkıyor ve benimle birlikte tuvalete doğru ilerliyor. Kolunu omuzlarıma doladı. "Senin adına gerçekten çok sevindim. Fionn senin için gerçekten iyi olduğunu kanıtladı."

"Biliyorum." Ondan bahsetmek bile vücudumu geriyor. "Fionn'un bu bebeği sevmesini görmek için sabırsızlanıyorum." Küçük karnımı avuçluyorum, bu çocuğu şimdiden seviyorum.

"Tekrar teyze olmak için sabırsızlanıyorum!"

Tam içeri girerken yanlışlıkla bir kadına çarptım. "Çok özür dilerim!"

Emily boş bir kabine girerken o gülümseyerek dışarı çıkıyor.

Bir diğerine girmek üzereyken kadının bir şey düşürdüğünü fark ettim.

Bir zarf.

"Affedersiniz!" Ona sesleniyorum, telefonu alıyorum, ama restoranın zeminine çıktığımda onu artık göremiyorum.

Lanet olsun. Bunu müdüre iletmem gerekecek.

İşim bittikten sonra oraya gitme niyetiyle tezgâha doğru ilerliyorum ve tam o sırada ağzımdan bir şey kaçıyor.

" da ne..." Düz kağıda basılmış bir fotoğrafa bakıyorum ve beynimin gözlerime yetişmesi birkaç uzun saniye alıyor.

Kalbim boğazıma kadar fırlıyor, tenim buz gibi oluyor.

Çünkü fotoğrafta kızım bir sandalyede oturuyor, elinde bir oyuncak ayı var, gözlerinde korku var.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyorum.

Biri onu aldı. Biri bebeğimizi aldı!

Fotoğrafı çevirdiğimde, hiçbir veremediğim kelimeleri okudum.

ONU YAKALADIK. YALNIZ GELİN. EĞER BİRİNE SÖYLERSEN, O
ÖLÜR. 746 TAVERN LANE. BOSTON.

"Aman Tanrım!" , yere yığılmamak için kendimi duvara yaslıyorum.

Panik beni ele geçiriyor ve nefes alamıyorum, telefonumu alıp anaokulunu ararken ellerim titriyor.

Emily dışarı çıkarken telefon çalıyor ve çalıyor.

"Amara? Neyin var?" Endişesi yüz hatlarına anında yansırken, bir parmağımı havaya kaldırarak tutunmasını işaret ediyorum.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor sekreter.

"Merhaba, ... Amara Quinn." Sesim titriyor, telefon neredeyse titreyen elimden düşecek.

"Oh, evet. Merhaba, Bayan Quinn. Bir sorun mu var?"

"Kızım, Fia. Orada mı?"

Sessizlik.

Nonono!

"Ah, o değil... Yaklaşık bir saat önce alındı."

"Ne! Aman Tanrım." Yere yığılıyorum, telefon düşerken gözümün önünde yıldızlar gibi ışık titreşimleri beliriyor.

"Amara! Neyin var?" Emily kalkmama yardım ediyor, Fia'nın fotoğrafı avucumda sıkıca dururken telefonu bana veriyor.

Bunu görmesine izin veremem. İzin veremem. Her kimlerse, bana kimsenin bilmemesi gerektiğini söylediler. Kızıma bir şey olmasına izin veremem.

Aman Tanrım, bebeğim!

Ağlamaya başladım.

"Ne demek alındı?! Kim tarafından?" Gözyaşlarımdan arasından bağırarak onları itiyorum.

"Uh, senin için kontrol edeyim." Duraksıyor. "Her şey yolunda mı?"

"Hayır! Her şey yolunda değil. Çocuğumu kimin aldığını bilmiyorum."

Göğsüme bir yumruk indiriyorum, hava alamıyorum, sol tarafım kalp krizi geçiriyormuşum gibi ağırlaşıyor ama bu panik. Bunu daha önce de hissetmiştim, annemin kafası her güzel olduğunda panikliyordum.

"Yani, onu kaçırın kişinin kimliği Desdemona Edwards."

Nefesim kesildi.

"Yetkilileri arayalım mı?" diye soruyor.

"Hayır!" Dehşet beni sardı.

Polis yok. Annem dengesizdir, özellikle de kafası iyiiken. Fia için benden para almak isteyen biriyle birlikte olabilir.

"Ben hallederim. Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra çantama koymaya çalışıyorum ama titreyerek tekrar yere düşüyor.

Emily onu eline alır, bakışlarında endişe vardır. "Neler oluyor? Fia birinin elinde mi?"

Biri banyoya giriyor ve Emily'yi dışarı çıkarırken ses tonumu alçaltıyorum. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Tabii ki! Ne olursa."

"Beş dakika burada kal ki Roy fark etmeden arkadan sıvışabileyim. Bunu yapabilir misin?"

"Amara, beni gerçekten korkutuyorsun. Eğer Fia tehlikedeyse, Fionn'u aramalısın."

"HAYIR!" Bileğinden tutup fotoğrafı ve arkasındaki yazıları gösteriyorum ki tek kelime bile edemeyeceğini anlasın.

Nefes nefese kalmış, ağzını

kapatıyor. "Annemin elinde."

"Yemin ederim..." Sesi kesiliyor. "Eğer o kıza zarar verirse, onu öldürürüm."

"Ben de." Kalbim sanki biri onu gibi hissediyor.

İşte tam o anda belki de Fionn'dan çok da farklı olmadığımı fark ediyorum. Belki de Konstantin bu konuda haklıydı.

Sevdikleriniz incindiğinde, bunu durdurmak için yapamayacağınız şey yoktur.

o.

Bardaklıktaki cep telefonumu üçüncü kez elime alıyorum, Fionn'u aramak, ona söylemek istiyorum. Ama son anda vazgeçiyorum. Aklımdan sayısız düşünce geçiyor.

Ya onu ararsam ve kız ölürse? Ya onu aramamak da aynı şeyi yaparsa?

Ne yapacağımı bilmiyorum!

"Ahhh!" Direksiyonu ellerimle sıkıca kavrayarak vahşi bir çığlık attım.

İkimiz de kırmızı ışığın yeşile dönmesini beklerken yanımdaki arabada oturan bir kadın bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor. Yeşil yanar yanmaz, polislerin beni durdurmamasını umarak gaza basıp yola çıkıyorum. Ama zaman kaybedemem.

Elimde sadece bu adres var. Bir yerleşim bloğunda bir ev. Kötü bir bölge de değil. Annem neden orada olsun ki? Belki erkek arkadaşı orada yaşıyordur?

Nabzım şakaklarımda atıyor, kalbim yerinden çıkacak gibi. Bu kadın benden çok şey aldı. Kızımı da alamayacak.

Telefon çalıyor ve Fionn'un adını bana bakarken buluyorum.

Vücudum kurdeşen döküyor, kalp atışlarım göğsümde titriyor. Yoksay'a tıklıyorum ama tekrar arıyor. Ve tekrar.

O beni bulana kadar Fia'yı geri almış olacağım. O zaman kızabilir. En azından öyle olmasını umuyorum. Yine de aklımın bir köşesinde, ikimizin de ölebileceğinden korkuyorum.

Yirmi dakika sonra kırmızı tuğlalı, iki katlı bir evin önündeyim, beyaz çitleri açık, belli ki benim gelmemi bekliyor. Vücudum titreyerek dışarı çıkıyorum, elimde telefonum, merdivenleri hızla çıkıp kapıyı denerken bacaklarım bir milyon kilo ağırlığında.

Anında açılıyor.

Önce sessizlik karşılıyor beni, kadar yoğun ki boğuluyorum. "Fia? Neredesin?"

Sessizlik. Ta ki...

"Anne! Anne!"

"Fia, geliyorum!"

Sesine doğru son sürat koşarken, başımın arkasında bir ağrı yere yığılmadan ve etrafımdaki dünya dönmeye başlamadan önce sadece kısa bir mesafe kat edebiliyorum.

Sonra ne olacağını bilmiyorum, çünkü her şey kararıyor.

CKAPTER 46

F)ONN

KAFAMDAKI UĞULTU ARTIYOR.

Bir terslik var. Fia'yı ne zaman alacağını öğrenmek için Amara'yı aradım ama mesajlarıma rağmen cevap vermedi.

Roy'un da yok.

"Roy'u tekrar aradın mı?" Adamlarımızdan birine sordum.

Toplantımızdan erken ayrıldığımız için kardeşlerim de benimle birlikte evdeler. "Hâlâ cevap vermiyor."

SIKTIR!

Tekrar arıyorum ama telefon sürekli telesekretere düşüyor.

"Onu takip ediyoruz efendim," diyor bana.

Alyansında bana yerini gösteren bir cihaz olduğundan haberi yok.

"Acele lan!" Antredeki duvara bir yumruk indirdim. Roy bir şekilde bu işe bulaştıysa, ölmüştür.

"Restoranın güvenlik kameralarını yeni aldım." Cillian elinde cep telefonu .

Video oynatılıyor ve o orada, arkadan arabasına doğru koşuyor. Buz damarlarımı dolduruyor.

Arabayla uzaklaştı. Benden mi kaçıyor?

Hayır. Bunu yapmaz. Aramız iyiydi ve Fia olmadan asla gitmezdi.

"Anaokulu sadece Fia'yı sormak için aradığını söyledi," diye ekliyor Tynan. "Ona Fia'nın bir saat önce bir Desdemona tarafından alındığını söylemişler."

"Orospu! Şansım varken onu öldürmeliydim."

"İkisini de bulacağız." Tynan avucunu omzuma koyuyor, ben de başımı sallıyorum, tüm bedenim öfkeyle geriliyor.

"Efendim, nerede olduğunu biliyoruz."

Adresi atıyor. Boston'da bir ev. "Pilotu ara," dedim ona. "Şimdi gidiyoruz."

Kapıya doğru ilerliyorum, kardeşlerim de arkamda. Adrenalin damarlarıma hücum ediyor. Eğer kızlarıma bir şey olursa, bunun bedelini tüm dünya ödeyecek.

İkimiz de arabalarımıza binip saatte yüz mil hızla hava alanına doğru yola çıkar çıkmaz Emily'yi aradım.

Hemen cevap veriyor. "Fionn, her şey yolunda mı? Amara seninle mi?"

Ses tonundaki gergin tempo, karımı sorma şekli, bir şeyler bildiğini hemen anlıyorum.

"Hangi cehennemde o ve sakın bana yalan söylemeye kalkma!"

Solumdaki bir aracın yanından geçerken, onun kısık çığlıklarını kaydediyorum.

"Emily, ölüyor olabilir! Fia da kayıp. Ne oldu?!" Öfkemi kontrol etmeye çalışıyorum ama bu imkânsız.

Bana gelmeliydi.

"Aman Tanrım," diye hıçkırıyor. "Çok korkmuştu. Bana hiçbir şey söylemememi söyledi."

Direksiyonu daha da sıkıyorum, sabırsızlanıyorum. "Anlat bana."

"Banyoya girdik," diye burnunu çekiyor. "Ve bir kadın -kim olduğuna dikkat etmiyordu- bir zarf bıraktı. İçinde Fia'nın sandalyede bir oyuncak ayı tuttuğu bir fotoğraf vardı. Ona bir adres vermişler."

Bana anlatıyor.

Allah kahretsin!

Takip cihazı Amara'nın orada olduğunu söyledi.

Kafamın içinde kan daha yüksek sesle pompalanıyor.

"Başka bir şey var mı?" "Hayır," diye inliyor. "Çok özür dilerim."

"Gitmem gerek." Daha hızlı koşarak telefonu kapattım.

Annesi ve olaya karışan diğer herkes bunun bedelini ödeyecek.

Lütfen, bebeğim. Seni kaybedemem. İkinizi de kaybedemem.

AMARA

Kafamın içinde bir uğultu, üzerimden atamadığım bir ağırlık var.

Nerede olduğumu bilmiyorum.

Kirpiklerim kırpışarak açılıyor ama etrafımı sadece karanlık sarıyor.

Panik bir anda bastırıyor ve hareket etmeye çalıştığımda yapamayacağımı fark ediyorum. Ellerim arkamdan bağlıydı.

"Mm!" Yardım için bağırmaya çalışıyorum, ama tek çıkan bir inilti. Zihnim şu ana kadar hatırlayabildiğim her şeyi yeniden oynatmaya başlıyor. Evi. Eve girdim.

Neden? Neden ben...

Fia! Aman Tanrım, bebeğim!

Vücudumu sallıyorum, bağlarla savaşıyorum, ayaklarım da bağlı.

Gözlerimin üzerinde bir şey var, her şeyi karanlık gösteren bir şey.

Bana o rüyayı hatırlatıyor. Çocukluğumu. Bu bir rüya mı?

Hayır. Olamaz. Bileklerimdeki acıyı hissedebiliyorum, çılgılık atmaya çalışırken ciğerlerim ağrıyor ama sadece anlaşılmaz bir mırıldanma.

"Hadi şu işi bitirelim!" diyor bir adam, ama zihnim sesini seçemeyecek kadar bulanık.

Ama aklımın bir köşesinde, sanırım bunu daha önce de duymuştum.

Bir kadın kıs kıs güler. "Bu an için yıllarca bekledim. Ve sen sabırsız olduğun için bunu mahvedeceğimi mi düşünüyorsun?"

Aman Tanrım.

Nefesim daralıyor.

. Hayır. .

İkisini de tanıdığımda gözlerim doluyor, yanıldığımı umuyorum. Kafam bana her şeyi hayal ettiriyor.

"Olmaz, dostum." Gülüyor. "Hoşuna gitmiyorsa git. Bunu tek başıma ."

"Sana güvenmiyorum amına koyayım," diye tükürüyor ve ben boğulurcasına ağlıyorum. Bunu bana neden yapıyorlar?

Vücudum titriyor, daha önce hiç yaşamadığım bir korku beni ele geçiriyor.

Neler olduğunu anlamıyorum.

"İkimiz de aynı şey için çalışıyoruz, değil mi?" diye devam ediyor.

"Sadece onu öldürmeden önce onunla zaman geçirmek istiyorum. Tamam mı?"

Öldürmek mi? HAYIR!

"Evet, her neyse. Çabuk ol."

"Ah, sanırım çoktan uyandı." Ayak sesleri yaklaşıyor.

Saniyeler içinde göz bağıni çözüyor ve gözlerim parlak ışıklara karşı , ilk başta hiçbir şeyi net göremiyorum.

"Şşş, ağlama," diyor Lilith. "Her şey girecek."

"Mm," diye başımı sallıyorum, her ikisiyle de yüz yüze geldiğimde titriyorum.

Julius ters ters bakar, yüzü gergindir.

Çifte ihanet beni çok sert vuruyor; nefesimi tutamayıp sızlanıyorum.

Beni hiç tanımak istemedi, değil mi? Bu bir oyundu. Öyle olmak zorundaydı.

Ama ne için? Beni incitmek için mi? Neler olduğunu anlamıyorum.

Lilith başını yana eğiyor, ağzı ince bir çizgi oluştururken yüzünde sempatik bir ifade var. Ama gözleri kasvetli ve soğuk, bu arkadaşımında daha önce hiç görmediğim bir şey.

"Şimdi, eğer uslu bir kız olacağına söz verirsen, ağzındaki tıkaçı çıkaracağım, tamam mı?" Sesi şurup gibi tatlı ama dengesiz bir şekilde çıkıyor. Filmlerde boğazınızı kesmeden önce iyi davranan seri katiller gibi.

Midem bulanıyor.

Aman Tanrım, Fia.

Ona ne yapmışlar?

Bağlarımınla tekrar savaşımaya başlıyorum ama bana onaylamayan bir bakış atıyor. "Ne dedim ben?" diye bir ebeveynin çocuğunu azarladığı gibi azarlıyor beni.

Tek yaptığım ağlamak, panik göğsümü dövüyor. Bunu neden yapıyor? Adam neden yapıyor? Birbirlerini nereden tanıyorlar?

Kusacağım.

"Sana bir şans vereceğim. Eğer bu işi berbat eder ve çılgılık atmaya karar verirsen, seni öldürmeyeceğine söz veremem." Diz çöküyor, "Silahı var" diye fısıldarken sırtıyor.

Yüzünü buruşturması ensemdeki tüm tüyleri diken diken ediyor. Deli olduğunu nasıl fark etmedim? Gerçi hiç bir belirti yoktu.

Ona nedenini sormak istiyorum. Bunu hak edecek ne yaptım? Fia ne yaptı?

Bandı yavaşça koparıyor ve ben acıdan inliyorum.

"Kızım nerede?" Sızlanıyorum, duygular boğazımı tıkıyor. "O güvende," diye homurdandı Julius. "Kız arkadaşım aldı. İşimiz bittiğinde burada, o geri dönecek."

"Burada işiniz bitti mi?" Ondan ona bakıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Gerçekten beni öldürmeyi mi planlıyorsun? Neden?! İkinize de ne yaptım ben?"

Cevap vermeyi reddederek bana bir bakış daha fırlatıyor.

"Lütfen Lilith, bunu bana neden yapıyorsun? Fia'ya!" Hıçkırıklarımla artıyor. "O seni seviyor. *Ben* de seni seviyorum. Neden?"

Yüz hatlarından karanlık bir şey geçiyor. "Ah, Amara, senden gerçekten hoşlanıyordum. Sadece artık onlarla başa çıkamıyorum, sürekli senden bahsedip duruyorlar." Gözlerini deviriyor. "Onları cezalandırmak istedim, biliyorsun. Beni incittikleri gibi ben de onları incitmek istedim."

"Kim?" Nabzım her saniye atıyor, göğsümdeki baskı artıyor.

"Bu kadar yeter!" Julius bağırır ve bir saniye içinde her şey değişir.

Bir an kafama silah dayadı. Sonra kendi silahını çıkarıp onu göğsünden vuruyor.

"Aman Tanrım!" Yere düşerken nefesim kesiliyor, göğsü yükselip alçalırken etrafında kan birikiyor.

Yüzünde geniş bir sırıtışla ona doğru yürüyor. "Sana sabırlı olmanı söylemiştim, değil mi?" Başını sallar. "Aptal çocuk. Eğer yeterince uzun süre sabredebilseydin, sana onun kız kardeşin bile olmadığını söyledim."

"Ne?" Zar zor . "Neler oluyor?"

"Oh." Bana doğru dönerek sırıtıyor. "Onun için endişelenme. Senin ölmeni istiyordu. Sana yardım ettim."

Delirmiş. Kızıma ulaşmam lazım!

"Lütfen, Fia'yı almalısın! Tek bu."

"Tabii ki yapacağız." Kaşları çatılıyor ve yanıma gelip elini koluma koyuyor. "Ama artık o gittiğine göre, tanıştığımız andan beri yapmak için can attığım sohbeti nihayet . Çünkü bunun için çok uzun süre bekledim."

Gözlerimi kırptırıyorum, her zerrem şaşkınlık ve dehşetle dolup taşıyor. "Ne için? Lütfen bana neler olduğunu anlat."

Bacak bacak üstüne atarak önüme oturdu. "Seni bulduğumda buna inanamadım. Onca yıl senin ne kadar özel olduğunu duydum. Ortadan kaybolman beni nasıl gölgede bırakmıştı ama sen oradaydın. Seni tanımam gerektiğini biliyordum. Yaptıkları her şey için onları incitmeliydim."

"Kim, Lilith mi?" Sorum boğazımda düğümleniyor, cızırtılı ve ağır. "Sana kim zarar verdi?"

"Ailelerimiz, aptal."

Sanki üç küçük kelimeyle kanımı emmiş gibi damarlarımdaki tüm kan çekiliyor.

Bizim. Ebeveynlerimiz mi?

"Hayır. Anlamıyorum. Sen benim-" Cümlenin geri kalanında boğuluyorum, başım dönüyor.

"Evet, ben senin kız kardeşinim. Ve üzülerek söylüyorum ki bu beklediğiniz kavuşma olmayacak."

CKAPTER 47

L)L)TK

KOURG EARL) ER

"ŞİMDİ, ŞİMDİ. DONUNU BÜKME ANNE." GÜLÜYORUM.

Babamın burun delikleri seğiriyor -küçücük bir adam için çok fazla öfke.

Ama anlıyorum. Kızgınlar. Onlar her gece ağlayarak uyurken, iki yaşındayken ona ne olduğunu düşünürken, son birkaç yıldır değerli kızlarına ben baktım.

Ben onların hayatına girdiğim gün hastaneden alındı.

BEN! Her zaman burada olan kızım. Her zaman bir parça sevgi için yalvaran.

Ama her şeyi onun için sakladılar. En sevilen kız. Çocuk odası bile kaybolduğu günkü gibi duruyor.

"Onu bulduğunu bize nasıl söylemezsin?!" diye bağırıyor babam. "Otelimiz için çalıştığını? Ona kavuşmak için her şeyi yapardık!"

"Eyvah, baba. Kendine kalp krizi geçirtme."

Gözyaşlarım akmaya devam ederken annem yüzüme sert bir tokat atıyor ve başını tiksintiyle bana doğru sallıyor. "Neyin var senin?! O senin kız kardeşin! Bizim kızımız! Umurunda değil mi? Onu sevmiyor musun?"

"Aşk mı?" Homurdanıyorum. "Aşk hakkında mı konuşmak istiyorsun?!" Yüzüne bakıyorum. "Bana olan aşkın neredeydi?! Hayatta ve iyi olan kızına? Bunca yıldır senin yanında olan, şu sözde sevginin küçük bir parçası için yalvaran kızın! Neredeydi o, ha anne?" Dişlerimi gıcırdatıyorum, bu ikiyüzlülük karşısında kendimi tutamıyorum. "Nerede olduğunu söyleyeyim: Onunlaydı! Sahip olduğun kızına odaklanmak yerine, her şeyi

Ölmüş olan kızına olan aşkın. Ben yeterli olmalıydım! Bana! Ama asla olamadım."

"O ölmedi." Babamın buz gibi bakışı bana çarpıyor ve ben bunu hissetmiyorum bile.

Gümbür gümbür bir bakışla karşılık veriyorum. "Sana içimi döktükten sonra şey bu mu? Anlaşıldı." Üst dudağım kıvrılıyor. "Onu hak etmiyorsun. Ve bugünden sonra, ona hiç sahip olamayacaksın."

"Bu da ne demek oluyor?" Annemin gözleri parlıyor.

O merak edemedi, Julius'un bana verdiği şok tabancasını çıkarıp önce babama, sonra da anneme şok tabancası ile vuruyorum ve inleyene kadar ikisinin de kafasına sertçe vuruyorum. Bir çift kablo bağı çıkarıp babamın ellerini arkadan bağlıyorum, annemin kollarını da bağlamadan önce ona tekrar şok veriyorum.

İkisinin de kendine gelmesini bekliyorum, üstlerinde durup kendini beğenmiş bir bakışla bakıyorum.

Sonunda oluyor. Sonunda onu onlardan sonsuza dek uzaklaştıracacağım.

"Şimdi ikiniz de burada kalın ve ne yaptığınızı düşünün.

Melek kızınız gitti, sonunda hepimiz mutlu olabiliriz."

"Bekle!" Annem sesleniyor. "Lütfen tatlım, her ne planlıyorsan, bunu yapma! Hep birlikte mutlu olabiliriz. Söz veriyorum!"

Bir homurtu çıkardım. "Anne, benimle bir şansın vardı ve sen bunu mahvettin. Ama merak etme. Çabucak ölmesini sağlayacağım."

"Dur!" Babam bağırıyor. "Seni seviyoruz bebeğim, lütfen!" "Sus. Gitmem gereken yerler var."

Ve anaokulundan alınacak bir velet.

Sahte kimliği cüzdanımdan çıkardım. Bir okulun bilgisayar sistemine nasıl girileceğini bilen ve büyükanneyi teslim alma listesine ekleyen arkadaşlara sahip olmak işe yarıyor.

Şimdi umalım da okul güneş gözlüklerimi .

"Lütfen, Lilith!" Amara yalvarıyor ve ben neredeyse bir şeyler hissediyorum.

Neredeyse. Ama yeterli değil.

"Ne istersen yaparım," diye ağlıyor. "Beni ve bebeklerimi öldürme." Oh, doğru. O hamile. Neredeyse unuttuyordum. Bu çok kötü.

"Gözyaşlarını kendine saklayabilirsin, sevgili kardeşim. Onlar boşa akıyor."

"Seni seviyorum Lilith. Lütfen! Bunu nasıl düzelteceğimi söylersen yaparım! Bir aile olabiliriz! Uzun zamandır bunu istiyordum! İstedığımı biliyorsun."

Yorgun bir iç çekiyorum. "Bu asla olmayacak. Sen benim hayatımı mahvettin!"

Bağırışımdan sonra geri çekildi. "Nasıl?"

"Hayatta olduğun her gün, seni aradıkları ve bulacaklarına yemin ettikleri her gün, gölgelerde yaşadığım bir gündü." Ayağa kalkıyorum. "Ve sen öldüğünde, sonunda hepimiz mutlu olacağız. Onlara her zaman ihtiyaç duydukları kapanışı vereceğim." Ağzım kıvrılıyor. "Onlara senin ölümünü vereceğim."

Acınası duygularını kontrol edemeyerek hıçkırıyor. "Ne zaman öğrendin? Kardeş olduğumuzu ne zaman öğrendin?"

"Kendimi Emily'nin hayatına sokmadan önce biliyordum. Sırf sana ulaşabilmek için onun en iyi arkadaşı oldum."

Sırıttım kendini beğenmiş, neden olmasın ki? Hiçbiri bir bok bilmiyordu! Oscar'ı hak ediyorum.

"İnternette bir soy testi yaptım ve sürpriz, eşleştik."

"Aman Tanrım. Sen... Sen GS'sin!"

"Ding, ding."

"Sana mesaj attım! Senin babamın çocuğu falan olduğunu düşünmüştüm ama hiç cevap yazmadın."

Kıs kıs gülüyorum. "Tabii ki hayır. Kim olduğunu keşfettiğimi sana söyleyemezdim. Ve seni Julius'un evine kadar takip ettiğimde, her şeyi bir araya getirdim. Çünkü ailelerimiz her zaman hastanede çalışan birinin seni kaçırdığından şüpheleniyordu. Sonra Julius'un babasının ben doğduğumda orada güvenlik görevlisi olarak çalıştığını öğrendim ve işte! Hikayeyi bulmuştum."

"Ama annem beni hiç istemedi," diye fısıldıyor. "Anlamıyorum."

Omuz silktim. "Sana ne diyeceğimi bilmiyorum kardeşim, ama olan bu. Seni aldı."

Tekrar ağlamaya başladı. Tanrım, acınacak halde. Ailem onda ne buldu ki?

"Neden Julius? Neden ölmemi istedi?" Pantolonunu indirdi. "Ben ona ne yaptım?"

"Ah, şu. Babası fikrini falan değiştirmiş. Seni vasiyetine eklemek istedi. Julius da Julius olduğu için bunun olmasını engellemek istedi."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor ben devam ederken.

"Bana babasının bunu duymak istemediğini söyledi ve onu sana para vermemesi için ikna edemeyince Julius ölmen gerektiğine karar verdi. Şeftali gibi değil mi?"

Kederinin içinden yüzümü inceliyor, sanki beni ilk kez görüyormuş gibi ve umarım gördüklerini beğenir, çünkü ben harikayım.

"Bana sorarsan, bence babası sadece seninle iyi geçinmek istedi, böylece sen kazmaya gitmeyeceksin."

Ağlıyor.

Gerçekten üzgün görünüyor. Ne kadar şirin.

Saçımı geriye atarak hikâyeye devam ediyorum. "Onunla tanıştığın restorana kadar seni takip ettikten sonra sohbet etmeye başladık. Kız kardeşin olduğumu tam olarak bilmiyordu." Sırıtişım büyüyor. "Ona çılgın arkadaşım olduğunu, ailemle arama girmeye çalıştığını söyledim, o da inandı. Sebebin ne olduğunu umursadığını sanmıyorum. Sadece bir ortak istedi."

"Nasıl bu kadar kör olabildim?" diye fısıldıyor.

"İşte, işte. Seninle iyi oynadık. Çok fazla üzülme, kardeşim. Kimse seni suçlayamaz."

"Lütfen, Fia'yı görmem gerek. Muhtemelen çok korkmuştur." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Merak etmeyin. Fia yakında evde olacak. Lena'ya onu yerel hastaneye bırakması için mesaj attım bile. Kızımıza asla zarar vermem."

Titriyor, ağlamaktan gözleri şişmiş. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen bırak gideyim."

"Yapamam. Korkarım senin hikayen burada bitiyor ve benimki burada başlıyor." Silahımı havaya kaldırdım.

Pop.

Amara'nın gözleri büyür.

Kan gözlerime akıyor ve alnıma dokunduğumda...

Bu benim kanım mı?

Bu planlandığı gibi gitmedi. Tabii ki, o her zaman her şeyi mahveder.

CKAPTER 48

F)ONN

KIZ KARDEŞLER.

Siktir!

Bunu görmediğime inanamıyorum! Onu lanet evimde tutuyordum. Kim bilir ne bilgiler topluyordu? Bunu yakalamalıydım! Benim suçum.

Mekânı çevrelemeyi bitirip sessizce pozisyonumuzu alırken, içeri sızmak için mükemmel zamanı beklerken dinlemeye devam ediyorum. Nefesimi düzene sokarken dişlerim takırdıyor, çok geç olmadan oraya girip Amara'yı kurtarmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen bırak gideyim."

Kahretsin, bebeğimin sesini böyle kırık duymak... Oraya girip onu çıkarmak istiyorum ama akıllı olmam gerektiğini biliyorum.

Yan pencerelerden birinden her şeyi görebiliyorum ve sırtı bana dönük olmasına rağmen Lilith'in silahını yanında fark ediyorum.

Yanlış bir hareket yaparsa Amara'ya ateş edebilir. Bunu riske atmayacağım.

Kardeşlerime bakıyorum, hepimiz her an gitme vaktinin geleceğini biliyoruz. Buradan çıkar çıkmaz Fia'ya gideceğiz. Adamlarım Lena'nın evinin çevresini çoktan kilitledi.

sikiştiğini bilmiyor. Ama yakında öğrenecek.

"Yapacak bir şey yok," diyor Lilith. "Korkarım senin hikâyen burada bitiyor ve benimki burada başlıyor."

Silahı kaldırır kaldırmaz kafasına bir kurşun , cam kırılıyor.

Saniyeler içinde yere düştü ve ben kapıya doğru koşmaya başladım.

"Amara! Tatlım, iyi misin?"

Vücudu ağır nefes alıp vererek titriyor, gözleri ölü kız kardeşine kilitlenmiş. "Amara! Konuş benimle." Önünde diz çöktüm, fermuarını bir fiskeyle kestim.

Bıçak ve herhangi bir hasar için ona hızlıca bir göz atıyor.

İyi görünüyor. En azından fiziksel olarak.

Sanki beni hiç görmüyormuş gibi yanımdan geçip gidiyor. Sanki şoka girmiş gibi, gerçi onu kim suçlayabilir ki?

"Harekete geçmeliyiz," diyor Tynan. "Onlar için çalışıyor olabilecek başka biri diğer kaltağı ihbar etmeden önce Fia'yı yakalamalıyız."

Başımı sallayıp Amara'yı alnından öperek kollarıma alıyorum ve onu dışarı çıkarırken göğsümde sıkıca tutuyorum. "Yakında eve gideceğiz, söz veriyorum. Sadece önce bebeğimizi geri almamız gerekiyor."

O anda bile tek kelime etmiyor, amaçsızca bakıyor ve bu beni dehşete düşürüyor.

Çünkü ya her şeye rağmen iyi değilse? Ya onu gerçekten kaybettiysem?

O beni görmeden ben onu görüyorum, televizyonun önünde oturmuş bir paket kraker yiyor, bu sırada onu götüren kadın kulağında telefonla adım atıyor.

Tahmin edersem, şimdi ölmüş olan erkek arkadaşını arıyor. Ona ne yaptığımı asla şahit olamayacak olması çok yazık. Ve onu kendim öldürememiş olmam daha da büyük bir utanç. Bu pisliklerin aileme yaptıkları için şu anda içimde duyduğum öfke en çılgın orospu çocuğunu bile korkutur.

Fia beni hissetmiş gibi sağına bakıyor, küçük dikdörtgen pencerenin kenarından beni yakalayınca gözleri açılıyor.

Sessiz kalması gerektiğini anlaması için parmağımı ağzımın üzerine koyuyorum. Lena adım atmaya devam ederken o başını sallıyor.

"Hey, evlat, burada kal, tamam mı? Biraz su getirmem gerek." "Tamam," diyor Fia, bana doğru bakarak.

Ona bir kez daha sessiz olmasını işaret ediyorum ve o da sessiz kalıyor.

"Ben sayınca," diye fısıldadım kardeşlerime ve adamlarımıza. "O zaman ben önden girerken siz de arkadan girin. Sen onu yakala, ben de Fia'yı."

Başlarını sallıyorlar.

Bir parmak kaldırıyorum. Sonra iki. Üçe ulaştığımda, kaos patlak veriyor.

Ben küçük kızıma koşarken Lena'nın yardım çılgılığı saniyeler içinde kesildi. Ben kilidi açamadan, o orada, ön kapıyı açıyor.

"Baba!" Ben dizlerimin üzerine çökerken Fia kollarıma koşuyor, küçük bedeni benimkine çarpıyor.

"İyi misin?"

"Evet." Çenesi titreyerek geri çekiliyor. "O kadın annemin arkadaşı olduğunu ve annemin doktora gitmesi gerektiğini söyledi. Gitmek istemedim baba, ama beni zorladı." Gözleri yaşlarla doluyor.

Damarlarım buz gibi oldu. Kızımı ağlattı.

"Sorun yok, bebeğim." Başının arkasını avuçluyorum ve öfkemden bile ağır bir rahatlama hissediyorum.

Kızlarımın ikisi de iyi. Yaşıyorlar. Eğer ben olsaydım ne yapardım bilmiyorum.

Bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Hazır mısın?" Cillian'ın sesi Fia'nın arkasında çınlıyor ve Fia ona doğru dönüyor. "Merhaba, Cillian Amca."

"Hey, aşkım. İyi misin?"

"Ben iyiyim." Suratını asıyor. "Eve gitmek istiyorum. Annemi istiyorum."

Yüzünü avuçlamadan önce gözlerim kardeşimin gözleriyle kilitleniyor. "Annen arabada. Amcanla birlikte onu görmeye git. Eve gitmeden önce babanın kadınla konuşması gerekiyor, tamam mı?"

"Tamam, baba." Yol boyunca tek kelime etmeyen Amara'nın onu beklediğini duyunca gözleri parlıyor.

Onunla da konuşmazsa Fia'nın küçük kalbi kırılacak.

Cillian elini tutarken bana son bir kez bakıyor.

Ayağa kalkıp başının üstüne bir öpücük bırakıyorum. "Söz veriyorum çabuk olacağım, tamam mı bebeğim?"

"Tamam, baba." Ben bu işi bitirmeye hazırlanırken o kapıdan çıktı.

Mutfağa varır varmaz Lena'yı ağzı bantlı bir sandalyede buluyorum, Tynan da dahil olmak üzere buradaki altı adamı incelerken korkudan gözleri faltaşı gibi açılmış.

İçeri girip onun üzerinde yükseldiğimde bakışları daha da genişliyor. Yüzündeki bandı yırtarken ağzım kıvrılıyor.

"Lütfen! Ben bir şey yapmadım. Sadece çocukla takılmam gerekiyordu. Ben-"

"Kapa o lanet . Ben sana konuş demedikçe konuşmayacaksın." Başını sallıyor, gözleri yaşlarla doluyor.

"Kızımı aldın. Benim kızımı!" Avucumu göğsüme vuruyorum.

"Hayır! Hepsi oydu! O kızın sahte kimlik yapmasına yardım etti. Onu listeye sokmak için okulu hackledi. Ben sadece onun güvende olduğundan emin oluyordum!"

Şakaklarım zonkluyor. O okul bunun bedelini ödeyecek. Ama şimdi onunla başlayacağım.

"Bugün öleceksin ve bu gerçekleşmeden önce sana nasıl öleceğini söylemek istiyorum." "P-p-p-lütfen, sana yalvarıyorum!"

Belimden bir dokuzlu çıkararak kalçasına bir el ateş ediyorum, susturucu sesi minimumda tutuyor. Çığlığı onu daha hızlı öldürme isteği uyandırıyor.

"Talimatları dinlemezsen böyle olur. Şimdi..." Silahı indiriyorum. "Dediğim gibi, kafana bir kurşun sıkacağım. Sonra adamlarım seni yakıp küllerini savurmadan önce sırf bu yüzden küçük parçalara ayıracak."

Hıçkırıyor, alt dudağı titriyor.

Hiç sempati duymuyorum. Hiç yok. Bunu kendi başına getirdi.

"Ama merak etme. Çünkü ben iyi bir adamım, erkek arkadaşınla birlikte yanmanızı sağlayacağım."

Ağlamaya devam edince silahımı kafasına dayadım.

"Lütfen!"

Pop.

Bitti artık.

Şimdi nihayet Amara'yı doktora götürebilirim ve umarım Amara'nın bu durumdan kurtulacağını söyler.

Amara titrer ve ağlarken onu kollarımda tutuyorum, ihaneti .

Ben de yapamam.

Onu Gio Marino ve ailesi tarafından işletilen yeraltı hastanesine götürdüğümüzden beri hala konuşmuyor ama en azından her şeyi hissediyor. Bu bir ilerleme.

Sonunda Roy'u kızların yemek yediği restoranın otoparkında boğazından bıçaklanmış halde bulduk. Onu yakalayacak kamera yoktu ama sanırım onu öldüren Lilith'ti.

"Şu anda sadece şokta," diye açıklıyor doktor. "Kendisi ve bebek fiziksel olarak iyi durumda. Ama şu anda evde olması ve ona bakılması gerekiyor."

"emin misin? İyi olacağından?"

Akli durumu hakkında çok endişeliyim ama belki de haklıdır. Evde ailesiyle birlikte olması gerekiyor.

"Bunun gibi vakalar gördüm. Alışılmadık bir durum değil. İyileşmesi için ona zaman ve alan tanıyın."

Bir nefes üfledim. Haklı olsa iyi olur. "Anne?" Fia ağlıyor. "Anne, bir şey söyle."

Kızımın üzgün ve korkmuş olduğunu duymaktan nefret ediyorum. Ama o dayanıklı bir çocuk. "Anneyi eve götürelim. Sadece dinlenmeye ihtiyacı var."

Fia gözlerinin altını siler. "Tamam, baba. Hadi eve gidelim."

CKAPTER 49

AMARA

BİR HAFTA SU

HENÜZ BANA VURMADI. HIÇ VURACAK MI BILMIYORUM.

O benim kız kardeşimdi. Lilith benim kız kardeşimdi ve beni öldürmeye çalıştı. Eğer Fionn doğru zamanda gelmeseydi bunu yapacaktı.

Onun ölümünü her gün yeniden yaşamak beni içten içe hasta ediyor. O kırılmıştı.

Acı çekiyorum. Ama yaptığı şey doğru değildi.

Ve Julius... Bu konuda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Babasının bana yaptıkları hakkında.

Dün Emily ve Patricia'ya anlattığımda onlar da inanamayarak ağladılar. Arkadaşımız nasıl böyle bir psikopat olabilirdi? Onu tanımlamanın başka bir yolu var mı bilmiyorum.

"İçeri girmeye hazır mısınız?" Fionn bacağıma zıplayıp evlerinin önüne park ederken soruyor.

Roxanne ve John. Benim ailem. Gerçek ailem.

Onlarla tanışmak istiyorum. Onlar da kesinlikle benimle tanışmak istiyorlar.

Ben konuşamazken Fionn onlarla konuştu. Ve beni kurtardıktan sonra, Lilith'in neler yapabileceğini bildiği için adamlarını onları kontrol etmeye gönderdi, ancak onları yatak odasında bağlı buldu. Onlara kim olduğunu söyledi. Onlara kızlarının öldüğünü söyledi. En azından birinin.

Diğeri mi? Onun da içi biraz ölüydü.

İki gün boyunca kimseyle konuşmadım. Her şey sıkı sıkıya kilitlenmişti. Ama yavaş yavaş her şey çözüldü ve ben de bunu hissetmeye başladım. Göğsümün ortasındaki o muazzam acıyı hissettim.

Hayatım benden çalındı. Bir sürü başka hayat yok edildi. Bir kız kardeşim olabilirdi. Gerçek bir ailem. Ama bu elimden alındı. Peki ne için?

Küçük bir kız olarak gördüğüm rüyanın, asla benim olmayan bir baba tarafından terk edilmekle değil, onun bana yaptıklarıyla ilgili olduğunu anlamam uzun sürmedi.

Ne yaptılar?

Lloyd ve Desdemona birkaç gün önce tutuklandı. Fionn bundan emin oldu. Duruşmayı bekliyorlar ve ben de onlara karşı tanıklık etmek için sabırsızlanıyorum.

"Hiç olmadığım kadar hazırım," diyorum ona.

Kalbim küt küt atıyor ama bunu yapmak zorundayım. Onlarla tanışmalıyım. Var olduklarını bile bilmeden beklediğim şey buydu.

Kapımı açar açmaz arabadan indiğimde, elini elime sıkıştırıp parmak eklemlerimi öpüyor.

"Her şey bitti, bebeğim. Bundan sonra her şey yoluna girecek." Boğazımda bir düğümle başımı sallıyorum.

Ama hiçbir şey yolunda değil. Bunların hiçbirisi doğru değil.

Sığ bir nefes alarak ailemle buluşmaya hazırlanıyorum. Beni hiç unutmayan iki insanla.

Düz beyaz bir kapının önüne gelmeden önce beni üç basamak yukarı çıkarıyor. Gergin bir şekilde kapıyı çalıyorum, içim içimi kemiriyor.

Kapı hızla açılmadan önce ayak sesleri hızla geliyor.

Ve sonra onları görüyorum. Annemin ela gözleri tıpkı benimkiler gibiydi. Babamın gözleri kahverengi, ikisinin de saçları benzer bir kahverengi tonunda.

"Thalia?" Annem ağlıyor.

Bana verdikleri ismin bu olduğunu neredeyse unutuyordum. Çalıştığım otelin adının benim adım olduğunu bilmeden.

Kollarına atıldım, hepimiz hıçkıra hıçkıra ağlıyorduk. Bana hayat veren insanlar tarafından kucaklanmak beni tamamen paramparça etti. Bu dünyada kendimi çok yalnız, terk edilmiş ve sevilmemiş hissediyordum ama bunların hiçbirisi doğru değildi.

Beni gerçekten sevdiler.

"Bebeğim, çok üzgünüm," diye ağlıyor babam. "Sana göz kulak olmalıydım. Orada olmalıydım."

"Sorun yok, baba. Sorun yok." Kolumu ona daha sıkı sarıyorum. "Artık evdeyim."

Bir arada kalıyoruz, her an için çaresiziz, kavuşmamızın ve ayrılmamızın ağırlığını aynı anda hissediyoruz.

Ve bu hikâye acı bir sonla bitmiş olsa da, hâlâ biraz sevgi var.

Günler sonra ailemin yanına döndük ve Fia, Rami adındaki Cavalier King Charles'larıyla oynuyordu.

Ailem bizi öğle yemeğine davet ettiğinde hemen kabul ettik. Torunlarıyla tanışmalarını istedim. Onun da onlarla tanışmasını istiyorum.

Fionn, Fia'nın babalık testinin sonuçlarını elinde tutuyor ve sonunda öğrenmek istiyor. Sanırım gerçeği öğrenmekten korkuyordu çünkü kızın ondan olmadığı gerçeği onu yıkacaktı. Bunu ailemle birlikte yapabileceğimizi ve kaçırdıkları onca şeyden sonra onlara bir şeyler verebileceğimizi düşündüm.

"Bir kurabiye daha alabilir miyim?" Fia soruyor ve dişlek sırtışı annemi bir yapışkan yığınının içinde bırakıyor.

"Tatlım, on tane alabilirsin. Senin gibi şirin bir şey." Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Bana anneni hatırlatıyorsun. Aynı gülümseme ve her şey. Değil mi John?"

Başını sallıyor, kendi duyguları içinde boğuluyor. "Tamam, tatlım."

İki yaşımdayken başıma gelenleri tekrar yaşamak ailem için çok zor oldu. Görünüşe göre Lloyd, muhtemelen onu tuzağa düşürmek için kendisinden bir çocuk sahibi olmak isteyen Desdemona ile takılıyormuş. Ama o bunu istemedi. Bu konuda onu rahatsız etmeyi bırakmayınca, meseleyi kendi ellerine almaya karar verdi.

Lilith'in doğduğu gün beni hastanede kaybolmuş halde buldu ve beni kaçırarak tüm hayatımı mahvetti. Hapisteyken Fionn'a yaptıklarından pişman olduğunu çünkü annemi hiç sevmediğini, sadece onunla yatmaktan hoşlandığını söylemiş. Beni aldıktan sonra altı ay daha annemle kaldı ve sonra iki ev arasında gidip gelmekten bıkarak annemi terk etti.

Bu fikir bile midemi bulandırıyor. İkisini de asla affetmeyeceğim.

"Öldüğüne inanamıyorum," diye fısıldıyor annem, alt kirpiklerinin altını yoklayarak. "Ne düşünürse düşünsün, onu tüm kalbimizle seviyorduk. Ona defalarca söyledik, ama senin anını hâlâ canlı tuttuğu için kıskançlığının ötesine geçemedi."

Eğiliyorum ve kanepelerin üzerinden elini tutuyorum. "Sana inanıyorum anne. O sadece hastaydı. Hiçbirimiz görmedik. Yıllarca onun arkadaşıydım ve ben de hiç görmedim."

İç geçiriyor, Fia'ya bakıyor, ağlamamak için kendini zor tutarken ağzı sulanıyor. "Yani..." Boğazını temizliyor ve Fionn'a bakıyor. "Yapacak mısın

Bize sonuçları söyle tatlım, yoksa bütün gün bizi merakta mı bırakacaksın?"

Gülüyor. "Pekala. Güzel. Tamam."

Kapağı yırtıp açmadan ve içindeki kâğıda bakmadan önce parmakları sıkılıp gevşiyor. Saniyeler geçiyor ve kalbim düzensiz atışlardan oluşan bir karmaşaya dönüşüyor.

"Ne , bebeğim?"

Bana bakıyor, yüzü ilk başta okunmuyor. "O

benim." Gözleri parlıyor. "Fia benim."

"Aman Tanrım!" Yerimden fırlayıp kollarına atılıyorum, beni tutarken yüzüm göğsüne gömülüyor.

"Biliyordum," diye ağlıyorum. "Onu doğurduğum andan itibaren senin olduğunu biliyordum." "O her zaman benimdi, mo ban dia." Yüzümü iki elinin arasına aldı.

Sevgi dolu elleri, sevgiyle parlayan bakışları, içinde boğuluyorum. "Hiçbir test bunu değiştiremez."

Fia koşarak yanına geldiğinde onu dizine yatırıyor, diğer kolunu da Fia'ya doluyor.

Ve orada, ailemin -tüm ailemin- kollarında, onlara sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu bilerek kalıyorum.

BÖLÜM 5 o

F)ONN

İKİ AYLIK SU

RUSLAR SIZI BİR PARTİYE DAVET ETTİĞİNDE, HAYIR DEMEZSİNİZ.

Amara banyoda hazırlanırken ben de telefonumu kontrol edip adamlarımdan birinden beklediğim mesajı arıyorum.

CAHAL

Tamamdır, efendim. İkisi de süresiz olarak meşgul.

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi. Amara bu işe karıştığımı asla bilmemeli. Lloyd ve Desdemona hapisteyken onlara suikast emri verdiğimi. O yerlerde çok kötü şeyler oluyor.

Ne olsa Tynan haklıydı. Ama bazen bir ağaç değildir.

Kapı açılır açılmaz, büyüyen karnını saran diz boyu pembe-çiçekli-beyaz elbisesiyle nefesimi keserek dışarı fırlıyor.

"Tanrım, ben şanslı bir orospu çocuğuyum."

Elini benimkine uzatıyor, ben de tutup avucumu karnının üzerine indiriyorum.

"Bebeğimizle tanışmak için sabırsızlanıyorum," diyorum, ağzım onu öpmek için oraya düşüyor.

"Ben de." İç çekiyor. "Yine de bu kilo alımı konusunda o kadar da heyecanlı değilim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, çünkü bu kıça bayılıyorum." Arka tarafını tuttum ve onu sert aletime doğru ittim.

Başını iki yana sallar. ", geç kalmadan gidelim."

Bir kahkaha atarak güzel karımı takip ediyorum, merdivenlerden inerken parmaklarım onunkileri kesiyor, kızımız bizi bekliyor.

Bu gece eğlenceli olacak. Konstantin, Dinara'nın kardeşine onuncu yaş günü partisi veriyor.

Özellikle Cillian ve Dinara'nın aynı odada olmasıyla işlerin çığırından çıkacağına eminim.

AMARA

Bu sadece bir parti değil; bir eğlence. Balon patlatıcıları, ateş üfleyiciler, sihirbazlık gösterisi. Eski moda elbiseler ve peruklar giymiş kadınlar, orta kısımlarına sarılmış hamur işleriyle dolu tepsilerle yürüyen tatlı masaları gibi etrafta dolaşıyor. Yüzlerce kişi dans ederken sahnede performans sergileyen popüler bir şarkıcı bile tutmuşlar.

Merhaba demek için Konstantin'i bulmaya giderken "Bu çılgınlık," diye fısıldıyorum. "İşte böyle parti yapıyorlar."

Konstantin'le göz göze geldiğimizde yaklaşıyor.

"Ahh, işte . Ve Bayan Quinn, bu gece ne kadar büyüleyici görüldüğünüzü söyleyebilir miyim?"

"Hey," diye tersledi Fionn. "O gözlerini kendine sakla."

"Dostum, aşk sana çok yakışıyor." Onu omzundan kavırıyor.

"Peki ya sen Konstantin?" diye sordum. "Hayatında özel bir kadın yok mu?"

"Beni eğlendiriyorsun, daragaya." Kuru kuru kıkırdıyor. "Hayır, hayatımın biraz daha az karmaşık olmasını tercih ederim, en azından bu açıdan." Sırıttıyor.

"O kadar da kötü değil," diye araya giriyor Fionn. "Eminim senin gibi bir adam bile birinin ona gerçekten tahammül etmesine alışabilir."

"Ha! Görüyorum ki sen bir komedyensin." Bir elini sırtına vurdu. "Neden gidip yiyecek bir şeyler almıyorsun? Ailen çoktan geldi."

Çadırlar, dans pisti ve sayamayacağım kadar çok masayla dönüştürdüğü açık alanın sol köşesindeki bir masayı işaret ediyor. Oraya gidiyoruz, tüm çete bizi karşılıyor.

"Ne parti ama, ha?" Elara, ateş yutan bir adamı izleyen Adora ve Brody'ye bakarak şöyle diyor.

"Onlarla gitmek ister misin, bebeğim?" Fia'ya soruyorum, o da başını sallıyor. Brody onu görünce el sallıyor ve o da koşmaya başlıyor.

"Cillian nerede?" Fionn benim için bir sandalye çekerek soruyor.

"Birkaç dakika önce buradaydı." Patrick etrafına bakınıyor. "Nereye gittiğinden emin değilim."

Gözlerim etrafı tararken Cillian'ı uzun siyah saçlı güzel bir kadınla görüyorum.

"Bu senin kardeşin değil mi?" Fionn'a fısıldıyorum ve o da benim görüş açımı takip ediyor.

"Evet, öyle. Görünüşe göre Dinara ile tartışarak hiç vakit kaybetmemiş." Kıkırdıyor. "Takıntılı olduğunu kabul etmediği kadın."

Kız parmağını adamın göğsüne sokarken onları izlemeye devam ediyorum ve adam kızın bileğini tutup sırtınca kız ona tokat atıyor.

"Vay canına!" Dedim. "Sence ne yapmıştır?"

"Onu tanıyorum, pek çok şey," diye alay ediyor.

"Onu gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyor. Bu kesin."

"O asla öyle değildir. Bu ikisinin de oynadığı bir oyun. Ama oynadıklarının farkında değiller."

Biri kadehini tokuşturur ve sesler kısılır, Konstantin dans pistinin ortasında durduğunda müzik anında durur.

"Sevgili dostlarım ve ailem. Hepinizi evimde ağırlamak benim için bir zevk. Sevgili Gregory'nin doğum gününde yemeğimi ve misafirperverliğimi her birinizle paylaşmak benim için bir armağan." Gözleri karşısında duran, siyah saçları ve gözleri kız kardeşininkilere benzeyen çocuğa kayd. "Gelin, gelin."

Konstantin ona el sallıyor ve o da yanına geliyor. "Gregory ve iki kız kardeşi Tatiana ve Dinara benim için çok şey ifade ediyor. Ben Onları ne kadar çok sevdiğimi bildiklerinden emin olmak istiyorum. İşte bu yüzden bugün özel bir gün. Sadece sevgili Gregory'miz artık bir erkek olduğu için değil, bugün benim için özel olan başka bir şeyi daha açıklıyorum. Çok uzun zamandır planladığım bir şey."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Fionn, ikisi de Konstantin'e dehşet içinde bakan Cillian ve Dinara'ya bakarak ve nedenini bilmiyorum.

"Neler oluyor?" Ben soruyorum ama Konstantin tekrar başlıyor. "Tatiana, lütfen benimle buraya gelmeni isteyebilir miyim?"

Dinara'ya tıpatıp benzeyen, muhteşem, uzun boylu genç bir kadın kısa siyah mini elbisesiyle çalınmlı bir şekilde aşağı iniyor.

"Tatiana'm kısa bir süre önce on sekiz yaşına bastı ve ben de ona son yıllarda gösterdiğim özeni gösterecek uygun bir eş bulmak istedim. Ve senden daha iyi kim olabilir, Cillian Quinn, öyle değil mi?"

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Fionn, pek de heyecanlı görünmeyen Tynan'a bakarak.

"Ne halt ediyor bu?" Patrick fısıldar. "Bir savaş başlatmaya mı çalışıyor?"

Cillian yumruğunu sıkarken, Dinara kuzenine doğru ilerliyor. "Deli misin sen?! Ne yapıyorsun?" diye bağırır Konstantin'e. "Bu bir sorun mu?"

Yüzü saf öfkeden kızarıyor. "Tabii ki bu bir sorun! Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun! O adamdan ne kadar nefret ettiğimi!"

Konukların her biri sanki bir bombanın patlamasını izliyormuş gibi şaşkınlıkla bakıyor.

"Elbette bunu biliyorum ama Tatiana ondan nefret etmek zorunda değil. Değil mi sevgilim?" Kız kardeşine bakar, o da mahcup bir şekilde başını sallar.

Bu benim kendi karmaşık aile geçmişimden bile daha kötü.

"Yani, ne yap sen Söyle, Cillian mı? Will sen kabul et

Bu Böylece sonunda iki ailemizi birleştirebiliriz?"

"çiğnemen lazım," diye homurdanıyor. "Onunla asla evlenmeyeceğim. Ya da onu."

Bakışları Dinara'nın üzerine düşer.

"Ha!" Ona doğru yürüyor. "Seni isteyeceğimi mi sanıyorsun? Belki de her kadının birlikte olmak isteyeceği bir ödül olduğunu düşünüyorsun."

"Bir zamanlar öyle düşünmüştün." Yüzünde bir an için ukala bir yarı gülümseme belirir.

"Ben artık o kız değilim. Sen benim için bir hiçsin, Cillian Quinn. Hiçbir şey!"

Kızın göğsü inip kalkarken dişlerini sıkıyor.

"Hiçbir şey, ha?" Kadın çenesini yukarı kaldırırken adam bir adım öne çıkıyor. "Bu doğru."

"Tekrar söyle." Ben ne olacağını görmek için beklerken o bir adım daha atıyor.

"Sen. Hiçbir şeysin."

Kadın uzaklaşmak için arkasını döndüğünde, adam onu başının arkasından tutup öpüyor.

Onunla dövüşürken insanların nefesi kesiliyor, ama bu sadece saniyeler sürüyor, çünkü az önce ne söylediği önemli değil, o da onun için deli oluyor. Onun içinde eriyişinden belli. Gergin elleri ceketinin yakasını bırakmaya başlıyor ve şimdi nazikçe tutuyor.

"Yeni mutlu çiftimizin şerefine kadeh kaldıralım. Dinara ve Cillian!" Konstantin adamlarından birinin uzattığı kadehi alır, ardından herkes kadeh tokuşturup tezahürat yapar.

Az önce ne oldu öyle?

Dinara ve Cillian az önce yaptıklarından dolayı dehşete düşmüş bir halde Konstantin'e şaşkınlık ve öfkeyle bakarak geri çekilirler.

"Yani bu normal mi?" Fionn'a

soruyorum. O da gülüyor.

"Boş ver."

"Kardeşim uzun zamandır bunun olacağını inkâr ediyordu ama artık bundan kaçamaz. Eğer denerse, bizi içine atacağı savaşa hiçbirimiz hazır olur muyuz bilmiyorum."

"Savaş mı?" Nabzım küt küt atıyor.

"Ruslarla uzun ve karmaşık bir geçmişimiz var ve ateşkesimizi sürdürmemiz her iki tarafın da çıkarına."

"Oh..."

Bunların hiçbirini asla anlayamayacağım ama kabul ettim çünkü diğer seçenek onu kaybetmem anlamına geliyor ve onun benim olmadığı bir dünyada yaşayamam. Müzik başlar ve herkes yaptığı işe geri döner, dans etmek ve yemek yemek.

"Cillian'ın bir damarı patlayabilir," diyor Tynan. "Sanırım gidip onunla konuşacağım."

"Pekâlâ." Fionn elimi tuttu. "Ben karımla dans etmeye gidiyorum.

Ne dersiniz Bayan Quinn?"

"Sanırım bu hoşuma gider."

Kalkmama yardım ediyor ve beni dans pistine götürüyor, kollarını sırtımın küçük kısmına doluyor, benimkiler boynuna dolanıyor, biz yavaş bir şarkıda sallanırken Fia daireler çiziyor, pembe tül elbisesi onunla birlikte dönüyor.

Ve bir an için hatırladım. çektiğim acıyı hatırlıyorum. Beni hiç istemeyen bir anneyle gelecek korkusunu.

Ve her şeyi bıraktım.

Çünkü dönüştüğüm kadın, her zaman olmak istediğim her şey. Sonunda mutluyum. Sonunda evimdeyim.

Ve burada, en çok önem verdiğim insanlarla birlikte olmaktan başka tercih edeceğim yer yok.

SON

Sevgili okuyucu,
Filthy Savage'ı okuduğunuz için teşekkürler! Mant daha fazla Fionn & Amara?
Bonus sahne için BURAYA [TIKLAYIN!](#)

Umarım *Savage Kings* serisinin son kitabı [Wicked Savage](#) için hazırsınızdır. Bu düşmanlar ve aşıklar arasındaki yaş farkı hikayesi tüm ateşi yakacak.

Iseult ve Gio'nun bir hikayesi olup olmadığını mı merak ediyorsunuz? [Twisted Promises](#)'da var!

Ve herkesin favorisi [Konstantin](#)'in bir kitabı olacak! Şimdi ön sipariş verebilirsiniz!

PLAYLIST

[Spotify'da dinleyin!](#)

- Jared Benjamin'den "Ben Günahkarım"
- "Call My Name" by GRAHAM feat. Henrik
- Austin Giorgio'dan "Moon"
- "Dusk Till Dawn" by Camylio
- "Flames" by Donzell Taggart
- "Baby You're Worth It" by Kina
- "Do It for Me" by Rosenfeld
- "Dusk Till Dawn" by ZAYN feat. Sia
- "Littlest Things" by Camylio
- "Parachute" by Camylio
- Camylio'dan "Faith"
- Croixx'ten "Higher"
- "Are You With Me" by Nilu
- "Temporary Love" by Ben Platt
- "Beautiful Crime" by Tamer
- "Chokehold" by Austin Giorgio
- "Never Alone" Garrett Kato feat. Elina
- "Talking to the Moon" Sam Tompkins "Rest"
- Dean Lewis feat. Sasha Alex Sloan
- "Darkerside" David Kushner "Overgrown"
- James Blake
- Thomas Day'den "Paper Cup"
- AG'den "Found a Home" feat. Nilu
- "Breathe" by Kansh
- Camylio'dan "Over Me"
- Sayge'den "Toxic"
- Austin Giorgio'dan "You Put a Spell on Me"
- BOBI ANDONOV'dan "Smoke" BOBI
- ANDONOV'dan "Apartment"

- "Close to You" Gracie Abrams "Maybe
- Next Time" Jamie Miller

ALSO BY LILIAN HARRIS

FRAG) LE KEARTG GER) EG

1. *Kırılğan Yara İzleri* (Damian & Lilah)
2. *Kırılğan Yalanlar* (Jax & Lexi Bölüm 1)
3. *Kırılğan Gerçekler* (Jax & Lexi Bölüm 2)
4. *Kırılğan Parçalar* (Gabe & Mia)

CAVALER) BROTKERG GER) EG

1. *Şeytanın Anlaşması* (Dominic & Chiara)
2. *Şeytanın Piyonu* (Dante & Raquel)
3. *Şeytanın Sırrı* (Enzo & Jade)
4. *Şeytanın İni* (Matteo & Aida)
5. *Şeytanın Ölümü* (Genişletilmiş Epilog)

MEGG) NA CR) ME FAM) LV GER) EG

1. *Günahkar Yeminler* (Michael & Elsie)
2. *Zalim Yalanlar* (Raph & Nicolette)
3. *Çarpık Vaatler* (Gio & Iseult)
4. *Vahşi Yaralar* (Adriel & Kayla)

GAVAGE K) NGG GER) EG

1. Acımasız Vahşi (Devlin & Eriu)
2. Acımasız Vahşi (Tynan & Elara)
3. Pis Vahşi (Fionn & Amara)
4. Kötü Vahşi (Cillian & Dinara)

MAR) NOV BRATVA GER) EG

1. Konstantin (9/8/2025'te geliyor)
2. Aleksei (2025 Kışında Geliyor)
3. Kirill (2026 Baharında Geliyor)
4. Anton (2026 Kışında Geliyor)

GTANDALONE

1. Parçalanmış Sırlar (Hudson & Hadleigh)

ABOUT THE AUTHOR

Lilian için yazma aşkı kitap sevgisiyle başladı. Goosebumps'tan kapağında seksi erkeklerin olduğu aşk romanlarına kadar hepsini çok sevdi. Sekiz yaşındayken şiir ve şarkı sözleri yazmaya başlaması ve o zamandan beri yazmayı bırakmaması şaşırtıcı değil.

Azerbaycan'da doğdu ve şu anda Long Island, N.Y.'de kocası, üç çocuğu ve çok sayıda hayvanıyla birlikte yaşıyor. Hukuk diplomasına sahip olmasına rağmen şu anda avukatlık yapmıyor. Lilian yazmadığı ya da okumadığı zamanlarda fırında yemek pişiriyor. Çocuklar yattığında ise elinde genellikle bir bardak kırmızı şarap oluyor. Sadece kahve ile hayatta kalamazsınız!

En son , alıntıları almak ve hatta en sevdiğiniz yeni şovu tartışmak için okuyucu grubuna katılın:

Okuyucu Grubu

Kendisiyle buradan da bağlantı kurabilirsiniz:

[E-posta](#)

[İmzalı Kitaplar](#)

[Mebisite Bülten](#)

[Facebook](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Twitter](#)

[Goodreads](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.